

Scandal Hàng Đầu

Contents

Scandal Hàng Đầu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	26
9. Chương 9	31
10. Chương 10	35
11. Chương 11	39
12. Chương 12	43
13. Chương 13	48
14. Chương 14	51
15. Chương 15	56
16. Chương 16	60
17. Chương 17	64
18. Chương 18	69
19. Chương 19	74
20. Chương 20	79
21. Chương 21	83
22. Chương 22	87
23. Chương 23	92
24. Chương 24	96
25. Chương 25	100
26. Chương 26	104
27. Chương 27	107
28. Chương 28	111
29. Chương 29	114
30. Chương 30	118
31. Chương 31	122
32. Chương 32	126
33. Chương 33	130
34. Chương 34	134
35. Chương 35	137
36. Chương 36	141
37. Chương 37	145
38. Chương 38	148
39. Chương 39	151
40. Chương 40	155
41. Chương 41	159

42. Chương 42	163
43. Chương 43	167
44. Chương 44	170
45. Chương 45	172
46. Chương 46	176
47. Chương 47	179
48. Chương 48	183
49. Chương 49	186
50. Chương 50	190
51. Chương 51	194
52. Chương 52	198
53. Chương 53	201
54. Chương 54	205
55. Chương 55	208

Scandal Hàng Đầu

Giới thiệu

Biên tập: Kẹo Cứng, Yến Phi LyThể loại: Đam mỹ, hiện đại, minh tinh văn, gương vỡ lại lành, hương phấn, ngọt ngào, ấ

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/scandal-hang-dau>

1. Chương 1

Phương Đường bị tiếng chuông điện thoại điên cuồng như muốn đòi mạng của người đại diện đánh thức. Cậu đã vất vả không ngủ không nghỉ quay quảng cáo suốt 48 giờ liên tục, thế nên lúc này Phương Đường chỉ muốn thưởng cho bản thân một giấc ngủ thật đầy mắt để lấy lại sức, nhưng cậu còn chưa kịp phát hỏa với người đại diện thì đã bị một tấm ảnh anh ta gửi tới điện thoại làm sợ đến mức run tay. Màn hình chiếc điện thoại mới vừa mua chưa được hai ngày đã oanh liệt hy sinh dưới tình huống như thế.

Nửa giờ sau, Phương Đường với quả đầu bù xù chưa hề được chải chuốt cùng áo phong quần đùi không một chút liên quan đến hai chữ “thần tượng” ngồi ngay ngắn trên ghế sofa nhà mình, đối mặt với gương mặt đen xì như đất nồi của người đại diện, không chịu nổi áp lực nên chỉ đành thành thật khai báo mọi chuyện: “Chuyện là như vậy, em đã quen anh ấy từ bảy tám năm trước rồi...”

“Rốt cuộc giữa hai người đã xảy ra chuyện gì?” Người đại diện vừa uống trà vừa nhìn chằm chằm tấm ảnh trong điện thoại: “Cậu nói rõ ràng cho tôi nghe!”

Phương Đường cúi thấp đầu, ánh mắt dừng lại ở trên màn hình nhìn hai gương mặt tươi cười xán lạn dán vào nhau thật gần, tâm tình cậu lúc này khá phức tạp: “Trước đây tụi em từng quen nhau, chính là vào năm lớp 12 em tới nước A trao đổi du học ấy, nhưng một năm sau em về nước thì đã chia tay anh ta rồi.”

Người đại diện nhú mày: “Cậu là gay à?”

Phương Đường gật gật đầu: “Đại khái vậy.”

“Về sau các cậu còn liên hệ với nhau không?”

“Không, hoàn toàn không có.” Phương Đường ngẩng đầu, trông có vẻ hơi tội nghiệp nhìn người đại diện nhà mình: “Hiện tại chúng ta nên làm thế nào?”

Người đại diện đỡ trán: “Cậu thật sự là tìm phiền phức lớn cho tôi rồi. Cậu quen ai mà chẳng được, tại sao cố tình lại là Hứa Ánh Dương? Thế chẳng phải trước giờ cậu luôn tỏ thái độ ghét bỏ, đối đầu với cậu ta đều là đang làm trò cười sao? Nay, hay là cậu còn chưa quên được người ta nên cứ cố tình gây sự thế?”

Phương Đường dời đi tầm mắt, chột dạ bảo: “Đương nhiên em sẽ không làm thế...”

Mới. Là. Lại!

Hiện giờ, Phương Đường đang là ‘thịt tươi’ hot số một trong vòng giải trí, cơ duyên xảo hợp đưa người khác đi thử vai nhưng cuối cùng chính mình lại được chọn, nói ra chỉ sợ không ai tin thế mà lại là sự thật. Hơn ba năm trước cậu từng đưa em họ đi thử một vai diễn cổ trang, đang lúc ngồi ngủ gà ngủ gật bên ngoài phòng đợi thì không hiểu như nào lại bị nhà sản xuất đi ngang nhìn trúng kéo cậu qua diễn thử, sau đó giao cho cậu diễn vai nam thứ, không ngờ một đêm thành danh.

Ba năm trôi qua, cô em họ của cậu vẫn là diễn viên nhỏ như trước mà Phương Đường thì đã trở thành tiểu thịt tươi cực kỳ nổi tiếng với lượng fan cuồng vô cùng đông đảo, các bảng xếp hạng hay các số liệu thống kê có tên cậu đều chỉ có thể tổng kết bằng mấy chữ: hot, rất hot, siêu siêu hot!

Người duy nhất có thể sánh ngang độ nổi tiếng với cậu hiện nay cũng chỉ có mỗi Hứa Ánh Dương.

Hứa Ánh Dương sinh ra và lớn lên ở nước ngoài, ban đầu là người mẫu, sau lại về nước lăn sân sang làm diễn viên, cơ hồ là tiến vào showbiz cùng một khoảng thời gian với Phương Đường thế nên độ nổi tiếng cũng tương đương nhau. Tuy tướng mạo cả hai không cùng một loại hình và con đường phát triển cũng không quá giống nhau, nhưng không thể ngăn được người hâm mộ luôn đặt họ lên cùng một bàn cân so từ lượng fan cho đến tài nguyên; lại so tiếp đến bối cảnh gia đình cũng như quá trình trưởng thành; ngay cả lượt bình luận, lượt chia sẻ weibo cũng bị đem ra so sánh; thậm chí tài nguyên phim điện ảnh, phim truyền hình, tạp chí... cũng đều có thể bị điểm danh qua một lượt.

Không chỉ fan mà chính các phóng viên truyền thông cũng tích cực nhào vô “góp vui”, cơ bản chỉ cần tên của Hứa Ánh Dương và Phương Đường đặt cạnh nhau là y như rằng một hồi “tranh đấu” gió tanh mưa lạnh khó có thể tránh khỏi.

Đương nhiên xảy ra chuyện như vậy đều có nguyên nhân cả, thật sự là cả Phương Đường và Hứa Ánh Dương hễ có tin đồn giành vai thì mười tin đến tám chín cái là thật. Hai bên đoàn đội cũng liên tục “nay tôi cần cậu một ngum, mai cậu trả lại tôi một cước”. Thậm chí vài lần có hoạt động chung, đoàn đội hai bên đều bày sắc mặt không vui một cách lộ liễu khiến fan hâm mộ cũng theo đó mà ghét bỏ lẫn nhau.

Nhưng mà tình huống hiện tại là: Phương Đường và Hứa Ánh Dương lại lộ ảnh chụp chung thân mật thời còn là học sinh ở nước ngoài.

Sau khi tấm ảnh này bị rò rỉ thì truyền thông trong nước điên cuồng phát tán, trên weibo cũng lập tức chiếm vị trí đầu bảng. Khắp nơi mọi người đều chia sẻ bàn luận rôm rả, phóng viên thì muốn đào sâu nội tình, fan hâm mộ thì liên tục mở xẻ tranh cãi khiến trong phút chốc diễn đàn weibo mém chút nữa đã bị thất thủ.

Người đại diện của Phương Đường nhìn thấy ảnh chụp cũng suýt bị dọa ra bệnh tim, không chịu nổi phóng viên nơi nơi gây rối liền hỗn hển chạy tới tìm Phương Đường khởi binh vấn tội.

Kết quả, cậu lại nói cho hắn biết, cậu và người luôn trong tình trạng oan gia đối địch “ta sống thì người chết” kia ấy vậy mà lại từng yêu nhau.

Kinh ngạc không? Bất ngờ không? Quả thực là cực kỳ bất ngờ đó, a a a.

Sự tình đã như vậy rồi thì Phương Đường ngoại trừ thừa nhận từng yêu đương với Hứa Ánh Dương cũng không đưa ra được biện pháp giải quyết vấn đề gì, người đại diện liền cấp tốc rời đi triệu tập đoàn đội để họp bàn thương lượng phương pháp ứng đối.

Chỉ mới ngủ được sáu tiếng nhưng lúc này Phương Đường đã bị quả bom kia dội cho hoàn toàn tỉnh táo rồi. Cậu mở máy tính ra xem thử tin tức, tấm ảnh này được đăng tải đầu tiên trên một trang mạng nước ngoài.

Đây là lúc cậu đang đi du học ở nước A, trong bức hình còn có các bạn học khác nhưng đã nhiều năm bọn họ không liên lạc với nhau rồi. Bức ảnh này cậu nhớ mang máng là được chụp khi đoàn học sinh bọn họ có hoạt động chúc mừng. Lúc ấy, cậu và Hứa Ánh Dương đứng sát rìa bên phải, anh ôm chặt cậu từ sau lưng và kéo cả người cậu vào trong lòng, cả hai đầu tựa cổ, mặt dán mặt cùng nhau nhìn thẳng vào máy ảnh mỉm cười.

Hai thiếu niên đang cười rất ngây ngô, non nớt trong ảnh không có quá nhiều nét giống với vẻ đẹp đã được “thần tượng hóa” chăm chút tỉ mỉ của cậu và anh hiện giờ, thế nhưng, chỉ cần soi kỹ xiu xiu vẫn có thể dễ dàng nhận ra được đây chính là Phương Đường và Hứa Ánh Dương, vậy nên đoàn đội của bọn họ không có khả năng phủ nhận với công chúng.

Chủ tài khoản đã xóa ảnh chụp, hơn nữa cũng đăng một status khác giải thích rằng mình chỉ muốn hoài niệm một chút khung cảnh sinh hoạt sân trường ngày còn đi học mà thôi nhưng ở dưới vẫn có rất nhiều người muốn đào bới xem Phương Đường và Hứa Ánh Dương rốt cuộc là loại quan hệ gì, những câu hỏi này cô chủ đều không trả lời.

Phương Đường vừa đăng nhập tài khoản weibo cá nhân đã giật mình một phen. Bài đăng gần nhất của cậu từ mấy ngày trước có thêm rất nhiều bình luận, thậm chí có cả người tag thẳng tên Hứa Ánh Dương vào đây, nội dung thì phần lớn là fan khóc lóc bày tỏ muốn rời khỏi fandom.

Phương Đường nhìn sơ qua những dòng chia sẻ đó nhưng không có ý định đăng bài giải thích. Đang lướt dạo weibo bỗng có mấy tấm hình được cắt riêng ảnh của hai người rồi phóng to lên đập vào mắt cậu, cậu nhìn chằm chằm gương mặt quen thuộc ấy lại chợt ngẩn người.

Đã bảy năm trôi qua, cậu cũng giống như nhiều người khác chỉ có thể thông qua internet để biết được tin tức của Hứa Ánh Dương, mà có nhìn cũng chỉ thấy được vẻ đẹp phô ra từ lớp make up trên mặt. Cậu gần như quên mất đã từng có giai đoạn hai người yêu đương đến vui vẻ, hạnh phúc như nào.

Sau khi chia tay Hứa Ánh Dương, Phương Đường về nước liền cắt bỏ mọi mối liên hệ giữa mình và anh, mọi ảnh chụp và video đều bị cậu xóa bỏ. Những tưởng rằng cả đời này cũng chỉ còn hồi ức đáng thương là một mình mình nhớ đến mà thôi, không nghĩ tới lại có ngày những hồi ức ấy cứ vậy mà oanh oanh liệt liệt bày ra ngay trước mắt mọi người.

Làm mới lại trang weibo, Phương Đường phát hiện tài khoản của Hứa Ánh Dương mà cậu vẫn âm thầm theo dõi vừa đăng tải một dòng trạng thái mới. Những ồn ào, huyên náo về tấm ảnh đều không hề được nhắc đến, anh chỉ đơn giản chia sẻ một bài quảng cáo sản phẩm mình làm đại diện mà thôi, cứ như chưa hề có chuyện gì diễn ra vậy.

Phương Đường không nói được cảm giác hiện tại trong lòng là như thế nào, chỉ thấy cả người hoàn toàn không hề dễ chịu. Cậu vừa xem lại weibo của Hứa Ánh Dương vừa nắm chặt con chuột trong tay, cuối cùng lặng lẽ tắt màn hình đi.

2. Chương 2

Lúc chiều tối, người đại diện gọi tới báo cho Phương Đường biết anh đã thương lượng ổn thỏa với đoàn đội của Hứa Ánh Dương rồi, có thể thông báo với bên ngoài hai người chỉ đơn thuần là anh em tốt, qua vài ngày sẽ không còn chuyện gì nữa đâu.

Phương Đường gầy gầy từng hạt cơm, giọng nói có chút vô vị: “Em với anh ta làm gì có cái gọi là anh em tốt, đó giờ vẫn không hề có.”

Từ lúc vừa mới gặp bọn họ đã bị thu hút bởi nhau, quen biết chưa đến một tuần liền dâng nộ hôn đầu cho đối phương. Về sau chia tay rồi thì lại càng không có khả năng làm bạn bè được nữa.

“Tiểu tổ tông của tôi ơi, không nói là anh em tốt chẳng lẽ lại thừa nhận các cậu từng yêu nhau à? Bộ cậu tính come out cho cả thế giới biết luôn hả?”

Tuy rằng hai năm trước trong nước đã bắt đầu hợp pháp hóa hôn nhân đồng tính, tuy nhiên phần lớn mọi người vẫn chưa thể tiếp thu việc này. Nếu dám come out thì chỉ có thể là nghệ sĩ lão làng đã không còn quan tâm đến bình luận của công chúng nữa, hoặc là những người muốn tạo scandal để nổi tiếng. Nghệ sĩ trẻ đang hot như bọn họ đương nhiên không dám, huống chi cả hai đã chia tay lâu rồi.

“Anh ta cũng đồng ý với mọi người sao? Không phải bình thường đoàn đội hai bên hay tranh cãi lắm à? Nhanh như vậy đã hòa bình ư?”

Người đại diện nghe xong cơ hồ muốn lật bàn lên trời: “Còn không phải do cậu cứ thích nhìn chằm chằm người ta hả? Tôi là vì ai chứ? Sớm biết chẳng qua do cậu vẫn chưa dứt tình với Hứa Ánh Dương nên mới muốn đổi đầu với cậu ta, chết tôi cũng không thêm theo cậu, ấu trĩ.”

“.....”

“Thật ra trên đời này làm gì có kẻ địch vĩnh viễn, chung quy cũng là vì lợi ích mà thôi, cũng không phải kẻ thù giết cha thì có gì mà không thể hòa giải chứ, không chừng qua vài ngày các cậu lại hợp tác với nhau cũng nên, vừa lúc thỏa mãn tâm tư nhà cậu.”

Bị người đại diện thẳng thắn vạch trần tâm tư, Phương Đường thoáng chốc trở nên ỉu xiu, xấu hổ nhất là cậu còn không thể phản bác lại được.

Đoàn đội hai bên ra tay rất nhanh, trên mạng, đội ngũ marketing cùng dàn thủy quân đã bắt đầu tiến hành tẩy não công chúng rằng thật ra hai người chỉ là bạn học. Năm lớp 12, khi Phương Đường tới nước A du học thì quen biết Hứa Ánh Dương. Vì ở đó người Hoa rất ít nên đến giờ vẫn không nhiều người biết sự tình để mà lôi chuyện này ra nói, hơn nữa hai người họ cũng nghĩ đây chỉ là một ít chuyện cá nhân nên chưa bao giờ kể lại. Thực ra, quan hệ giữa Phương Đường và Hứa Ánh Dương rất tốt, những lời đồn giành vai đó giờ hoàn toàn là lời vô căn cứ.

Đương nhiên, những lời này nhiều nhất cũng chỉ có thể lừa người qua đường không rõ chân tướng, phàm là fan hay chỉ cần người hay hóng hớt tin tức giải trí đều không dễ dàng qua mặt như vậy. Tuy hai bên đều thống nhất đưa ra lời giải thích giống nhau, nhưng cũng do đoàn đội hai người họ đó giờ quá gay gắt, thế nên hiện giờ ảnh chụp thân mật bị lộ ra cộng thêm sau đó một đồng bằng chứng khác cũng liên tục bị fan đào bới được, quần chúng vậy xem liền kinh hô: “Quả nhiên là một cặp đôi hoạn hỉ oan gia vừa yêu vừa hận à nha”.

Bởi vì có một số việc, không phải cứ lời ba chữ “anh em tốt” ra là có thể giải thích rõ được đâu.

Chẳng hạn như Hứa Ánh Dương từng rất nhiều lần bị phóng viên hỏi tiêu chuẩn kén vợ đều nhấn mạnh rằng anh muốn tìm một người cao đến cỡ mang tai mình, ngoại hình xinh đẹp, cười lên thì ngọt ngào, đối với bên ngoài là người trượng nghĩa, có trách nhiệm, nhưng về nhà cũng phải biết làm nũng tình thú. Trước đây nhiều người đã nghi ngờ Hứa Ánh Dương miêu tả cụ thể tới vậy thì hẳn là anh đã có đối tượng rồi, nay vừa đem ra so thì liền phát hiện chẳng phải Phương Đường hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn đó ư? Diện mạo cậu ngọt ngào thanh tú, tính cách thì vừa hào sảng, thẳng thắn; nhiều lúc lại cũng rất biết bán manh, đáng yêu; quan trọng hơn chính là chiều cao hàng “khủng” mà Hứa Ánh Dương yêu cầu thì có mấy người phụ nữ đạt được đâu cơ chứ.

Tuy rằng đoàn đội hai bên thường xuyên tranh chấp thậm chí lúc giáp mặt cũng không mấy phản ứng lẫn nhau, nhưng có lần Hứa Ánh Dương bị thương khi quay phim, khi đó rất nhiều người nghi ngờ rằng đây chẳng qua là cố tình tạo scandal hâm nóng. Có một phóng viên bất quá đi hỏi Phương Đường xem có phải cậu cũng nghĩ như vậy không liền bị cậu gắt lên, thậm chí nói năng lúc đấy đều khá lộn xộn, hiện tại nghĩ

lại, biểu tình nhăn nhúm và ánh mắt của Phương Đường rõ ràng là đang lo lắng cho Hứa Ánh Dương còn gì.

Hoặc như từng có tạp chí phỏng vấn Phương Đường về mối tình đầu của mình, lúc ấy cậu có bảo đây là chuyện xảy ra vào năm 17 tuổi, cũng là lần ‘yêu từ cái nhìn đầu tiên’ mà cậu khắc ghi trong lòng mãi. Hứa Ánh Dương vậy mà cũng từng nhắc qua mối tình đầu của anh cũng là nhất kiến chung tình với đối phương thời điểm học trung học. Tấm ảnh chụp thân mật kia cũng vừa vặn chính là thời điểm cả hai đang học cấp ba, nếu nói chỉ là trùng hợp thì đây cũng quá là trường hợp “ngàn năm có một” rồi.

Lại thêm chuyện Phương Đường luôn đeo một sợi dây chuyền kể từ khi debut đến giờ, mặt dây chuyền chính là một cái nhẫn bạch kim kiểu dáng khá độc đáo, fan của cậu đã tìm kiếm rất lâu mà vẫn không dò ra đây là của nhãn hiệu nào. Hiện tại, mọi người lại phát hiện, hóa ra Hứa Ánh Dương đã từng đeo kiểu nhẫn y chang vậy trên tay, tuy rằng chỉ đeo có một hai lần, trước đây fan của anh cũng chỉ cho rằng đây là loại trang sức phổ thông bình thường, nhưng hiện giờ đem ra so sánh liền phát hiện đây rõ ràng là nhẫn tình nhân, hai chiếc nhẫn của họ nếu hợp lại vừa vặn chính là hình trái tim đó.

Cho nên mới nói, ai mà tin Phương Đường và Hứa Ánh Dương không phải từng có “một chân” mới chính là đồ ngốc!

Thế nhưng, thật ra điều này cũng không quá quan trọng, chỉ cần hình ảnh lộ ra không phải là ảnh giường chiếu thì kia vẫn có thể “bào chữa” là mối quan hệ nam nam thuần khiết được.

“Trước kia tôi chỉ thường ngầm ship couple Kẹo Cứng(1) mạnh mẽ, vốn tưởng rằng đây là cặp đôi do tôi tự tưởng tượng thôi, ai dè lại đúng là couple cường cường thật sự, từ nay về sau mỗi khi đọc đam mỹ tôi chắc chắn sẽ có biểu cảm như thế này [doge] [doge] [doge] (mặt chó).”

(1) Ghép tên Ánh Đường = Ngạnh Đường = kẹo cứng. (Ánh – Ngạnh đều phát âm là yìng)

Đây chính là bình luận đầu tiên ở dưới bài mà weibo phát tán tin tức đính chính về mối quan hệ của Phương Đường và Hứa Ánh Dương, chỉ trong một đêm, cậu tận mắt chứng kiến couple Kẹo Cứng trên tieba được dân tình chú ý từ hai trăm lên tới tận hai vạn, hơn nữa vẫn đang duy trì khả năng bùng nổ không có điểm dừng. Weibo cũng không hề có tiết tháo, lập tức có người mở đề tài bàn luận về couple này, bình luận liên tục tăng chóng mặt, fan thì điên cuồng cãi nhau, người qua đường lại kêu to “hời ơi, cặp đôi này mạnh quá trời quá đất”. Phương Đường vừa lướt đọc vừa âm thầm chế giễu, cái tên gọi couple này khó nghe quá đi, ha ha ha ha.

Trên màn hình di động bỗng báo hiệu có tin nhắn mới, Phương Đường cứ tưởng là tin nhắn rác quảng cáo không ngờ tùy ý liếc qua lại giật mình.

“Có thể thêm weixin anh được không, anh có chuyện muốn nói với em, Hứa Ánh Dương.”

Nếu đoàn đội hai bên đã liên hệ với nhau thì việc Hứa Ánh Dương có thể lấy số điện thoại của cậu cũng không kỳ quái lắm, chỉ là Phương Đường không nghĩ tới xa cách bảy năm lại nhận được tin nhắn của Hứa Ánh Dương dưới tình huống như vậy.

Số weixin cá nhân của Phương Đường không có liên kết với số điện thoại, cậu do dự một hồi cuối cùng vẫn quyết định gửi thông tin liên lạc qua cho đối phương.

Liên ngay sau đó, weixin báo nhắc nhở cậu xác nhận thêm Hứa Ánh Dương là bạn, ID cũng là tên thật của anh, còn ảnh đại diện Phương Đường vừa liếc đã nhận ra, đấy chính là hình chụp của anh tại trước cửa trường học ở nước A năm nào.

“Em biết việc ảnh chụp bị lộ ra rồi đúng không?”

Trong lòng Phương Đường đang ngổn ngang tâm sự nghĩ xem nên nói gì với nhau bây giờ, nhưng vừa nhìn thấy tin nhắn của đối phương nháy mắt lòng liền nguội lạnh: “Vậy nên giờ anh đang chất vấn tôi? Anh cảm thấy là tôi đi tìm bạn học hồi trước để phát tán ảnh chụp à? Nghĩ tôi muốn tạo scandal hâm nóng tên tuổi sao?”

Cách năm phút sau Hứa Ánh Dương mới đáp lại: “Cũng bảy năm trôi qua rồi mà em vẫn không hề thay đổi, không thể bình tĩnh nói chuyện với nhau sao? Hễ cứ có chút chuyện không vừa ý liền gây sự như vậy?”

Phương Đường không thèm nhắn trả lại nữa, trực tiếp chặn số của anh luôn.

Hứa Ánh Dương nói không sai, bảy năm trước cậu cũng y như vậy, chỉ cần gặp phải chuyện gì có liên quan đến Hứa Ánh Dương liền không thể nào bình tĩnh, cứ giống như người điên cố chấp tranh cãi với anh, không thể nào yên ổn ngồi xuống nói chuyện được.

Dựa vào cái gì mà lúc trước bản thân cậu liều mạng cố gắng học tập để ở lại nước A cùng Hứa Ánh Dương, thậm chí không tiếc vì anh mà come out cho mọi người cùng biết, nhưng hôm nay anh lại vì chuyện ảnh chụp mà đến chất vấn cậu cơ chứ?

3. Chương 3

Phương Đường vừa ngồi lên xe bảo mẫu liền phát hiện có fan cuồng đuổi theo xe. Gần đây tâm trạng cậu vốn không tốt chút nào bèn thúc giục tài xế mau chóng cắt đuôi mấy người phía sau. Dù trợ lý và vệ sĩ đi cùng đều biết rõ tình hình giao thông đoạn đường này không tốt, dễ phát sinh tai nạn, nhưng cũng không ai dám phản đối ý kiến của Phương Đường.

Cậu tựa vào ghế ngồi tính chợp mắt một lát, trợ lý lại cứ liên miên không ngớt bên tai về lịch trình tiếp theo của cậu. Vừa nghe nói Hứa Ánh Dương cũng sẽ tham gia tiệc tối của một tạp chí nọ, cậu liền mất kiên nhẫn: “Em gọi cho anh Đặng nói một tiếng đi, bảo anh tìm lý do từ chối phía bên kia, anh không đi đâu.”

Trợ lý sớm đã đoán được cậu sẽ nói như vậy, bất đắc dĩ nhắc nhở Phương Đường: “Anh Đặng nói tiệc tối lần này anh nhất định phải tham dự, mấy cái quảng cáo mà anh là người đại diện đều có tài trợ cho buổi tiệc đó cả, anh không thể hủy được đâu.”

Quả nhiên là người đại diện đã dự kiến trước, hẳn biết chắc Phương Đường mà nghe tin phải gặp Hứa Ánh Dương nhất định sẽ gây chuyện nên đã sớm cảnh báo trợ lý ngăn chặn hết ý định của cậu. Phương Đường nghẹn một bụng khí, dứt khoát nằm ngả ra ghế ngồi, không thèm nói chuyện với bất kỳ ai nữa.

Xe đang chạy nhanh thì đột ngột phanh gấp ở một ngã rẽ làm Phương Đường đang mơ hồ sắp ngủ chấn động mạnh, cả người liền đổ ập về một bên, trán bị đập vào cửa sổ thủy tinh đau nhức kinh khủng khiến cậu hoa mắt, choáng váng, vài giây sau mới dần dần khôi phục được ý thức.

Xe của các fan phía sau không kịp xử lý nên tông mạnh vào đuôi xe của Phương Đường, tài xế né tránh không được nên lại đụng mạnh vào vòng bảo hộ, mọi người trên xe liền ngã nhào về phía trước. Phương Đường không buộc dây an toàn là xui xẻo nhất, trên trán sưng đỏ một cục vừa to vừa đau rất.

Các fan phía sau vội vàng chạy đến bao quanh xe bảo mẫu khóc lóc âm ỉ, người qua đường cũng hiếu kỳ vây lại xem. Trợ lý nhanh chóng gọi điện thoại báo nguy còn các vệ sĩ thì đi xuống ngăn cản mọi người. Phương Đường cảm thấy đau đầu vô cùng nên đang tính xuống gọi taxi đi trước, bỗng lúc này có một chiếc xe bảo mẫu khác ngừng lại bên cạnh, ra là xe của Hứa Ánh Dương tình cờ đi ngang qua, hỏi Phương Đường xem có muốn ngồi xe bọn họ rời đi hay không.

Phương Đường che lại vết sưng trên trán, ánh mắt mê mang xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh nhìn qua bên kia, trong hoảng hốt dường như cậu thấy được sườn mặt của người đối diện, nhưng thật ra kính xe bảo mẫu từ ngoài nhìn vào vốn không thấy được gì, có lẽ chỉ là ảo giác của cậu mà thôi.

Vài phút sau, cửa xe bên cạnh lại mở ra, Hứa Ánh Dương lạnh mặt đi tới xe Phương Đường trong tiếng kính hô cùng ánh đèn di động chớp nhoáng của người qua đường. Có lẽ là do gương mặt của anh lúc này quá đối lạnh lùng, cũng có thể do khí thế bản thân anh vốn mạnh mẽ, nên trợ lý của Phương Đường không chỉ bất giác tránh ra mà còn chủ động mở cửa xe giúp Hứa Ánh Dương.

Một người ngồi trong xe, một người lại đứng ở ngoài cửa, cứ như vậy mà nhìn đối phương như thể người xung quanh đều đã biến thành không khí, trong mắt họ chỉ có mỗi nhau.

Nửa phút sau, Phương Đường chịu thua, ngoan ngoãn dẫn trợ lý lên xe của Hứa Ánh Dương.

Đầu rất đau, hơn nữa cũng không muốn nói chuyện nhiều với anh nên từ khi lên xe Phương Đường liền không để ý đến mọi người nữa. Người đại diện của Hứa Ánh Dương muốn hàn huyên với cậu, cậu cũng chỉ câu có câu không qua loa gật gật đầu, nhắm mắt tựa vào ghế nghỉ ngơi. Phương Đường chưa bao giờ quên, người đại diện này đã từng giúp Hứa Ánh Dương tranh giành tài nguyên cũng như phát không ít các thông cáo báo chí để hạ bệ mình như nào, cậu cũng không cần phải dựa vào anh ta để kiếm cơm ăn nên việc gì phải giả bộ thân thiết chứ!

Đại diện Lưu bữu môi với Hứa Ánh Dương, khéo miệng nhếch lên vài phần chế nhạo.

Về mặt Hứa Ánh Dương không chút thay đổi, anh nhìn chăm chăm Phương Đường hồi lâu thế nhưng đối phương vẫn ngồi im không hề động đậy, thậm chí liếc mắt cũng lười làm với anh. Hứa Ánh Dương thở dài, bảo tài xế lái xe đến bệnh viện gần nhất.

Mãi tới lúc này cuối cùng Phương Đường cũng phản ứng, vội lên tiếng phản đối: “Tôi không muốn đi bệnh viện, đưa tôi trở về khách sạn là được rồi, cảm ơn anh.”

Hứa Ánh Dương không để ý đến lời nói của cậu, mà tài xế hiển nhiên là nghe lời của Hứa Ánh Dương liền trực tiếp lái xe đến bệnh viện.

Đưa người đến nơi xong nhưng Hứa Ánh Dương cũng không có ý định rời đi. Trong lúc Phương Đường chụp hình và làm một số bước kiểm tra, anh vẫn ngồi chờ ngay trước cửa phòng khám khiến các y tá đi ngang qua đều hiếu kỳ quay lại nhìn. Hứa Ánh Dương bình tĩnh ngồi chơi di động, không thèm để ý đến những người xung quanh đã lên chụp hình phát lên mạng.

Phương Đường phải lưu lại bệnh viện để quan sát nửa ngày, trợ lý liền sắp xếp cho cậu ở một phòng đơn cao cấp. Hứa Ánh Dương vẫn chưa đi, lại còn yêu cầu trợ lý của anh giữa trưa mang cả cơm đến.

Người đại diện của Hứa Ánh Dương đã sớm rời khỏi, trợ lý của Phương Đường thì đã đi tìm bác sĩ lấy thuốc, trong phòng bệnh chỉ còn hai người bọn họ. Hứa Ánh Dương liền đóng cửa lại, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh giường bệnh của cậu rồi nói: “Chúng ta bình tĩnh nói chuyện với nhau một lát đi!”

Phương Đường cúi đầu xem điện thoại, không thèm phản ứng lại anh.

“Phương Đường, em có thể đừng cố tình gây sự như vậy được không?”

Phương Đường phát bực, thẳng tay ném điện thoại rồi trừng mắt nhìn Hứa Ánh Dương: “Tôi gây sự bao giờ? Trong mắt anh, việc gì cũng là tôi sai. Bấy năm không liên lạc, vậy mà lần đầu tiên trò chuyện weixin lại chính là vì chất vấn xem có phải tôi cố tình tạo scandal hâm nóng tên tuổi hay không? Là do tôi cố tình gây sự chắc?”

Hứa Ánh Dương bị cậu gắt tức đến bật cười: “Anh chỉ hỏi ‘em có biết việc ảnh chụp bị phát tán chưa’, anh chất vấn em cố ý tạo scandal hồi nào, em còn chặn số anh, em thật sự là tự suy diễn quá rồi đấy. Hiện tại còn bày ra vẻ mặt ‘anh đang thiếu tiền em’ như thế kia, nếu không phải em cố tình gây sự thì là gì?”

Hứa Ánh Dương không để Phương Đường phản bác lại tiếp tục nói: “Năm đó cũng như vậy, em không nói tiếng nào đã bỏ đi, còn chặn hết mọi phương thức liên hệ nữa. Anh phải đi hỏi chủ nhà của em mới biết được em đã trả phòng về nước rồi, dù muốn chia tay thì em cũng phải nói rõ ràng cho anh chứ. Tùy tiện chơi trò biến mất là có ý gì?”

Nghe Hứa Ánh Dương đề cập đến việc năm đó hơn nữa còn là ngữ khí chất vấn như vậy khiến Phương Đường giận run người, vết thương trên trán đau đến ứa mồ hôi lạnh: “Tức là sự tình năm ấy anh cũng cho là tôi đã làm sai à?”

“Không phải em thì chẳng lẽ là anh sai? Lần nào em cũng thế, cứ có chuyện gì là giận dỗi ầm ĩ, chưa bao giờ học được cách hòa giải với người ta, bảy năm trước em như nào thì bảy năm sau vẫn không hề thay đổi. Xem ra thời gian trôi qua lâu như vậy nhưng em chỉ phát triển vóc dáng chứ chẳng phát triển đầu óc được chút nào!”

Vốn Hứa Ánh Dương tính từ từ ngồi xuống trò chuyện cùng Phương Đường, cho dù năm đó cậu nhóc này vô duyên vô cớ vứt bỏ anh, nhưng nhiều năm qua anh vẫn nhớ mãi không quên cậu ngốc ấy, cho nên mới cùng Phương Đường chơi trò “ta tranh người cướp” cực kỳ ngây thơ, nói đến cùng chẳng qua cũng chỉ muốn chứng minh rằng đối với cậu anh vẫn có điểm đặc biệt khác người mà thôi. Thậm chí khi tấm ảnh chụp thân mật kia bị phát tán, lúc đó Hứa Ánh Dương cực kỳ vui sướng, vậy nên khi người đại diện vừa hỏi anh có quan hệ như thế nào với Phương Đường anh liền thẳng thắn kể hết ra, còn tranh thủ xin số điện thoại của Phương Đường nữa chứ. Nhưng thái độ của cậu lại khiến anh thật sự thất vọng, đối mặt với vẻ căm kính của Phương Đường như thế chính anh cũng khó mà giữ bình tĩnh được.

Cả căn phòng im lặng một lúc, nhưng đột ngột bị tiếng nghiêng răng nghiêng lợi của Phương Đường phá vỡ: “Hứa Ánh Dương, tôi muốn ly hôn với anh, triệt để thanh toán cho xong!”

4. Chương 4

Ở bên ngoài, hai trợ lý đi mua cơm và lấy thuốc về vừa vặn chạm mặt nhau ngay trước cửa phòng, đang tính đi vào thì nghe được câu nói chấn động của Phương Đường, sợ tới mức suýt nữa ném hết đồ trong tay, cả hai xấu hổ đưa mắt nhìn nhau, ăn ý quyết định trốn sang một bên nhanh chóng gọi điện báo tin cho người đại diện nhà mình biết.

Phương Đường không cho Hứa Ánh Dương cơ hội phản đối tiếng nào đã tiếp tục buông lời gắt gỏng: “Anh cho rằng anh là ai? Ly hôn với anh rồi thì tôi không thể sống tốt được chắc? Anh dám nói tôi đầu óc không phát triển, tôi nói anh biết, hôm nay tôi nhất định phải ly hôn với anh. Không những chia tay mà tôi còn muốn chia hết tài sản của anh, bắt anh tay trắng ra khỏi nhà cho biết.”

Biểu tình của Hứa Ánh Dương như đang nhìn một bệnh nhân thần kinh: “Em muốn anh tay trắng rời khỏi nhà?”

“Không sai, anh mà không đáp ứng thì chúng ta liền ra tòa!”

Hứa Ánh Dương cười nhạo: “Em bị xe đụng phát ngốc rồi à? Lý do gì mà em bắt anh phải tay trắng rời đi không được mang theo bất kỳ cái gì?”

Phương Đường tính nói, đó là do anh ngoại tình, là anh sai lầm, nên đương nhiên tài sản của anh phải thuộc về tôi hết rồi; nhưng nhìn thấy vẻ mặt cười cợt của đối phương liền sực nhớ cậu căn bản không hề lưu lại bất kỳ chứng cứ gì, hơn nữa, sự tình này đã xảy ra từ bảy năm trước, bây giờ có nói Hứa Ánh Dương cũng sẽ không nhận. Chung quy, việc bảy năm trước chính là cái gai trong lòng Phương Đường, dù thời gian trôi qua đã lâu nhưng mỗi lần nghĩ lại đều vẫn khó chịu như cũ, vì vậy cậu không muốn nói gì thêm với Hứa Ánh Dương nữa.

“Dù sao tôi cũng nhất quyết phải ly hôn, anh nói đi, làm sao thì anh mới chịu ký tên?”

Hứa Ánh Dương vốn cho rằng Phương Đường chỉ đang dỗi một chút, tuy rằng bọn họ đã tách ra bảy năm, thậm chí anh còn suýt quên cả hai đã sớm đăng ký kết hôn tại nước A, nhưng thật tâm anh chưa bao giờ nghĩ muốn cắt đứt mối liên hệ này với Phương Đường. Ấy vậy mà bây giờ nhìn thấy cậu nhóc kia trưng vẻ mặt đáng thương nhưng bộ dáng lại hết sức kiên quyết nói muốn ly hôn với anh, không hiểu sao, anh tin rằng lần này Phương Đường thật sự muốn vứt bỏ đoạn tình duyên của bọn họ triệt để.

“Chúng ta đã ở riêng bảy năm rồi, em mà muốn ly hôn thật thì đã sớm đệ đơn xin tòa án”, Hứa Ánh Dương cười lạnh, “Em muốn ly hôn chứ gì? Được, qua hai ngày nữa anh trở về sẽ gọi luật sư đến, chúng ta đem tài sản của mình kiểm kê rõ ràng vào, mấy năm nay em kiếm được cũng không ít đâu nhỉ, nếu ly hôn xem ra anh cũng không thiệt thòi gì.”

“Tiền tôi kiếm được là của tôi, có quan hệ gì với anh?”

“Em không biết cái gì gọi là ‘của chồng công vợ’ sao? Là ai vừa rồi còn nhớ thương tài sản của anh, nhanh như vậy đã trở mặt rồi à? Em ly hôn mà còn muốn chiếm hời như thế, nghĩ hay ha!”

Phương Đường tức điên lên rồi, nếu không phải trên trán còn đang quần băng thì cậu nhất định sẽ nhào tới đánh Hứa Ánh Dương một trận. Đương nhiên không phải cậu nhớ thương tiền của Hứa Ánh Dương làm gì, cậu chỉ muốn gây phiền phức, khó chịu cho anh ta mà thôi. Thế nhưng, người hiện tại đang cực kỳ khó chịu lại chính là cậu.

“Hứa Ánh Dương, năm đó tôi bị mù nên mới lấy anh.”

“Như nhau thôi.”

Cuộc trò chuyện kết thúc trong không vui, thế nên khi trợ lý Phương Đường về đến phòng Hứa Ánh Dương cũng ngay lập tức rời đi. Anh vừa mới ra khỏi bệnh viện, người đại diện liền gọi tới hỏi thăm tin tức kết hôn của anh với cậu nhóc kia có phải là thật hay không.

Hứa Ánh Dương ngồi phịch vào trong xe, anh cảm giác đầu của mình cũng bắt đầu đau âm ỉ. “Là thật, ở nước A chỉ cần đủ 18 là cho phép kết hôn nên khi vừa đến tuổi chúng tôi đã đi đăng ký rồi.”

Phiền toái hơn nữa chính là quốc tịch của Hứa Ánh Dương là người nước A, cho nên cọc hôn nhân tưởng chừng như vui đùa ấy lại thật sự có hiệu lực của pháp luật, chưa kể, hiện nay trong nước cũng đã hợp pháp hóa hôn nhân đồng tính, thế nên giấy chứng nhận đăng ký kết hôn của bọn họ cũng đã có hiệu lực tại nơi này.

Đương nhiên bọn họ đã tách ra ở riêng bảy năm nay rồi, tài sản cũng không cần phân chia gì, vừa rồi anh cãi nhau cùng Phương Đường chẳng qua cũng chỉ là nói cho sướng miệng, dù sao cả hai cũng không phải ai cứ muốn gì đều được vậy.

Người đại diện sợ hãi than: “Vậy bây giờ cậu có tính toán gì không?”

“Còn tính toán gì nữa.” Hứa Ánh Dương cười khở: “Cậu ấy đã quyết tâm chia tay với tôi rồi.”

“Không phải chứ? Hai ngày trước tôi thấy cậu còn khẳng khẳng phải nói lại tình duyên với Phương Đường cơ mà.”

“Một mình tôi muốn thì làm được gì?”

Hứa Ánh Dương quả thật rất muốn “yêu lại từ đầu” với Phương Đường, anh biết rõ năm đó cậu tự dưng thay đổi thất thường như vậy rất đáng giận, thậm chí mấy năm nay có thể là đã cùng người khác ở chung một chỗ rồi, nhưng điều này vẫn không ngăn được anh muốn bắt đầu lại với cậu, đáng tiếc là cậu nhóc này không hề nghĩ như thế.

Hứa Ánh Dương vừa rời khỏi thì Phương Đường cũng bắt đầu khó chịu, trợ lý dè dặt ở bên cạnh, đến ho cũng không dám, chỉ sợ chọc cậu phát nổ, thế nhưng chuyện người đại diện giao cho lại không thể không nói.

“Anh Đặng muốn anh xác nhận là hoạt động tối nay vẫn tham gia. Ngoài ra thì bên ban tổ chức có ý sắp xếp cho anh và Hứa Ánh Dương cùng đi thăm đồ, anh Đặng đã đồng ý rồi...”

Phương Đường liếc mắt nhìn, vẻ mặt trợ lý đầy đau khổ nhưng vẫn phải tiếp tục truyền lời: “Anh Đặng nói vợ chồng cãi nhau đầu giường cuối giường lại làm hòa, mong anh đừng đem cảm xúc cá nhân vào trong công việc.”

Ha ha ha ha.

Phương Đường nhìn ai cũng thấy ngứa mắt liền bảo trợ lý đi ra ngoài, trước khi đi, trợ lý vẫn không quên báo cho cậu biết sự việc ngày hôm nay đã lên đầu bảng tìm kiếm trên weibo. Hiện giờ ai cũng biết cậu và Hứa Ánh Dương chính là “huynh đệ tình thâm” nên buổi tối kiểu gì cũng sẽ có phóng viên hỏi, mong cậu hãy chuẩn bị sẵn tâm lý, đừng có nói lung tung trước mặt người khác.

Phương Đường không muốn làm “huynh đệ tình thâm” xúi nào với Hứa Ánh Dương đâu!

Nhưng lúc này, tin tức trên mạng đã bay đầy trời, cũng không biết là do đoàn đội của cậu phát hay do đoàn đội đối phương, hoặc cũng có thể là cả hai bên đều phát, tóm lại chính là cả hai người đại diện đều nhiệt tình đẩy tin tức này không biết một khiến người qua đường vô cùng chú ý, fan thì lại càng nhiệt tình, mà nhân khí của cả cậu lẫn Hứa Ánh Dương vốn không chênh lệch lắm, thế nên tạo couple này cũng không sợ bị nói là ai dựa hơi ai.

Huống chi đã nhiều ngày như vậy, fan cũng không còn sức đâu mà cãi nhau. Người hâm mộ của Phương Đường hiện giờ chỉ lo truy số xe của các fan đã bám đuôi cậu, người hâm mộ của Hứa Ánh Dương thì đang âm thầm mắng Phương Đường là “tiểu tiện nhân dám câu dẫn bảo bảo của các nàng” trong những nhóm fan kín, chung quy cũng do toàn bộ hành trình đi chung xe tới bệnh viện của cả hai đã làm các nàng không dám mắng công khai nữa. Người qua đường thì chỉ biết há to miệng để nuốt “bánh chó” của cặp đôi này, trong khi đó nhóm fan trung lập lại chế giễu bảo fan của couple này toàn là lộng ngôn xảo ngữ, Kẹo Cứng couple chẳng qua là tạo scandal hâm nóng mà thôi, quần chúng vậy xem chẳng tính ý gì.

Bác sĩ kiểm tra thấy não của Phương Đường không bị chấn động, cả người cũng không còn trở ngại gì nữa bèn cho trợ lý làm thủ tục xuất viện về khách sạn. Phương Đường lần này đến thành phố S không chỉ để tham gia tiệc tối mà còn phải chụp ảnh bìa cho một tạp chí, thế nhưng bây giờ việc này chỉ đành lùi lại đến ngày mai, hành trình của bọn họ vì vậy mà cũng phải kéo dài thêm mấy ngày, thật đúng là xui xẻo!

Trong đại sảnh khách sạn đã có không ít fan đứng đợi, bởi vì sự kiện đuổi theo xe âm ỉ sáng nay nên bây giờ các fan không dám hành động lỗ mãng nữa, nhìn thấy Phương Đường xuất hiện cũng không ai dám vây lấy.

Phương Đường và trợ lý đi nhanh qua sảnh tới thang thang máy, trong lúc đợi thang tới, cậu liếc mắt ra ngoài một vòng rồi dừng ở một góc nào đó, nhần nhần mày hỏi trợ lý: “Bên kia là fan của Hứa Ánh Dương sao? Còn cầm cả ảnh anh ta trong tay kìa.”

“Có lẽ bên bọn họ cũng đặt phòng tại khách sạn này rồi.”

Phương Đường yên lặng ngẩng đầu nhìn bảng số thang máy, nghĩ nghĩ xem hay dứt khoát đổi luôn khách sạn khác cho đỡ phiền nhưng lời đến bên miệng lại nuốt trở vào. Cũng không phải cậu làm gì sai, dựa vào cái gì mà cậu phải tránh né cơ chứ!

Bỗng nhiên, trong đại sảnh khách sạn lại nổi lên tiếng các thiếu nữ hét chói tai ồn ào, Phương Đường quay đầu lại xem, hóa ra là Hứa Ánh Dương và các vệ sĩ đang tiến vào.

Cậu liền theo bản năng nhanh chóng dùng lực ấn liên tục cái nút gọi thang máy thế nhưng thang máy vẫn xuống quá chậm, Hứa Ánh Dương đã đi đến ngay sau cậu.

Hai người đứng một trước một sau, đều đang tự mình nhìn chằm chằm cửa thang máy ngăn người thì tự đứng phía sau có một giọng nữ hét lớn: “Chúng em ủng hộ cặp đôi Kẹo Cứng!”

Sau đó, fan hai nhà cũng đồng loạt rú lên chói tai.

Phương Đường run rẩy khóe miệng, xùy xùy xùy, đám fan only luôn miệng nói chỉ thích một mình bốn bảo bảo đâu rồi hả???

5. Chương 5

Trùng hợp là phòng của Phương Đường và Hứa Ánh Dương lại cùng một tầng, chỉ cách nhau vài căn. Từ thang máy đi đến cửa phòng, hai người không ai nói với nhau câu nào, ngó lơ xem đối phương như không khí.

Trợ lý và vệ sĩ thì đều tâm tâm niệm niệm việc mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim, giả vờ như mình không hề tồn tại, trên thực tế thì nội tâm đang sôi trào, vô cùng hiếu kỳ về mối quan hệ giữa hai người này. Thế nhưng cũng không ai dám dũng cảm trực tiếp hỏi thẳng Phương Đường hay Hứa Ánh Dương xem chuyện gì đang diễn ra.

Còn cách vài giờ nữa thì tiệc tối mới bắt đầu, Phương Đường trở về phòng không kịp nghỉ ngơi đã phải vội vàng thay quần áo và make up. Phương minh tinh chín chu trang phục đứng trước gương, trông có vẻ ra hình ra dáng vô cùng. Vết sưng trên trán cũng đã được thợ trang điểm đánh qua một lớp phấn dày, thợ làm tóc thì uốn xoắn xoắn lộn tóc của Phương Đường, rất hợp với khí chất của cậu, cực kỳ ra dáng một mỹ thiếu niên.

Dây chuyền trên cổ bị lật ra, Phương Đường nhìn thoáng qua rồi bĩu môi, lần đầu tiên sau bảy năm gỡ sợi dây kia xuống, tiện tay ném vào vali hành lý cá nhân.

Thảm đỏ ở tiệc tối bắt đầu lúc sáu giờ, loại tiệc này thường thu hút rất nhiều nghệ sĩ giới giải trí cũng như giới thời trang, thế nên từ sớm, bên ngoài lối đi đã có đông đảo phóng viên và các fan hâm mộ đứng đợi.

Ban tổ chức sắp xếp cho Phương Đường và Hứa Ánh Dương đi thảm đỏ cùng nhau, xuất hiện ở vị trí cuối cùng, vì vậy cả hai đều đến khá muộn, miễn cho lúc ở phòng chờ phải gặp nhau xấu hổ.

Hôm nay Hứa Ánh Dương mặc một thân tây trang màu xám nhạt, mái tóc được vuốt keo xoa tung qua một bên đầu, trông vô cùng đẹp trai. Trong lúc đợi lên sân khấu, anh tranh thủ hàn huyên chào hỏi với các vị khách khác. Phương Đường thì ngồi một mình ở góc hẻo lánh trong phòng, nhìn lướt qua anh vài lần rồi mới thu lại tầm mắt.

Make up đẹp như vậy, gặp người liên hôn hờ cười nói, là muốn xòe đuôi khoe mẽ đấy phải không?

Gần bảy giờ rưỡi, nhân viên mới đến đây thông báo sắp tới lượt Phương Đường và Hứa Ánh Dương đi thảm đỏ, mời hai người ra ngoài để chuẩn bị.

Hứa Ánh Dương chậm rãi đứng dậy, Phương Đường không tình nguyện đứng lên theo, ngay trước lối vào thảm đỏ đứng lại vài phút, đợi những vị khách mời khác trả lời xong phỏng vấn của MC.

Phương Đường đang ngăn người thì bỗng cảm giác được có bàn tay chạm vào cổ của mình, giương mắt lên liền thấy vẻ mặt Hứa Ánh Dương không chút thay đổi đang chỉnh cái nơ áo cho cậu. Vô số máy ảnh đã nhắm về hướng này chớp lia chớp lịa, fan thì liên tục hét chói tai.

Đợi đến khi Phương Đường kịp phản ứng thì Hứa Ánh Dương đã sửa xong, vươn tay vỗ eo cậu một cái, mỉm cười xoay người đi lên thăm dò trước. Phương Đường nhanh chóng đuối kịp, trong lòng dĩ nhiên là đang mắng chửi Hứa Ánh Dương 180 lần, ngay trước mặt mọi người mà công khai ăn đậu hũ của cậu, đúng là chỉ có anh ta mới dám!

Nhưng đây vẫn chưa phải là kết thúc, thời điểm chụp ảnh, phóng viên liên tục hô hào muốn hai người họ đứng sát gần nhau hơn, còn phải quàng vai ôm eo. Đã vậy, nữ MC đứng cuối thăm dò còn mang về mặt tươi cười viết rõ “tôi đang hóng chuyện” đợi bọn họ đến để phỏng vấn.

“Tôi tin rằng mọi người ở đây đều rất quan tâm đến các anh, nên tôi thay mặt mọi người hỏi một chút. Một ngày trước, bức ảnh chụp chung đã gây sự chú ý rất lớn, hôm nay lại có thêm sự kiện đuối theo xe của Phương Đường, hai anh có thể nói ý kiến của mình về việc này không?”, quả nhiên sau vài câu chào hỏi đơn giản, nữ MC liền nói thẳng vào chủ đề đang gây sốt.

Phương Đường giành trả lời trước: “Đuối theo xe là không an toàn đâu, tôi hy vọng sau này các fan của mình sẽ không làm như vậy nữa, tốt cho cả tôi và các bạn.”

Phương Đường muốn tránh nặng tìm nhẹ, nhưng hiển nhiên nữ MC sẽ không để cậu dễ dàng đạt mục đích. Cô tiếp tục trêu chọc: “May mà không có việc gì lớn xảy ra, hơn nữa cũng nhờ Hứa Ánh Dương tình cờ có mặt đúng lúc nhỉ?”

Phương minh tinh ngại ngừng cười, Hứa Ánh Dương thì lại rất thản nhiên đáp: “Cũng may khi ấy tôi vừa vặn đi ngang qua. Ảnh chụp chung quả là thật, chúng tôi quen biết nhau đã bảy tám năm nay rồi, bởi vì đây là việc cá nhân, không có gì đáng để khoe ra, vẫn hy vọng sự chú ý của mọi người sẽ dành cho các tác phẩm của chúng tôi hơn.”

“Đúng vậy, nếu các bạn hứng thú với cuộc sống thời trung học của tôi, có thể tới rạp xem phim ‘Tuổi 17 Của Tôi’, sẽ bắt đầu khởi chiếu vào cuối tuần này đó, nhất định khiến mọi người đều hài lòng.” Phương Đường thăm nghĩ nói muốn làm khó tôi ấy hả, tôi còn tranh thủ tuyên truyền phim điện ảnh mới cho các người biết.

Tiệc tối này áp dụng hình thức bàn tròn, Phương Đường và Hứa Ánh Dương đều được sắp xếp ngồi cùng một chỗ. Không khí khá náo nhiệt, không ngừng có người lui tới chạm cốc hàn huyên, bọn họ cũng phải đi kính rượu các vị tiền bối, thế nên không hề có cảm giác ngượng nghịu vì phải ngồi cạnh nhau.

Mãi đến khi bữa tiệc trôi qua phân nửa, Phương Đường mới thở phào ngồi xuống được. Tửu lượng của cậu vốn kém, hiện giờ cả người đã hơi lảng lảng.

Cậu sợ nhất chính là những trường hợp như vậy. Cậu không giống Hứa Ánh Dương có thể trò chuyện vui vẻ cùng mọi người, Phương Đường thường không kiên nhẫn khi phải ứng phó mấy lời khách sáo, nịnh hót dối trá, vì vậy các buổi tiệc như này nếu có thể từ chối cậu liền từ chối, thật sự không được thì mới bị người đại diện bắt tham gia. Cũng may phần lớn những người lui tới thường xuyên với Phương Đường ít nhiều đều hiểu ý cậu, thế nên cậu vẫn thường cho qua được việc phải uống rượu quá nhiều. Có điều hôm nay tâm tình cậu không tốt chút nào, cho nên liền phóng túng bản thân, uống không hề tiết chế, rất nhanh hơi rượu đã xộc đầy lên não.

Đang tính uống thêm một ly rượu đầy nữa thì chớp nhoáng cái ly trên tay Phương Đường đã bị người ta lấy mất.

“Em uống không được thì đừng uống, trong trường hợp như này mà để say khướt thì còn ra thể thống gì nữa?”

Hứa Ánh Dương thấp giọng khuyên nhủ, giọng nói không hề mang theo chút độ ấm nào. Phương Đường thò tay tính cướp lại, Hứa Ánh Dương liền trực tiếp đổ luôn vào cái ly rỗng của mình, trả lại ly không cho cậu.

“Chú ý hình tượng của em một chút!”

“Có liên quan gì đến anh?”

“Đừng quên sáng nay em vừa mới bị tông xe, trên đầu vẫn còn sưng một cục đó.” Hứa Ánh Dương cười cười nói tiếp, “Em quên bộ dạng bản thân khi uống say sẽ như nào rồi phải không?”

Phương Đường: “.....”

“Hơn nữa...” Hứa Ánh Dương hạ thấp giọng, cơ thể nghiêng về phía Phương Đường, gần như dán sát tai cậu: “Nếu thật sự say chết, anh sẽ kế thừa di sản của em, biết đâu em lại tức giận đến mức nhảy dựng khỏi quan tài cũng không chừng.”

“Cút mẹ anh đi!” Phương Đường đẩy Hứa Ánh Dương ra, gương mặt đỏ bừng, cũng không biết là do uống nhiều hay do tức giận quá.

Hứa Ánh Dương ngồi thẳng người lại, khóe mắt liếc nhìn những máy ảnh đang hướng về bọn họ, ra vẻ thân thiết thò tay qua quàng vai Phương Đường, liền bị cậu đập một cái.

Một màn này rơi vào trong mắt truyền thông và các fan đang trà trộn vào chính là, hai người họ kẻ tai nói nhỏ đùa giỡn, đây còn không phải là đang liếc mắt đưa tình sao?

Có phóng viên tiến lại gần đề nghị chụp hai người họ một bức ảnh, Hứa Ánh Dương liền ôm vai Phương Đường, tuy cậu không tình nguyện tạo nào, nhưng cũng không thể đẩy anh ra ngay trước mặt phóng viên,

chỉ có thể nhìn vào máy ảnh ráng cười.

May mà dù cậu hơi say nhưng vẫn không làm ra chuyện gì thất thố cả. Hai má Phương Đường đỏ bừng bừng, ánh mắt mê mang, trông cực kỳ nhu thuận, đứng kế bên Hứa Ánh Dương đẹp trai ngất trời thật sự là xứng đôi vô cùng.

Tiệc tối còn chưa kết thúc mà tấm ảnh này đã được phóng viên nọ đăng tải lên weibo, hơn nữa, một đoạn “liếc mắt đưa tình” kia cũng bị viết thành bài báo, đêm nay nhất định couple Kẹo Cứng lại “vang danh thiên hạ” rồi.

Trước khi rời đi, Hứa Ánh Dương gọi Phương Đường lại, nghiêng người dán bên tai hỏi cậu: “Đây chuyện của em đâu rồi, tại sao hôm nay lại không đeo?”

Phương Đường không nghĩ Hứa đại minh tinh sẽ đột nhiên nhắc đến việc này, nhất thời sửng sốt hết mấy giây, sau đó mới cười lạnh hỏi lại anh: “Vậy nhẫn của anh thì mang được mấy lần? Đã sớm làm mất rồi chứ gì?”

“Không phải.”

Câu trả lời của Hứa Ánh Dương không rõ ràng, Phương Đường đã say đến hơi mơ hồ, cứ tưởng mình nghe lầm, nhưng cũng lười không muốn truy vấn, chỉ đáp lại câu hỏi của anh: “Cũ quá, không muốn xài nữa, đã ném rồi!”

6. Chương 6

Lúc Phương Đường trở lại khách sạn đã là 11 giờ. Cậu say đến choáng váng, vết sưng trên đầu hình như lại đau âm ỉ, thế nên cậu chỉ rửa mặt qua loa liền ngã lên giường vùi đầu ngủ say.

Hứa Ánh Dương thì ngược lại tỉnh táo vô cùng, sau khi tắm rửa xong, một chút men say trước đó cũng tan biến hết. Anh mở máy tính ra nhìn những tin tức về mình và Phương Đường đang ồn ào trên mạng, khoe miệng vô thức mỉm cười, nhưng thật ra trong lòng lại cảm thấy chua xót không chịu nổi.

Đột nhiên tiếng chuông cửa vang lên, Hứa Ánh Dương theo bản năng liếc thoáng qua đồng hồ bên góc phải máy tính, ấy vậy mà đã 2 giờ sáng rồi.

Lúc này mà có người gõ cửa, quá nửa là chẳng có việc gì tốt, Hứa Ánh Dương đang tính giả vờ không nghe thấy, nếu thật sự không được thì sẽ gọi cho trợ lý qua giải quyết. Thế nhưng tiếng gõ cửa cứ dứt quãng vang không ngừng, thậm chí hình như còn kèm theo vài âm thanh nức nở nho nhỏ của Phương Đường, Hứa Ánh Dương tưởng mình nghe lầm, khựng lại vài giây mới vội vàng bật dậy kéo mạnh cửa phòng ra.

Phương Đường đâm sầm vào trong lòng Hứa Ánh Dương, hai tay ôm chặt cổ Hứa đại minh tinh, ngẩng đầu hướng về phía anh mà cười ngây ngô. Hứa Ánh Dương ngăn người, cố gắng dời tầm nhìn khỏi đôi mắt đang mê mang không chút tiêu cự của Phương Đường, lúc này mới bình tĩnh lại, hẩn cậu nhóc lại đang tái phạm tật xấu sau khi uống rượu đây mà.

“Ánh Dương, Hứa Ánh Dương, anh mau đọc sách cho em đi!”

Phương Đường vừa nói vừa cười, mái tóc mềm mại cứ dụi tới dụi lui ngay cổ Hứa Ánh Dương.

Lúc này Hứa Ánh Dương mới để ý thấy hóa ra trong tay của cậu còn cầm một quyển sách. Uống say rồi mộng du mà còn có thể “bơi” qua được đến tận phòng mình, tên nhóc này không phải là đang cố ý đẩy chứ?

Hứa Ánh Dương dở khóc dở cười, hai tay miết miết gáy cậu một chút, dùng sức cúi xuống ôm ngang người Phương Đường lên, bế thẳng về cái giường trong phòng ngủ.

Phương Đường nằm lên giường rồi mà vẫn không an phận tạo nào, cơ thể cứ dán lên người Hứa Ánh Dương xoay tới xoay lui làm phiền anh. Hứa Ánh Dương có chút bốc hỏa, thầm nghĩ không lẽ mấy năm nay cứ mỗi lần say rượu thì tên ngốc này đều đi ôm người khác cọ cọ như vậy đó hả?

Chỉ cần suy nghĩ đến điều này xiu thôi, anh liền cảm thấy muốn bùng nổ luôn rồi!

Phương Đường đang lâm vào trạng thái say rượu mộng du nên không hề biết chính mình đang làm những gì, cậu mở to đôi mắt ngập nước nhìn chằm chằm Hứa Ánh Dương, nâng cao quyển sách trong tay đưa cho anh, nét mặt hồn nhiên ngây thơ cực kỳ: “Ánh Dương à, anh đọc sách cho em nghe đi!”

Hứa Ánh Dương bất đắc dĩ đành cầm lấy quyển sách của cậu, tùy tiện lật lật vài trang: “Ở đâu ra em có quyển sách này vậy?”

Phương Đường cười hí hóp mắt: “Lúc chuẩn bị lên máy bay đó, có một fan tặng cho em.”

Hứa Ánh Dương gật gật đầu, bắt đầu đọc: “Hồ ly nói, đối với ta, người chỉ là một nhóc con bình thường, tựa như hàng ngàn hàng vạn đứa trẻ khác trên đời mà thôi, không có gì đặc biệt cả. Ta không cần người, người cũng không cần ta. Đối với người, ta cũng chỉ là một con hồ ly bình thường, không có gì bất đồng so với hàng vạn con hồ ly khác trên đời. Thế nhưng, nếu người đồng ý nuôi ta, chúng ta sẽ sống nương tựa vào nhau. Người sẽ là cả thế giới độc nhất vô nhị của ta, và ta cũng sẽ là thế giới duy nhất của người...”

Hứa Ánh Dương tùy tiện đọc một đoạn cho Phương Đường nghe, càng đọc thì trong lòng lại càng không thoải mái. Đầu Phương Đường lắc lư qua lại, vẫn ngốc ngốc hồ hồ, nhìn thấy Hứa Ánh Dương nhíu mày liền cảm thấy rất khó hiểu: “Ánh Dương, anh không vui à, sao lại không đọc tiếp nữa?”

Một tay Hứa Ánh Dương ôm lấy eo cậu, vỗ nhẹ nhẹ: “Muộn lắm rồi, không đọc sách nữa, ngoan, em ngủ

đi!”

“Không muốn ngủ đâu”, Phương Đường dúi đầu vào lòng Hứa Ánh Dương, bắt đầu làm nũng: “Anh chơi với em đi mà!”

Về mặt Hứa Ánh Dương vô cùng bất đắc dĩ: “Em muốn chơi gì đây?”

Phương Đường vậy mà tập trung suy nghĩ thật, sau đó liếc thấy điện thoại của Hứa Ánh Dương đặt trên đầu tủ liền thò tay cầm lấy: “Chúng ta chụp ảnh cùng nhau nhé!”

Trước bộ dạng say rượu làm nũng của cậu nhóc này, Hứa Ánh Dương một chút biện pháp cứng rắn với cậu cũng không có. Anh đưa tay gõ mặt khẩu trên điện thoại, mở phần mềm chụp ảnh ra định cùng Phương Đường chơi đến khi nào cậu thấy chán thì thôi.

Phương Đường giờ cao điện thoại lên, quay sang Hứa Ánh Dương làm mặt quỷ rồi bấm nút chụp tanh tách, tựa như năm đó hai người họ cũng thường xuyên làm như vậy. Hứa Ánh Dương vô cùng phối hợp với các trò đùa nghịch của cậu. Anh thầm nghĩ, nếu bọn họ có ly hôn thật thì hãy để tất cả những điều đã xảy ra tới nay trở thành một hồi ức đẹp trong lòng anh đi, xem như lưu lại kỷ niệm cũng tốt.

Phương đại minh tinh chụp đến chán chê, rồi lại bắt đầu chuyển sang quay video. Cậu dán lên người Hứa Ánh Dương, nhìn thẳng vào màn ảnh cười tủm tỉm bảo: “Ánh Dương à, anh cười cho em xem nào, cứ nghiêm mặt mãi làm gì?”

Hứa Ánh Dương buồn cười sờ sờ tóc Phương Đường, cũng phối hợp với cậu hướng về màn hình làm mặt quỷ.

Phương Đường đưa tay miết mặt anh, cười hi hi ha ha đùa giỡn cùng Hứa đại minh tinh của cậu, Hứa Ánh Dương cũng đưa tay nhéo nhéo lại mũi cậu ngốc trong lòng, hai người giống như trẻ con mà nằm đó đùa tới đùa lui suốt buổi.

Phương Đường mở tài khoản weibo của cậu ra, muốn đăng tải những đoạn video quay này giờ lên đó, Hứa Ánh Dương vội vàng dè tay cậu lại: “Đừng nghịch nào, clip này không thể tùy tiện phát tán được đâu.”

“Sao vậy?”

“Không thể cho người khác xem được.”

“Vâng.”

Hứa Ánh Dương nói không thể post, vậy Phương Đường liền không post. Bao giờ cũng vậy, Phương Đường uống rượu say rồi thì rất ngoan, rất nghe lời, không gương nanh múa vuốt xù lông như thường ngày nữa.

Thấy cậu ngoan ngoãn như vậy, tim Hứa Ánh Dương như hóa thành một vũng nước, nhin không được ôm cậu thật chặt, mặc cho cậu nhích tới nhích lui trong lòng mình.

Đợi đến khi Phương Đường rót cuộc mệt mỏi mà ngủ thiếp đi đã là chuyện của một giờ sau đó. Trong phòng tĩnh lặng cực kỳ, Hứa Ánh Dương cầm điện thoại xem đi xem lại những tấm ảnh cùng các đoạn clip vừa quay, cảm thấy vô cùng hài lòng, quay sang ôm Phương Đường, khẽ hôn lên trán cậu rồi mới an tâm nhắm mắt ngủ.

Một đêm mộng đẹp.

Khi Hứa Ánh Dương tỉnh dậy thì bên cạnh giường đã sớm trống không, tựa hồ như hết thấy những chuyện phát sinh tối qua chỉ là một giấc mộng. Nhưng khi nhìn thấy quyển sách hồi hóm anh tiện tay vớt xuống bên thảm kia thì môi không tự động nhếch lên cười cười. Hứa Ánh Dương cúi xuống nhặt quyển sách lên đặt vào trong hành lý cá nhân của mình.

Trời vừa tờ mờ sáng Phương Đường đã tỉnh, cậu phát hiện mình đang ngủ trong lòng Hứa Ánh Dương liền giật mình, cứ tưởng bản thân đang nằm mơ, sau khi lấy lại phản ứng mới vội vàng nhảy xuống giường chạy trốn mất.

Phương Đường hiểu rất rõ bản thân mình, cậu mà uống say thì sẽ xuất hiện tật xấu mộng du, Hứa Ánh Dương cũng biết chuyện này. Anh từng cười cậu, bảo là khi không ở bên cạnh anh, tuyệt đối không được uống đến khi say mềm, bằng không bị cướp mất tiền chỉ là chuyện nhỏ, nếu thật bị cướp sắc mới là lỗ to. Qua nhiều năm như vậy, Phương Đường vẫn rất cẩn thận, chưa từng ở bên ngoài làm chuyện thất thổ bao giờ, vậy mà lần đầu tiên say đến như này lại là vì Hứa Ánh Dương.

Tối qua say rượu đã làm những việc gì, thật ra Phương Đường đều đã quên sạch, nhưng kiểu gì cậu cũng sẽ làm mấy việc mất mặt. Nghĩ đến mình để hình tượng siêu xấu hổ lộ ra trước mặt Hứa Ánh Dương, thậm chí còn có thể làm càng nhiều chuyện khó đỡ khác nữa, Phương đại minh tinh liền hận không thể tìm một miếng đậu hũ đập đầu luôn cho nhanh. Vì thế cậu giả làm đà điểu, vờ như cái gì cũng không biết, thừa dịp Hứa Ánh Dương còn ngủ liền bỏ chạy.

Cậu cũng không dám ở lại khách sạn này nữa, trước vẻ mặt như thể gặp quỷ của trợ lý, Phương Đường thúc giục tài xế mau mau đem bọn họ đi thẳng đến phòng studio luôn.

Lúc ăn sáng, Hứa Ánh Dương vẫn tiếp tục ngồi xem ảnh chụp tối qua, cười ngây ngốc nhìn chằm chằm điện thoại. Người đại diện của anh hiểu kỳ thò đầu lại xem, anh liền nhanh chóng tắt màn hình di động đi, nhưng vẫn bị anh Lưu nhanh mắt thấy rõ ràng những tấm ảnh mà hai người đã chụp chung.

Người đại diện vô cùng ngạc nhiên: “Hôm qua các cậu ngủ cùng nhau à? Đã làm hòa rồi hả?”

“Không có.” Hứa Ánh Dương không tính giải thích nhiều: “Vẫn chưa làm hòa, thế nhưng em quyết định rồi, tuyệt đối sẽ không chia tay cậu ấy đâu.”

Người đại diện không còn gì để nói: “Ngày hôm qua chẳng phải vẫn nói là sẽ ly hôn sao?”

Hứa Ánh Dương thở dài: “Vâng, đúng là cậu ấy muốn ly hôn với em.”

“Vậy cậu tính làm sao?”

“Em đang nghĩ biện pháp đây, cuộc hôn nhân này nói gì em cũng không vứt bỏ đâu.”

Cùng Phương Đường trải qua những hành động hồi hôn, trong lòng Hứa Ánh Dương vô cùng luyến tiếc, cũng không cam tâm tách ra khỏi cậu triệt để như vậy. Vợ chồng mâu thuẫn với nhau, cố gắng hòa giải sẽ dễ dàng hơn nhiều so với việc ly hôn rồi mới muốn tái hôn. Hứa Ánh Dương quyết tâm, anh phải mang bằng được cậu nhóc này về bên cạnh mình như xưa.

7. Chương 7

Sau khi về lại thành phố được ba ngày, Hứa Ánh Dương bỗng nhận được tin nhắn của Phương Đường, bảo rằng cậu đã thảo luận ổn thỏa với luật sư, đơn ly hôn cũng soạn xong, nhắn anh có thời gian thì hẹn gặp mặt một lần.

Nơi mà họ hẹn gặp là câu lạc bộ cao cấp do bạn của Phương Đường mở. Đến ngày hẹn, từ rất sớm cậu đã có mặt cùng với luật sư nhà mình. Thế nhưng Hứa Ánh Dương vẫn chậm chạp chưa tới, Phương Đường đoán đối phương tính toán lâm trận bỏ chạy, nên liên tục gửi qua vài tin nhắn thúc giục anh mau đến, nhưng bên kia vẫn không hồi âm tiếng nào.

Ngồi đợi lâu đến phát chán, Phương Đường bèn cầm điện thoại lướt weibo, ai ngờ vừa mở ra đã thấy tên của Hứa Ánh Dương cùng một cô gái khác đồng thời xuất hiện tại vị trí đầu bảng xếp hạng tìm kiếm, Phương Đường thấy hơi bị mất hứng nhưng vẫn click vào mở ra xem thử chuyện gì đang diễn ra.

Tên cô gái cùng lên ‘top search’ weibo bên cạnh Hứa Ánh Dương chính là một tiểu hoa khá nổi, trước đây đã từng có tin đồn với anh. Hóa ra là có một paparazzi tình cờ bắt gặp Hứa Ánh Dương và vị tiểu hoa kia, sau khi tham gia tiệc liên hoan của tạp chí nọ tại thành phố S thì tiếp tục “tăng hai” ở quán bar đêm đến 2-3 giờ sáng mới cùng nhau về lại khách sạn của cô nàng.

Ảnh chụp lén này và video đính kèm đều tối mù, gương mặt của tiểu hoa nhìn khá rõ, nhưng mặt người đàn ông bên cạnh thì lại mờ hồ không thấy được. Paparazzi kia nửa giả nửa thật nói rằng người đó chính là Hứa Ánh Dương, nhìn thoáng qua dáng người cũng như quần áo của người nọ thì quả thật có vài phần giống Hứa đại minh tinh.

Hứa Ánh Dương và vị tiểu hoa này trước đây từng hợp tác với nhau trong một bộ phim, thời điểm đó cũng có chút tin tức ghép đôi hai người, tuy rằng đều chỉ là cố tình hâm nóng để PR cho phim, nhưng bởi vì trong bộ điện ảnh đó, hai người đóng một vai tình lý khá ra dáng, nên vẫn thu hút được không ít fan náo

tàn ủng hộ. Lúc này đám fan couple ấy đều đang bình luận vô cùng sôi nổi dưới bài post trên weibo, liên tục hỏi thăm để bóc ra thêm nhiều chi tiết ẩn tình khác.

Phương Đường là người trong nghề, vừa xem liền biết đây chỉ là vị tiểu hoa kia cố tình tìm đề tài để hâm nóng tên tuổi, nghe nói bộ phim mới của cô nàng sắp ra mắt, lúc này mượn danh Hứa Ánh Dương để tạo scandal, chẳng qua cũng chỉ muốn mượn tin tức có vẻ thật giả này để quảng bá cho phim mà thôi. Cậu nghĩ rằng, tên paparazzi chắc hẳn cũng là người của cô gái kia, chứ ai đời theo dõi người ta cả một buổi tối mà đến hình dáng, thân phận của người đàn ông đều không nhận ra được, đến một tấm ảnh chụp trực diện mặt cũng không có, còn phải dùng một bức hình mơ mơ hồ hồ như vậy.

Quả nhiên không bao lâu sau, nữ diễn viên kia đã ra mặt đăng một thông báo, giọng điệu vô cùng hàm hồ ái muội. Mà phóng viên bên này thì không ai liên hệ được với đoàn đội của Hứa Ánh Dương, khiến mọi chuyện cứ thế bị fan đẩy đi càng lúc càng xa.

So với tin đồn mấy hôm trước của Hứa Ánh Dương và Phương Đường thì chuyện lần này lại được quần chúng có vẻ tin tưởng hơn nhiều. Dù sao tin đồn tính bị đồn ra vẫn không mấy người cho là thật, đa phần cộng đồng mạng chỉ xem như chuyện náo nhiệt vui đùa, nhưng sự tình hiện tại giữa Hứa Ánh Dương và vị tiểu hoa kia thì lại khiến khá nhiều người tin rằng có thật.

Chuyện giả bị coi thành thật, chuyện thật lại khiến mọi người tưởng là giả, đều nói scandal của các ngôi sao thần tượng, quần chúng chẳng qua toàn bị dư luận cố tình dắt mũi chạy theo mà thôi.

Tuy biết rõ tin tức này là giả, vì người tối đó ở cùng Hứa Ánh Dương chính là mình, nhưng Phương Đường vẫn cảm thấy cực kỳ khó chịu. Còn chưa ly hôn đâu nha, mà hiện tại đã bị tiểu yêu tinh bên ngoài nhớ thương rồi, Hứa Ánh Dương, anh giỏi lắm!!! Liệu có phải đợi đến khi ly hôn xong, anh liền có thể danh chính ngôn thuận đi phong lưu khoái hoạt bên ngoài hay không?

Anh nghĩ cũng đừng nghĩ!

Trong lúc Phương Đường đang thâm oán niệm tên “đàn ông cặn bã” kia thì nhân vật chính trong scandal cuối cùng cũng mang luật sư nhà mình chậm rãi đến.

Gương mặt Phương Đường khá bình tĩnh, không nói lời nào, nhưng bộ dáng đã tràn ngập vẻ mất hứng. Cậu bảo luật sư đưa đơn ly hôn đã chuẩn bị sẵn cho Hứa Ánh Dương xem.

Hứa Ánh Dương nhìn sơ qua một lần, nội dung trong đơn không nhắc đến việc phân chia tài sản, tiền ai kiếm được thì chính là của người đó, không dính dáng gì đến đối phương. Yêu cầu duy nhất là hai bên đều phải bảo mật cuộc hôn nhân đã qua này, bất cứ thời điểm nào cũng không được phép công khai ra ngoài.

Hứa Ánh Dương đưa tờ đơn đó cho luật sư của mình xem, chính anh lại không phát biểu ý kiến gì. Anh nhìn thoáng qua bên kia bàn, Phương Đường đang cúi thấp đầu xuống suy nghĩ gì đó, tâm tình anh lúc này thật sự phức tạp vô cùng.

Luật sư hai bên nhỏ giọng trao đổi ý kiến, hai vị minh tinh thì cứ ngồi im đó không nói tiếng nào. Cuối cùng vẫn là Hứa Ánh Dương mở miệng trước: “Nếu anh không đồng ý ký, em sẽ làm như nào?”

Đôi mắt Phương Đường hơi gợn sóng, hơi mất kiên nhẫn hỏi: “Rốt cuộc anh muốn cái gì?”

Hứa Ánh Dương cười bảo: “Không muốn gì cả, chỉ là không đồng ý ly hôn với em mà thôi.”

“Vì sao?”

“Ly hôn phức tạp lắm đấy, em còn không cho anh công khai ra bên ngoài là anh đã kết hôn, anh đây giấu giếm hôn sự chẳng phải là đang lừa hôn hay sao? Chúng ta làm như thế không tốt lắm đâu, hơn nữa, em vội vàng muốn tách ra khỏi anh như vậy là vì đã có người khác rồi sao? Nếu là thật, anh càng phải cân nhắc lại việc này.”

“Anh bị thần kinh à? Là ai ở bên ngoài có người khác chứ, là ai bị loan truyền scandal với người ta vậy hả?”

Phương Đường tức giận đến mức cầm điện thoại ném luôn qua chỗ Hứa Ánh Dương, cho anh ta tự xem tiêu đề phóng to trên màn hình của cậu “Nghỉ án hai minh tinh hàng đầu cùng thuê khách sạn đêm khuya, liệu showbiz sắp có tin vui chăng?”

Hứa Ánh Dương bật cười: “Loại chuyện nhảm này mà em cũng tin à? Buổi tối hôm đó anh ngủ cùng với ai chẳng lẽ em không biết sao? Đầu óc em quăng đi đâu rồi hả?”

“Hứa Ánh Dương, anh đừng coi tôi là đồ ngu!” Phương Đường then quá thành giận, tức đến đỏ bừng mặt, hoàn toàn không muốn đề cập đến sự tình buổi tối hôm đó: “Anh không muốn ly hôn chứ gì, được, vậy chúng ta không ký nữa. Cứ dây dưa như vậy đi, xem ai làm tức chết ai cho biết!”

Phương Đường âm thầm nghĩ, nếu Hứa Ánh Dương thật sự đồng ý ký tên, cậu cũng phải tìm lý do để anh ta đổi ý. Dựa vào cái gì mà lần nào anh ta cũng muốn gì được nấy chứ, muốn lấy tiền để nuôi tiểu yêu tinh bên ngoài ấy à, nằm mơ đi!

Về mặt Hứa Ánh Dương tươi cười đầy sung sướng, ngay lập tức đáp ứng. Phương Đường tiếp tục bàn điều kiện: “Tuy không ly hôn nhưng chúng ta vẫn phải ký hiệp nghị. Về sau, thu nhập của mỗi người đều phải công khai cho đối phương biết, hơn nữa, 90% khoản thu hàng năm đều phải góp vô để cùng nhau đầu tư, cả hai chúng ta đều không ai được tự tiện tự mình sử dụng khoản tiền này.”

Đây là biện pháp Phương Đường vừa mới nghĩ ra. Đàn ông hể mà có tiền liền trở nên hư hỏng, thân là phái nam, cậu hiểu rõ đặc tính này của đàn ông con trai vô cùng. Chỉ cần hạn chế hết tiền bạc của đối phương, cậu sẽ không sợ bị Hứa Ánh Dương cho đội nón xanh, ha ha.

Hứa Ánh Dương chỉ muốn đứng dậy vỗ tay tỏ ý vui mừng, anh cực kỳ tình nguyện ký hiệp nghị này. Hứa đại minh tinh hiện giờ chỉ hận không thể dây dưa càng sâu với Phương Đường càng tốt, tốt nhất là cả đời

này đều trôi cạu bên cạnh mình, không bao giờ cách xa nhau nữa.

“Được thôi, anh đồng ý hết những điều em nói. Nhưng anh muốn bàn thêm một việc, đó là nếu chúng ta có quan hệ hôn nhân thì không thể không liên lạc, không nhìn mặt nhau như bảy năm trước đây nữa, điều này là không nên. Về sau, mỗi tuần phải gặp nhau một lần, mỗi lần ít nhất cũng phải ba giờ, chúng ta có thể luân phiên đưa ra yêu cầu đối phương phải làm gì cùng mình.”

“Được thôi, nhưng cụ thể là làm cái gì? Tôi nói trước, không được tùy tiện tiếp xúc thân mật, hôn môi và lên giường đầu đầu!” Phương Đường không chịu thua, một chút cũng muốn cùng Hứa Ánh Dương tranh giành phần hơn.

Hứa Ánh Dương cười ra tiếng: “Anh đồng ý.”

Về mặt luật sư hai bên đều , đành mang tờ đơn ly hôn trước đó hủy đi, đổi thành soạn thảo một bản hợp đồng hôn nhân đỡ khốc đỡ cười khác. Phương Đường và Hứa Ánh Dương nhanh chóng dùng ngòi bút rồng bay phượng múa của mình ký tên ngay ở cuối trang.

Chuyện chính đã xong, hai vị luật sư rời đi trước, trong phòng chỉ còn lại Hứa Ánh Dương và Phương Đường. Hứa đại minh tinh nhìn cạu nói: “Ba giờ của tuần này liền bắt đầu tính luôn đi, hôm nay anh sẽ ra yêu cầu trước nhé.”

Phương Đường tuy cảm thấy hơi không được tự nhiên, nhưng chính mình vừa ký hiệp nghị xong, bây giờ cũng không tiện đổi ý, bèn không phản đối lời Hứa Ánh Dương. Hứa đại minh tinh cầm điện thoại đưa cạu xem đoạn video và những tấm ảnh mà cả hai đã cùng chụp tối hôm đó.

Nhìn thấy bộ dáng ngu ngốc của chính mình trong loạt ảnh này, Phương Đường không đành lòng nhìn thêm nữa, gương mặt nhăn nhó phát cẩu: “Hứa Ánh Dương, anh có bệnh hả? Tôi say nên mới làm vậy, không lẽ anh cũng uống say sao?”

“Lúc đó em đang mộng du cơ mà, anh không phối hợp với em, chẳng lẽ lại cố gắng đánh thức em dậy? Nếu lỡ tay làm em hỏng luôn cả đầu óc thì sao?”

“Vậy bây giờ anh cho tôi xem lại mấy thứ này là có ý gì?”

“Scandal của anh hôm nay em cũng thấy rồi đó, em có nghĩa vụ phải giúp anh làm sáng tỏ chuyện này chứ.”

Phương Đường trợn to mắt: “Dựa vào cái gì?”

“Em vừa ký hiệp nghị xong liền quên sạch rồi à? Trừ bỏ tiếp xúc thân mật, hôn môi và lên giường thì làm cái gì cũng được mà, đây là chính miệng em nói đó.”

Phương Đường ảo não nghĩ thầm ‘bị lừa rồi’, nhưng trên mặt vẫn tỏ vẻ lạnh lùng: “Anh đúng là suy tính đủ đường ha!”

“Cám ơn khích lệ!”

Thật không biết xấu hổ!

Hứa Ánh Dương chỉnh sửa video một chút rồi đăng tải lên weibo cá nhân của mình. Trên di động của anh lúc nào cũng tự động hiển thị rõ thời gian và ngày tháng năm quay, vừa vặn chứng minh anh hoàn toàn trong sạch.

Phương Đường lười xem, không nhìn đã muốn đứng dậy rời khỏi, Hứa Ánh Dương vội vàng ngăn cậu lại: “Còn chưa hết ba tiếng mà, em gấp đi đâu chứ?”

“Anh còn muốn làm gì nữa?”

“Đi xem phim với anh đi!”

8. Chương 8

Hứa Ánh Dương đi xếp hàng mua bắp rang và nước uống, cùng lúc đó, Phương Đường lại đang trốn ở một góc hẻo lánh tại đại sảnh rạp chiếu phim, cố gắng dè thấp vành nón xuống, hy vọng không ai chú ý đến mình. Trong lòng cậu âm thầm ngời mắt Hứa Ánh Dương ăn no rảnh rỗi không có gì làm, cứ nhất định đòi chạy đến nơi công cộng đông người như này để xem phim điện ảnh làm gì chứ.

Thật ra, hồi đó lúc còn đi học, khi rảnh rỗi bọn họ cũng thường xuyên đi đến rạp chiếu, không cố ý chọn phim nào, cứ lần lượt ngồi coi hết phim này đến phim khác cùng nhau. Lúc ấy, Phương Đường vừa đến nước A, ngoại ngữ của cậu vốn không tốt lắm, nên Hứa Ánh Dương đã nghĩ ra cách này giúp cậu mau nâng cao khả năng nghe nói. Cứ đến đoạn nào cậu không hiểu, Hứa Ánh Dương liền nhỏ giọng phiên dịch cho cậu. Sau này nổi tiếng rồi, dường như ngầm ăn ý với nhau, trừ khi phải đi tham gia tuyên truyền, còn không thì chẳng bao giờ bọn họ bước chân vào rạp chiếu phim nữa. Một người quả thật rất cô đơn, nhưng nếu bên cạnh không phải là người trong lòng, thì cũng chẳng thể nào vui vẻ nổi.

Hiện tại nghĩ đến điều này, Phương Đường có cảm giác như đã qua cả một thế hệ rồi.

“Em đang nghĩ cái gì đó?” Hứa Ánh Dương mua vé trở về, nhét hết bắp rang và nước uống vào tay Phương Đường, thuận tiện vỗ eo cậu một cái.

Phương Đường trừng mắt nhìn anh: “Anh không bị ai nhận ra đấy chứ?”

Hứa Ánh Dương chỉ chỉ khẩu trang khổ lớn trên mặt mình: “Yên tâm, không ai biết đâu.”

“Không có việc gì lại cứ muốn tìm rắc rối cho bản thân, anh muốn xem phim sao không về nhà mà xem?”

“VẬY em theo anh về nhà nhé!”

Phương Đường lập tức ngậm miệng không nói nữa.

Lúc nhân viên kiểm tra vé, có nhìn bọn họ vài lần, Phương Đường không đeo khẩu trang nên cố sức cúi gầm mặt vào trong cổ áo kéo cao, hy vọng người nọ không nhìn ra. Phía sau còn hàng dài người đang xếp hàng chờ đợi, có mấy cô nhóc nữ sinh đang ríu rít nói chuyện phiếm, chủ đề chính chính là bàn về “đoạn clip giường chiếu” mà Hứa Ánh Dương đăng lên weibo ban nãy.

Nghे các cô gái hưng phấn suy đoán càng lúc càng hơi khó đỡ về quan hệ của cậu và Hứa Ánh Dương, Phương Đường đưa tay lau lau mồ hôi, thật sự rất muốn bỏ chạy khỏi chỗ này.

May mà các cô bé này chỉ lo nói chuyện, hoàn toàn không để ý gì đến mọi người xung quanh, nên cũng không biết được nhân vật chính mà các cô nàng đang tám đến khí thế ngất trời lại đang đứng ngay trước mặt mình. Phương Đường và Hứa Ánh Dương kiểm vé xong, liền nhanh chóng bước đến ngồi xuống ở góc hẻo lánh hàng cuối cùng.

Người xem lục tục bước vào, phòng chiếu hôm nay khá đông, cơ hồ lấp kín hết rạp. Trước khi phim bắt đầu, bên rạp chiếu quảng cáo đến gần 10 phút, Phương Đường bèn lôi điện thoại ra chơi, không thèm để ý đến Hứa Ánh Dương ngồi bên cạnh.

Video mà Hứa Ánh Dương đăng tải lên đã khiến cộng đồng mạng bùng nổ rồi, mới nửa giờ thôi mà bình luận đã lên đến mấy trăm ngàn, top tìm kiếm cũng đổi thành tên của hai người bọn họ, hơn nữa, những từ khóa liên quan đến hai người cũng nhanh chóng “theo ké” lên trên bảng “top search” của weibo.

Mười phút trước, người đại diện của Phương Đường đã gọi điện thoại tới hỏi cậu, cậu không rõ nên giải thích thế nào cho anh ta hiểu, nếu nói chính mình uống say rồi mộng du làm những việc kia, không phải ai cũng tin được. Người đại diện tức đến muốn mắng người, thôi, không thêm quẩn cậu nữa, mặc kệ chuyện này đi!

Phương Đường cảm giác bối rối vô cùng, nhưng khi nhìn thấy rốt cuộc không còn bình luận nào nói Hứa Ánh Dương và cô nàng kia là “tình yêu đích thực” nữa thì bỗng cảm thấy dễ chịu. Hứa Ánh Dương đăng tải đoạn clip này lên, tuy không thẳng thắn nói rõ là mình muốn làm sáng tỏ scandal tình ái kia, nhưng cũng gần như đánh thẳng vào mặt tên paparazzi bịa chuyện nọ. Vị tiểu hoa ấy rốt cuộc cũng đăng một bản thông cáo báo chí, giải thích người đàn ông trong hình chỉ là anh họ của cô nàng, còn kèm theo một tấm ảnh chụp chung giữa hai người họ. Chuyện này dù sao đi nữa cô nàng cũng hơi rồi, mục đích hâm nóng tên tuổi cũng đã đạt được.

Mà bên weibo của Hứa Ánh Dương thì các antifan và fan couple vẫn đang khẩu chiến ồn ào tung trời.

“Đôi cầu nam nam này đúng là không lên tiếng thì thôi, vừa phát weibo cái liền chấn động lòng người. Phương thức show ân ái này quá là làm mù mắt chó của người ta mà.”

“Cái thuyền này tui chèo thấy an toàn quá, mà không, thuyền gì, phải nói là chiến hạm này ngồi quá vững vàng mới đúng!”

“Tui chính thức đổ gục dưới hàng ngũ của cặp đôi Kẹo Cứng rồi, ai cũng đừng kéo tui lại. Kẹo Cứng là đường, ngọt đến sâu răng tui cũng phải nhảy nha ~”

“Ha ha, thật sự là tôi nhìn lầm Hứa Ánh Dương rồi, học cái gì tốt không học, lại học người khác bày trò kéo fan thấp kém như này. Từ hôm nay trở đi, tôi không còn là fan của anh nữa, tình cảm bấy lâu thà vứt cho chó ăn còn hơn.”

“Lầu trên ngưng giả vờ đi, thím rõ ràng là fan của couple nam nữ kia thôi, giả vờ thuần khiết gì chứ. Buổi sáng chả phải thím còn ở dưới weibo của tên paparazzi kia chúc họ sớm kết hôn sao, hiện tại tự vả mặt chắc đau lắm nhỉ?”

“Đôi Kẹo Cứng này chỉ biết bán hint thôi thì có gì hay chứ, couple Dương Hạ và couple Đường Phèn mới đúng là chân ái nhé!”

(Dương – Hạ là couple giữa Hứa Ánh Dương và Kỷ Sơ Hạ, Đường Phèn là ghép đôi giữa Phương Đường và Trần Ân Vũ. Hai nhân vật này sẽ sớm xuất hiện ở vài chương sau.)

“Hai người họ cảm tình tốt đến mức hai giờ sáng còn nằm trên một chiếc giường cùng nhau liếc mắt đưa tình kia kìa, vậy mà fan của Dương Hạ và Đường Phèn còn ở đây ráng tìm cảm giác tồn tại, lại còn hô hào bảo rằng 2 đôi kia mới là thật nữa chứ, quả thật là mặt dày.”

“Tui thấy Hứa Ánh Dương “thông đồng” khắp mọi nơi hết, quả thật là một tra nam lẳng nhăng mà.”

Phương Đường rất muốn nhấn like một cái cho bình luận này, cũng mém xịu nữa đã làm thật rồi, nhưng chưa kịp làm gì thì đã bị Hứa Ánh Dương cướp lấy điện thoại.

“Anh đang làm gì đó?”

Hứa Ánh Dương đưa tay lên miệng nuốt một cái, ý bảo cậu nhỏ tiếng một chút, rồi cầm di động của cậu tự follow tài khoản của chính mình.

Phương Đường vừa thấy trạng thái trên weibo báo rằng hai người bọn họ đã follow lẫn nhau, liền hỏi anh: “Anh follow tôi từ lúc nào, sao tôi không biết?”

“Lúc vừa đăng tải video lên mạng đó, em cho rằng ai cũng tuyệt tình như em hay sao?”

Trong lòng Phương Đường âm thầm nghĩ, từ ngày đầu tiên Hứa Ánh Dương tạo weibo, cậu đã âm thầm theo dõi anh rồi, anh ta mới chính là người tuyệt tình thì có!

Thấy vẻ mặt cậu mất hứng, Hứa Ánh Dương cười cười trêu: “Em kéo anh từ trong danh sách chặn weixin ra đi, sự tình trước đây anh sẽ không so đo với em nữa.”

“Anh đúng là phiền chết!”

Phương Đường đoạt di động lại, tuy miệng oán giận, nhưng tay vẫn rất thành thật nghe lời Hứa Ánh Dương mà mở weixin lên bỏ chặn anh.

Cậu không hề phát hiện rằng, mặc kệ là bảy năm trước hay bây giờ, cứ mỗi lần tranh cãi với Hứa Ánh Dương thì chưa bao giờ cậu chiếm được phần thắng, dù ngoài miệng có quật cường cỡ nào, cuối cùng cũng vẫn nghe theo ý đối phương.

Phương Đường lại mở weibo lên xem, phát hiện phía dưới trang cá nhân của Hứa Ánh Dương đã biến thành bãi chiến trường của các fan hâm mộ rồi. Cô bé fan couple BG (boy girl) kia bị mọi người tổng sỉ vả tức đến phát khóc, fan ruột cũng đang tranh cãi âm ỉ, các fan couple BL không chịu im hơi lặng tiếng mà cũng nhảy vào vòng xoáy hỗn loạn này. Chính vì thế, cặp đôi Kẹo Cứng của cậu và Hứa Ánh Dương rốt cuộc cũng có nhân khí thật sự, không còn là vui đùa qua đường nữa, mà các trạm tiếp ứng đã liên tiếp mọc lên ủng hộ rồi.

Phương Đường không biết nên khóc hay cười trước việc này, nhưng thật tâm trong lòng lại thấy thỉnh thích. Hứa Ánh Dương quay sang nhẹ nhàng nhắc nhở cậu: “Không xem di động nữa, phim chiếu rồi này.”

Trên màn ảnh lớn, phụ đề bắt đầu chạy, mãi đến khi khúc nhạc dạo đầu vang lên, Phương Đường mới chợt nhận ra, phim điện ảnh mà Hứa Ánh Dương đòi xem chính là bộ phim mới vừa công chiếu vào ngày hôm qua của cậu – “Tuổi 17 của tôi”.

Phương Đường ngồi không yên, hơi nhấp nhồm liên tục. Ngày hôm qua cậu đã xem phim này rồi, nhưng không hiểu sao hôm nay đặc biệt coi cùng Hứa Ánh Dương thì cậu lại không bình tĩnh nổi, chỉ muốn lập tức đứng dậy rời khỏi.

Hứa Ánh Dương ngồi bên vừa nhét bắp rang vào miệng, vừa nhỏ giọng bình luận: “Nữ chính còn không đẹp bằng em nữa.”

Phương Đường đẩy đẩy tay anh: “Chúng ta không xem phim này nữa, đổi sang phim khác đi được không?”

“Sao lại không muốn xem? Bộ phim này được cư dân mạng cho điểm cao lắm đấy. Chẳng phải chính em từng bảo, có hứng thú với sinh hoạt thời đi học của em thì cứ ra rạp xem phim này sao, nghe em nói nên anh mới muốn đi coi đó.”

“Anh không biết xấu hổ à, lại còn nói thẳng ra như vậy?”

Hứa Ánh Dương cười tủm tỉm, vỗ vỗ tay cậu: “Ngoan, đừng nói chuyện nữa, tập trung xem đi.”

Bọn họ dựa vào nhau rất gần, Phương Đường cảm giác lỗ tai mình cứ ngứa ngứa, theo bản năng xê dịch đến bên cạnh Hứa Ánh Dương, ánh mắt cũng tập trung vào màn ảnh lớn.

Đây là một bộ phim thuộc thể loại thanh xuân vườn trường, kể về mối tình đầu ngây ngô vừa ngọt ngào vừa chua xót của một đôi nam nữ. Trên màn ảnh, Phương Đường mặt đồng phục học sinh cấp ba, mái tóc đen mềm mại rũ trước trán, bộ dáng môi hồng răng trắng này quả thật giống y như một cậu nhóc mười sáu mười bảy tuổi thật.

Hứa Ánh Dương bỗng nhớ tới tình cảnh lần đầu gặp Phương Đường. Khi ấy, một thiếu niên nho nhỏ vác theo hành lý thật to đứng ngay đầu đường đông người qua lại, khuôn mặt sáng sủa cùng nụ cười xán lạn, rạng rỡ của cậu chính là phong cảnh đẹp nhất mà Hứa Ánh Dương từng được nhìn thấy trong suốt bấy nhiêu năm qua. Trong cả biển người đông đúc như vậy, nhưng ánh mắt anh chỉ thấy mỗi Phương Đường, đến hiện tại, đã nhiều năm trôi qua rồi nhưng anh vẫn nhớ mãi không quên cảnh đó.

Trên phim, đôi tình nhân trẻ tuổi kia cùng nhau trốn học, cùng nhau đọc sách, cùng nhau chia sẻ mọi nỗi niềm vui buồn, phiền não, hạnh phúc trong cuộc sống; ở thư viện, cách một giá sách, hai người len lén ngưỡng ngáp nhìn đối phương; trong quán ăn, hai người “anh một ngụm, em một miếng” cùng chia nhau ăn một cái bánh ngọt... Tất cả những việc này, Hứa Ánh Dương và Phương Đường đều từng làm qua. Trong bóng tối, anh quay sang nhìn cậu, thấy vẻ mặt cậu vẫn bình thản, bèn khẽ thở dài một hơi.

Phương Đường nhẹ nhàng chớp mắt, lặng lẽ giấu đi cảm xúc trong lòng.

Bộ phim này vốn không phải do người đại diện chọn cho cậu, là tự Phương Đường sau khi xem kịch bản liền yêu cầu muốn được diễn. Nhưng đến khi bắt đầu khởi quay rồi, Phương Đường lại đổi ý, thường xuyên muốn hủy hợp đồng, chung quy cũng do cảm xúc mà bộ phim mang đến khiến cậu cảm thấy bối rối vô cùng. Thậm chí, cậu buộc phải bảo đạo diễn giảm bớt vai diễn của mình, ngay cả nụ hôn màn ảnh đầu tiên đã quyết định sẽ quay cũng hủy bỏ. Biến đổi tâm trạng này của Phương Đường khiến cậu trầy trật mãi mới hoàn thành xong được bộ phim.

Ban đầu Phương Đường muốn thông qua bộ phim này để lưu giữ kỷ niệm về mối tình đầu của cậu, nhưng quay rồi Phương Đường mới phát hiện, đối phương mà không phải là Hứa Ánh Dương, thì cậu không làm cách nào vực lên nỗi cảm xúc để đối diễn với người ta được.

Kết cục của phim, đôi tình nhân trẻ vì tương lai của mình mà cuối cùng mỗi người một ngã, nhiều năm sau gặp lại, ai cũng đã có sự nghiệp thành công và gia đình hạnh phúc mỹ mãn, bọn họ vẫn tiếp tục là bạn tốt của nhau. Ban đầu, Phương Đường không hề hài lòng với kết thúc như thế, rất muốn bảo biên kịch sửa lại, nhưng sau cậu cũng không thấy việc này còn quan trọng với mình nữa.

Ra khỏi rạp chiếu, tâm trạng của Phương Đường vẫn đang sa sút cực kỳ. Hứa Ánh Dương nhìn cậu, vài lần muốn nói lại thôi, cuối cùng cứ im lặng đi bên cạnh.

“Chúng ta đi ăn cơm tối cùng nhau nhé?”

“Thôi, cũng hết 3 tiếng rồi, tôi đi trước đây.” Phương Đường phẩy tay, lên xe của mình rồi đi trước.

Hứa Ánh Dương khẽ thở dài, thôi vậy, vẫn còn nhiều thời gian!

9. Chương 9

Một tuần sau, khi Phương Đường đang quay phim mới tại ngoại ô thành phố thì nhận được tin nhắn weixin của Hứa Ánh Dương. Anh bảo rằng toàn bộ tài sản đã kiểm kê hết rồi, cũng làm một bản báo cáo tài vụ rất chi tiết, hỏi xem Phương Đường có thời gian lại đây lấy hay không, không thì bảo trợ lý qua mang về cũng được.

Tuy chính Phương Đường là người bảo muốn công khai tài sản của đôi bên, nhưng thật ra cậu đã sớm quên mất việc này, cậu nghĩ nghĩ mấy giây bèn trả lời Hứa Ánh Dương: “Anh tự mang qua đây cho tôi đi!”

“Em tính thực hiện ‘hiệp ước 3 tiếng đồng hồ’ của tuần này đây à?”

“Anh không muốn đến thì thôi.”

“Anh đi, em gửi địa chỉ khách sạn qua máy anh nhé, anh tới khách sạn trước đợi em.”

“Không cần đâu, anh trực tiếp tới trường quay luôn đi, nhớ mang theo hai phóng viên lại đây luôn.”

“.....”

Phương Đường cất điện thoại vào túi áo khoác, nhìn qua thấy Trần Bản Vũ vừa chào hỏi dạo diễn, vừa đang bước về phía cậu. Phương Đường đứng lên, ôm xâ giao đối phương một cái rồi nhanh chóng tách ra, mắt liếc ra xa thấy gần đó có mấy phóng viên đang nhanh tay chụp lại cảnh này.

Trong lòng cậu chợt thấy mất kiên nhẫn, nhưng trên mặt vẫn cười hì hì trò chuyện với đối phương dăm câu.

“Vốn hôm qua anh đã tính đến thăm đoàn làm phim tụi em bên này rồi, nhưng bên anh cũng vừa khởi quay, thật sự nhiều việc quá.”

“Hôm nay anh đến cũng giống vậy thôi mà, vừa khéo em chưa không có nhiều cảnh diễn lắm.” Phương Đường trả lời khách sáo.

Trần Bản Vũ cũng là một diễn viên đang nổi, nhưng cách Phương Đường và Hứa Ánh Dương những mấy tuổi, năm nay đã ngoài ba mươi rồi. Hắn vốn ra mắt từ khá sớm, mười mấy tuổi đã nổi tiếng, sau này thì tên tuổi nhạt dần, mãi cho đến cách đây ba năm, hắn đóng bộ phim cổ trang kia cùng với Phương Đường, một đêm đã “bạo hồng” trở lại. Trong bộ phim đó, Trần Bản Vũ vào vai nhân vật phản diện, có mối quan hệ khá ám muội vừa yêu vừa hận với vai diễn của Phương Đường, rất được người hâm mộ yêu thích, cũng nhờ vậy mà tên tuổi một lần nữa được hâm nóng.

Vài năm nay, Trần Bản Vũ phát triển khá tốt, tuy rằng còn kém so với Phương Đường, nhưng nếu đặt lên bàn cân với các lớp đàn em khác thì đã khiến không ít người ngưỡng mộ rồi. Đặc biệt là từ sau bộ phim kia, hắn và Phương Đường được mọi người gán ghép thành couple Đường Phèn(1), cặp đôi này nổi vô cùng, mỗi lần có bảng xếp hạng dành cho các couple nam nam nào, thì hai người họ nhất định sẽ có mặt trong top 3.

(1) Couple Bản Đường [bản táng] = Băng Đường [bīngtáng] = Đường Phèn

Ngày hôm qua, bộ phim mới của Trần Bản Vũ chính thức khởi quay, ngay tại phim trường bên cạnh đoàn của Phương Đường. Cậu đã sớm đoán kiểu gì hắn cũng tới đây tham ban, chỉ là không ngờ hắn lại gấp gáp đến ngay ngày hôm sau như vậy.

Xét đến cùng, bọn họ cũng không quá thân thiết, hai người cố gắng tìm đề tài, cứ câu được câu không trò chuyện, may mà nhìn thoáng qua vẫn cảm thấy không khí khá hài hòa.

Thỉnh thoảng, Phương Đường lại lấy điện thoại ra xem thời gian, Trần Bản Vũ cũng đoán được cậu không nhiệt tình như ngoài mặt đang thể hiện, xét thấy mục đích đã đạt được liền khéo léo tạm biệt rồi đi. Trước khi đi còn hỏi Phương Đường: “Buổi tối em rảnh không, cùng nhau ăn cơm nhé!”

Phương Đường cười cười từ chối: “E là không được rồi, hôm nay em có một cảnh quay đêm.”

“Anh biết rồi, vậy lần sau có cơ hội thì nhất định phải ăn chung với nhau đấy.”

“Vâng.”

Trần Bản Vũ vừa đi không bao lâu thì trợ lý lại đây nói cho Phương Đường biết, hình ảnh anh ta tới tham ban đã sôi nổi đầy trên mạng rồi.

Phương Đường cũng không ngạc nhiên lắm, người ở trường quay nhiều, fan cũng đứng đợi bên ngoài rất đông, không ai đăng ảnh gì lên mạng xã hội mới là kỳ quái. Huống hồ, nếu thật sự mọi người đều im ắng thì bên phía Trần Bản Vũ nhất định cũng sẽ chủ động tự mình tạo đề tài trên đó mà thôi.

Nghĩ sơ là biết chắc chắn sẽ có không ít người đang náo bở những chuyện hư cấu, Phương Đường cũng lười lướt mạng xem, nhanh chóng chỉnh trang lại đợi cảnh diễn tiếp theo của mình.

Hai giờ sau Hứa Ánh Dương mới đến. Anh đeo kính đen, đội nón lưỡi trai, gương mặt gần như không make up gì, bộ dáng khá kín đáo, thế nên ban đầu chưa có ai nhận ra sự xuất hiện của anh. Hứa Ánh Dương đứng ở một góc khuất, yên lặng nhìn xem Phương Đường diễn, đợi đến khi cậu hoàn thành xong, anh mới bước qua chỗ cậu đang nghỉ ngơi, vỗ nhẹ vào vai “cục kẹo của anh”.

Phương Đường xoay qua nhìn thấy Hứa Ánh Dương, gương mặt liền tươi cười rất thật lòng: “Anh đến một mình à?”

“Yên tâm, sẽ có người chụp hình.”

Phương Đường quay đầu nhìn thoáng qua, quả nhiên cách đó không xa có người giơ máy ảnh lên chụp hai người bọn họ.

“Xem như anh vâng lời đó!”

Lúc ngồi trên xe tới đây, Hứa Ánh Dương đã lướt qua weibo, cũng biết rõ vì sao Phương Đường muốn gọi anh đến. Anh thấy hơi buồn cười, khoanh tay nhìn nhìn Phương Đường, nghiêng người dán sát đến bên tai cậu nói: “Cưng ơi, em đang lợi dụng anh đấy à?”

Phương Đường biết rõ anh chỉ đang trêu cậu, nên không để mấy chữ “cưng ơi cưng à” kia trong lòng: “Anh lợi dụng tôi để tẩy sạch chuyện xấu, tôi mượn anh để giết couple Đường Phèn kia, rất là công bằng mà.”

“Anh còn tưởng quan hệ của bọn em tốt lắm chứ.”

Giọng điệu của Hứa Ánh Dương đầy men chua, hồi trước, lúc mà cặp đôi Đường Phèn đang nổi đình nổi đám, Hứa Ánh Dương ghen tị muốn chết, lần này rốt cuộc cũng có thể thăm dò thử xem Phương Đường nghĩ như nào.

Phương Đường trợn mắt: “Tốt gì, xã giao thôi, đều do anh Đặng yêu cầu phải phối hợp với anh ta đấy, chứ tôi đã sớm không kiên nhẫn nổi nữa rồi.”

Những lời này của Phương Đường đều là thật. Lúc trước, phim truyền hình lấy hình tượng cp Đường Phèn ra để quảng bá cho phim, không ngờ trong một đêm đã nổi không tưởng, quả thật là mang đến lợi ích không nhỏ cho cả cậu và Trần Bản Vũ. Thời điểm đó, cậu vừa mới ký hợp đồng với người đại diện hiện tại, anh Đặng cảm thấy việc đẩy thuyền couple này không có gì bất lợi với Phương Đường, nên khuyên cậu ráng cố gắng phối hợp một chút. Khoảng thời gian ấy, là lúc “thương hiệu” Đường Phèn phát triển dữ dội nhất, cũng là lần đầu tiên Phương Đường chân chính mở mang tầm mắt với trí tưởng tượng có thể so với hồ đen vũ trụ của các fan cuồng. Bất cứ sự kiện nào, chỉ cần hai người có chút động tác gì, đều có thể bị fan bổ não ra hàng loạt suy nghĩ không sao đỡ nổi.

Sau khi kết thúc đợt tuyên truyền của bộ phim cổ trang đó, có ai mắng Phương Đường là người “qua sông đoạn cầu” cậu cũng đành chịu, nhưng quả thật cậu không muốn dính dáng gì đến việc đẩy thuyền couple nữa, nên liền tỏ ra lạnh nhạt với chuyện này. Nhưng dường như Trần Bản Vũ được ném quả ngọt từ việc

‘dựa hơi’ couple đến nghiện rồi, suốt bao nhiêu năm qua, cứ mỗi khi đổi mặt truyền thông phỏng vấn, hẳn liền nói bóng nói gió một chút, hoặc ở trên weibo cũng thường thường đăng tải một ít tình tiết thật thật giả giả, dễ khiến người liên tưởng tới quan hệ của họ có vẻ ám muội. Phương Đường lười phản ứng Trần Bản Vũ, mà thật ra là cũng không thể ngăn được anh ta. Chịu không nổi nhất chính là thấy cậu lãnh đạm như vậy nhưng fan lại còn tưởng tượng ra cả chuyện hai người họ hiếm khi gặp nhau chính là vì “yêu nhưng phải cố kiềm chế”, còn hể mà có sự kiện hai người cùng xuất hiện thì thôi càng khỏi phải bàn, dù sao họ có làm gì thì các fan cũng đều xem đấy là đang phát kẹo cho fandom. Mà Phương Đường dù có không thích hơn nữa thì cũng không thể trực tiếp trở mặt với Trần Bản Vũ được, thế nên đã qua nhiều năm mà fan của Đường Phên vẫn nhiệt huyết như thuở nào.

Lúc này, mọi người xung quanh đều đã nhận ra Hứa Ánh Dương, nhưng vì bọn họ cứ ghé vào tai người bên cạnh nhỏ giọng trò chuyện mãi, người khác cũng ngại không muốn đến chen ngang. Có quần chúng lặng lẽ cầm điện thoại đăng lên weibo: “Trần Bản Vũ vừa đi thì Hứa Ánh Dương liền tới, loại tình tiết gì vậy nè [mặt cười] [mặt cười] [mặt cười].”

Status này vừa đăng tải đã được rất nhiều người bình luận, chia sẻ. Fan của cặp đôi Kẹo Cứng đều nhanh chóng chạy vào cầu chủ bê hé lộ thêm tình tiết, hé lộ thêm cả ảnh chụp lén. Mới vừa rồi, fan nhà Đường Phên còn xoay quanh nhảy nhót tung hoa ăn mừng khắp nơi, thế mà trong nháy mắt đã bị Hứa Ánh Dương lật thuyền rồi, đến ngay fan của chính anh còn oán hận không ít dưới bài đăng của chủ bê cơ mà. Thế nhưng, người qua đường thì chỉ chăm chăm xem náo nhiệt, hai công tranh một thụ chính là loại tình tiết “máu cún” mà bọn họ thích coi nhất.

“Thật ra tôi và Trần Bản Vũ cũng rất hiếm khi nào gặp riêng nhau như này.”

Hứa Ánh Dương rất hài lòng gật đầu. Trợ lý của Phương Đường cầm áo khoác lại đây muốn mặc vào cho cậu, Hứa Ánh Dương thuận tay nhận lấy, ánh mắt nhìn lướt qua cậu nhóc bên cạnh, Phương đại minh tinh bèn ngoan ngoãn giơ hai tay ra để anh mặc cho dễ dàng. Hứa Ánh Dương khom lưng xuống thấp, cẩn thận kéo kín khóa lên cho cậu không bị gió thổi lạnh.

Phương Đường hơi có chút thất thần, thật ra trước đây Hứa Ánh Dương rất nuông chiều cậu. Mặc quần áo, buộc dây giày, sửa sang lại túi xách, thu dọn đồ đạc... đều là anh làm cho cậu cả. Cậu cứ tưởng rằng mình đã sớm quên mất điều này, nhưng hiện giờ được anh tự tay mặc áo khoác cho, những ký ức trước đây cứ lần lượt ùa về.

Hứa Ánh Dương đứng thẳng dậy, nhìn về mặt ngốc ngốc của Phương Đường, trong lòng liền mềm nhũn, nhịn không được bèn thò tay ôm cậu, Phương Đường theo bản năng cũng đưa tay ôm lấy eo anh, đầu cọ cọ vào cổ người trong lòng.

Hứa Ánh Dương rất hưởng thụ, xoa xoa tóc Phương Đường, nhỏ giọng dỗ cậu: “Lát nữa ăn tối cùng nhau đi, anh đưa đồ cho em xem.”

“Tối nay tôi vẫn còn phải quay phim.”

“Không sao, anh chờ em.”

“Vâng.”

10. Chương 10

Phương Đường làm việc đến tám giờ, vốn còn vài cảnh phải quay thêm, nhưng đạo diễn thấy Hứa Ánh Dương đợi đã lâu bèn thông cảm cho Phương Đường rời đi trước, dời những cảnh có mặt cậu đến ngày mai tiếp tục quay.

Từ phim trường đi ra, gió lạnh thổi thốc qua người khiến đầu óc cứ đang nhảy tung tung của Phương Đường dần bình tĩnh lại, tự dưng cậu lại thấy hơi ngại ngại với Hứa Ánh Dương.

Hứa Ánh Dương quay sang hỏi cậu: “Em muốn ăn cái gì?”

“Món gì cũng được, anh cứ quyết định đi.”

“Trời lạnh như vậy, hay là ăn lẩu nhé.”

“Được thôi.”

Ngồi vào quán lẩu đang bốc hơi nóng sôi sùng sục, Hứa Ánh Dương thân nhiên quen tay cầm lấy bát đũa của Phương Đường lên tráng sơ qua với nước nóng cho cậu. Ngay cả trợ lý của Phương Đường cũng chưa từng để ý làm mấy việc này, Phương Đường bỗng dưng ra hơi ngượng: “Để tôi tự làm cũng được mà...”

“Em cứ lo gọi món ăn đi.”

Phương Đường liếm môi, ngoan ngoãn cúi xuống xem thực đơn, cậu chọn vài món rồi mới khẽ đẩy tay Hứa Ánh Dương hỏi: “Anh ăn gì?”

“Cứ lựa theo ý em đi, anh ăn gì cũng được, cứ chọn món em thích ăn là tốt rồi.”

Hai trợ lý của Phương Đường yên lặng khẽ liếc nhìn nhau, tự giác cảm thấy mình chính là một cái bóng đèn siêu cấp chói sáng.

Quán lẩu này không có phòng ăn riêng, cho dù đã hơn 8 giờ tối nhưng trong sảnh lớn vẫn đông đúc, ồn ào vô cùng. Bọn họ đã ngồi tuốt trong góc khuất nhưng vẫn khiến không ít người chú ý tới, thậm chí thỉnh thoảng Phương Đường còn cảm thấy hình như có ánh đèn flash lóe lên. Hứa Ánh Dương ngồi bên cạnh vẫn rất bình tĩnh trò chuyện vui đùa dăm câu cùng hai trợ lý của cậu. Ban đầu, quả thật Phương Đường thấy không được tự nhiên lắm, nhưng đến khi đồ ăn được dọn lên rồi, cậu chẳng hết suy nghĩ đi, chỉ lo tập trung chiến đấu với nồi lẩu trước mặt.

Hứa Ánh Dương chậm rãi nhúng miếng thịt dê, vừa làm vừa quay sang hỏi trợ lý của Phương Đường: “Bình thường ở phim trường cậu nhóc này ăn cái gì?”

“Mấy lúc bận rộn quá thì anh ấy chỉ kịp ăn cơm hộp, thỉnh thoảng có thời gian tụi em cũng ra ngoài mua thêm thức ăn khác cho anh.”

Hai người trợ lý này đều biết rõ quan hệ giữa Phương Đường và Hứa Ánh Dương, hơn nữa thấy nghệ sĩ nhà mình ngồi đấy cũng không ý kiến gì, cho nên gần như Hứa Ánh Dương hỏi gì bọn họ đều thẳng thắn khai ra hết.

“Cậu nhóc này vẫn thích ăn mấy món vừa cay vừa nhiều dầu mỡ đó à?”

“Đúng vậy, anh Đặng đã trách anh Phương Đường nhiều lần rồi, nhưng anh không chịu nghe.”

Phương Đường đang vội vàng vớt đồ ăn trong nồi, nghe thấy vậy bèn giơ chân đá Hứa Ánh Dương một cái: “Anh có thấy phiền không vậy, tôi thích ăn cái gì là chuyện của tôi, anh quản nhiều thế làm gì?”

“Anh muốn tốt cho cưng thôi, cưng đừng có không biết tốt xấu như thế.”

“Da của tôi tốt lắm, ăn cay cỡ nào cũng không nổi mụn, anh ghen tị nên mới muốn cấm tôi ăn đồ mình thích chứ gì?”

“Mỗi da em tốt thì có ích lợi gì, dạ dày em có tốt được như vậy không? Đừng để tới mức ngày nào đó vì ăn nhiều đồ cay, đồ dầu mỡ quá mà nhập viện luôn đấy.”

Câu nói này của Hứa Ánh Dương thành công khiến Phương Đường câm nín.

Còn nhớ, năm mà Phương Đường vừa mới ra nước ngoài, không quen ăn đồ của nước A nên cả ngày cứ xiu ỉn ỉn. Hứa Ánh Dương – người quanh năm chưa bao giờ biết đặt chân xuống bếp là gì, vậy mà lại vì xót cậu nên phải đi theo mẹ mình học nấu ăn để làm cơm cho cục cưng nhà anh, cũng thường xuyên mang cậu đi tìm nhà hàng gốc Trung để ăn mấy bữa ngon ngon. Phương Đường là người không quản nổi cái miệng của mình, có lần nhận được hộp tương ớt từ quê nhà gửi sang, cậu liền ăn tũn tũn một mạch, ăn đến nổi nửa đêm phải nhập viện vì dạ dày biểu tình. Kể từ đó, Hứa Ánh Dương cực kỳ để ý chuyện ăn uống của Phương Đường, gần như là săn sóc từng li từng tí, dù năm đó tính ra Hứa Ánh Dương cũng chỉ vừa tròn 18 tuổi mà thôi.

“Đều là chuyện cũ cả rồi mà...” Phương Đường bắt mồm gắt nhẹ, trong miệng toàn là đồ ăn cay nóng sừng đỏ cả môi.

Hứa Ánh Dương rút khăn giấy ra lau miệng cho cậu: “Em bao nhiêu tuổi rồi hả, ăn đầy một miệng như này mà còn nói chuyện, mấy năm nay em đúng là có lớn chứ chẳng khôn thêm được tí nào.”

“Vâng, vâng, đương nhiên không giống như anh, mới hai mươi mấy mà đã như một ông già.”

Hứa Ánh Dương bật cười, trong lòng thì lại nhịn không được âm thầm cảm thấy tiếc nuối bảy năm qua đã lãng phí nhiều thời gian như vậy. Tuy sự việc năm ấy vẫn còn rất nhiều vướng mắc, nhưng anh cũng không muốn nhắc lại trước mặt Phương Đường nữa, chỉ cần tương lai hai người cứ hướng về phía trước là đủ rồi.

“Tốt nhất em cứ bớt ăn cay lại chút đi.”

“Biết rồi thưa mẹ!”

—

Cơm nước xong xuôi, Hứa Ánh Dương đưa Phương Đường về lại khách sạn cậu ở, trong phòng chỉ có hai người bọn họ, Hứa Ánh Dương bèn cầm bản báo cáo tài vụ mà anh đã tìm người chuẩn bị đưa cho Phương Đường xem.

Bản báo cáo này làm rất chi tiết, liệt kê cực kỳ đầy đủ rõ ràng tài sản của Hứa Ánh Dương. Tính ra, thu nhập từ các khoản đóng phim cũng như phí đại diện quảng cáo của hai người bọn họ không chênh lệch nhau nhiều lắm. Khác biệt chính là, phần lớn tiền của Phương Đường dùng để mua các cửa hàng và bất động sản. Hai năm trước, mấy người bạn thân thiết của cậu kinh doanh nhà hàng, cậu cũng hùn tiền vào làm một cổ đông nhân tản, mỗi năm nhận một ít tiền hoa hồng, cơ bản là đầu tư ra ngoài ít, thu về cũng chỉ một ít. Hứa Ánh Dương thì ngược lại, ngoại trừ một phần tiền dùng để mua bất động sản thì phần lớn đều là mang đi đầu tư, buôn bán, thu về được một khối tài sản khổng lồ.

Hứa Ánh Dương giải thích qua cho Phương Đường hiểu, thời sinh viên, chuyên ngành của anh chính là lĩnh vực tài chính này. Tuy hiện giờ đã đổi nghề sang làm diễn viên, nhưng vài năm nay Hứa Ánh Dương vẫn mang tiền kiếm được đi tìm một bạn học có thực lực để hỗ trợ đầu tư. Dù bây giờ anh có muốn giải nghệ thì tiền kiếm được trong hai năm qua cũng đủ để tiêu pha thoải mái suốt nửa đời sau rồi.

Phương Đường hiếu kỳ hỏi anh: “Lúc trước anh học tài chính cơ mà, sao tự dừng lại đi đóng phim thế?”

“Đương nhiên vì nghề này rất dễ kiếm tiền, hơn nữa còn không cần phải vận dụng đầu óc nhiều. Nếu không làm diễn viên thì sao trong khoảng thời gian ngắn anh lại tích góp được nhiều tiền vốn như vậy chứ?”

Thật ra đây không phải lý do chân chính khiến Hứa Ánh Dương bước vào con đường nghệ thuật. Hồi còn học đại học, vì kiếm thêm phí sinh hoạt mà Hứa Ánh Dương đã từng thử sức làm người mẫu, khi ấy anh nhận được khá nhiều lời mời tiến vào showbiz, nhưng anh đều từ chối cả. Sau đó, anh tình cờ thấy được tấm poster tuyên truyền phim cổ trang của Phương Đường trên mạng, khi ấy, Phương Đường vẫn là một người mới chưa ai biết, lại có thể dựa vào khí chất của chính mình mà lấn áp cả nam chính. Đến khi phim truyền hình bắt đầu khởi quay liền thu về không ít fan, chứng tỏ rằng Phương Đường chính là trời sinh nên ăn bát cơm nghệ thuật này.

Vì muốn tìm cơ hội tiếp cận với Phương Đường, Hứa Ánh Dương bèn chọn về nước, tự đề cử bản thân với

công ty quản lý hiện tại. Với ngoại hình sẵn có, anh nổi tiếng rất nhanh, so về mức độ nổi tiếng thì không kém cạnh gì Phương đại minh tinh cả.

Bởi vì việc chia tay năm đó vẫn còn nhiều khúc mắc, hai bên đều bất mãn, thế nên mấy năm nay bọn họ như trẻ con mà cố tình đối đầu phân cao thấp với nhau. Ai cũng không muốn hạ mình liên hệ với đối phương trước, cứ muốn chờ bên kia chủ động. Nếu không phải lần này may mắn có sự kiện ảnh chụp làm cái cớ, khéo không biết bức tường giữa họ phải đến năm nào tháng nào mới được gỡ bỏ.

“Có bao nhiêu tiền anh đều đưa tôi xem hết, không sợ tôi bán anh đi à?”

Hứa Ánh Dương bật cười: “Trong số này có một nửa là của em đó, em muốn tự bán chính mình luôn hả?”

Nhìn thấy Hứa Ánh Dương có nhiều tiền như vậy, không hiểu sao Phương Đường cứ có cảm giác mình là một tên “tiểu bạch kiểm” đang bị anh bao dưỡng.

“Thật ra tôi cũng biết kinh doanh, tiền kiếm được không ít đâu, mai tôi sẽ tìm người thống kê một chút rồi mang lại đây đưa anh xem...” Phương Đường cố gỡ gạc lại mặt mũi cho mình. Mặc dù ở phương diện đầu tư này quả thật cậu không giỏi giang bằng Hứa Ánh Dương, nhưng mỗi năm cậu cũng thu tới tay không ít hoa hồng và phí đại diện quảng cáo, đây đều là những con số mà người bình thường làm mấy đời cũng chưa chắc kiếm được.

“Anh biết bảo bối nhà anh giỏi mà”, Hứa Ánh Dương cười cưng chiều, “Kiếm được tiền rồi, về sau chúng ta sẽ cùng đi Australia mua một nông trường bên bờ biển nhé.”

Phương Đường ngẩn người, không ngờ một câu nói đùa nhiều năm như vậy mà Hứa Ánh Dương vẫn ghi nhớ. Hồi ấy, có một ngày trên đường tan học về nhà, có nhân viên tiếp thị nhét vào tay cậu tờ rơi quảng bá du lịch, Phương Đường chỉ bức ảnh chụp nông trường bên cạnh bờ biển nhìn còn đẹp hơn cả tranh sơn dầu trên tờ rơi cho Hứa Ánh Dương xem, nói với anh rằng, đợi về sau chúng ta có tiền, nhất định cũng phải mua một trang trại kế sát bờ biển như thế. Mỗi ngày không có việc gì thì sẽ ngủ đến khi tự nhiên tỉnh, sau đó chúng ta sẽ trồng hoa, ngắm biển, nuôi bò, chăn dê... thích làm cái gì thì sẽ làm cái đó.

Với khả năng hiện tại của bọn họ, đừng nói chỉ mua một trang trại, dù muốn mua mười cái trang trại cũng không thành vấn đề. Hóa ra, nhớ mãi không quên ước mơ ngày ngò này cũng không phải chỉ có một mình cậu.

Hứa Ánh Dương nhìn cậu nhóc nhà mình lại ngẩn người, bất đắc dĩ thò tay qua miết miết vành tai cậu. Phương Đường giật mình, tỉnh táo lại, đập tay anh một cái, then thùng gắt nhẹ: “Anh nhanh chóng biến đi, đã mấy giờ rồi mà còn ở đây?”

“Em thật sự là trở mặt còn nhanh hơn người ta lật sách.” Giọng điệu Hứa Ánh Dương hơi oán giận, nhưng trên mặt vẫn cười hì hì, còn thuận tiện néo néo mũi Phương Đường một cái.

Phương Đường đỏ mặt, đẩy tay anh ra: “Anh mau đi đi, tôi còn muốn ngủ sớm, sáng mai phải quay phim

nữa.”

Phương Đường đẩy Hứa Ánh Dương ra ngoài, mạnh tay đóng cửa lại, nhưng không bỏ vào phòng mà vẫn đứng sát cạnh cửa, ngẩng đầu nhìn qua mắt mèo xem một vòng bên ngoài.

Quả nhiên, Hứa Ánh Dương còn chưa đi, anh đứng ngay ngoài cửa nói vọng vào trong: “Trước khi ngủ em nhớ uống một ly nước ấm đấy, ngủ sớm một chút, đừng có chơi đi động nữa.”

Phương Đường âm thầm nghĩ rằng, anh đi guốc trong bụng tôi à, sao biết chắc nửa đêm tôi vẫn thức chơi game trên điện thoại chứ?

“Buổi tối anh về xem weibo mà vẫn thấy báo hiệu em còn online thì đừng trách.”

Phương Đường: “...”

“Anh đi thật đấy?”

Phương Đường đáp “vâng” một tiếng, nhỏ giọng dặn dò Hứa Ánh Dương: “Anh về sớm đi, trên đường nhớ lái xe cẩn thận nhé!”

Ngoài cửa, Hứa Ánh Dương nghe thấy, nở nụ cười rạng rỡ: “Được, cuối tuần gặp lại em.”

11. Chương 11

Một tháng kể tiếp, Phương Đường vẫn ngày ngày cắm mặt ở phim trường quay phim, Hứa Ánh Dương cũng đều đặn đến tham ban mỗi tuần. Việc ưu tiên hàng đầu khi anh đến đây chính là dẫn Phương Đường đi ăn thật nhiều món ngon. Hiện giờ, chỉ cần không nhắc đến chuyện trước đây nữa thì hai người ở chung có thể nói là hòa hợp cực kỳ.

Trước hành vi ngược cẩu một cách thường xuyên như vậy, fan hâm mộ và người qua đường đồng loạt biểu thị: “Tụi tui bị bắt ‘ăn bánh cún’ riết quen luôn rồi!”

Lần đầu tiên Hứa Ánh Dương và Trần Bân Vũ người trước người sau lần lượt đến tham ban, đã khiến cho fan hai nhà bùng nổ ồn ào một trận. Fan của couple Kẹo Cứng tuy không đồng bằng nhà bên kia, nhưng trước đồng ‘bằng chứng’ là video của phóng viên quay lại, một bên thì lễ phép, khách khí trò chuyện xã giao; một bên thì ‘trong mắt chỉ nhìn thấy nhau’, luôn kè sát tai nhỏ giọng trò chuyện, lại còn ôm vai thân mật kiêu kiêu mắt đưa tình; xem rõ là trận chiến này những ai chèo thuyền Kẹo Cứng thắng chắc rồi. Đã đối lập rõ ràng đến vậy, nhà Đường Phèn còn muốn dùng luận điệu ‘Yêu nhưng phải kiềm chế’ ấy cũng dùng không nổi nữa. Đừng nói người qua đường nhìn không được mà tự giác gia nhập chiến hạm này, đến ngay cả các gái nhà Đường Phèn còn không ít người bị lung lay, kiềm chế không nổi mà khóc sụt sùi,

hồ hào muốn ‘đổi nhà’, muốn ‘trèo tường’ qua bên Kẹo Cứng cơ mà.

Từ lần trước ảnh cả hai đi ăn lẩu, Hứa Ánh Dương dùng khăn lau miệng cho Phương Đường bị chụp lại, tạo một hồi ‘sóng gió’ điên cuồng trên weibo đến nay, mọi người đã ngạc nhiên đủ rồi, vậy nên một tháng này, hai người có show ân ái như nào cũng không còn khiến fan ngỡ ngàng như ban đầu nữa. Fan only của Phương gia và Hứa gia thì càng thêm chết lặng, tự động mở ra ‘cơ chế phòng ngự’: “Tui không nghe, tui không thấy, mặc kệ hai người thân mật cỡ nào, chỉ cần mắt không thấy thì tim sẽ không đau ú ừ”...

Có một lần, trong giờ nghỉ rảnh rỗi, Phương Đường đang lướt bình luận trên weibo thì thấy có người vào thắc mắc Hứa Ánh Dương không cần công tác hay sao, mỗi ngày nếu không phải ở nhà thì chính là chạy tới chỗ Phương Đường. Cậu cũng rất ngạc nhiên, lúc gặp bên thuận miệng hỏi vấn đề này, về mặt còn hết sức thương cảm mà bảo anh: “Dạo này cưng không nhận được công việc nào tốt à, vậy thôi theo anh đi, anh đây nuôi cưng.”

“Em đúng là không biết lớn nhỏ.” Hứa Ánh Dương nhéo mặt cậu, cười cưng chiều nói tiếp: “Yên tâm, có nhiều kịch bản đang chờ anh chọn lắm, nhưng hiện tại anh không muốn nhận phim mới, cứ để trống lịch trình trước đi đã.”

“Sao anh lại muốn để trống lịch trình?”

“Tạm thời bí mật, sớm muộn gì em cũng biết”, Hứa Ánh Dương cố ý trêu cậu.

Phương Đường lẩm bẩm: “Còn giả vờ thần thần bí bí, đây chả thêm quan tâm.”

Hứa Ánh Dương mỉm cười, không nói gì thêm. Dạo gần đây anh không muốn nhận nhiều công việc chủ yếu là vì Phương Đường, mãi mới có cơ hội gần gũi cậu như vậy, bớt quay một hai bộ phim không tính là chuyện quan trọng gì.

Đến cuối tháng, rốt cuộc phim điện ảnh của Phương Đường cũng chính thức đóng máy. Thế nhưng cậu cũng không nghỉ ngơi được mấy ngày. Cách đây không lâu, người đại diện đã ký hợp đồng cho cậu tham gia một chương trình thực tế về đề tài du lịch, tuần sau sẽ bắt đầu khởi hành đi châu Âu ghi hình. Đối với loại công việc vừa làm vừa ‘chơi’ như này, Phương Đường rất thích thú, nếu đồng nghiệp trong chương trình còn là người quen biết, hợp tính tình thì càng quá tốt.

Trước khi khởi hành ba ngày, người đại diện gọi tới thông báo cho Phương Đường biết, anh vừa nhận được tin tức từ bên đài truyền hình, chương trình kỳ này Trần Bản Vũ cũng sẽ tham gia.

Phương Đường tròn trắn mắt: “Sao lúc ký hợp đồng anh không bảo cho em biết anh ta cũng tham gia?”

“Lúc ký anh cũng có bảo cậu ta sẽ không tham gia đâu!”

“Bộ phim mới của Trần Bản Vũ không phải vừa khởi quay sao? Anh ta đào đâu ra thời gian để nhận show

nữa?”

“Trần Bản Vũ cũng xui xẻo cực, anh nghe người ta nói, nhà đầu tư của phim cậu ta đóng vừa dính phải án kiện gì đó, rút ra rồi, dự án này phải tạm gác lại. Trong một tháng tới cậu ta cũng không có việc gì làm, nên nhận luôn show thực tế này vào để lấp chỗ trống.”

“Em không cần biết, có anh ta thì không có em!”

“Tổ tông của tôi ơi, chuyện này không được đâu. Chúng ta đã ký hợp đồng rồi, bây giờ mà hủy là phải đền một khoản tiền bồi thường nhiều lắm đấy, cậu cần gì phải làm thế?”

Phương Đường tức giận, nói: “Em không muốn dựng tin couple với anh ta nữa, phiền muốn chết! Sớm biết Trần Bản Vũ tham gia, em nhất định không thêm ký.”

Người đại diện cũng nhức đầu cực kỳ, Trần Bản Vũ là sát giờ được tổ chức trình nhét thêm vào. Vì rating cao, đài truyền hình không biết hai chữ ‘tiết tháo’ viết như nào, đến lúc ghi hình rồi thì dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết, kiểu gì cũng sẽ cố gán ghép couple để thu hút khán giả cho xem. Mấy năm nay Phương Đường phát triển càng lúc càng tốt, độ nổi tiếng cao hơn Trần Bản Vũ không chỉ một hai bậc thôi đâu, việc gì phải ‘cố đấm ăn xôi’ kéo vụ couple này vào chứ, nhưng hiển nhiên đối phương không hề tính toán bỏ qua cơ hội ‘dựa hơi’ Phương Đường lần này rồi.

Có điều bây giờ bực bội cũng vô dụng, lúc ký hợp đồng bên mình cũng không thêm điều kiện ‘Không được xuất hiện cùng Trần Bản Vũ’, người ta là do đài truyền hình mời đến, bọn họ sao có thể đuổi người đi được. Đợt này bị đài truyền hình ‘gài bẫy’, nếu không muốn đền khoản tiền kék xù, thì chỉ có thể đành tự nhận bản thân xui xẻo thôi chứ biết làm sao.

“Không sao đâu, may mà còn có Hứa Ánh Dương,” Người đại diện sở hữu tinh thần AQ dào dạt, cố an ủi Phương Đường cũng như chính mình: “Hiện tại, ai mà chẳng biết Kẹo Cứng mới là chân ái chứ.”

“Xì!” Phương Đường thẳng tay cúp điện thoại.

Cú điện thoại này làm cậu không còn tâm trạng thu dọn hành lý nữa. Thật ra, trước đây khi Trần Bản Vũ đơn phương tạo scandal với cậu, cậu cũng không quá để tâm, coi như nhìn không thấy là được, cho dù tình cờ đọc phải những tình tiết tự động bổ não thái quá của fan, cậu cũng chỉ xem như đang đọc truyện cười. Thế nhưng, từ khi cùng Hứa Ánh Dương liên hệ lại đến giờ, không hiểu sao cậu tự nhiên nảy sinh tính tự giác của ‘người có chồng’, không muốn làm gì khiến anh hiểu lầm nữa.

Đúng lúc này, tin nhắn weixin của Hứa Ánh Dương gửi tới: “Tối nay ăn cơm cùng nhau nhé!”

“Một tuần vẫn chưa đến đâu, không đi!”

“Em phân rõ thời gian như vậy làm gì, dì cả còn chưa chắc canh chuẩn ngày bằng em nữa.”

“Anh muốn đi cả đến thăm lắm à? Cút!”

Hứa Ánh Dương gửi địa chỉ một nhà hàng qua máy cậu: “Em không đến thì anh tới tận nhà rước em, em tự chọn đi!”

“Anh biết tôi đang ở đâu chắc?”

Hứa Ánh Dương nhăn qua một mặt cười không đành lòng: “Chẳng có việc gì của em mà anh không biết.”

Phương Đường nhắn tắt weixin, không thèm để ý đến Hứa Ánh Dương nữa. Tuy cậu đã cho anh biết rõ mình có bao nhiêu ngôi nhà, nhưng ở thành phố này, cậu cũng có đến vài căn hộ, cậu không tin Hứa Ánh Dương làm sao đoán được chính xác cậu đang ở chỗ nào.

Bốn mươi phút sau, Hứa Ánh Dương gọi điện thoại tới: “Em xuống lệ nha, anh đang đợi dưới lầu nhà em nè.”

Phương Đường kinh ngạc, vội chạy qua mở cửa sổ nhìn xuống, chỗ cậu ở không cao lắm, liếc nhìn là có thể thấy tình huống dưới nhà. Quả nhiên, Hứa Ánh Dương đang đậu xe ở ngay trước cửa.

Lúc lên xe, Phương Đường chột tay Hứa Ánh Dương hỏi: “Anh nói rõ ràng cho tôi, làm sao anh biết được tôi đang ở chỗ này?”

“Thật ra anh cũng ở đây mà.”

Thấy vẻ mặt Phương Đường đầy ngạc nhiên, Hứa Ánh Dương cười cười nói tiếp: “Em không phát hiện ra căn hộ cách vách vẫn không có ai dọn vào sao?”

“Một năm thì có đến hơn nửa năm là tôi ở ngoài quay phim rồi, ai lại đi để ý nhiều chuyện như vậy...” Phương Đường nói được một nửa mới kịp phản ứng: “Cái gì, phòng đó là anh mua à? Mọt nó! Anh có bệnh hả, anh cố ý phải không?”

“Đừng có chửi bậy như vậy, lần trước tài liệu anh đưa em xem không phải có liệt kê rõ tên căn hộ này rồi sao, do em nhìn không kỹ còn gì.”

“Tôi đâu rảnh mà để ý việc này chứ. Nhưng tại sao anh lại mua căn hộ chung cư cạnh phòng tôi ở, anh mau giải thích rõ ràng cho tôi.”

“Nếu anh bảo đây chỉ là trùng hợp thì em có tin không?”

“Anh cho tôi là trẻ lên ba đấy hả?”

“Cùng à, trùng hợp thật mà. Trước đây muốn mua vài bất động sản để đầu tư, anh đã sớm nhìn trúng tòa chung cư này rồi, ba năm trước người chủ căn hộ ấy có việc nên vội vã muốn bán, anh liền ấn theo giá thị trường mà mua luôn, so với em còn sớm hơn đây. Lần trước lúc đưa anh xem thống kê tài sản của em, anh mới biết được hóa ra em cũng mua phòng ở đây. Về sau hỏi thăm trợ lý nhà em một chút, liền biết được em thường nghỉ lại tại nơi này. Em xem, phòng của anh vẫn là phòng thô đó, muốn trang trí lại rồi cùng nhau dọn qua ở chung không?”

Phương Đường cười lạnh: “Anh đùa à, bị phóng viên biết được thì tin tức sẽ ‘bị đặt’ ghê gớm tới cỡ nào nữa, phòng ở kế nhau đã có thể bị đồn là ở chung, còn ở chung thật thì chắc chắn sẽ khai luôn ra vụ đã kết hôn, chúng ta có nhảy vào Thái Bình Dương cũng tẩy trắng không nổi đâu.”

Hứa Ánh Dương cười, nhắc nhở cậu: “Nhưng chúng ta đích thực là đã kết hôn còn gì.”

“Lăn lăn lăn, lăn mau cho tôi!

Hai người đầu miệng suốt dọc đường đi. Phương Đường thuận tiện oán giận sự tình của Trần Bản Vũ và tổ tiết mục bên kia cho anh nghe, Hứa Ánh Dương vậy mà lại đồng quan điểm với người đại diện nhà cậu: “Đừng lo lắng, hiện tại mọi người đều biết couple Kẹo Cứng mới là vương đạo, những thứ yêu mà quỷ thần gì đều phải dọn hết sang một bên.”

“Anh tự tin về bản thân mình quá ha, đúng là đồ mặt dày!”

“Không phải anh tự tin, mà là anh rất tin tưởng em, em ghét hẳn đến mức viết cả lên mặt như này rồi, chỉ có kẻ mù mới đi ‘ship’ hai người.”

Phương Đường lười nói tiếp với Hứa Ánh Dương, trong lòng âm thầm nghĩ, xem đến khi chương trình lên sóng, đây hình ảnh gán ghép giữa cậu và Trần Bản Vũ quảng ra, thì ai ngồi nhà nghiêng răng nghiêng lợi cho biết, lúc đó, đứa nào ghen chính là cún con!!!

12. Chương 12

Chưa đến 7 giờ sáng, Phương Đường đã kéo theo một cái vali thật lớn xuất hiện tại sân bay. Đến 9 giờ máy bay mới cất cánh, nhưng tổ tiết mục muốn bảy vị khách mời tập hợp tại đây lúc 7 giờ rưỡi, đến nơi rồi Phương Đường mới phát hiện hóa ra mình tới sớm nhất.

Sáng sớm hôm nay, tổ tiết mục đến tận nhà cậu, ngay lúc cậu vừa rời giường thì quá trình ghi hình cũng chính thức bắt đầu. Lúc phỏng vấn Phương Đường trên xe, ekip đặt câu hỏi, Phương Đường có mong đợi gì đối với chuyến du lịch và sáu vị khách đồng hành lần này không? Phương Đường âm thầm nghĩ, đừng có hòng gài bẫy tôi à nha, ngoài mặt thì trưng đôi mắt to tràn ngập hơi nước vì buồn ngủ, nhìn thẳng máy quay nói: “Tôi vẫn chưa biết sẽ có những ai tham gia nữa, đây là show thực tế mà người đại diện chọn cho, tôi không hỏi kỹ tình huống cụ thể như nào.”

Nghe thấy cậu trả lời như vậy, các nhân viên đều cười rộ lên. Thật ra Phương Đường không hề nói dối, ngoại trừ Trần Bản Vũ, quả thật cậu không biết năm người còn lại là ai, cũng chưa từng tò mò đi hỏi anh Đặng về việc này.

Cậu chỉ biết show thực tế này tên là “Đi Vạn Dặm Đường”, hành trình chủ yếu là đi châu Âu ăn uống vui chơi. Ngoài việc được tham quan văn hóa nước bạn ra thì sự giao tiếp, trò chuyện giữa các vị khách mời chính là yếu tố câu khách của chương trình.

Show thực tế xây dựng theo mô hình này đã có nhiều đài làm qua, rating không nổi trội mấy, nhưng đài truyền hình thành phố H vẫn có dã tâm bùng bồng và niềm tin mãnh liệt vào chương trình lần này của mình. Trước khi lên sóng đã tuyên truyền cực kỳ rầm rộ, lại bắt vào tâm lý khơi gợi sự tò mò của người xem mà không công bố danh sách khách mời, chỉ quảng bá rằng cả bảy người đều là những thần tượng trẻ tuổi đang hot nhất. Lượng quan tâm dành cho show tăng vùn vụt, bất cứ topic nào về “Đi Vạn Dặm Đường” cũng đông đảo lượt bình luận, chia sẻ. Đương nhiên, các fan ruột trong giới tin tức đều rất nhanh nhạy, fan nhà nào thì đã sớm biết rõ thần tượng nhà mình tham gia rồi, cho nên dù trên lý thuyết là vẫn chưa công bố tên nghệ sĩ nhưng sáng nay ở sân bay, fan của bảy vị khách quý đều đến xếp hàng chật cứng.

Phương Đường vừa xuống xe liền bị cả biển người vây quanh, tổ tiết mục thì quay được cảnh fan hưởng ứng nhiệt tình như vậy nên vui vẻ vô cùng.

Ngay khi cậu đang luống cuống tay chân nhận quà và thư tay của fan thì ekip nhắc nhở cậu rằng vị khách mời thứ hai tới rồi.

Chính là Trần Bản Vũ.

Hai người bắt tay ôm xã giao chào hỏi nhau, các fan liền hét lên chói tai. Phương Đường ở trong lòng âm thầm chửi má nó.

Cả hai ngồi ở đại sảnh sân bay chờ chưa đến 10 phút thì vị khách mời thứ ba đã xuất hiện, chính là tiểu hoa lên hot search lần trước với Hứa Ánh Dương – Lâm San San.

Cô nàng nhiệt tình đi đến trước mặt bọn họ chào hỏi, thậm chí còn khá thoải mái trêu đùa Phương Đường: “Anh biết không, trên mạng có người bảo chúng ta là tình địch đấy, oan uổng cho em quá rồi.”

Phương Đường cười khẽ, vui vẻ đáp: “Ai dám nói như vậy, em xinh đẹp thế này, là anh thì anh cũng chọn em.”

Đối phương cười thẹn thùng: “Xem miệng của anh kia, ngọt như vậy cẩn thận fan của anh ghen chết mất.”

“Làm gì có, các em gái nhà anh rất hiểu chuyện mà.” Phương Đường ngoài mặt cười hì hì, nhưng thật ra trong lòng lại không hề thoải mái như vậy. Trước đây cậu và Lâm San San chỉ biết nhau chứ chưa từng tiếp xúc qua, lại thêm vụ scandal không mấy vui vẻ với Hứa Ánh Dương nên ấn tượng của cậu về cô nàng không quá tốt, thế nhưng, nhìn thoáng qua thì tính cách của vị tiểu hoa này có vẻ khá dễ ở chung, như vậy

là được rồi.

Trần Bản Vũ còn muốn nói chuyện phiếm với Phương Đường, nhưng cậu lười xã giao với anh ta, bèn tìm có nói mình chưa ăn sáng, đi vào quầy bán mỳ thịt bò gần đó để tránh mặt.

Người quay phim vẫn theo sát hành trình của Phương Đường, cậu cũng không để ý tới, một mình vui đầu ăn mỳ trông vô cùng vui vẻ, thoải mái. Một lúc sau, có người ngồi xuống đối diện cậu.

Phương Đường ngẩng đầu nhìn thấy Hứa Ánh Dương, suýt chút nữa đã phun sạch nước mỳ trong miệng ra, lại thấy phía sau anh có một dàn ekip đang cầm máy quay chĩa về hướng này, mới tức thì hiểu được: “Anh cũng là khách mời của show này à? Sao trước đây anh không nói cho tôi biết?”

“Anh tưởng em biết rồi, người đại diện không nói với em sao?” Hứa Ánh Dương bật cười trước vẻ mặt ngạc nhiên của cậu.

“Biết mới lạ đó, đây chính là chuyện bí mật lần trước anh nói ấy hả?”

“Đúng vậy.” Hứa Ánh Dương cũng gọi một tô mỳ thịt bò, thuận tay cướp nửa quả trứng kho trong bát của Phương Đường bỏ vào miệng ăn.

Phương Đường trừng mắt nhìn anh: “Anh hay ha, muốn ăn sao không tự gọi một quả?”

“Ăn trong bát em ngon hơn.”

“.....”

Phương Đường ngốc nghếch quăng luôn người quay phim của mình, trốn vào nhà vệ sinh tức giận gọi cho người đại diện ‘tra khảo’: “Sao anh chỉ nói tin Trần Bản Vũ tham gia cho em biết mà không nói luôn Hứa Ánh Dương cũng là khách mời của chương trình này?”

“Ừa, cậu không biết hả?” Người đại diện sững sốt: “Tôi cứ tưởng cậu ta nói với cậu rồi, mà không phải lần trước tôi cũng bảo ‘may mà còn có Hứa Ánh Dương’ sao?”

“Biết cái rắm ý, làm sao em biết được câu nói đó của anh đồng nghĩa với việc anh ta cũng tham gia.”

Phương Đường âm ỉ xong thì cúp máy luôn, cậu đứng trước gương vài phút để bình tĩnh lại, cảm xúc trong lòng hiện giờ khó hiểu vô cùng, vừa thấy rối rắm lại vừa vui vẻ, cao hứng. Nghĩ tới nghĩ lui một hồi, cuối cùng Phương đại minh tinh tự an ủi mình, thật ra thì có Hứa Ánh Dương tham gia cũng là một chuyện tốt.

—

Đến khi Phương Đường ra ngoài, hai khách mời tiếp theo đã tới, chính là hai vị tiểu hoa đang nổi đình nổi đám. Lần này đài của thành phố H thật sự khiến khán giả được mở rộng tầm mắt rồi. Hai cô gái vừa tới, có một người tên là Hà Nhiều Nhiều, cô và Lâm San San chính là ‘kỳ phùng địch thủ’ đối đầu nhau đã lâu, ngay cả fan hai bên cũng như nước với lửa, không cách nào hòa hợp được. Trùng hợp là Hà Nhiều Nhiều và Lâm San San sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, đã thế cả hai gần như ‘debut’ một lúc, lại thêm ngoại hình, khí chất không khác biệt nhau mấy, con đường phát triển cũng đồng dạng, ngay cả tên gọi cũng na ná lặp âm như nhau. Chính vì vậy mà bọn họ luôn cạnh tranh vô cùng khốc liệt, truyền thông cũng nhân cơ hội đó mà nhảy vào lấy đề tài mang đi so sánh khắp nơi. Đó giờ, chương trình nào có Hà Nhiều Nhiều xuất hiện thì không có Lâm San San, và ngược lại. Vậy mà lần này đài thành H có thể mời được cả hai nữ diễn viên xuất hiện cạnh nhau, quả là có máu mặt vô cùng.

Vốn đã có bộ ba Hứa Ánh Dương – Phương Đường – Trần Bân Vũ đủ để khuấy động chương trình lắm rồi, à không, còn thêm vị tiểu hoa Lâm San San lần trước có scandal với Hứa Ánh Dương nữa chứ, đoán thôi cũng biết chắc tổ tiết mục sau này sẽ biên tập và quảng bá ‘tinh phong huyết vũ’ tới cỡ nào, giờ lại còn thêm cả Hà Nhiều Nhiều cũng vô ‘góp vui’, đài truyền hình thành phố H đúng là xuất sắc.

Đợi đến khi vị khách mời cuối cùng xuất hiện, Phương Đường mới cảm thán, mình vẫn còn quá ngây thơ.

Nam diễn viên mới tới này là Kỷ Sơ Hạ, chỉ vừa hơn hai mươi tuổi, là nghệ sĩ cùng công ty với Hứa Ánh Dương. Cậu nhóc này mười sáu mười bảy tuổi đã sớm nổi tiếng nhờ vai nam chính trong một bộ phim chiếu mạng, nhưng sau đấy chính thức đặt chân vào showbiz rồi thì sự nghiệp lại không có tiến triển gì nữa, mãi đến khi phim truyền hình thần tượng do cậu diễn vai nam thứ bên cạnh Hứa Ánh Dương được quảng bá, tình hình mới bắt đầu thay đổi.

Trong phim đấy, mọi người gần như xem nhẹ nữ chính vốn xuất hiện quá mờ nhạt, ngược lại, loại hình nam chính là học bá cao lãnh mặt than do Hứa Ánh Dương thủ vai và tiểu bạch thủ ngây thơ đơn thuần ngọt ngào rất dựa dẫm, tin cậy vào học bá do Kỷ Sơ Hạ nhận diễn lại là phong cách được các cô gái hoan nghênh nhất. Đặc biệt là chi tiết Hứa Ánh Dương tuy bề ngoài rất độc miệng nhưng vẫn âm thầm dùng hành động thực tế giúp đỡ cho cậu bạn hay đội sổ ngồi cạnh bên mình – Kỷ Sơ Hạ, tình tiết ‘ngạo kiều công x tiểu bạch thụ’ này khiến hàng loạt trái tim nữ đổ rầm rầm.

Hứa Ánh Dương vốn đã nổi tiếng, sau phim này danh tiếng lại càng một đường thẳng tiến. Kỷ Sơ Hạ cũng thông qua phim mà thu hoạch được thêm đông đảo ‘fan dì’, ‘fan chị’. Hơn nữa, couple Dương Hạ cũng nhờ vào đấy mà chính thức bắt tim hàng triệu người. Cho dù sau khi phim công chiếu, Hứa Ánh Dương gần như không chủ động tiếp xúc với Kỷ Sơ Hạ, nhưng hình tượng trong phim của hai người chính là: thụ đơn phương chủ động theo đuổi công, công ngoài mặt lạnh lùng nhưng thật ra cũng rất rất yêu thụ, chỉ là ít khi nói rõ ngoài miệng. Thành ra, các fan bỏ não rằng ở ngoài đời hiện thực cũng như thế, chỉ cần đoàn đội phía Kỷ Sơ Hạ chủ động ‘phát kẹo’ thì dù cho bên phía Hứa Ánh Dương có tỏ vẻ phớt lờ như nào, các fan vẫn nhiệt tình ủng hộ và tưởng tượng ra lắm chuyện không đỡ nổi để tự thỏa mãn ảo tưởng của bản thân về hai người này.

Huống chi, trước kia cũng có không ít tin đồn bảo rằng Hứa Ánh Dương là người chủ động yêu cầu muốn nhận bộ phim thanh xuân vườn trường này, hơn nữa còn chỉ rõ muốn Kỷ Sơ Hạ diễn vai nam thứ, mặc cho người đại diện của anh từng phản đối.

Loại tin tức thật thật giả giả này không thể nói rõ được là đúng hay sai, nhưng bởi vì được truyền đi có bài bản hẳn hoi, mà lúc ấy Hứa Ánh Dương đã diễn qua vai chính trong hai bộ phim điện ảnh cực kỳ thành

công, lấy danh tiếng như mặt trời ban trưa đó của anh thì không nên tiếp nhận bộ phim thần tượng ‘bán hủ’ như này, ngay lúc tin anh xác nhận diễn vừa được tung ra, vốn đã có nhiều fan ruột cảm thấy cực kỳ khó hiểu, thế nên fan couple càng thêm tin tưởng ‘tin hành lang’ kia chính là thật, đồn càng lúc càng xa, cũng khiến cho tên tuổi cặp đôi Dương – Hạ trở nên nổi bật vô cùng.

Mà buồn cười là trước đây fan của Phương Đường và Hứa Ánh Dương ‘chiến’ nhau đến mức ‘người sống thì ta chết’, người hâm mộ nhà Đường Phèn và người hâm mộ nhà Dương Hạ cũng ghét bỏ nhau đã lâu do tranh cãi xem couple nhà ai mới là đệ nhất. Hôm nay lực lượng Kẹo cứng mới xuất hiện, hai nhà Đường Phèn và Dương Hạ chỉ có thể cố thủ chờ ngày kẹo lại được phát, mạnh mẽ vùng dậy.

Kỷ Sơ Hạ vừa đến đã nhiệt tình chào hỏi mọi người, nhất là cười với Hứa Ánh Dương càng thêm xán lạn: “Anh Dương, lâu lắm không gặp rồi. Biết lần này có thể tham gia show chung với anh, em vui lắm đó. Thời gian tới anh nhớ chăm sóc em nhiều hơn nha!”

Hứa Ánh Dương cười gật đầu: “Chúng ta là người một đội mà, nên chăm sóc lẫn nhau.”

Hứa Ánh Dương chỉ khách sáo với Kỷ Sơ Hạ, nhưng Phương Đường bên cạnh đã lạnh lùng ghim hai người kia trong lòng.

Trước đây trong các buổi tiệc xã giao, Phương Đường đã từng gặp Kỷ Sơ Hạ vài lần, trong ấn tượng của cậu thì cậu bé này khá xinh đẹp, dễ nhìn. Nhưng do couple Dương Hạ được tung hô rất hot, hơn nữa, tin đồn Hứa Ánh Dương chủ động yêu cầu được diễn bộ phim thần tượng kia rõ ràng là không có lừa thì sao có khối, đến Phương Đường cũng từng nghe người trong giới nhắc qua, vì vậy trông thấy Kỷ Sơ Hạ ở đây, thật lòng Phương Đường chẳng thấy vui tẹo nào.

Mọi người đến đông đủ rồi liền bắt đầu xếp hàng đi qua cửa an ninh. Vì Trần Bản Vũ lớn tuổi nhất nên anh ta đảm nhiệm việc dẫn đường toàn bộ hành trình hôm nay.

Phương Đường và Hứa Ánh Dương đi sau cùng, Hứa đại minh tinh khẽ ôm vai người bên cạnh, giọng điệu đùa giỡn bảo: “Em đừng ghen nha, anh luôn luôn đứng về phía Kẹo Cứng đó, em nhất định phải tin tưởng anh!”

Nhân viên quay phim không bỏ lỡ, vội vàng ghi hình lại câu vui đùa mang tính chất ‘tỏ tình’ này, Phương Đường khẽ hừ nhẹ một tiếng, không thèm để ý đến Hứa Ánh Dương.

Chỉ có Hứa minh tinh biết, câu này không phải là đùa giỡn, là 100% thật lòng đó. Người khác có lẽ không nhìn ra, nhưng ngay khi Kỷ Sơ Hạ vừa xuất hiện Phương Đường liền mất hứng, biểu tình cậu thay đổi như nào anh chỉ liếc sơ là thấy.

Ngay khi bấy khách mời chính thức lên máy bay, trang weibo của “Đi Vạn Dặm Đường” liền công bố danh tính khách mời tham gia kỳ này, dù sáng giờ hình ảnh cùng tin tức về bảy người đã sớm được fan và các phóng viên đăng đầy trên mạng rồi.

Cộng đồng mạng hô hào bình luận, đài thành H lần này là muốn chơi ‘kèo lớn’ ha, fan only của bảy người thì thi nhau chiếm top bình luận trong bài post weibo của chương trình, fan couple thì sớm há to miệng chờ tới lúc được ‘đút đường’.

“Đi Vạn Dặm Đường” vừa chính thức khởi quay, đã định trước chắc chắn sẽ nổi.

13. Chương 13

Ba giờ chiều giờ địa phương, máy bay đáp xuống sân bay ở thủ đô nước Y. Phương Đường đã ngồi mười mấy tiếng trên máy bay, cả người cứng ngắc khó chịu, chờ mãi đến khi đến chỗ lấy hành lý vận chuyển, cậu trực tiếp ngồi thẳng xuống đất luôn. Nhân viên quay phim siêu chuyên nghiệp, vẫn cực kỳ có tinh thần cầm máy quay lại từ đầu tới cuối cảnh này. Phương Đường cười cười trêu anh chàng: “Bây giờ anh đang chật vật như vậy mà cậu còn quay, đoạn này truyền ra, fan của anh chạy hết thì sao?”

Cậu trai nhân viên cười hì hì, an ủi Phương Đường: “Không đâu, các fan thích đáng về đời thường của anh như vậy nhất đó.”

Một bình nước lạnh bỗng dán lên trên mặt Phương Đường, cậu khẽ giật mình một cái, ngẩng đầu trừng mắt nhìn Hứa Ánh Dương: “Anh bị khủng à?”

Hứa Ánh Dương vặn mở nắp bình nước khoáng rồi mới đưa cho Phương Đường: “Uống miếng nước đi, đưa nhóc đáng thương, ngồi máy bay có xú mà đã ủ rũ như cọng bún thiu thế này rồi.”

Phương Đường nhận chai nước, uống một ngụm lớn rồi đưa lại cho Hứa Ánh Dương: “No rồi, trả anh nè.”

Hứa Ánh Dương không ngại chai nước cậu mới uống, thản nhiên cầm lấy tu luôn mấy hớp. Phương Đường nhìn hàu kết của anh trượt lên trượt xuống, không tự giác liếm liếm vệt nước trên môi mình.

Trần Bân Vũ và Lâm San San đi hỏi thăm tuyến đường xe chạy; Hà Nhiều Nhiều ngồi một bên make up lại, đáng vẻ ‘ngực tỷ cao lãnh, chớ có lại gần’ rất phù hợp với hình tượng của cô nàng; Kỷ Sơ Hạ và vị tiểu hoa khác tên Tần Dao dựa vào hành lý bên cạnh xe nói chuyện phiếm, hai người bọn họ tuổi tác xấp xỉ nhau, đề tài chung có rất nhiều, từ lúc ngồi trên máy bay đã hàn huyên suốt cả chặng đường đi đến tận bây giờ. Danh tiếng của Tần Dao không nổi bằng sáu người còn lại, cô nàng chỉ vừa debut hơn một năm trước, cùng lắm cũng chỉ có thể tính là tiểu minh tinh, nhưng tài nguyên của Tần Dao thì tốt đến nghịch thiên. Trong giới này ai cũng biết Tần Dao là một ‘bach – phú – mỹ’ chân chính, cả ba thế hệ nhà cô đều vô cùng giàu có, vào showbiz chẳng qua chỉ là ham vui mà thôi. Để chiều sở thích của con gái, người trong nhà mua hẳn cho Tần Dao cả một công ty giải trí chỉ chuyên ‘phủng’ một mình cô nàng. Thế nên, mặc kệ trong lòng mọi người nghĩ như nào, nhưng ở mặt ngoài ai cũng rất vui vẻ với vị đại tiểu thư này.

Trên máy bay, vốn Phương Đường và Kỷ Sơ Hạ được sắp xếp ngồi cạnh nhau, nhưng không rõ tên nhóc này có ý định gì, vừa mới lên máy bay đã chạy theo đòi đổi vị trí với Hứa Ánh Dương. Kỷ Sơ Hạ khẽ mỉm cười, nháy nháy mắt bảo anh: “Anh Dương, em đoán anh muốn ngồi cùng với anh Tiểu Phương đúng không?”

Không bằng chúng ta đổi chỗ cho nhau nhé.”

Hứa Ánh Dương đã tính trước sẽ tìm Kỷ Sơ Hạ đổi chỗ ngồi rồi, nhưng bị cậu nhóc này trêu chọc thẳng ngay mặt vậy vẫn cảm giác hơi ngại, thế nhưng, anh cũng không có ý định làm khó xử chính mình, rất vui về cảm ơn rồi đổi vị trí với cậu ta. Kết quả là Phương Đường ngồi bên cạnh lại ngủ li bì suốt cả chuyến đi, không thèm nói chuyện với anh tiếng nào. Phía bên kia, Kỷ Sơ Hạ ngồi kế Tần Dao thì liên tục trò chuyện không dứt miệng, máy bay chưa đáp mà mối quan hệ đã thân mật tới mức follow weibo lẫn nhau cũng như trao đổi phương thức liên hệ riêng luôn rồi.

Thấy Kỷ Sơ Hạ và Tần Dao vẫn đang trò chuyện vui vẻ không ngớt, Phương Đường chọc chọc tay Hứa Ánh Dương trêu: “Anh có thể có tiền đồ hơn xiu không, đừng cứ vậy xung quanh tôi mãi, sao không lo giúp các cô gái lấy hành lý đi kìa?”

“Lúc nói mấy câu này em có tự thấy xấu hổ không vậy?”

Tuy rằng bọn họ chỉ có bảy người, nhưng hành lý lại rất nhiều, nhất là ba cô gái trong đoàn, mỗi người đều mang theo mấy cái vali lớn thật lớn, muốn chen tàu điện ngầm trong tình trạng này là chuyện hoàn toàn bất khả thi. Trần Bản Vũ và Lâm San San nói tiếng Anh không trôi chảy lắm, bận rộn đến hơn nửa tiếng cuối cùng mới thuê được một chiếc xe khách dành cho mười người ngồi.

Lúc lên được xe đã là 5 giờ rưỡi chiều. Ekip cố gắng tìm đề tài cho mọi người trò chuyện, mong bọn họ sớm thân thiết, cởi mở với những vị khách mời còn lại. Phương Đường rất mệt, nói chưa tới hai câu đã gục gặc đầu lên cửa kính xe ngủ gật. Hứa Ánh Dương ngồi bên cạnh thấy vậy chỉ biết lắc đầu cười cười, kéo Phương Đường lại gần cho cậu dựa vào trên vai anh để cậu ngủ thoải mái hơn.

Lâm San San hiếu kỳ nói với Hứa Ánh Dương: “Thoạt nhìn có vẻ quan hệ của hai anh tốt lắm nha.”

Hứa Ánh Dương cười đáp: “Đúng vậy, anh đã quen tính tình cậu ấy như vậy nhiều năm nay rồi mà.”

Trần Bản Vũ cũng góp vào: “Tiểu Phương chính là như vậy đó, cả người trông cứ lười biếng, bất kể nơi nào thời điểm nào cũng có thể ngủ được, thật sự là vô tư vô tâm mà. Trước đây anh đã từng bảo cậu ấy rồi, cứ tùy tiện ngủ như vậy coi chừng bị người xấu bán đi hồi nào không hay.”

Mọi người trên xe nghe vậy đều bật cười, Phương Đường vẫn ngủ yên không hề phản ứng. Hứa Ánh Dương cũng cười theo, nhưng trong lòng lại không vui như vẻ ngoài. Anh không thích Trần Bản Vũ chút nào, không chỉ vì anh ta cứ luôn tìm cách dựa hơi, tỏ vẻ thân thiết với Phương Đường để tung tin couple, mà chủ yếu là vì những hành vi quy tắc ngầm của Trần Bản Vũ trong giới này.

Tuy rằng giới giải trí thật sự rất loạn, chính là cái loại đức hạnh ‘chỉ cười kẻ nghèo chứ không cười con hát’, cũng may có vài người dù lăn lộn trong nghề này nhưng vẫn giữ được bản chất, nhân phẩm của mình, Hứa Ánh Dương là một trong số đó. Hứa Ánh Dương rất khinh thường quy tắc ngầm, anh biết Phương Đường cũng giống anh. Tuy nhiên, đối với những người hăm sâu vào vùng bùn đó, anh sẽ không tỏ vẻ ghét bỏ ra mặt với họ, nhưng cũng không ngần ngại xem thường họ từ tận đáy lòng.

Lâm San San chống cằm nhìn Hứa Ánh Dương, giọng điệu vừa vui đùa vừa hơi hơi có vẻ oán giận: “Anh có Tiểu Phương rồi thì ném luôn em và Tiểu Hạ sang một bên, đúng là người bội bạc tình nghĩa mà.”

Cũng khó trách Hứa Ánh Dương vẫn thường xuyên bị antifa nắn là ‘tra công, tra nam’, chung quy trong showbiz không tìm ra người thứ hai nào có nhiều tin đồn hẹn hò như anh, đặc biệt là với cả nam lẫn nữ, dấu cho thực tế Hứa Ánh Dương chưa từng làm ra hành vi không đúng mực nào.

Ngồi không cũng trúng đạn, Kỷ Sơ Hạ vội vàng giơ hai tay lên tỏ vẻ oan ức nói: “Oan cho em nha, chẳng liên quan gì đến em hết, chuyện của người lớn em không hiểu đâu, em vẫn còn là bảo bối mà.”

Nghe Kỷ Sơ Hạ bày trò, cả đoàn xe lại cười rộ lên, Hứa Ánh Dương giả vờ thở dài: “Mọi người cứ trên Phương Đường như vậy cũng không thèm nghĩ cho tôi à? Một lát Phương đại minh tinh của chúng ta tỉnh lại mà biết này giờ tội mình nói cái gì, nhất định sẽ đánh chết tôi đó!”

Lâm San San cũng tỏ vẻ sững sốt một cách rất khoa trương: “Cái gì, thì ra Tiểu Phương nhà chúng ta lại bạo lực dữ vậy đó hả?”

“Cũng không hẳn,” Hứa Ánh Dương dùng vẻ mặt cưng chiều nhìn Phương Đường: “Chỉ đối với người thân thiết cậu nhóc này mới bày ra bộ dáng đó thôi.”

Hà Nhiều Nhiều từ khi lên xe đến giờ vẫn không nói gì, mãi đến lúc này mới bỗng dưng thốt lên một câu: “Tiểu Hứa và Tiểu Phương quan hệ tốt như thế, hẳn sẽ không thích người khác lôi chuyện của mình ra tụt tiền đùa cợt đâu ha.”

Giọng điệu cô nàng khá lạnh nhạt, tuy chỉ nói bằng giọng nhưng ai ngồi đây cũng thầm hiểu là Hà Nhiều Nhiều đang nhắm vào Lâm San San. Hứa Ánh Dương nghe vậy cũng chỉ mỉm cười, không bình luận gì về vấn đề này. Lâm San San lại càng giả vờ như không hề nghe thấy. Sau vài giây ngẩn ngui trầm mặc, Tần Dao bèn nói lảng sang chuyện khác để thay đổi không khí: “Em đã đến nước Ý này nhiều lần rồi, lộ trình tiếp theo của chúng ta sẽ đi thành phố F, ở đó em có một căn biệt thự đấy, bao giờ đến sẽ mời mọi người tới làm khách cho vui.”

Mọi người nhiệt tình hưởng ứng, ai cũng biết rõ nhà vị đại tiểu thư này vô cùng giàu có, thế nên lời này không hẳn là đang khoe khoang, nói không chừng có khi tổ tiết mục đã sắp xếp trước hành trình với cô nàng rồi cũng nên.

Vào đến khách sạn trong nội thành thì trời đã tối hẳn, mãi đến lúc này Phương Đường rốt cuộc mới tỉnh ngủ, mơ mơ màng màng cầm hành lý đi theo Hứa Ánh Dương xuống xe.

Vì hôm nay là ngày đầu tiên, tổ tiết mục đã chuẩn bị sẵn chỗ ở chu đáo cho bọn họ, cơm tối cũng được giải quyết ngay tại nhà hàng buffet của khách sạn. Đến ngày mai thì không được ‘ăn sẵn’ dễ dàng như vậy nữa đâu, muốn ăn muốn uống muốn ngủ như nào thì đều phải dựa vào chính bầy vị khách mời tự tìm cả.

Tổ tiết mục cung cấp tổng cộng ba căn phòng, một phòng lớn dành cho ba cô gái, hai phòng đôi còn lại thì

để cho bốn nam khách mời tự mình chia.

Thân là người dẫn đường, Trần Bản Vũ cầm trong tay mấy tấm thẻ phòng phân phát cho mọi người, giọng điệu hết sức tự nhiên nói: “Phương Đường, em với anh ở cùng một phòng ha!”

Phương Đường chưa tỉnh ngủ hẳn, đầu óc vẫn còn choáng váng thất thần như đang ngao du chốn thần tiên, nhưng vừa nghe vậy liền theo phản xạ mà lùi về sau lưng Hứa Ánh Dương.

Kỷ Sơ Hạ không nhịn được bật cười.

Hứa Ánh Dương cũng cười theo, giơ tay ý bảo Trần Bản Vũ đưa thẻ phòng cho mình, giọng điệu không hề cho phép đối phương cự tuyệt: “Phương Đường ở chung với em là được rồi.”

Phương Đường gật đầu tỏ vẻ đồng ý, Trần Bản Vũ cũng không nói gì thêm, giao thẻ phòng cho bọn họ.

Lâm San San trêu chọc: “Em thấy hai người các anh đúng là y chang gà mái bảo vệ con ầy.”

Cô nàng không hề đặt câu nói lúc trên xe của Hà Nhiều Nhiều trong lòng, Hứa Ánh Dương cũng không quá để ý, chỉ lo ngoạm gà con của mình về ổ.

Trần Bản Vũ đi phía sau nghe nói thế bèn đen mặt: “Nói như vậy thì hóa ra anh là tên ăn trộm gà à?”

Tần Dao nhanh mồm nhanh miệng: “Em thấy cũng giống lắm mà...”

14. Chương 14

Khách sạn mà tổ tiết mục đặt trước không phải là chỗ cao cấp, nhưng cũng may mà hình thức rất chỉnh tề, sạch sẽ, đến cả người vốn có tính khiết phích như Phương Đường mà dạo quanh một vòng trong phòng xong cũng hài lòng vô cùng. Nhân viên quay phim vẫn theo sát ghi hình lại cuộc sống sinh hoạt của bọn họ, nên Phương Đường và Hứa Ánh Dương đặt vali vào phòng rồi liền đi xuống nhà hàng buffet ở tầng trệt ăn tối, ăn xong lại quay về sắp xếp hành lý, đánh răng rửa mặt, coi như kết thúc ngày đầu tiên trong chuyến hành trình lần này.

Ghi hình đến 11 giờ tối thì chính thức kết thúc, nhưng trước khi ra khỏi phòng, nhân viên tổ tiết mục thông báo cho bọn họ biết tối nay vẫn còn một nhiệm vụ mà các vị khách mời phải hoàn thành, đó là làm một bảng chấm điểm cho sáu vị minh tinh còn lại. Ai mà có điểm số thấp nhất và bị xếp hạng cuối cùng thì ngày mai không những không được nhận phí sinh hoạt, mà còn phải làm ‘osin dẫn đường’ nguyên một ngày!

Rõ ràng là tổ tiết mục ngại chương trình chưa đủ náo nhiệt, muốn tìm cơ hội khiến các fandom cãi nhau một trận ra trò đây mà. Mỗi một khách mời đều phải xếp hạng từ một đến sáu cho mọi người còn lại. Người được bình chọn ở vị trí thứ nhất thì sẽ có 5 điểm, người về thứ hai thì lấy được 4 điểm, cứ thế tính ra thì người hạng chót sẽ ăn zero; sau đó cộng tổng điểm của cả bảy người lại để xem bảng xếp hạng cuối cùng. Nếu người nào bất hạnh có nhân duyên quá kém, bị cả sáu người đều xếp hạng bét thì tổng điểm hiển nhiên là trứng vịt tròn trĩnh, tuy nhiên, loại tình huống hiểm hoi này hẳn sẽ không xảy ra đâu.

Cũng còn may tổ tiết mục chưa quá mất nhân tính, ít nhất cũng không công khai bảng đánh giá của từng người ngay trước mặt các nghệ sỹ khác, tránh cho mọi người xấu hổ hay có hiềm khích lúc đang ghi hình. Tuy nhiên, những khách mời nào có quan hệ tốt với nhau thì vẫn có thể thoải mái xem bảng chấm điểm của đối phương, cũng như khán giả ngồi trước mặt TV đều được xem rõ quá trình chấm điểm này từ đầu đến cuối.

Nghe ekip chương trình phổ biến quy tắc đánh giá xong, Phương Đường cúi đầu suy nghĩ một lát rồi quay sang hỏi Hứa Ánh Dương: “Anh nói xem, mỗi ngày tôi đều cho anh 0 điểm thì sao nhỉ?”

Hứa Ánh Dương thò tay gõ trán cậu: “Em nghĩ đi đâu đó? Em mà dám làm như vậy thì đừng trông mong ngày nào đó lỡ bị xếp hạng cuối anh sẽ ra tay tiếp tế cho em nhé!”

“Ai thèm nhận sự giúp đỡ của anh chứ!”

Nói là nói như vậy, nhưng đến khi bắt tay vào chấm điểm thì Phương Đường vẫn thấy rối rắm cực kỳ, cậu dán lại gần Hứa Ánh Dương cười hì hì bảo: “Cho tham khảo bản đánh giá của anh xiu đi.”

Hứa Ánh Dương liếc mắt nhìn cậu nhóc đang ngo nguẩy bên cạnh: “Ai vừa mới bảo sẽ cho anh 0 điểm ấy nhỏ?”

Phương Đường giương đôi mắt long lanh như mắt cú con lên nhìn Hứa Ánh Dương, hai tay lắc lắc tay áo của anh, nhỏ giọng mềm nhũn năn nỉ: “Cho xem đi mà...”

Đây là tuyệt chiêu ‘làm lần nào ăn chắc lần đó’ của Phương Đường, trước đây khi còn ở bên nhau, mặc kệ Phương Đường cố tình gây sự hay đưa ra mấy yêu cầu đòi hỏi quá đáng cỡ nào, chỉ cần dùng chiêu này, bảo đảm Hứa Ánh Dương mềm lòng sẽ đầu hàng ngay tắp lự.

Đợi đến khi fan của Phương Đường mà thấy cảnh này trên TV bảo đảm sẽ ôm ngực gào thét thảm cho coi, cảnh này mœ quá mức chấp nhận được rồi, hình ảnh Phương đại minh tinh làm nũng với người khác bao nhiêu năm qua các cô nàng chưa có điểm phúc được nhìn thấy đâu.

Quả nhiên, Hứa Ánh Dương nhanh chóng đầu hàng, vội vàng dâng bảng đánh giá của mình lên cho Phương-cún-con. Phương-cún-con nhìn thấy tên mình nằm ngay vị trí đầu tiên trong tờ giấy chấm điểm của Hứa Ánh Dương thì vô cùng hài lòng khen: “Xem như anh thức thời đó.”

Vị trí thứ hai, thứ ba, thứ tư lần lượt là ba cô nàng Hà Nhiều Nhiều, Lâm San San và Tần Dao; áp chót là

Trần Bản Vũ; Kỷ Sơ Hạ chêm chệ đội sổ bảng xếp hạng.

Phương Đường hơi ngạc nhiên: “Anh xếp thứ tự này dựa trên tiêu chí nào thế?”

“Rất đơn giản,” Hứa Ánh Dương khẽ cười kể lại cho cậu, “Bảo bối Phương Đường nhất định phải đạt hạng nhất nè, ba nữ minh tinh của chúng ta tất nhiên phải được nể mặt xếp ở các vị trí tiếp theo rồi, còn lại cũng chỉ dành khiến anh Trần và Tiểu Kỷ chịu chút ‘tủi thân’ nằm ở cuối bảng mà thôi, cụ thể lý do vì sao mà anh Trần xếp trước Tiểu Kỷ thì là do thứ tự bảng chữ cái trong họ (1) của hai người đó, ngày mai anh sẽ cho bọn họ thay phiên nhau ở vị trí cuối vậy.”

(1) Sắp xếp theo Pinyin họ của hai người: trần [chéng] và Kỷ [jì].

“Anh gọi ai là bảo bối? Nhìn tôi nổi hết cả da gà rồi nè!” Phương Đường đỏ mặt, ày, Hứa Ánh Dương ngầm nói thì được, chứ ai lại nói trắng trước màn ảnh như thế, ‘bán hủ’ kiểu này cũng lộ liễu quá rồi, cậu vẫn còn muốn giữ mặt mũi đó, có được không?

Cơ mà phải công nhận Hứa Ánh Dương chấm điểm như vậy khá ổn, ít nhất cũng không sợ đắc tội ai, vì vậy cậu ném luôn tờ giấy trong tay mình sang cho Hứa Ánh Dương, tỏ vẻ cực kỳ đúng lý hợp tình sai bảo anh: “Chép y chang như phần của anh cho tôi đi.”

Sau khi thu lại phiếu chấm điểm của bảy vị khách mời, ekip chương trình rất nhanh liền thông báo kết quả, xếp hạng nhất chính là Phương Đường, có đến bốn người cho cậu 5 điểm lặn, nghe vậy khiến Phương đại minh tinh vui rạo rực suốt buổi. Vị trí của Hứa Ánh Dương nằm ở khoảng trung bình, thậm chí chắc chắn là Kỷ Sơ Hạ, trừ một người cho cậu nhóc điểm tối đa, thì cả năm người còn lại đều gửi tặng cậu giỏ trứng vịt.

Về mặt tiểu minh tinh đương nổi trông vô cùng thảm: “Aaaa, nhân duyên của em kém dữ vậy thiệt hả?”

Lâm San San nhanh chóng tỏ vẻ oan uổng: “Ày, không không, chị thật sự đã bốc thăm ngẫu nhiên đó, không phải cố ý xếp như vậy đâu, chỉ trách số em không được hên xúi thôi mà.”

Mọi người cũng liên tục phụ họa theo cô nàng, đương nhiên, tình huống thật sự như thế nào thì chỉ có bọn họ tự biết rõ ràng nhất.

Chung quy cũng do Kỷ Sơ Hạ là người trẻ tuổi có bối cảnh và tư lịch thấp nhất, tuy Tần Dao cũng vậy, nhưng ít ra cô nàng có chống lưng rất mạnh, ngày đầu tiên của chuyến du lịch mọi người cũng không muốn đắc tội nhà người ta, thế nên đành chọn ‘quả hồng mềm’ nhất mà nấn vậy.

Tần Dao thân thiết an ủi Kỷ Sơ Hạ: “Yên tâm yên tâm, ngày mai em sẽ giúp đỡ anh, không để anh phải lưu luyến đầu đường đầu mà lo.” 5 điểm duy nhất mà Kỷ Sơ Hạ có được cũng chính là Tần Dao cho cậu.

Phương Đường sờ sờ mũi, đột nhiên có cảm giác ngượng ngùng, không thể phủ nhận lúc nhìn thấy Hứa

Ánh Dương xếp Kỷ Sơ Hạ chót bảng cậu đã thấy cực kỳ vui vẻ, nhưng hiện tại thấy cậu nhóc kia lộ nét buồn bã như thế, trong lòng Phương Đường không hiểu sao lại thấy hơi bồn chồn.

“Em vẫn quá mềm lòng,” Lúc tổ quay phim kết thúc công việc, trong phòng không còn ai khác nữa bọn họ rốt cuộc mới có thể trò chuyện thoải mái mà không sợ bị máy quay ghi hình lại. Cả người Hứa Ánh Dương lười nhác tựa vào đầu giường, vừa chơi di động vừa nhắc nhở Phương Đường: “Thoạt nhìn cả người Kỷ Sơ Hạ có vẻ ngoan ngoãn, yếu đuối, vô hại, nhưng em cũng đừng đánh giá cậu ta như thế. EQ của cậu ấy cao hơn em nhiều đó, em còn đồng tình với người ta làm gì.”

Phương Đường tức giận đến cầm gối ném qua người Hứa Ánh Dương: “Anh đang nhắc khéo EQ của tôi rất thấp phải không?”

“Làm gì có, em là tiểu bảo bối ngây thơ đáng yêu của anh mà.”

“Tôi khinh!!!” Phương Đường nhào lên đánh Hứa Ánh Dương, nhưng không làm được gì người ta, ngược lại còn bị anh ấn lên giường hung hăng xoa nắn khắp người.

Đợi đến khi bọn họ giỡn đủ thì mới giật mình phát hiện nãy giờ tay chân cả hai đã quấn riết vào nhau, họ nằm sát tới mức ngay cả tiếng hít thở của đối phương cũng có thể nghe được một cách rõ ràng.

Bốn mắt nhìn chằm chằm nhau một lát, cuối cùng Phương Đường quay đầu đi trước, cổ tình gằn giọng trông có vẻ cực cần: “Lăn xuống mau!”

Hứa Ánh Dương hơi tiếc nuối, nhưng thấy tình hình đang tiến triển tốt như vậy rồi nên cũng tự giác thấy đủ bèn buông tay cậu ra: “Sao anh phải lăn chứ? Em đang nằm trên giường của anh đấy!”

Phương Đường đá anh một cước. Không khí ái muội trước đó bay sạch không còn sót lại tẹo nào.

“Anh đúng là hiểu rõ người ta quá ha, trách không được mấy tin đồn trước đây đều bảo là do anh giới thiệu Kỷ Sơ Hạ nhận diễn bộ phim đó.”

Thấy Phương Đường ăn dấm chua, Hứa Ánh Dương vui muốn chết nhưng vẫn tỏ vẻ không thèm so đo với cậu: “Tin đồn đó cũng không sai, nhưng đấy là do người đại diện của anh muốn anh tạo couple để giúp đỡ đàn em một chút. Anh thấy diễn xuất của cậu ta không tệ, hơn nữa bộ phim kia tuy kịch bản hơi ‘nào tàn’ nhưng lại đánh trúng tâm lý khán giả, rất dễ thành hit, nên mới đồng ý tung chút tin đồn với cậu ta, kết quả em cũng thấy được rồi đó. Sao, chỉ cho phép em ‘cặp kè’ với người khác, còn anh thì không thể phải không? Em đúng là không biết phân biệt lý lẽ!”

Càng nhắc lại càng tức, giai đoạn đó cái tên Đường Phên nổi như mặt trời ban trưa, mỗi lần Hứa Ánh Dương đọc được tin tức về đôi này đều khó chịu muốn chết, vừa lúc đó công ty quản lý lại đề nghị việc dựng nên couple với Kỷ Sơ Hạ nên anh đồng ý luôn, anh cũng muốn xem thử có thể nhân vụ này chọc cho Phương Đường ghen tuông một hồi hay không.

Phương Đường quả thật tức muốn nhảy dựng, nghe xong bỏ luôn về giường của mình nằm xuống đắp chăn lên thật cao, chỉ chừa mỗi cái lưng cho Hứa Ánh Dương xem.

Vài phút sau, cậu nghe thấy tiếng động ầm ỉ sau lưng mình bèn quay lại thì phát hiện ra Hứa Ánh Dương đang cố đẩy cái giường của anh sát cạnh giường cậu để hai người có thể nằm cùng một chỗ.

“Anh làm trò gì thế, không thể ngủ một mình được à?”

Hứa Ánh Dương ôm eo cậu sát về phía mình: “Em không thấy trong phòng hơi lạnh hả? Ngủ như vậy đi, ấm áp hơn nhiều.”

Phương Đường bĩu môi nhưng không phản đối tiếng nào, cũng không đẩy Hứa Ánh Dương ra.

Hứa Ánh Dương nằm trong ổ chăn tiếp tục chơi di động, Phương Đường liếc qua thấy anh đang xem status của vòng bạn bè trong Wechat, bài đầu tiên hiển thị trên bản tin chính là bài mà cậu đăng khi đang ngồi trong nhà vệ sinh lúc vừa mới đến khách sạn.

“Đậu xanh, toàn là diễn viên [liếc mắt khinh bỉ].”

Status này là trong lúc Phương Đường đang cảm thán tình hình mà thuận tay post lên. Thật ra, khi trên xe cậu vẫn chưa hề ngủ say, những người kia đùa giỡn gì cậu đều nghe được cả, chỉ là lười phản ứng với bọn họ nên mới không thèm mở mắt ra thôi.

Hứa Ánh Dương vỗ vỗ người cậu: “Sao em lại đăng trạng thái như vậy lên Wechat? Không sợ bị ai cap màn hình lại tuồn ra ngoài à?”

“Ai mà ăn no rửng mỡ như vậy chứ, tôi cũng không nói bậy gì mà. Hơn nữa, Wechat của tôi ngoài trừ cha mẹ, họ hàng ra thì chính là bạn bè thân thiết chơi chung từ bé đến lớn, sẽ không ai làm như vậy đâu. Anh cho rằng ai tôi cũng tùy tiện thêm bạn vào đây hả?”

Hứa Ánh Dương tính bảo trước đây lúc anh vừa hỏi dãy số Wechat của cậu từ anh Đặng, người đại diện này thoải mái cho anh ngay và luôn đấy, có điều ngấm lại thì có lẽ đối phương đã biết quan hệ của hai người bọn họ đặc thù nên mới tự nhiên như vậy.

“Tôi còn muốn hỏi anh đó, tài khoản của anh sao không có bạn bè nào hết vậy, anh xài ‘nick clone’ hay chặn không cho tôi xem thế?”

Wechat của Phương Đường đăng bài rất thường xuyên, cơ bản gặp chuyện gì thú vị hay tâm trạng phát cáu không vui cậu đều post lên chia sẻ với bạn bè, so với phát phúc lợi cho fan trên weibo thì tài khoản này chân thật và gần gũi hơn rất nhiều. Vậy mà cậu xem qua Wechat của Hứa Ánh Dương lại thấy trống rỗng.

Thấy Phương Đường không vui chất vấn mình, Hứa Ánh Dương bất đắc dĩ miết mũi cậu một cái: “Sao anh lại chặn em được? Em cho rằng ai cũng như em thích bày tỏ hết mọi cảm xúc lên mạng à, hơn nữa nói nhiều sai nhiều, lỡ đâu thật sự bị ai chụp màn hình lại post ra ngoài thì trời biết sẽ chọc phải phiền phức gì?”

“Trời ạ, anh đúng là nghĩ nhiều quá rồi, cái gì cũng tính toán được mất rõ ràng như vậy thì sống có thấy mệt không?”

“Không bắt em phải mệt thay anh là được.”

Phương Đường lười không muốn tranh cãi với anh, cậu nghiêng người qua bên kia nhắm mắt lại, sáng mai còn phải làm việc sớm đó!

Hứa Ánh Dương lắc đầu cười, đi xuống tắt đèn xong lại trèo lên giường, kéo cả người Phương Đường qua sát bên để đắp chung một cái mền với cậu.

Phương Đường vỗ vỗ mấy phát vào cái tay đang ôm chặt eo mình nhưng không thấy anh động đậy gì bèn mặc kệ, không bao lâu sau đã dựa sát vào lòng Hứa Ánh Dương ngủ say sưa.

Hứa Ánh Dương mỉm cười, anh cọ cọ mái tóc mềm mại của cậu nhóc Phương Đường đang ngoan ngoan nằm yên trong lòng mình, hài lòng nhắm mắt lại.

15. Chương 15

Đã thông báo sáng hôm sau 7 giờ rưỡi mới bắt đầu tiếp tục ghi hình, vậy mà sáng nay tổ tiết mục lại chơi trò tập kích bất ngờ, chưa tới 7 giờ đã đột nhập vào phòng của từng người.

Hai cái giường đơn của Phương Đường và Hứa Ánh Dương được đẩy sát vào cùng một chỗ, trên giường cực kỳ bừa bộn, không phân biệt nổi đâu là mền của ai gối của ai. Phương Đường vẫn đang ngủ say sưa, Hứa Ánh Dương thì đầu tóc loạn cào cào không có tí xíu hình tượng nào nhìn máy quay chào hỏi: “Ngại quá, không biết mọi người lại đây sớm như thế, chúng tôi vẫn chưa kịp dậy nữa.”

Anh nói xong liền xoay người bò lại trên giường, vỗ nhẹ hai má Phương Đường đánh thức cậu, Phương Đường đang mơ mơ màng màng bị vỗ như vậy bèn vội vội đáp tay Hứa Ánh Dương một cái, miệng hét to: “Cút ngay!!!”

Hứa Ánh Dương cúi đầu, dán đến bên tai cậu nói câu gì đó, Phương Đường như bị giật điện mà choàng mở mắt ngay tức thì, đối mặt với một hàng máy quay phim như ‘cỗ đại pháo’ tràn ra hết mấy chục giây mới khẽ xấu hổ giật giật khóe miệng bảo: “Buổi sáng tốt lành...”

Nhân viên tổ tiết mục cũng siêu choáng váng, bọn họ quả thật rất muốn tạo đề tài nóng hổi câu view, nhưng chủ động ‘bán hủ’ đến cảnh giới như hai người này quả là cao cấp. Ekip chương trình từ khi bước vào phòng đã suy nghĩ ra một vạn cách làm hậu kỳ biên tập sao cho cảnh này gây được sự bùng nổ cao nhất, loại tình huống khách mời tự dâng bản thân mình lên tận cửa như vậy quả là khiến bọn họ nằm mơ cũng có thể cười đến tỉnh.

Việc đã đến nước này, mặc kệ trong lòng Phương Đường đang cấu như thế nào, ngoài mặt cũng chỉ có thể học theo Hứa Ánh Dương da mặt dày cười nói trước máy quay như thể không có chuyện gì xảy ra. Thế nhưng cậu vẫn còn biết xấu hổ đó, vậy nên nhân viên tổ tiết mục có dự dõ cỡ nào Phương Đường cũng kiên quyết không nói ra câu mà Hứa Ánh Dương đã thì thầm bên tai cậu lúc sáng đâu!!!

“Còn không chịu thức, anh sẽ hôn đến khi em ‘khóc’ thì thôi đấy....”

—

Mọi người cùng nhau tập hợp ở đại sảnh khách sạn, ekip mang phí sinh hoạt phát cho bảy vị khách mời mỗi người 100 Euro bao gồm tiền ăn uống, phí đi lại và tiền thuê phòng ở trong cả một ngày. Ngày hôm qua Kỷ Sơ Hạ bị chấm điểm thấp nhất nên phí sinh hoạt của cậu phải nhường lại cho người đầu bảng là Phương Đường, vậy nên Phương đại minh tinh có đến 200 Euro, trong khi ‘em út’ Kỷ Sơ Hạ thì không xu dính túi. Một ngày này Kỷ Sơ Hạ muốn trải qua như nào đều phải dựa vào chính cậu nghĩ biện pháp giải quyết.

Hứa Ánh Dương không thèm khách khí lấy luôn 200 Euro của Phương Đường nhét vào túi tiền của mình, Lâm San San hiếu kỳ hỏi anh: “Hai người các anh để chung tiền một chỗ à?”

“Đều là tài sản chung mà, nên như vậy.” Về mặt Hứa Ánh Dương bình tĩnh coi đó là chuyện đương nhiên trả lời. Anh cũng không nói dối ha, tiền của bọn họ vốn được tính là ‘tài sản chung của hai chồng – chồng’ mà.

Phương Đường đã hoàn toàn câm nín, đưa tiền cho Hứa Ánh Dương giữ chính là vì anh đề nghị, cậu cũng không phản đối tiếng nào, bằng không có trời mới biết người này lại đứng trước màn ảnh nói bậy nói bạ gì nữa.

Nhận được tiền rồi cả đám liền kéo nhau đi sang nhà hàng đối diện khách sạn ăn bữa sáng.

Hà Nhiều Nhiều không quá hợp với tập thể, tự mình gọi một phần sandwich và cà phê rồi ngồi vào bàn bên cạnh chậm rãi ăn. Lâm San San cũng gọi phần ăn giống y như vậy, vừa cười chào hỏi vừa ngồi xuống đối diện với Hà Nhiều Nhiều, Hà minh tinh liếc cô gái kia một cái, nhưng cũng không nói gì.

Tần đại tiểu thư tuy oán giận tổ tiết mục chỉ cho có 100 Euro không đủ dùng, nhưng vẫn rất hào phóng kéo Kỷ Sơ Hạ tới tính mời cậu ăn cùng mình. Kỷ Sơ Hạ hơi ngượng ngùng, không nhận ý tốt của Tần Dao mà lại tiến đến gần Hứa Ánh Dương và Phương Đường vẫn đang do dự không biết nên ăn gì gần đó.

“Anh Tiểu Phương, chúng ta thương lượng một chút nha. Anh có thể cho em mượn 100 Euro được không,

à không, 50 thôi cũng được, trong năm ngày em sẽ hoàn trả anh cả tiền gốc lẫn 20% lãi luôn nhé!”

Cậu ta không tìm Hứa Ánh Dương mượn tiền mà lại đi nhờ Phương Đường giúp đỡ, dường như biết rõ tuy tiền nằm trên tay Hứa Ánh Dương, nhưng thật ra làm chủ vẫn là anh Tiểu Phương của cậu.

Phương Đường cười cười bảo: “Nghe em nói kìa, anh mà nhận thêm 20% đó của em thì chẳng phải là anh đang cho vay nặng lãi sao?”

Gương mặt Kỷ Sơ Hạ đầy lấy lòng: “Em biết anh Tiểu Phương là tốt nhất mà!”

Phương Đường không nói gì thêm, trong lòng âm thầm ‘Nghĩ tôi đồng ý cho cậu mượn tiền từ bao giờ, cậu đây rõ là vừa ép mua ép bán tôi mà.’

Khó trách Hứa Ánh Dương từng bảo thằng nhóc này ‘tâm nhãn’ nhiều, tuy rằng bề ngoài có vẻ ngây thơ, đơn thuần, cả ngày cứ cười nói hi hi ha ha chọc cho các bác các chị thích muốn chết, nhưng lại có thể không chút ngại ngùng đổ mắt đến vay tiền, còn vừa há mồm đã nói sẽ trả cho cậu 20% lợi nhuận. Bọn họ mà lấy thật thì bảo đảm cả rổ antifan sẽ mắng cậu bắt nạt Kỷ Sơ Hạ, nếu từ chối không cho mượn thì bảo đảm bị mắng còn khó nghe hơn, dù làm cách nào thì rõ là cậu ta cũng được lợi mà.

Hứa Ánh Dương đứng bên cạnh rất hào phóng đưa 100 Euro cho Kỷ Sơ Hạ: “Năm ngày nữa trả lại anh là được, không tính tiền lãi em đâu.”

Kỷ Sơ Hạ liên tục nói cảm ơn rồi mới vui vẻ cầm tiền đi mua đồ ăn.

Phương Đường buồn cười chìa ngón tay chọt chọt ngực Hứa Ánh Dương: ““Người yêu bé nhỏ” của anh đã mở miệng nhờ giúp đỡ rồi mà anh còn không cho luôn, chỉ cho mượn là như nào, đúng là ‘tra công’!”

“Không ‘tra’ với em là được.” Hứa Ánh Dương cũng bật cười. Nhóc ngốc nghếch nhà hắn mấy năm cũng tiến bộ ghê ha, một lời liền nói thẳng ra được tâm tư chân chính của Kỷ Sơ Hạ, hơn nữa còn am hiểu việc ra tay trước được lợi. Hiện giờ cậu dùng giọng điệu trêu đùa nói ra mấy câu như vậy, đợi đến khi đoạn này được chiếu lên TV có người muốn dùng việc vay tiền để ném đá bọn họ cũng không thể.

Cuối cùng dưới sự kiên quyết yêu cầu của Phương Đường, bọn họ đã mua phần ăn sáng mất hết mười mấy Euro. Dù sao đây cũng là bữa sáng đầu tiên sau khi hạ cánh, không thể để dạ dày của mình chịu thiệt thòi được, huống hồ bọn họ vẫn còn phần tiền đang cho người khác vay nữa cơ mà.

Trần Bản Vũ mua bảy ly nước chanh mời mọi người uống, nếu chú ý chút xíu có thể dễ dàng nhận ra ly của Phương Đường và ly của anh ta giống hệt nhau, đặc biệt bỏ thêm một lát chanh ở bên trong.

Ngoài miệng Phương Đường vẫn nói cảm ơn nhưng trong lòng lại vô cùng khinh thường hành động này của Trần Bản Vũ. Lúc trước khi couple Đường Phên đang trong giai đoạn thúc đẩy nhiệt tình thì vụ ‘bỏ thêm một lát chanh vào ly nước chanh’ chính là một màn ‘hint’ kinh điển, bởi vì Phương Đường rất thích cách

uống như vậy, fan của cậu ai cũng biết điều đó. Sau này Trần Bản Vũ từng cố ý đăng lên weibo cách uống nước chanh tương tự khiến cho fan couple bùng nổ vì phản kích. ‘Ly nước chanh có thêm một lát chanh’ cũng giống như ‘đường phèn vừa chua chua lại vừa ngọt ngào’ vậy đó. Phương Đường rất muốn đăng weibo thẳng thắn bảo tuy cậu chưa từng ăn qua đường phèn, nhưng đào đâu ra cái loại đường ‘vừa chua lại vừa ngọt’ chứ, mấy người ăn phải hàng giả chắc luôn, có khi là hàng biến chất luôn rồi cũng không chừng.

Trần Bản Vũ mời mọi người uống nước, lại cố ý mua hai ly vừa giống nhau cũng vừa khác biệt rõ ràng với năm ly còn lại, đây là đang cố ý phát kẹo cho fan couple mà. Loại tung hint mờ mờ ám ám như vậy đích xác là phong cách không lẫn vào đâu được của Trần Bản Vũ, vậy mà fan nào tàn vẫn ‘ăn kẹo’ đến không biết mệt!

Phương Đường còn chưa kịp cầm ấm tay ly nước đã bị Hứa Ánh Dương đoạt lấy, anh đổi phần của mình qua cho cậu, cười tủm tỉm hỏi Phương Đường: “Không phải hỏi còn đi học em luôn ghét bỏ vị chua của chanh, bảo rất khó uống, còn chê cách anh uống vô cùng kỳ lạ sao? Từ lúc nào mà bắt đầu học theo kiểu của anh rồi?”

“Tôi thích thế, anh quản được sao?”

Mỗi Hứa Ánh Dương nhìn ra hai bên tai Phương Đường đều đỏ ửng lên, là do bị đối phương vạch trần tâm tư nên xấu hổ đây mà. Cho nên mới nói, thật ra chẳng ai biết rõ việc uống nước chanh cứ thích bỏ thêm một lát chanh vào vốn không phải sở thích cá nhân của Phương Đường, mà là của Hứa Ánh Dương.

Ngoài miệng tuy Phương Đường tỏ vẻ hung dữ, nhưng không hề có ý định lấy lại ly nước, cậu cầm lấy ly của Hứa Ánh Dương uống luôn, cố tình bơ vẻ mặt vô cùng khó coi của Trần Bản Vũ đang liếc qua bên này.

Thân là người dẫn đường ngày hôm nay, Kỷ Sơ Hạ vừa ăn sáng vừa thuyết minh cho mọi người hành trình cậu đã sắp xếp trước như nào. Thủ đô nước Ý là một tòa thành cổ hơn một ngàn năm tuổi, có rất nhiều thắng cảnh du lịch phân bố rải rác khắp cả thành phố. Kỷ Sơ Hạ làm bản kế hoạch này cực kỳ chi tiết, xem ra tối qua đã phí không ít tâm tư an bài cho ngày hôm nay rồi. Cậu phân tích sơ qua một lần cho mọi người nghe mặt tốt – xấu của việc đi tàu điện ngầm hay nên thuê xe riêng để di chuyển, cuối cùng thành công khuyên mọi người đồng ý phương án đi tàu điện ngầm cho tiết kiệm.

Trạm thứ nhất của hành trình ngày hôm nay là đi đến giáo đường lớn nhất nơi đây. Từ khách sạn đi bộ đến trạm tàu điện ngầm chỉ mất hơn hai mươi phút, trong lúc đợi tàu tới, Phương Đường quay sang hỏi Kỷ Sơ Hạ: “Chúng ta cần thiết phải tiết kiệm tiền ư vậy hả?”

Kỷ Sơ Hạ thở dài: “Vừa rồi em còn tính bảo anh và anh Dương không nên ăn bữa sáng đắt đến mười mấy Euro như vậy đó, tiền sẽ không đủ dùng đâu.”

“Hả, không tới mức đó chứ?” Phương Đường hoài nghi hỏi.

Hứa Ánh Dương thò tay gõ đầu cậu một cái: “Em nên học Tiểu Hạ cách tiết kiệm để nuôi gia đình chúng ta đi.”

Mọi người xung quanh đang hóng chuyện cũng nhào vô góp vui: “Tốt nhất cậu đá Phương Đường đi rồi chọn em út Tiểu Hạ của chúng ta là được mà.”

Hứa Ánh Dương còn sờ sờ cằm vẻ mặt như đang thật sự suy xét vấn đề này.

“Anh dám không? Tiền của tôi vẫn đang ở chỗ anh đó, anh đừng hòng ôm tiền bỏ chạy nghe chưa?”

“Không dám không dám,” Hứa Ánh Dương nhanh chóng cầu xin tha thứ: “Em nói cái gì cũng đúng miễn đừng nhắc đến tiền là được, dễ tổn thương tình cảm lắm.”

Tất cả khách mời và nhân viên tổ tiết mục đều bật cười, thật ra Phương Đường và Hứa Ánh Dương càng quang minh chính đại trêu đùa nhau như vậy mọi người lại càng không nghĩ bọn họ có quan hệ mờ ám gì, ai cũng cho rằng couple Kẹo Cứng cũng chỉ là thủ đoạn hâm nóng tên tuổi quen thuộc mà người trong showbiz hay dùng, chứ thật mà dính vào chuyện tình đồng tính là sự nghiệp sẽ có vấn đề chắc luôn.

Phàm là việc gì cũng có ngoại lệ, Phương Đường và Hứa Ánh Dương, người trước thuộc dạng không có mặt mũi nào để nói, người sau lại là kiểu chỉ hận không thể thẳng thắn phơi bày hết ra. Cho nên đôi này hoặc là không show ân ái, chứ đã muốn show thì đúng là mù hết ‘mắt cú’ của cầu FA.

16. Chương 16

Ngày đầu tiên của chuyến du lịch trôi qua rất nhanh, tuy nói là đang ghi hình cho show truyền hình thực tế nhưng mọi người chơi đùa cùng nhau cả buổi quả thật vô cùng vui vẻ. So với ngày hôm qua vừa mới gặp mặt, rõ ràng hôm nay các khách mời đã thân thiết hơn rất nhiều, tùy tiện đùa giỡn trêu chọc cũng ăn ý hơn hẳn.

Nhưng mà đến chạng vạng cuối ngày thì có một hiện thực vô cùng phũ phàng đập vào mặt bọn họ: hết tiền rồi!!!

Sáng nay Kỷ Sơ Hạ đã nhắc nhở vụ tiết kiệm tiền rồi nhưng chẳng ai đặt điều đó trong lòng, cả một ngày mọi người thoải mái ăn cơm – ngồi xe – mua vé vào cổng khu thăm quan – mua đồ kỷ niệm.... tóm lại là tiền liên tục rời túi. Không ngờ tổ tiết mục sẽ ngoạn mục làm ngơ như thế, thấy bọn họ vung tiền quá tay cũng không thềm nhắc nhở. Đợi đến khi bảy người bắt đầu nghĩ đến việc đi tìm khách sạn địa phương để nghỉ ngơi thì mới phát hiện ra cho dù là khách sạn trông tầm thường nhất cũng phải tốn đến 60-70 Euro cho phòng đôi trong một đêm. Mà trừ Kỷ Sơ Hạ vì đang vay tiền Phương Đường nên cố ý nhịn ăn nhịn mặc không dám tiêu xài nhiều vẫn còn giữ được 50 Euro, thì sáu người kia đều tiêu tiền khá thoải mái, hiện giờ mỗi người chỉ còn không đến 30 Euro, mà đó là bọn họ còn chưa ăn cơm tối luôn đấy.

Tần Dao chưa bao giờ lâm vào tình trạng ‘ví hao hụt’ đến nông nổi như này bèn quay sang oán giận tổ tiết mục: “Một ngày chỉ được nhận 100 Euro làm sao mà đủ dùng, các anh chị rõ là đang cố tình làm khó tội em mà.”

Cả đoàn cử một người khéo ăn khéo nói ra thương lượng với PD chương trình xem có thể mượn dùng trước phí sinh hoạt của ngày mai hay không. PD cười lắc đầu từ chối, bảo bọn họ lần này tới đây không phải để hưởng phúc đâu, mục đích chính của chương trình chủ yếu là để mọi người trải nghiệm với cuộc sống sinh hoạt mới mẻ mà trước giờ bọn họ chưa từng làm cơ mà.

Trong lòng Phương Đường lặng lẽ tặng cho tổ biên kịch một ngón giữa, thử nghiệm cuộc sống sinh hoạt mới mẻ cái mọe ấy, có mà bày ra đủ loại hành động khiến các khách mời ‘ăn hành’ nhằm mua vui, kéo fan, tăng ratings cho đài các người mới là ‘mục đích chính của chương trình’ thì có.

Mặc kệ mọi người kỳ kèo như thế nào thì PD vẫn không đồng ý, lại không thể thật sự kéo nhau ra ngoài đường ngủ được cho nên cả đám thương lượng một hồi cuối cùng quyết định đi tìm một nhà trọ phổ thông để đối phó đỡ đêm nay.

Mất một đồng thời gian và công sức rồi cuộc cũng tìm được một nhà trọ nho nhỏ tương đối sạch sẽ, chỉnh tề, cũng may chỗ này chỉ thu phí 15 Euro mỗi người.

Phòng họ thuê của nhà trọ bình dân này là phòng tập thể mười người ở chung, có phân nam nữ riêng. Vì đây không phải là mùa cao điểm nên khách khá ít, bên nữ không có một người nào, bên nam thì còn được vài ba chàng trai sinh viên từ Úc đến đây du lịch. Mấy cậu nhóc vừa thấy tổ tiết mục đang ghi hình các nghệ sĩ thì vô cùng hiếu kỳ hươ tay múa chân cười hi hi ha ha đùa giỡn vui vẻ trước máy ảnh, cũng xem như tặng luôn miễn phí một đoạn tư liệu hài hước cho bên chương trình.

Cơm tối được bảy người giải quyết đơn giản bằng một ít bánh quy và bánh mì mua ở cửa hàng tiện lợi gần đó. Ăn uống xong xuôi tất cả quay về nhà trọ, ở đây muốn tắm còn phải xếp hàng, cũng may mà bọn họ có thói quen đi đâu cũng mang theo một ít vật dụng cá nhân, hành lý lớn cồng kềnh thì đã có nhân viên bên chương trình hỗ trợ đem qua giúp nên về cơ bản là không thiếu thốn đồ đạc gì cả.

Hứa Ánh Dương thúc giục liên hồi mà Phương Đường vẫn nằm chơi di động suốt trên giường, mãi đến khi mọi người xong hết chỉ còn lại một mình cậu thì mới chịu buông điện thoại lọ mọ đi tắm, kết quả lại quên mang theo sữa tắm, thế nên đành phải đứng trong phòng lớn tiếng gọi Hứa Ánh Dương mang vào giúp cho. Hứa Ánh Dương bất đắc dĩ nhìn màn ảnh cười bảo: “Thần tượng của mọi người chính là như vậy đấy, lúc nào cũng quên trước quên sau.”

Ổ khóa phòng tắm có vấn đề nên Phương Đường chỉ khép hờ cửa lại, Hứa Ánh Dương đi đến trực tiếp đẩy cửa vào thẳng bên trong, nhốt anh chàng quay phim bên ngoài, anh chàng này cũng rõ kiên trì, ấy vậy mà liên tục đứng đó nhăm cánh cửa quay không ngừng, phỏng chừng là tính quay tới khi nó nở hoa luôn mới vừa ý.

Phương Đường đang tắm dưới vòi hoa sen, lưng quay lại với cửa ra vào. Nước ấm xối xuống làn da trắng bóc của cậu khiến hơi nước thoang thoang bay lên, làm Hứa Ánh Dương đứng ở đó nhìn ngây ngẩn mãi một hồi mới giật mình nhớ ra việc đưa sữa tắm cho cậu.

Phương Đường nghe tiếng động thì giật nảy mình, vội lấy lại tinh thần giật khăn tắm xuống che ngang nửa thân dưới rồi rống Hứa Ánh Dương thật to: “Cút ra ngoài mau, ai cho anh vào đây???”

“Nhỏ tiếng một chút nào, người bên ngoài nghe thấy hết bây giờ.” Hứa Ánh Dương cười nhắc nhở cậu: “Cực kỳ đúng là vô lương tâm, chẳng phải em bảo anh mang sữa tắm vào cho em sao?”

“Tôi cũng không bảo anh tự ý đi vào tận đây, mà thôi, anh đặt chai sữa tắm xuống rồi nhanh chóng lăn ra ngoài cho tôi!”

“Ngại gì chứ, cũng có phải anh chưa từng nhìn thấy đâu...” Hứa Ánh Dương ráng bỏ lại thêm câu này rồi tự giác lăn ra ngoài trước khi Phương Đường kịp xù lông lên.

Nửa tiếng sau Phương Đường mới ăn mặc kín mít đi ra ngoài, Hứa Ánh Dương đang ngồi tỉnh bơ trên giường cậu, vui vẻ chém gió khí thế với Kỷ Sơ Hạ.

Phương Đường nhìn thấy cả hai người vô cùng chướng mắt bèn thò chân qua đá Hứa Ánh Dương một cái: “Đây là giường của tôi mà, anh mau leo lên trên đi!”

Hứa Ánh Dương không những không đi mà còn ấn Phương Đường ngồi xuống giường, rướn người qua vali đặt gần đó lấy máy sấy ra cắm điện vào sấy tóc cho cậu.

Phương Đường không cự tuyệt hành động này, ngoan ngoãn nhắm mắt lại, tựa như một vị đại gia mà thoải mái dựa vào đồng gối sau lưng ngáp to một cái.

Kỷ Sơ Hạ tiếp tục bắt chuyện: “Vừa rồi anh Dương đang kể mấy chuyện vui khi hai anh còn đi học đó, anh bảo anh Tiểu Phương không chỉ thường xuyên trèo tường trốn học mà còn rủ rê ảnh trốn theo nữa, có phải không ạ?”

“Làm gì có chuyện đó, đừng có nghe anh ta bịa đặt.” Phương Đường nhú mày, không nghĩ Hứa Ánh Dương sẽ đem những hồi ức của bọn họ ra làm chủ đề câu chuyện cho mọi người bàn luận như này.

Hứa Ánh Dương xoa xoa mái tóc cậu, khe khẽ dành: “Em đừng mất hứng, anh sẽ không nói chuyện này nữa.”

Giọng điệu quả thật ôn nhu ngấy chết người mà!!!

Phương Đường đẩy tay anh ra: “Không sấy nữa.”

Hứa Ánh Dương thấy tóc của cậu cũng tạm khô rồi bèn nghe theo lời cậu dừng lại. Liếc thấy đồng hành lý lộn xộn của Phương Đường, anh thuận tay giúp cậu dọn dẹp sắp xếp lại luôn.

Đang dọn thì bỗng Hứa Ánh Dương thấy một cái nhẫn được lồng trong sợi dây chuyền rớt ra mặt đất, anh còn chưa kịp nhìn rõ thì Phương Đường đã nhào tới giật lại rồi quát to: “Anh đang làm cái gì đấy? Ai cho phép anh tự ý đụng vào đồ đạc của tôi?”

Có vẻ lần này Phương Đường thật sự tức giận rồi!

Hứa Ánh Dương ngẩn người, trước đây đồ đạc của Phương Đường luôn là do anh tự tay sắp xếp, riết thành thói quen. Anh cũng không ngờ lại nhìn thấy sợi dây chuyền và chiếc nhẫn mà cậu bảo đã sớm vứt đi nằm trong đây.

Hai chiếc nhẫn bạch kim hợp lại thành một hình trái tim này chính là đồ trang sức độc nhất vô nhị mà lúc kết hôn bọn họ đã tốn không ít tiền tìm người làm riêng. Món đồ này không quá quý nhưng lại có ý nghĩa vô cùng đặc biệt trong lòng bọn họ. Mấy năm nay Hứa Ánh Dương tuy thỉnh thoảng mới đeo nhưng thật ra vẫn luôn mang chiếc nhẫn bên người, Phương Đường cũng đeo sợi dây đỏ suốt bảy năm, chẳng qua lúc trước giận dữ anh nên mới tháo xuống cất vào vali.

Kỷ Sơ Hạ cảm nhận rõ rệt bầu không khí đang cực kỳ vi diệu bèn cố gắng ngậm miệng thu nhỏ tối đa sự tồn tại của mình. Trần Bản Vũ này giờ vẫn đang nằm ở giường trên đọc sách liếc qua Hứa Ánh Dương rồi lại nhìn đến đôi mắt đang ngập tràn tức giận của Phương Đường, nghiền ngẫm vài giây mới thu lại tầm mắt, che giấu đi sự trào phúng pha chút khó hiểu vừa thoáng hiện lên mặt.

Mấy nhân viên quay phim hơi khó xử nhưng thấy PD không có ý bảo ngưng nên chỉ đành tiếp tục ghi hình.

Giằng co ngắn ngủi vài giây, cuối cùng vẫn là Hứa Ánh Dương xuống nước trước, anh cố gắng giải thích với Phương Đường: “Xin lỗi... Không phải anh cố ý đâu, em đừng giận nữa.”

Phương Đường tựa như quả bóng xì hơi, cậu ngã lưng ra giường, trong lòng âm thầm tự trách bản thân mình quá vô dụng. Trước máy quay phim mà lại đi cáu giận với Hứa Ánh Dương làm gì, chẳng được lợi ích gì không nói, thậm chí còn tự làm mình mất mặt trước người xem toàn quốc nữa chứ!

Sau đó Phương Đường không muốn để ý đến ai nữa, cậu nằm trên giường đeo tai nghe một mình cảm nhận chơi đi động.

Trước khi tổ tiết mục kết thúc ghi hình ngày hôm nay thì bảo mọi người làm một bảng đánh giá khách mời y như tối qua. Phương Đường ngoáy bút chưa đến ba giây đã điền xong, đưa luôn cho nhân viên công tác.

Kỷ Sơ Hạ chiếm vị trí đầu bảng, ba cô gái lần lượt nắm giữ ba vị trí tiếp theo, Trần Bản Vũ đứng thứ năm, Hứa Ánh Dương đương nhiên là bị Phương Đường không chút khách sáo xếp ngay ở chót bảng.

Phương Đường không thèm che bảng đánh giá, những người khác trong phòng đều thấy được điểm số do cậu tự tay ghi. Hứa Ánh Dương âm thầm lắc đầu nhưng vẫn như trước đặt tiểu tổ tông của anh ở vị trí đầu tiên.

Bảng xếp hạng ngày thứ hai hoàn toàn đảo ngược, Kỷ Sơ Hạ làm “osin dẫn đường” suốt một ngày vô cùng chu đáo, được tập thể mọi người nhất trí xếp lên hạng đầu, trừ Hứa Ánh Dương chỉ cho cậu ta 4 điểm thì những người còn lại đều chấm cho Kỷ Sơ Hạ tròn 5 điểm. Xem như 100 Euro ngày hôm nay cuối cùng cũng thuộc về cậu nhóc rồi. Hứa Ánh Dương thì tương đối xui xẻo nằm ngay hạng cuối cùng, tương đương với

việc mai đến lượt anh trở thành người dẫn đường, mà quan trọng là anh sẽ không được phát tiền sinh hoạt, đã vậy anh còn đang chiến tranh lạnh với Phương Đường, khéo không chừng ngày mai nội bộ gia đình vẫn lục đục là sẽ không ai tiếp tế cho anh luôn mất!

Tiết mục ghi hình vừa kết thúc không bao lâu thì bên trong phòng đèn đã được tắt hết, mọi người di chuyển một mỗi suốt một ngày nên rất nhanh đã không còn âm thanh nào vang lên nữa.

Hứa Ánh Dương trốn trong ổ chăn nhắn weixin xuống cho Phương Đường nằm giường dưới: “Em giận anh thật à?”

Mãi năm phút sau bên kia mới hồi đáp: “Cút!”

Quả nhiên cậu nhóc của anh vẫn chưa ngủ, Hứa Ánh Dương nhận được tin nhắn liền thấy yên tâm, vẫn còn để ý đến weixin của anh tức là vẫn chưa hoàn toàn giận quá mức mà.

“Nếu em không vui, ngày mai anh cho em đánh một trận đến khi nào em thấy hài lòng mới thôi được không?”

“Xong rồi fan của anh đánh ngược lại tôi đến mức mẹ cũng nhận không ra à? [trùng mắt]”

“Không sao, không sao, chúng ta vào nhà vệ sinh đóng cửa lại, anh đứng yên cho em đánh, tuyệt đối không ai quay được đâu.”

Phương Đường bật chế độ “lạnh-lùng” quen thuộc, không thèm để ý đến Hứa Ánh Dương nữa.

“Ngày mai em sẽ cho anh ăn cơm chứ?”

“Biểu hiện tốt thì sẽ cho anh uống ngum canh, nếu không tốt thì cứ đợi đó mà ăn cơm không đi!”

Phương Đường ngẫm nghĩ, hai ngày mình đã thu hoạch được 300 Euro, trong khi đó Hứa Ánh Dương chỉ mới kiếm được 100 Euro, cái gì mà “tài sản chung” chứ, tính vậy không phải cậu sẽ lỗ to sao???

17. Chương 17

Sáng sớm hôm sau chưa đến sáu rưỡi Hứa Ánh Dương đã bò dậy hí hoáy làm bản kế hoạch du lịch cho ngày hôm nay, đến bảy giờ rưỡi lại xúng chục “bảo mẫu” mà đi đánh thức từng người, bắt đầu một ngày làm việc mới.

Từ khi rời giường đến giờ Phương Đường vẫn chưa hề bày sắc mặt vui vẻ cho Hứa Ánh Dương nhìn, mặc kệ anh cố ý gọi chuyện như nào thì cậu vẫn bật chế độ ‘không nghe không thấy không đáp’ với anh, hoàn toàn xem Hứa đại minh tinh đang xoay quanh bên cạnh chẳng khác gì không khí.

Sau khi phát phí sinh hoạt cho bảy người xong thì tổ tiết mục cũng bắt đầu ghi hình ngày thứ hai. Có bài học của ngày hôm qua, hôm nay chẳng ai dám tiêu tiền lung tung vô tội vạ nữa. Bằng không nếu thật sự xài hết sạch, thì vì câu ratings mà dám tổ tiết mục sẽ cho bọn họ ngủ ngoài đường luôn lắm, chuyện tốt này không ai muốn thử nghiệm đâu ha. May mà ekip chương trình vẫn còn sót lại tí nhân tính, tiền còn dư tối qua vẫn cho bọn họ nhập chung vào xài tiếp trong hôm nay, tuy rằng số tiền dư đó siêu siêu ít ỏi nhưng cũng khiến bọn họ thấy an ủi dữ lắm, như vậy có nghĩa là nếu mỗi ngày đều tích góp một ít tiền dư, thì đến mấy ngày du lịch cuối không chừng cả đám lại gom đủ để có thể quay trở về những ngày tháng ‘sinh hoạt dư dả’ lắm ấy chứ.

Cho nên sáng nay không ai dám ăn quá 5 Euro. Tiền của Phương Đường vẫn còn ở chỗ Hứa Ánh Dương, bao gồm cả 100 Euro cậu vừa được phát. Phương đại minh tinh tuy ngoài mặt vẫn tỏ vẻ giận dữ nhưng thật tâm nào có tức Hứa Ánh Dương đến mức phân chia rõ ràng tiền bạc với anh đâu. Ấy là còn chưa kể, phần lớn tiền của cả hai hôm qua toàn là cậu tiêu, đòi ăn món ngon không nói, còn đòi chi tiền mua một đồng hồ lưu niệm dùng để mang quà về tặng cho người quen. Thái độ của Hứa Ánh Dương đối với việc này trước sau chỉ có một, ấy là hoàn toàn nuông chiều Phương Đường, mặc cho cậu mua mua mua gì cũng được, miễn là anh có gì đó nhét vào miệng là ổn.

Nhưng mà Phương Đường vẫn không thèm để ý đến anh.

Đến buổi chiều, bọn họ chuẩn bị xuất phát đi đến một thành phố du lịch nổi tiếng khác của nước Y. Tòa biệt thự riêng của gia đình Tần Dao mà lần trước cô nàng nhắc đến chính là ở ngoại ô thành phố ấy, đêm nay cả đám có thể đến đó ở một đêm, vừa hay tiết kiệm được một khoản tiền lớn. Cơ mà trước mắt chi phí để di chuyển gần 3 giờ hành trình tiếp theo vẫn cần bọn họ phải tự mình xoay sở.

Mọi người thảo luận một phen, cuối cùng vẫn quyết định sẽ thuê xe riêng đi. Nhà Tần Dao không nằm trong trung tâm thành phố, đi xe lửa thì tiết kiệm thật đó, nhưng phải đổi chuyển tới lui thì cũng phiền toái cực kỳ.

Bọn họ thuê một xe khách mười chỗ ngồi, chia đều tiền ra theo đầu người vừa vặn vẫn hợp với khả năng chi tiêu còn lại của mỗi khách mời.

Phương Đường vừa lên xe liền đặt mông xuống ngồi ngay cạnh Kỷ Sơ Hạ, Hứa Ánh Dương trầm mặt đứng sát cửa không nói lời nào mà chỉ nhìn chăm chăm vào cậu. Phương Đường đã náo loạn giận dữ anh cả một ngày hôm nay rồi, kiên nhẫn của anh cũng sắp đến cực hạn.

Phía sau anh còn mấy người Lâm San San vẫn đang đợi lên xe, cả đám liếc nhìn Phương Đường rồi lại ngó sang Hứa Ánh Dương, muốn hỏi thúc anh nhanh chóng di chuyển chứ đừng đứng đây chắn đường mọi người nữa, nhưng thấy vẻ mặt anh quá khó coi liền ăn ý quyết định không mở miệng.

Cuối cùng vẫn là Kỷ Sơ Hạ này giờ đã ngồi sẵn trên xe chống đỡ không nổi áp lực trước gương mặt đen thui của Hứa Ánh Dương, bèn chủ động bước xuống dưới trước để nhường chỗ cho anh lên.

Phương Đường vẫn cúi đầu chơi di động, không để ý đến biểu tình này giờ của anh. Hứa Ánh Dương đột ngột vươn tay ra nắm cổ tay cậu kéo xuống xe, Phương Đường giật mình la lên nhưng anh chỉ vớt lại câu “chúng tôi đi vệ sinh một lát” cho mọi người rồi kéo thẳng cậu vào nhà vệ sinh công cộng gần đó, mặc kệ Phương Đường giãy nảy phản đối.

Anh chàng quay phim chậm một bước, chỉ có thể đứng ngoài quay cửa toilet ôm cây đợi thỏ.

Lâm San San biếng nhác duỗi eo cười giả vờ oán giận: “Cho nên mới nói đi du lịch chung với đôi ‘cẩu nam – nam’ là một người nhất mà.”

Tần Dao gật đầu phụ họa: “Đúng, đúng, nên trói hai người kia lại chắt củi lên thiêu, chúng ta phải trừ hại vì dân.”

Kỷ Sơ Hạ liên tục cảm thán: “Trước đây em cứ tưởng anh Dương lạnh lùng nghiêm túc dữ lắm, không ngờ đều là giả vờ cả.”

“Đây chỉ là hình tượng bề ngoài của thần tượng thôi mà,” Lâm San San không đồng ý với cách nhìn của Kỷ Sơ Hạ lắm: “Chị thì thấy anh Dương trước mắt vẫn đang là ‘phúc hắc trung khuyến’, nhưng tùy thời đều có thể lắc mình tiến hóa thành ‘cuồng khuyến’ đấy!”

Những người còn lại: “.....”

Ở một góc nhìn khác, Phương Đường đang bị kéo vào toa lét liền liên tục tay đánh chân đá Hứa Ánh Dương: “Anh buông ra cho tôi! Rốt cuộc anh muốn làm gì hả? Bên ngoài còn đang quay phim đó, anh ở đây phát điên cái gì chứ?”

Hứa Ánh Dương dùng lực chặn tay cậu lại: “Câu này phải là anh hỏi em mới đúng, cả một ngày rồi mà em vẫn còn giận gì nữa?”

Phương Đường mím chặt môi hung hăng trừng anh, giằng co một lát cuối cùng Hứa Ánh Dương chịu thua đầu hàng trước đôi mắt đang từ từ đỏ hồng lên, bên trong còn ngấn nước, vẻ mặt muốn khóc như thể bị anh ức hiếp của cậu nhóc trước mặt.

Anh âm thầm thở dài, đến cùng vẫn mềm lòng với cậu, anh kéo sát cậu nhóc lại gần rồi ấn đầu cậu lên vai mình: “Em mấy tuổi rồi chứ, sao lại hờn tí đã khóc như này?”

“Em không khóc,” Phương Đường nhỏ giọng tranh cãi, nhưng âm thanh nức nở nghẹn ngào lại bán đứng cậu: “Mà có cũng là do anh chọc giận em thôi...”

Bình thường không đời nào cậu lại làm chuyện mất mặt đến thế, chỉ có những lúc ở riêng với Hứa Ánh Dương mới dễ dàng trở nên ‘đa sầu đa cảm’ như vậy. Bộ dáng này mà để phóng viên chụp lại thì đúng là cậu không còn mặt mũi đâu mà gặp người khác nữa mất.

Hứa Ánh Dương biết rõ tính tình cực cứng nhà anh như nào bèn cố nhin cười không trêu chọc cậu: “Quá oan uổng cho anh, anh chọc em giận khi nào hả? Rõ ràng là từ đêm qua đến giờ em vẫn làm mặt lạnh, không thèm để ý đến anh cơ mà.”

Phương Đường cũng không muốn giải thích gì thêm, lần này quả thật là cậu vô cùng tức giận, cứ nhìn thấy cái nhăn kia là nhớ đến chuyện lúc trước vì sao mình lại tháo xuống, tâm tình theo đó mà suy sụp hẳn nên nhìn ai cũng thấy ngứa mắt, đặc biệt là kẻ khởi xướng đang đứng trước mặt cậu đây!

“Cứng à, chúng ta đừng giận nhau nữa được không? Tốt xấu gì cũng đang làm việc đấy, mình nên có tí tinh thần chuyên nghiệp ha?”

Phương Đường vẫn dựa trán vào bờ vai anh, hơn nửa ngày mới rầu rĩ nghen ra được mỗi một chữ: “Vâng.”

Hứa Ánh Dương cười đầy cứng chiều: “Hôm qua anh đã hứa sẽ cho em đánh anh đến khi nào mệt thì thôi mà, bây giờ em đánh đi.”

“Anh bị gì vậy, ngứa xương muốn ăn đòn à?”

“Đúng vậy, vẫn đang chờ em đến bẻ xương bẻ cốt giúp anh suốt cả ngày hôm nay đây.”

Phương Đường bực mình nâng tay dấm vài cái không nặng không nhẹ lên lưng Hứa Ánh Dương, chỉ vậy thôi mà khiến anh cảm tưởng như mình vừa bị móng vuốt của một con mèo nhỏ cào nhẹ một cái tới tận tim, cả người ngứa ngáy một cách cực kỳ khó hiểu.

Hứa Ánh Dương siết chặt người trong lòng, cúi đầu xuống cọ cọ hôn lên mái tóc mềm mại của Phương Đường.

Hai người ở trong toilet dây dưa đến gần 20 phút, Phương Đường tranh thủ rửa sơ mặt mũi một phen, đợi đến khi mắt cậu không còn đỏ nữa, trên mặt cũng không nhìn ra manh mối gì mới chịu ra ngoài.

Bên ngoài nhà vệ sinh công cộng, anh chàng quay phim vẫn cầm máy ghi hình suốt này giờ. Hứa Ánh Dương và Phương Đường vừa đi ra thì mọi người đồng loạt vỗ tay trêu chọc.

Dù Hứa Ánh Dương có mặt dày tới cỡ nào thì giờ phút này vẫn cực kỳ ngượng, vừa rồi quả thật anh quá mất bình tĩnh, thế nhưng chỉ cần có thể dỗ cho Phương Đường vui vẻ lại thì anh tuyệt đối không hối hận. Hứa Ánh Dương đã vậy, Phương Đường đứng bên cạnh thì lại càng xấu hổ đến nỗi không muốn gặp người luôn rồi. Cậu bèn quay sang chỉ vào Hứa Ánh Dương bịa chuyện: “Anh ta ăn phải đồ hư nên bị tiêu chảy, ở trong đó đi đến mềm nhũn cả chân luôn đấy.”

Mọi người vây xem nghe vậy liền bật cười: “Cậu ta tiêu chảy đã đành, cậu không bị gì cũng chạy theo vào đó làm gì thế?”

Phương Đường nói dối mà mặt không đỏ, chân không run: “Em ở trông lo đưa khăn giấy cho anh Dương chứ chi, còn phải thuận tiện trông chừng ảnh nữa, lỡ đâu ảnh yếu quá mà ngã lộn xuống bồn cầu luôn thì sao?”

Hứa Ánh Dương cực kỳ phối hợp với câu chuyện của Phương Đường, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: “Đúng là như vậy đó!”

—

Lần này lên xe Phương Đường rất tự giác ngồi xuống ngay bên cạnh Hứa Ánh Dương, còn không hề quan tâm xem mình nặng bao nhiêu mà nằm dựa lên vai anh để ngủ cho thoải mái.

Trong lòng Hứa Ánh Dương lại vô cùng vui vẻ, anh lấy điện thoại ra cầm tai nghe, một bên tự đeo một bên thì nhét vào tai người trong lòng.

Tiếng hát ngọt ngào ấm áp từ di động vang ra...

“A summer love is beautiful but it's not enough

To satisfy emotions that are shared between us

A winter love is cozy but i need so much more

It just intensifies my wants to have a love that endures.....”

Lúc còn đi học, bọn họ thường xuyên cùng nhau nghe ca khúc “Two Occasions” này. Khi đó mối quan hệ của cả hai không khác gì ca từ trong bài hát, bọn họ yêu đương cuồng nhiệt nhất có thể, luôn dành tất cả những gì đẹp đẽ nhất, vui sướng nhất dâng hết cho đối phương...

Phương Đường nhắm mắt lại, lông mi cậu khẽ rung động. Bọn họ lơ đãng chạm vào ngón út của nhau rồi nhẹ nhàng quấn riết lại một chỗ ngay dưới lớp áo khoác dày, không một người nào thấy được đôi bàn tay đang níu chặt lấy nhau ấy.

Hứa Ánh Dương nghiêng đầu nhìn ra cửa sổ thủy tinh phản chiếu ngược lại hình ảnh của cậu và anh đang dựa vào nhau, khóe miệng vô thức mỉm cười thật sâu.

18. Chương 18

Biệt thự của gia đình Tần Dao ở ngoại ô thành phố F cách khu trung tâm tầm 50 cây số, lưng dựa vào núi, sông chảy róc rách bao quanh tòa nhà, phải nói là đẹp không khác gì tranh vẽ. Phải đến khi tận mắt nhìn thấy nơi này rồi mọi người mới phát hiện hóa ra bao lâu nay Tần đại tiểu thư đúng là đã vô cùng khiếm tốn.

Chỗ này đâu chỉ là một tòa villa bình thường, nó rộng đến mấy trăm mẫu lận đấy, nguyên vùng đất này có đến 7, 8 căn biệt thự, hơn nữa nhìn quanh khắp một vòng còn thấy có núi, có sông, có hoa viên, thậm chí có luôn suối nước nóng riêng tư đều thuộc về gia đình Tần Dao nữa chứ.

(Một mẫu bằng 10 công (1 công = 1 sào). 1 công hay 1 sào đất nam bộ là 1000m², ở trung bộ là 500m², ở Bắc bộ là 360m². Một mẫu tính theo mét hệ bằng 3.600m² và một công là 360 m². Cách tính diện tích theo đơn vị mẫu hay sào khá tùy tiện, tùy theo từng vùng – Theo wiki.)

Đoàn người vừa đến đã có quản gia trông có vẻ đã được huấn luyện rất chuyên nghiệp mang theo một đám người giúp việc tới đón tiếp. Những người này phục vụ vô cùng chu đáo, chẳng cần nói gì nhiều thì bọn họ cũng đã sắp xếp tốt đâu vào đấy cho cả bảy nghệ sĩ và nhân viên tổ tiết mục rồi.

Dàn khách mời lần này đều là những đại minh tinh vốn đã nhìn qua nhiều việc đời, nhưng lần đầu đối mặt với nhà ‘hào môn thế gia’ chân chính như vậy vẫn cảm giác bản thân mình có sự chênh lệch dữ dội.

Đương nhiên Phương Đường và Hứa Ánh Dương tuy cũng không tính là giàu có bức người gì, nhưng từ bé cũng chưa bao giờ phải lo chuyện áo cơm thế nên không có cảm giác choáng váng lắm, vẫn có thể vô cùng thoải mái cười nói trò chuyện cùng Tần Dao, thậm chí Phương Đường còn đùa giỡn hỏi xem nhà cô nàng có nhu cầu tuyển rể hiền hay không nữa kìa.

Tần Dao nghe vậy nhanh chóng xua tay: “Anh tha cho em đi, em cũng không dám cướp người của anh Dương đâu!”

Hứa Ánh Dương bật cười vỗ vỗ đầu Phương Đường: “Em nghĩ đi đâu đó, với chỉ số thông minh ít ỏi này mà em còn mộng tưởng làm rể quý nhà hào môn đấy hả?”

“Anh giỏi thì anh tự ứng cử bản thân xem, trước đây khinh EQ em thấp thì cũng thôi đi, giờ lại chê tiếp tới IQ của em, anh tưởng IQ anh cao lắm chắc?”

“Có thông minh hay không thì anh không chắc lắm, nhưng bảo đảm là mắt anh mù mà.”

“Bệnh của anh cũng không nhẹ đâu, còn tự mắng chính mình nữa chứ.”

Phương Đường nghe vậy thì vô cùng vui vẻ, Hứa Ánh Dương chỉ cười cưng chiều nhìn cậu chứ không giải thích gì, nếu cậu biết lời này của anh có nghĩa là: “anh mù nên mới nhìn trúng cậu ngốc kia” thì dám sẽ giận đến ba ngày không thèm để ý đến anh luôn mất.

Quản gia chuẩn bị cơm tối cực kỳ phong phú cho bọn họ, một bàn dài bày đầy những món đặc sản và rượu ngon nổi tiếng của nước Y. Đây chính là bữa ăn ngon nhất kể từ khi bọn họ xuống máy bay đến giờ. Kỷ Sơ Hạ vừa ăn vừa liên tục cảm thán: “Có tiền thật quá tốt mà, đời em mà được làm một con sâu lười có thật nhiều tiền thì xem như quá mỹ mãn.”

Phương Đường thuận miệng đùa: “Gả cho Tần Dao đi là em có thể thực hiện ước mơ của mình rồi.”

Tần đại tiểu thư lần này nghe trêu vậy mà lại thấy xấu hổ, Kỷ Sơ Hạ cũng khá ngượng: “Anh Tiểu Phương đừng chọc em, em với Dao Dao chỉ là bạn tốt thôi mà...”

“Đã gọi là Dao Dao mà còn kêu ‘tụi em chỉ là bạn tốt thôi’ ấy hả?” Lâm San San đương nhiên không bỏ qua cơ hội xem náo nhiệt như này.

Hai cô cậu em út của đoàn đã đỏ bừng mặt, thấy vậy Phương Đường cực kỳ vui vẻ. Cặp đôi nam nữ này mà muốn ‘hâm nóng tên tuổi’ thật thì cậu sẽ là người đầu tiên nhiệt tình góp củi tăng lửa vào cho mà xem, bất kỳ ai có khả năng tạo couple với Hứa Ánh Dương có thể ‘chém’ được người nào thì nhất định phải ‘xử’ liền tay người đó!!!

Một ngày nào đó, Phương Đường nhất quyết phải cầm kiếm trên tay đi ‘giết hết’ hết couple trong thiên hạ, dĩ nhiên là ngoại trừ cặp đôi Kẹo Cứng nhà mình rồi ~()/~

Ăn xong bữa tối, cả đám tụ tập lại quanh bàn ăn chơi trò “Truth or Dare” (nói thật hay mạo hiểm) theo yêu cầu của tổ tiết mục.

Kỳ thật, show thực tế “Đi Vạn Dặm Đường” gần như không có sẵn kịch bản, PD chương trình rất hiếm khi can thiệp vào chỉ đạo các khách mời phải nói gì làm gì, toàn để cho bọn họ tự do phát huy, tuy nhiên tổ tiết mục vẫn sẽ thường xuyên đưa một ít nhiệm vụ yêu cầu mọi người phải hoàn thành. Chẳng hạn như trò chơi hôm nay bên chương trình đã liệt kê ra sẵn một loạt câu hỏi cũng như hình thức trừng phạt để khách mời tự chọn từ trong đó.

Vận may của Phương Đường khá tốt, vòng đầu tiên đã bốc trúng lá bài Quốc vương, cậu nhìn thoáng qua bảng câu hỏi mà chương trình đã đặt sẵn rồi chọn một câu tương đối dễ: “Mời số 3 kể lại chuyện xấu hổ nhất từng gặp phải kể từ khi vào nghề đến nay, hoặc là đứng lên hát một bài làm nóng không khí giúp vui cho mọi người cũng được.”

Số 3 bị Phương Đường ‘điểm mặt gọi tên’ chính là người gần như không-có-cảm-giác-tồn-tại nhất đoàn – Hà Nhiều Nhiều, ở thời điểm này cô nàng không thể nào vẫn tiếp tục tỏ nhạt quá được bèn hơi nhú mồm cố gắng nhớ lại, một lúc sau mới trả lời: “Mùa đông năm ngoái lúc tham gia một lễ trao giải em đã bị người ta nhận lầm đến ba lần, vốn em còn tưởng mình cũng nổi tiếng lắm chứ.”

Tần Dao nhanh mồm nhanh miệng hỏi: “Chị bị người ta nhận lầm thành ai thế ạ?”

Hà Nhiều Nhiều liếc qua nhìn Lâm San San, vị tiểu hoa kia bèn cười ngượng ngùng bảo: “Không phải chỉ

có mình cô đâu, cả tôi cũng từng bị người ta nhận sai đây nè.”

Hà Nhiều Nhiều mím môi tỏ vẻ không vui nhưng cũng chẳng nói gì thêm.

Phương Đường hiểu kỳ nhìn trái ngó phải một hồi, hai vị tiểu hoa đang nổi này tuy rằng tính cách rõ ‘trống đánh xuôi, kèn thổi ngược’, nhưng nhìn kỹ gương mặt và bộ dáng thì quả thật rất giống nhau, nếu chuyên viên make up và stylist bắt cần tạo hình cho bọn họ na ná nhau một tẹo thì trăm phần trăm người không quá thân thiết sẽ chẳng có cách nào phân biệt được hai cô gái này. Có điều dường như Hà Nhiều Nhiều nhắm thẳng vào Lâm San San hơi quá, hơn nữa đây cũng không phải là lần đầu cô nàng làm như vậy.

Phương Đường đang láu táu tính mở miệng hỏi xem mọi người có thấy hai cô gái này rất giống nhau hay không, nhưng còn chưa kịp thốt lên tiếng nào đã bị Hứa Ánh Dương đá một cái ở dưới bàn. Phương Đường hơi khó hiểu nhìn qua xem sắc mặt anh, anh bèn vỗ nhẹ bàn tay cậu ý bảo đừng có nhiều chuyện làm gì.

Vòng thứ hai đến lượt Tần Dao bốc trúng lá bài Quốc vương, cô nàng cười đầy vẻ gian xảo: “Mời số 1 tới bình luận khả năng diễn xuất của từng người ở đây xú đi, nếu không thì ngày mai dùng phí sinh hoạt của mình để bao mọi người ăn một bữa hoành tráng nhé!”

Vấn đề này quả thật khá nan giải, trước mặt các khách mời mà chỉ toàn khen năng lực diễn xuất của họ thì cũng quá ‘thảo mai’ rồi, nhưng nếu nhận xét không tốt thì có lẽ nghệ sĩ đó ngồi đây chẳng thấy gì, nhưng phát sóng đoạn này lên thì kiểu gì fan hai bên cũng sẽ ném đá nhau tung bừng mất. Chung quy bảy người ngồi đây đều là những ‘hoa đán’, ‘tiểu sinh’ khá nổi chứ không có một diễn viên tiền bối gạo cội nào, để ai đứng ra bình phẩm kỹ thuật diễn xuất của sáu người còn lại cũng đều chưa thật sự đủ tầm.

Số 1 xấu số ấy chính là Hứa Ánh Dương, anh nhìn một vòng mọi người xong rồi bình tĩnh cười bảo: “Tôi thấy khả năng diễn xuất của ai ở đây cũng rất tốt.”

Sáu người tỏ vẻ ‘khinh bỉ’ nhìn anh.

“Tôi vẫn chưa nhận xét xong mà, nói chung thì từ ‘tốt’ ở đây cũng khá tương đối, giống như chúng ta ngó lên thì thấy mình chẳng bằng ai, ngó xuống thì cũng chưa thấy ai hơn mình. Chúng ta vẫn còn rất trẻ, không gian để tiến bộ còn cực kỳ bao la, khả năng của mọi người đều chưa tới cực hạn nên chỉ cần học nhiều luyện nhiều thì tiền đồ của mỗi người đều khó mà tưởng tượng trước nổi. Còn nếu phải chọn ra người tốt nhất ấy à.... uhm, nói thật thì đó giờ tôi chỉ có cơ hội từng xem chăm chú Phương Đường diễn, tôi cảm thấy cậu nhóc này diễn tốt lắm, cảm xúc bộc lộ vừa đủ, nếu cậu ấy có thể đóng thêm nhiều vai đa dạng, thử thách hình tượng của mình nữa thì có lẽ lại càng tốt.”

“Anh làm ơn im miệng ngay....”

Phương Đường hoàn toàn cạn lời rồi, biết ngay Hứa Ánh Dương khó mà nhận xét người nào khác nên sẽ đem kéo cậu ra làm bình phong chắn gió hộ vòng thử thách này của anh ta mà.

Mọi người bật cười lớn, hoàn toàn phục Hứa Ánh Dương rồi, mặc kệ nói cái gì làm chuyện gì anh cũng có

thể show ân ái với Tiểu Phương được, đây cũng là một loại bản lĩnh không phải dạng vừa đâu ấy.

Người bốc trúng lá bài Quốc vương ở vòng thứ ba là Lâm San San, cô nàng này thì lúc nào cũng chỉ sợ thiên hạ không loạn, vừa mở miệng đã chọn ngay chủ đề siêu khó xử: “Em muốn mời số sáu nói cho mọi người biết bản thân mình thích ai nhất ghét ai nhất trong vòng showbiz này, phải nói kèm cả lý do nữa đấy, nếu không thì lập tức múa bụng mua vui đi.”

Phương Đường run rẩy khoe miệng lật thẻ bài trong tay mình ra – là số sáu!!! Mọi người đều tập trung nhìn cậu, ngay cả Hứa Ánh Dương cũng chăm chăm nhìn cậu bằng bộ dáng đang hóng xem trò vui. Phương Đường liếc anh một cái xong mới bày ra bộ dáng cực kỳ nghiêm túc đáp: “Người tôi thích nhất hay ghét nhất đều là người đang ngồi cạnh tôi nè, bởi vì tôi đối với anh ta ‘yêu hận đan xen’ không thể phân biệt nổi.”

Hứa Ánh Dương khoa trương lấy tay ôm lồng ngực: “Chao ôi, thật là vinh hạnh cho anh.”

Lâm San San quay sang đề nghị với PD chương trình: “Bây giờ thay đôi ‘cẩu nam – nam’ này bằng hai người khác còn kịp không anh? Để đây cả ngày làm cay mắt nhau lắm đó!”

Phương Đường bắt mãn kháng nghị: “Ày, em gái à, hai anh đẹp trai như này sao có thể làm cay mắt em được hả?”

“Các cậu có từng suy nghĩ cho tâm tình của đám ‘cờ-hó độc thân’ chúng tôi không vậy?” Mọi người nhao nhao phụ họa.

Hứa Ánh Dương nghiêng đầu qua cười bảo Phương Đường: “Cục cưng đừng để ý đến đám người này, bọn họ vừa ghen tỵ vừa hâm mộ chúng ta đấy mà.”

Thành công thu thêm một cái lườm nữa của Phương đại minh tinh rồi!

Vòng thứ tư tới lượt Kỷ Sơ Hạ “lên ngôi”, cậu nhóc cười tủm tỉm bảo: “Số 5 hãy kể lại mối tình đầu của mình cho mọi người nghe chút đi nào, hoặc không thì phải tặng hoa hồng trên bàn cho một người đang ngồi ở đây nhé!”

Phương Đường nhin không được trêu cậu nhóc: “Em có mối tình đầu rồi hả, nên mới hiếu kỳ với chuyện tình nhà người ta như thế phải không?”

Kỷ Sơ Hạ đỏ mặt tranh cãi: “Em cũng hơn hai mươi mốt tuổi rồi, sao có thể chưa quen ai được? Anh Tiểu Phương đừng có khinh thường em mà!”

Phương Đường bật cười không cho là đúng, Kỷ Sơ Hạ không để ý đến cậu nữa, quay sang thúc giục mọi người: “Ai là số 5 vậy? Mau mau lật lá bài lên đi.”

Trần Bản Vũ ngửa lá bài ra rồi nhìn Phương Đường đầy ảm ý, ngay lúc mọi người đang rửa tai chờ nghe lịch sử tình trường của Trần Bản Vũ thì anh ta chậm rì rì đứng lên bảo: “Tôi đi đầu chọn mạo hiểm vậy.”

Trong lòng Phương Đường dâng lên dự cảm không lành, quả nhiên liền thấy Trần Bản Vũ lấy một cành hồng từ trong bình hoa đặt ở giữa bàn đi đến trước mặt cậu, khoe miệng anh ta khê nhếch, nhìn chăm chăm vào đôi mắt cậu: “Em sẽ không cự tuyệt món quà này chứ?”

Mọi người ồ lên xôn xao cực kỳ, Hứa Ánh Dương khê nhú mày nhưng hiện giờ nói gì cũng không tốt, Phương Đường xấu hổ giằng co vài giây, cuối cùng vẫn phải nhận mệnh vơ tay qua nhận lấy.

Tuy trên mặt không biểu lộ gì nhưng kiểu tạo tình huống bất ngờ khó xử có phần quá mức này vẫn khiến Phương Đường khó chịu, đương nhiên cậu sẽ không cho rằng Trần Bản Vũ có ý ‘phong hoa tuyết nguyệt’ gì với mình, chẳng qua anh ta muốn tạo đề tài để hâm nóng tên tuổi mà thôi. Mặc kệ Phương Đường và Hứa Ánh Dương quang minh chính đại show ân ái như nào, chỉ cần thỉnh thoảng Trần Bản Vũ làm một hai lần như vậy, cho dù có người sẽ mắng anh ta đơn phương ‘theo đuổi’ đi chẳng nữa, thì ít nhất đám fan náo nức của Đường Phèn cũng sẽ tung hô anh ta “thâm tình” suốt một thời gian dài cho mà xem, mà xui xẻo làm sao, phần lớn fan nhà Đường Phèn chính là loại thiếu-não như vậy thật đó. Thế nên Trần Bản Vũ càng làm mấy hành động như này, các cô nàng sẽ càng cho là anh ta đang yên lặng một mình bảo vệ tình cảm thầm mến đây si tình cảm động trời đất đấy, nói không chừng còn có người muốn đập tên ‘tra thụ’ Phương Đường một cái cũng nên. Sau đó cả bọn sẽ cùng nhau tẩy não, Trần Bản Vũ thì chỉ cần đóng vai người đàn ông si tình bi thảm thêm vài ba màn na ná vậy nữa thôi là đủ. Chiêu này dùng cho fan couple thì bảo đảm tuyệt đối không sai vào đâu được!

Tuy rằng với độ nổi tiếng như hiện tại của Phương Đường thì chẳng cần phải bận tâm đến fan couple làm gì, nhưng cậu vẫn cực kỳ khó chịu đó.

Lần thứ năm lại tới lượt Lâm San San giành quyền hỏi: “Số 4 trả lời cho anh em biết xem, có từng rung động trong quá trình quay phim với đối tượng hợp tác nào hay không, mà nếu có thì xin hãy cho biết luôn tên của người đấy nhé. Nếu không chịu tiết lộ thì phải uống một ly nước cốt chanh không thêm đường không thêm đá!”

Lần này Hứa Ánh Dương lại dính chương, dù anh cực thích uống nước chanh nhưng ly nước ‘bá đạo’ như vậy thì cũng xin kiêu, không thể nào uống được đâu. Cũng may, câu hỏi kia chẳng hề làm khó được Hứa đại minh tinh.

“Không có, hoàn toàn không.”

Có người hô hào bảo không tin, Hứa Ánh Dương liền đưa tay chỉ Phương Đường: “Nếu lần sau có cơ hội hợp tác với cậu ấy thì câu trả lời ngày hôm nay sẽ lập tức đổi thành có.”

“Xùy!” Phương Đường thẹn quá thành giận: “Đừng có lôi em ra làm khiên đỡ đạn cho anh hoài...”

Lâm San San chịu không nổi lắc đầu: “Em biết ngay mà.....”

Lần thứ sáu, ngôi Quốc vương lại quay trở về tay Phương Đường: “Nếu có cơ hội chỉ một đêm đã ‘một bước lên mây’ nhưng phải vi phạm nguyên tắc sống của bản thân thì bản thân có bằng lòng đánh đổi không?”

Kỷ Sơ Hạ cười hì hì gật đầu: “Đương nhiên rồi, nếu cho em mười triệu nhân dân tệ thì bảo em quỳ xuống hát ‘Chinh phục’ cũng được nữa là.”

(‘Chinh phục’ là một ca khúc rất nổi tiếng của Thiên hậu Na Anh.)

Mọi người đều bị cậu nhóc chọc cười, Phương Đường âm thầm nghĩ thằng nhóc này vốn đầu gối như thế, sao lại cố tình đắp nặn hình tượng mê tiền cho mình như này, không sợ bị antifan lấy chuyện này ra ném đá hay sao? Cơ mà ngẫm lại, fan của Kỷ Sơ Hạ vốn thích đáng vẽ ngây thơ đơn thuần, vô lo vô nghĩ này của cậu ta, nên nói không chừng xem đoạn phát sóng này xong lại còn thấy cậu ta quá đáng yêu nữa cũng nên.

Lần thứ bảy vẫn là Lâm San San bóc trúng lá bài Quốc vương: “Số hai và số sáu bóc phốt khuyết điểm của nhau đi, nếu không thì phải đăng hình tự sướng của đối phương lên weibo cá nhân của mình đấy nhé!”

Lá bài lần lượt được lật lên, số 2 chính là Phương Đường, số 6 không ai khác ngoài Hứa Ánh Dương.

Mọi người bất đắc dĩ cùng nhau yên lặng há to miệng đợi đôi ‘cẩu nam – nam’ kia dứt đờ ăn cho cún tiếp.

Hứa Ánh Dương xung phong trả lời hộ Phương Đường: “Chúng tôi hoàn hảo thế này thì làm gì có khuyết điểm để mà kể cho mọi người nghe, vẫn là để tụi tôi chọn hành động đi thì hơn.”

Thật đúng là cực kỳ không biết xấu hổ mà!!!!

Cuối cùng bọn họ cầm điện thoại lên tự chụp một tấm na ná góc độ như nhau rồi gửi sang máy đối phương, sau đấy cả hai nhanh chóng mở weibo đồng thời cùng post tấm ảnh ấy lên, không kèm theo một chữ ‘caption’ nào.

Cùng khoảng thời gian này người dùng weibo vẫn liên tục F5 trang để xem có tin tức gì mới hay không, riêng fan của Phương Đường và fan nhà Hứa Ánh Dương thì sau khi làm mới trang weibo xong đã chết đứng rồi, bọn họ há hốc mồm nhìn tấm ảnh của người kia trên tường thần tượng nhà mình.

“Hello? Excuse me? Ai nói cho tôi biết chuyện gì đang diễn ra được không?”

19. Chương 19

Tài khoản weibo của idol nhà mình lại đăng ảnh tự chụp của idol nhà khác; weibo của idol nhà người ta lại đi đăng ảnh selfie của nam thần nhà mình. Vậy có nên chia sẻ không, mọi người nói thử xem, rốt cuộc là

có nên chia sẻ hay không hả?

Sau nhiều lần kiểm tra tới lui xem có phải server của weibo bị lag rồi không, cuối cùng fan của Phương Đường và Hứa Ánh Dương đành phải chấp nhận sự thật khó tin được trước mắt. Nhưng chấp nhận là một chuyện, cả đám tiếp đó lại chuyển sang bối rối vì vấn đề khó xử khác: chia sẻ tấm hình này hay không đây? Mà nếu có thì nên chia sẻ bài của nhà ai bây giờ??

Nếu chỉ làm như không thấy, yên lặng tải tấm ảnh này về thôi thì cũng phải photoshop để xóa cái tên weibo của đối phương trên hình cho đỡ ngứa mắt nữa đấy, bây giờ làm fan only cũng thật không dễ dàng gì mà.

Nhưng mà tổ tiết mục lại cực kỳ vui vẻ, cứ thỉnh thoảng có những đợt ‘sóng’ như vậy thì bọn họ sẽ không cần phải lo chương trình không đủ độ hot nữa rồi.

Sau khi trò chơi kết thúc, mỗi người đều tự trở về phòng mình thu thập đồ đạc và vệ sinh cá nhân để đi ngủ sớm. Biệt thự của gia đình Tần Dao rất rộng nên đêm nay rốt cuộc mọi người cũng có thể mỗi người một phòng ngủ cho thoải mái rồi.

Hứa Ánh Dương nằm trên giường nhắn weixin cho Phương Đường: “Đêm khuya thanh vắng, một mình anh rất khó ngủ đó...”

“Em không qua đâu.” Gần như ngay lập tức bên kia đã hồi đáp.

Hứa Ánh Dương cười khẽ, tiếp tục trêu cậu nhóc nhà mình: “Cưng ơi, em đối với anh là ‘yêu hận đan xen’ thật à?”

“Chỉ là muốn tăng hiệu quả cho show thôi mà, anh còn tưởng là thật đấy hả?”

“Ày, biết gì không, lúc nãy trên weibo có người bảo chúng ta có tướng phu – phu đấy, anh liền like cho người đó một cái ngay và luôn.”

Phương Đường đen mặt luôn rồi, cậu mở weibo ra tính xem thử một chút, không ngờ Hứa Ánh Dương quả thật nói được là làm được, màn hình cap lại ảnh like của anh đã được mọi người truyền đi khắp nơi rồi kìa, càng phát điên hơn chính là bình luận bảo hai người có tướng phu – phu đó lại đến từ tài khoản có tên là ‘Đường Đường muốn sinh khỉ con cho Dương Dương’...

Mẹ, cái tên gốc ghêch gì vậy!!!

“Anh cứ vậy sẽ rất dễ mất fan đó, trước kia anh khổ sở gầy dựng hình tượng lạnh lùng, cao ngạo cơ mà?”

“Sụp đổ hình tượng cũng tốt, gồng mình lên giả vờ riết cũng mệt lắm.”

Phương Đường không đáp lại nữa, cậu mở di động ra xem tấm ảnh Hứa Ánh Dương chụp ban nãy, nhìn kỹ thiết kế một hồi rồi tự ngẫm, có giống mình hả ta? Hứa Ánh Dương dù so ngoại hình hay khí chất với cậu thì đều kém đến mười vạn tám nghìn dặm đó, làm sao mà có người nhìn ra bọn họ giống nhau được vậy, chẳng lẽ mắt bị lè hả?

Vẫn là mình đẹp trai hơn nhiều, Phương Đường yên lặng tự rút ra kết luận này trong lòng.

Một giờ sau Hứa Ánh Dương đang mơ màng sắp ngủ thì nhận được tin nhắn weixin của Phương Đường: “Em đói bụng quá, muốn ăn cái gì đó.”

“Buổi tối em ăn nhiều vậy mà vẫn chưa no sao?”

“Bảo bảo vẫn còn đang phát triển chiều cao mà [đáng thương][đáng thương][đáng thương].”

Chỉ cần Phương Đường bán manh thì Hứa Ánh Dương sẽ triệt để đầu hàng. Trước đây cậu nhóc này cũng y như vậy đấy, buổi tối thường xuyên la lối bảo “ngủ không được, muốn ăn khuya”, rồi đòi hỏi muốn Hứa Ánh Dương giữa đêm hôm khuya khoắt cũng phải mang đồ ăn qua cứu đói cho cậu. Cũng may Hứa Ánh Dương không thấy phiền tẹo nào, ai bảo hai người ‘một nguyện đánh, một nguyện chịu’ đều xem việc này là tình thú cơ chứ...

“Chúng ta đi xem thử phòng bếp còn gì ăn không nhé!”

“Coi như anh vẫn còn có lương tâm.”

Hứa Ánh Dương lồm cồm bò ra khỏi giường, lúc anh đi xuống lầu dưới đã thấy Phương Đường ngồi sẵn trong phòng bếp rồi, xem ra đã sớm lục lọi chỗ này tìm qua một lần mà vẫn không thấy được gì có thể trực tiếp bỏ vào bụng nên mới lời ngon tiếng ngọt năn nỉ nhặn anh xuống nấu cho ăn đây mà.

Đầu bếp không ngủ lại trong tòa nhà này, lúc chiều Tần Dao đã bảo bọn họ có thể tùy ý sử dụng rượu hay mấy thức uống khác ở đây, nhưng những thứ đó không làm no bụng được, Hứa Ánh Dương tìm sơ qua thì thấy có túi mì hồ điệp, hai quả trứng gà và một lọ sốt cà chua.

(Mì hồ điệp: là một loại mì trông giống sủi cảo, tạo hình cánh bướm hai bên nên được gọi là ‘mì hồ điệp’.)

“Miễn cưỡng cũng có thể giúp em no bụng được, nhưng nếu trông chờ có món ngon thì đừng hy vọng nhiều quá.”

Phương Đường ngoan ngoãn gặt đầu, chỉ có những lúc như này là cậu im lặng nghe lời nhất.

Phòng bếp nơi này khá rộng rãi, thoáng mát. Hứa Ánh Dương bận rộn nấu nướng, Phương Đường liền chống cằm dựa vào quầy bar cạnh đó nhìn anh, đôi mắt to trong suốt sáng ngời khiến mỗi lần anh lơ đãng quay

đầu lại đều không dám nhìn thẳng vào đấy. Phương Đường theo bản năng mỉm cười thật tươi với anh, trong lòng anh liền mềm nhũn, cũng khẽ cười cưng chiều nhìn cậu.

Bọn họ không bật đèn mà lấy cặp nến Phương Đường tìm được từ trong ngăn kéo quầy bar thấp sáng lên, ánh nến lắt lờ hắt sáng lên gương mặt cậu khiến bộ dáng của Phương Đường càng thêm ôn hòa, dịu dàng.

Hứa Ánh Dương bưng đĩa mỳ đã nấu xong đặt lên trên quầy bar, thuận tay xoa nhẹ gương mặt phúng phính hơi hơi trẻ con của Phương Đường một xiu: “Tiểu tổ tông của anh mau ăn đi.”

Phương Đường hít hít mũi, mùi thì thơm thật đó nhưng nhìn thấy đĩa mỳ được nấu theo kiểu Trung không ra Trung, Tây không ra Tây thì liền nhăn mặt ghét bỏ.

“Nguyên liệu ít quá mà nên anh chỉ có thể làm thành ra như vậy thôi.”

Phương Đường ăn thử hai miếng, ngờ đâu hương vị lại khá ngon: “Trình độ nấu ăn của anh vẫn tốt lắm.”

“Cũng bình thường thôi, đã nhiều năm anh không xuống bếp nữa rồi.”

Lời vừa nói ra khỏi miệng thì cả hai người đồng thời trầm mặc.

Phương Đường im lặng không nói gì, Hứa Ánh Dương nhìn cậu một lát, anh không muốn phá hư bầu không khí tốt đẹp tối nay nên nhanh chóng thay đổi đề tài: “Tối nào em cũng ăn nhiều vậy sao? Người đại diện nhà em không quản chuyện này à?”

“Anh Đặng cũng đâu phải cha em, mà đến cha em cũng chẳng quản em ăn nhiều hay ít.”

“Không sợ ăn nhiều rồi trở nên béo ú xấu xí, fan sẽ không thích em nữa sao?”

“Lúc nào cũng luôn miệng nói thích em yêu em vậy mà chỉ vì em béo lên đã ghét bỏ, vậy thì còn kêu là tình yêu đích thực gì nữa chứ?”

Hứa Ánh Dương bật cười: “Em giỏi thì nói y vậy với các cô nàng ấy đi.”

Phương Đường bĩu môi, thật ra tạng người cậu khá tốt, ăn nhiều cỡ nào cũng không béo được, cho nên không giống như Hứa Ánh Dương phải thời thời khắc khắc đều chú ý giữ gìn ngoại hình, như này giờ nè, làm một đĩa mỳ lớn thế mà một miếng cũng không đụng đũa.

“Thật ra chuyện fan có thích nữa hay không cũng chẳng quan trọng lắm, nhưng em ăn muộn như vậy sẽ khó tiêu hóa, không tốt cho cơ thể của em đâu.”

Hứa Ánh Dương tận tình khuyên bảo cậu nhưng Phương Đường vẫn thích tranh luận cùng anh: “VẬY anh cứ bỏ đói em đi, còn xuống đây nấu cho em ăn làm gì?”

Hứa Ánh Dương thở dài: “Tên nhóc vô lương tâm này, đã chiếm tiện nghi còn muốn khoe mẽ.”

Người ta vẫn bảo ‘cắn người miệng mềm, bắt người ngón tay’, Phương Đường cũng không mặt dày đến mức tranh cãi với anh nữa bèn nhỏ giọng mềm mỏng đáp: “Được rồi, được rồi, em biết anh vất vả nấu cho em ăn mà, mai sẽ mua kẹo cho anh nhé!”

(Cắn người miệng mềm, bắt người ngón tay: Ăn của người ta thì nói năng, hành xử với người ấy lễ độ, mềm mỏng hơn.)

Hứa Ánh Dương bật cười rồi vươn tay xoa nhẹ gò má tròn tròn trắng bóc của cậu một tẹo.

Ăn no nê xong thì lại khát nước, Phương Đường bèn đi đến tủ lạnh lấy ra lon bia, ợ hơi một cái rồi ngồi phịch xuống ghế sofa vừa uống vừa thưởng thức cảnh đêm bên ngoài ô cửa sổ rộng lớn đặt sát đất.

Phía ngoài cửa sổ thủy tinh chính là hoa viên, bởi vì tối nay có khách đến nên toàn bộ đèn trong vườn đều được bật sáng. Cho dù bây giờ đang là mùa đông nhưng vẫn có thể thấy các khóm hoa tươi tắn rực rỡ đã được chăm sóc tỉ mỉ đang nở rộ, đón gió lung lay khắp nơi.

Ánh sáng trong vườn hắt vào đôi mắt vốn lúc nào cũng long lanh như đang ngấn nước của cậu khiến ánh mắt ấy càng thêm sáng sủa, đẹp đẽ lạ thường.

Uống chưa được hai ngụm, lon bia trong tay cậu đã bị Hứa Ánh Dương đoạt đi: “Còn trộm uống bia nữa chứ, không sợ em lại say tít mù sao?”

“Một lon bia sao có thể say đến mức ấy được?”

Giọng của Phương Đường rơi vào tai anh nghe vừa lười nhác lại vừa như đang làm nũng, Hứa Ánh Dương khẽ chọt cậu nhóc một cái: “Em mệt rồi, ngoan, về phòng ngủ đi nào!”

“Em không muốn động đây xịu nào hết,” Phương Đường vươn hai tay ra: “Anh ôm em đi nhé!”

“Em lười sắp bằng con heo luôn rồi...” Miệng thì quở trách nhưng Hứa Ánh Dương vẫn thuận tay vòng xuống ngang người cậu tính ôm lên, Phương Đường không nghĩ anh sẽ làm vậy thật nên theo bản năng giãy giụa một chút, thế là Hứa Ánh Dương vốn không đứng vững liền trực tiếp kéo cậu ngã luôn vào ghế sofa bên dưới.

Lần này đến lượt Hứa Ánh Dương cũng lười nhúc nhích, bọn họ ngồi đó dựa vào nhau cùng ngắm cảnh đêm ngoài cửa sổ, mỗi người một ngụm chia nhau lon bia ban nãy.

Cả hai câu được câu không trò chuyện phiếm đủ mọi chủ đề, thời gian chậm rãi trôi qua, mãi một lúc sau Hứa Ánh Dương bỗng thấy vai mình hơi nặng nề, ngoảnh qua nhìn thì thấy cậu nhóc này đã ngủ gục bên cạnh mình từ lúc nào rồi...

Tóc mái cậu hơi dài phủ xuống mặt, Hứa Ánh Dương cẩn thận vén qua một bên giúp cậu, nương theo ánh đèn bên ngoài vừa ngắm vừa vuốt ve gương mặt ngủ say không chút đề phòng trong lòng.

Hồi lâu sau, anh khẽ hôn nhẹ lên trán con-gà-con của mình, rồi lướt dần xuống dưới một chút, hôn lên đôi môi còn vương mùi bia của Phương Đường...

20. Chương 20

Sáng sớm hôm sau Phương Đường thức dậy trong phòng của chính mình, cậu vẫn nhớ rõ tối qua mình ngủ quên trên ghế sofa ấy vậy mà lúc tỉnh lại thì đã nằm trên giường, không cần nghĩ cũng biết thừa là Hứa Ánh Dương ôm cậu về rồi. Sau đó Phương Đường không hỏi lại việc này, Hứa Ánh Dương cũng không nhắc đến, xem như là một bí mật nho nhỏ của riêng hai người.

Show thực tế đã ghi hình được sáu ngày, đoàn khách mời cũng đã đi qua ba thành phố của nước Y, vừa đúng lúc tối thứ sáu này tập 1 của “Đi Vượt Dặm Đường” chính thức lên sóng vào khung giờ vàng của đài truyền hình thành H.

Trước khi đến giờ phát sóng, tổ tiết mục yêu cầu các khách mời hãy đăng weibo để tuyên truyền cho chương trình. Phương Đường đang trượt tới trượt lui điện thoại, chăm chú lựa chọn mấy bức ảnh chụp trong vài ngày qua thì Hứa Ánh Dương bỗng xán lại gần bảo cậu: “Cưng à, chúng ta chụp chung một tấm đi!”

Phương Đường liếc anh: “Chỉ hai chúng ta ấy à?”

Hứa Ánh Dương gật đầu, một tay ôm ngang eo cậu, một tay nâng cao gậy tự sướng rồi chăm chú nhìn vào màn ảnh cười vô cùng rạng rỡ. Tư thế thân mật này không mấy khác biệt so với “tấm ảnh scandal” bị lộ ra trước đây.

Phương Đường chưa kịp lấy lại tinh thần thì Hứa Ánh Dương đã lựa xong một trong những tấm ảnh vừa chụp đăng lên weibo kèm theo dòng chữ: “Đêm nay, không gặp không về.”

Phương Đường luống cuống tay chân muốn cướp di động của anh nhưng Hứa Ánh Dương đã đăng tải lên mất rồi. “Anh có bệnh không? Người khác hoặc up ảnh selfie, hoặc up ảnh cả bảy người cùng chụp chung, chỉ mình anh đăng hình riêng của hai đứa mình với nhau thì coi sao được?”

Hơn nữa tấm ảnh này còn ách muội lăm đấy!!! Nhưng câu này Phương Đường thật sự không có mặt mũi để nói ra khỏi miệng.

“Bán hủ cũng phải bán cho chuyện nghiệp vào, làm ăn mà cứ thích bỏ dở nửa chừng như em thì còn ai mua cho nữa?”

Hứa Ánh Dương nói đến đúng lý hợp tình vô cùng, Phương Đường đỏ mặt gắt: “Ai đồng ý buôn bán gì với anh, em vẫn còn muốn giữ hình tượng bản thân đấy!”

Nói là nói như vậy nhưng cậu do dự một hồi cuối cùng vẫn quyết định lựa một tấm trong số ảnh Hứa Ánh Dương vừa gửi sang cho để up lên weibo tuyên truyền, bức hình này không khác gì bức Hứa Ánh Dương đăng lên ban nãy, cùng lắm chỉ là biểu cảm trên mặt cả hai có xiu xiu biến hóa mà thôi.

Cách bảy năm rồi bọn họ mới cùng chụp chung với nhau như thế, Phương Đường nhìn đồng ảnh trong máy mà hốc mắt nóng lên, cậu cẩn thận lưu từng tấm một về điện thoại của mình.

Cùng lúc đó, bình luận trên weibo của hai người dĩ nhiên lại nổ tung rồi!

“Uống ly rượu-dành-cho-tó này, kiếp sau chúng ta lại là con dân nhà Kẹo Cứng [cụng ly][cụng ly][cụng ly].”

“Fan Kẹo Cứng nhất định là đời trước đã rủ nhau đi cứu cả hệ Ngân Hà mà, fan mấy nhà hàng xóm tức chết mất thôi, muahahahaha.”

“Các thím thắng rồi, em nhảy vào hồ này luôn là được chứ gì? [khóc ròng]”

“Quả là bán hủ đẳng cấp cao cực, trình độ nhà này hẳn phải tổng hợp thành một cuốn sách giáo khoa để các couple nhà khác học theo nè [mặt cún] [mặt cún] [mặt cún].”

“Đôi cầu nam nam kia, các người có còn nhớ Dương Hạ và Đường Phèn bên hồ Đại Minh năm nào không?”

Trái với fan couple đang cực kỳ bấn loạn, fan only của Phương Đường và Hứa Ánh Dương thì lại bình tĩnh hơn nhiều. Bọn họ bị hai người này dội bom liên tục như vậy, cơ bản đều đã chuẩn bị tâm lý cả rồi, ai mà không thích đã sớm rời khỏi fandom, lưu lại hiện giờ hoặc tuyệt đối là chân ái, hoặc là cái đám fangirl bên ngoài sử dụng nick thật hô hào ‘em chỉ yêu một mình bảo bảo Phương Đường thôi’, bên trong lại âm thầm dùng nick clone đi quấy khắp nơi để ủng hộ couple Kẹo Cứng.

Nhưng mà đây chỉ là mới vừa bắt đầu...

Ở đất nước nơi bọn họ đang ghi hình vẫn có thể bắt được kênh của đài thành phố H, thế nên tổ tiết mục yêu cầu các khách mời cùng nhau ngồi xem hết tập 1 tối nay.

Phương Đường sớm biết đài truyền hình thành H này cực kỳ điên rồ, nhưng sau khi xem thành phẩm đã qua biên tập thì mới chợt vỡ lẽ bản thân đã quá ngây thơ rồi.

Bất cứ một động tác nào cũng có thể bị ekip biên tập phóng đại lên hàng chục lần. Rõ ràng là bình thường các khách mời rất vui vẻ, thoải mái giao lưu trò chuyện với nhau, vậy mà qua bàn tay của tổ tiết mục đã biến thành cảnh sóng ngầm sôi trào, thậm chí là giương cung bạt kiếm siêu kịch tính. Chỉ cần đài truyền hình muốn thì có thể dễ dàng biến show thực tế này trở thành một bộ phim cầu huyết cũng được luôn ấy chứ.

Cậu và Hứa Ánh Dương thì càng bị ‘xào nấu’ đến không nổi nhìn. Bình thường cả hai đã đủ ái muội lắm rồi, thế mà ekip biên tập còn quyết tâm phải đẩy bọn họ lên một level cao hơn nữa, bằng cách cứ mỗi khi cả hai xuất hiện là BGM (background music) tình ca lãng mạn lại vang lên, không sót một lần nào. Đã vậy những lúc không có thoại, bọn họ còn bịa thêm một ít chú thích tâm lý cho khách mời, rồi sử dụng hiệu ứng chữ to to chạy dọc theo màn ảnh ấy, khiến tiết tấu chương trình càng lúc càng tăng nhiệt dã man, quả nhiên không hổ là show át chủ bài mà nhà đài ấp ủ bấy lâu mà.

Phương Đường thò ngón tay chọt chọt Hứa Ánh Dương hỏi nhỏ: “Anh có cảm thấy hơi sai sai không?”

“Sai chỗ nào?”

“Bọn họ gọi anh là ‘Chủ vừa giấm’ mà anh còn cười được nữa hả, anh cũng dễ tính quá ha.”

“Không sao đâu, em cứ kệ bọn họ tùy tiện nói, dù sao cũng chỉ là chương trình giải trí thôi mà.” Hứa Ánh Dương hoàn toàn không đặt việc này trong lòng.

Phương Đường không thèm nói nữa, dứt khoát tập trung vào công cuộc lướt di động. Cùng lúc với tập 1 đang được chiếu thì trên các diễn đàn giải trí, các chủ đề thảo luận về “Đi Vạn Dặm Đường” cũng đã nhanh chóng chiếm hết mấy vị trí đầu trên các trang tin tức, mục đích của đài truyền hình xem như cũng đã đạt quá nửa, ít nhất là show thực tế này đã thu hút đông đảo người xem rồi.

Những đoạn có mặt của cậu và Hứa Ánh Dương bị mọi người cap lại rồi chia sẻ nhiều kinh người, truyền thông cũng hứng chí nhảy vào hòa theo, ai không biết mà chỉ lướt sơ qua đám còn tưởng cậu và anh đang come out cũng nên.

Tuy Phương Đường đoán được rằng trong chuyện này kiểu gì cũng có bàn tay của đoàn đội nhà bọn họ, nhưng cho dù không có thủy quân đi trước dẫn đường cộng đồng mạng thì fan ruột của couple Kẹo Cứng cũng sẽ làm ngập diễn đàn bất quá mà thôi.

Cơ mà, không thể phủ nhận việc hai người tung hint rất rất rất rất mù mắt cún đâu à nha!!!

Nhất là so sánh với các couple Dương Hạ và Đường Phên thì fan Kẹo Cứng hẳn là được ăn bánh tó cao cấp đẳng hoàng, chứ fan của hai đôi kia chỉ có thể rưng rưng nuốt dao mà thôi.

Nhưng fan couple xưa giờ vốn là một loài sinh vật vô cùng thần kỳ, chỉ cần tùy tiện cung cấp cho bọn họ một ít động tác thôi, bọn họ cũng có thể tưởng tượng ra cả một bầu trời ám muội luôn rồi. Trong khi fan Kẹo Cứng bên kia còn đang sợ ăn nhiều đường quá mà phát nghẹn, thì bên phía trạm ủng hộ nhà Đường

Phên chỉ muốn khóc rống chảy nước mắt vì đau lòng. Bọn họ không chỉ thương Trần Bản Vũ thâm tình công nhiều lần đơn phương bị từ chối đến tuyệt vọng mà thậm chí còn nguyên rửa ‘tra thụ’ là Phương Đường sớm muộn gì cũng bị đối phương ruồng bỏ mà trở về quỹ cầu tha thứ. Nhưng đây vẫn không bằng fan của couple Dương Hạ, fan nhà này còn tự tẩy não khẳng khái cho rằng hết thấy hành động mờ ám của Hứa Ánh Dương dành cho Phương Đường chẳng qua đều là đang cố ý chọc giận Kỷ Sơ Hạ mà thôi. Cặp đôi nhà họ khiêm tốn, không phô trương nhiều thì mới đúng là tình yêu đích thực. Còn hồ ly họ Phương kia thì sớm muộn gì cũng nhận ra được rằng mình chỉ là ‘pháo hôi thụ’. Fan của Hứa Ánh Dương và Lâm San San lại hô lớn đi theo đôi này chờ ‘kiếm bánh ăn’ thì không bằng mở ra cánh cửa mới đến với thế giới bách hợp luôn khéo còn dễ dàng hơn. Trong khi đó, fan của hai người trẻ tuổi nhất là Tần Dao và Kỷ Sơ Hạ cũng đang dần chậm rãi nổi lên.

Vì thế, tập một của “Đi Vạn Dặm Đường” còn chưa phát xong mà mối quan hệ yêu hận tình thù siêu cầu huyết giữa các khách mời đã nhanh chóng biến thành tình tay ba, tay tư, tay năm, thậm chí là tay sáu luôn rồi. Những tin tức như vậy đồn từ người này sang người kia thành đủ loại hình thức, phiên bản như thể sắp trở thành phim truyền hình đô thị kiểu mẫu mới vậy.

Thân là một trong những nhân vật chính, Phương Đường ảo não nghĩ thầm cậu không còn mặt mũi đâu mà đối mặt với cộng đồng mạng nữa.

Cậu ngẩng đầu xem tiếp chương trình, trên TV đang chiếu đến đoạn bọn họ muốn chia phòng ngủ khi vừa đến khách sạn ở thủ đô nước Y. Phương Đường vừa ngó qua liền hiểu được vì sao mọi người trên mạng lại điên cuồng như vậy rồi. Nhìn thấy mình trong màn ảnh đang theo bản năng trốn sau lưng Hứa Ánh Dương lúc Trần Bản Vũ đề nghị ở cùng phòng với cậu, Phương Đường ngoại trừ lấy tay che mặt khóc rống thì chẳng còn từ nào để diễn tả được cảm xúc lúc này nữa.

Hứa Ánh Dương cười xoa xoa đầu cậu, một màn này lại tiếp tục bị anh chàng quay phim cần mẫn chuyên nghiệp không buông tha, thành thật ghi hình lại hết từ đầu đến cuối.

Nhưng như vậy vẫn chưa phải là đỉnh điểm đâu, mãi tới khi tập 1 đã kết thúc và trailer tập 2 được chiếu thì Phương Đường mới thấy ‘Mình! Xong! Thật! Rồi!’ Trên màn ảnh, tổ tiết mục nhá hàng bằng một đoạn ngắn khi mới sáng sớm khi ekip đi vào phòng thì quay lại được cảnh Hứa Ánh Dương và Phương Đường đang đắp chung một cái chăn ngủ say sưa trên hai chiếc giường đơn được kê sát lại thành giường đôi. Phương Đường không còn đủ sức nhìn TV đang chiếu cái gì nữa, nhưng dấu sao TV vẫn còn đỏ hơn trên mạng nhiều, trên internet mọi người đã bùng nổ bình luận cho rằng ‘hiện trường giường chiếu’ kia chính là cảnh tượng come out của hai người họ luôn rồi, lần này quả thật có nhảy vào Thái Bình Dương cũng rửa không sạch đâu u u.

Buổi tối trước khi ngủ, Phương Đường nằm trên giường nhìn tới nhìn lui mấy tấm ảnh chụp chung lúc chiều, lại ngó sơ qua đám bình luận điên cuồng trên mạng, lặn qua lộn lại rồi rầm hồi lâu cuối cùng quyết định nhắn một tin weixin cho Hứa Ánh Dương: “Không mấy sắp tới em và anh giữ khoảng cách trước mặt mọi người một chút đi nhé, chứ trên mạng mọi người bình luận đi xa quá mức rồi ấy.”

Đợi hồi lâu vẫn không thấy Hứa Ánh Dương trả lời, Phương Đường cho rằng anh đã ngủ, mà nghịch điện thoại mãi cũng chán nên cậu cũng chuẩn bị tắt máy lên giường luôn thì bỗng có tiếng đập cửa vang lên.

Khách sạn bọn họ ở tối nay toàn là người trong đoàn, vậy nên giờ này mà đến làm phiền thì chắc hẳn là

Hứa Ánh Dương rồi.

Phương Đường lồm cồm bò ra khỏi giường đi xem thử, đứng bên ngoài quả nhiên là anh. Hứa đại minh tinh không thèm giải thích lý do giờ này lại đi gõ cửa phòng người ta mà vô cùng tự nhiên leo thẳng lên giường Phương Đường nằm xuống.

Phương Đường đi qua đá anh một cái: “Anh đang làm trò gì đó?”

“Em không biết đâu, phòng của anh bị rỉ nước, ga giường bị thấm ướt hết trơn rồi. Anh vừa gọi điện thoại qua phòng nhân viên hậu cần hỏi xem nhưng bọn họ bảo khách sạn này chẳng còn phòng trống nào nữa. Phương đại nhân à, em thương tình cho anh ở nhờ một đêm nhé!”

“Có quý mới tin anh bịa chuyện ấy!”

Hứa Ánh Dương bật cười, vươn tay ra kéo cậu vào trong giường rồi quấn kín chăn lên: “Ngủ nào!”

Hai người chen nhau trên một chiếc giường đơn chẳng thoải mái xịu nào, Phương Đường đang tính cầu nhau thì Hứa Ánh Dương đã nhỏ giọng năn nỉ trước: “Cưng ơi, em thương xót anh chút đi, phòng của anh thật sự ngủ không được đâu. Anh sẽ đặt đồng hồ báo thức mai dậy thật sớm về phòng trước, chắc chắn sẽ không để bọn họ quay lại cảnh này đâu, được không?”

“Thật không đó?”

“Hứa với em luôn.”

Phương Đường nằm lọt thỏm trong lòng Hứa Ánh Dương gật gật đầu đồng ý. Lúc cậu mơ mơ màng màng sắp ngủ bỗng nghĩ đến một vấn đề: Vừa rồi rốt cuộc là ai bảo phải giữ khoảng cách với nhau vậy????

21. Chương 21

Show “Đi Vạn Dặm Đường” vẫn đang tiếp tục ghi hình, vài ngày sau tổ tiết mục di chuyển tới một thị trấn nhỏ ven biển của một quốc gia khác, đến tối cả đoàn sẽ phải ở lại qua đêm một buổi.

Các khách mời chọn ở lại trong một khu nhà nghỉ bình dân ven biển, hoàn cảnh khá tốt, giá cả cũng phải chăng. Mấy ngày vừa qua trong tay mọi người hoặc ít hoặc nhiều đều có chút tích cóp, nhưng cuối mỗi ngày chấm điểm xếp hạng thì đều là bốn khách mời nam thay phiên nhau đứng ở vị trí chót bảng, thành ra bọn họ so với ba cô gái còn lại vẫn phải chú ý chi tiêu thật tiết kiệm hơn nhiều mới được.

Vì để tiết kiệm tiền nên đêm nay Hứa Ánh Dương và Phương Đường đặt một phòng đôi. Phương Đường

bảo muốn giữ khoảng cách trước màn ảnh và thật sự cũng đã làm như vậy, mấy ngày rồi khi ghi hình cậu đều tận lực tăng cường trò chuyện giao lưu với những người khác, Hứa Ánh Dương cũng rất phối hợp, không cố ý làm ra những cử chỉ ái muội để khiến người ta hiểu lầm nữa. Có điều không khí giữa cả hai lại chẳng thể lờ được ai, cho dù họ không nói một lời, nhưng chỉ cần một ánh mắt hay một động tác thôi cũng có thể khiến người ta phát giác sự ăm ý và thân mật giữa bọn họ, có lẽ ngay cả chính Phương Đường và Hứa Ánh Dương cũng không ý thức được điều này.

Nhà nghỉ bình dân nằm ngay sát bờ biển, căn phòng mà họ ở chỉ cần mở cửa sổ ra là có thể nhìn thấy đại dương xanh thăm mênh mông. Không khí nơi đây rất trong lành, trời cao không gợn bóng mây và mặt biển thì dịu êm, thỉnh thoảng vài loài chim chẳng rõ tên tung cánh lướt qua mặt biển bay về phía chân trời xa xa. Phương Đường đứng trên ban công nhỏ ngoài cửa phòng nhắm mắt hít thật sâu, tràn đầy trong mũi đều là không khí xen lẫn vị ẩm ướt mặn mòi của biển cả thế nhưng lại rất dễ chịu.

Hơn nữa nơi này không quá lạnh, ít nhất so với những thành phố trước kia mà họ từng đi qua thì ẩm áp hơn rất nhiều.

Trên bờ cát cách đó không xa có người đang dựng bồn hoa, lúc làm thủ tục đăng ký chủ khu nhà nghỉ đã nói cho họ biết buổi tối sẽ có một cặp đôi trẻ tuổi của thị trấn này tổ chức hôn lễ, địa điểm sẽ ngay tại bờ cát kia, nhân tiện mời họ nếu rảnh thì có thể đến tham dự thoải mái.

Thu dọn xong hành lý Hứa Ánh Dương cũng đi ra khỏi phòng, anh nheo mắt lại nhìn về bầu trời phía xa xa, thở dài bảo: “Mặt trời sắp lặn rồi, đẹp quá ha!”

Nhà của anh ở nước A trước kia cũng nằm sát biển, khi ấy anh thường xuyên dẫn Phương Đường tới bờ biển ngắm mặt trời mọc rồi lại ngắm mặt trời lặn. Phương Đường hơi thất thần, lồng ngực cậu căng trướng chất chứa cảm xúc khó có thể diễn tả thành lời, cậu khẽ thì thầm: “Lúc trước.... cũng rất đẹp.”

Hứa Ánh Dương vuốt tóc cậu: “Ý em là ở nhà anh ấy hả? Quả thật cũng không tệ lắm, có điều cảnh trí không được hoang sơ đẹp đẽ như nơi này.”

Nói xong anh liền chuyển đề tài: “Em rút cuộc cũng chịu để ý tới anh rồi.”

Mặt Phương Đường lập tức đỏ lên, tròn mắt xoay tròn: “Em không để ý đến anh hồi nào?”

“Chính em tự hiểu mà.”

Phương Đường tức giận nâng tay vỗ lưng anh một cái thật kêu, đánh trống lảng: “Lát nữa anh có đi xem đám cưới không?”

“Đi chứ, có bận gì đâu mà không đi, nghe nói còn có đồ ăn ngon lắm đấy. Có điều em cứ xuống trước nhé, anh có tí việc, sẽ tới trễ một lúc.”

Khi ánh chiều tà bao phủ khắp bờ biển thì mọi người trong thị trấn nhỏ cũng lục tục đi về hướng bờ cát. Nhân vật chính trong đám cưới hôm nay là một đôi nam thanh nữ tú tóc vàng mắt xanh, cả hai cực kỳ nhiệt tình hiếu khách, nghe nói tổ tiết mục là người nơi xa đến quay hình cho chương trình thì vô cùng vui vẻ đồng ý cho phép quay lại nghi thức kết hôn của họ.

Hai bên bồn hoa xếp từng hàng ghế dài cho khách mời tới dự tiệc, Kỷ Sơ Hạ và Lâm San San cùng Tần Dao chen ở phía trước góp vui, Hà Nhiều Nhiều và Trần Bản Vũ không mấy hứng thú đối với mấy buổi lễ thế này nên trốn trong phòng nghỉ ngơi. Phương Đường ngồi một mình trong góc của hàng ghế cuối, nhìn cô dâu chú rể cầm tay nhau tiến bước xuyên qua bồn hoa thật dài trên nền nhạc kết hôn mà mắt cậu ánh lên niềm vui, cậu vỗ tay theo mọi người, tận đáy lòng không khỏi dâng lên sự hâm mộ.

Phương Đường chợt nhớ tới rất nhiều năm trước cậu và Hứa Ánh Dương lén lút đi đăng ký kết hôn lại không dám nói cho ai, nghi thức kết hôn dĩ nhiên lại càng không có. Khi ấy bọn họ cũng không để ý tới mấy thứ này, cả hai chỉ đơn giản trốn sau giáo đường trong đám cưới của người khác, trao đổi nạm hôn ngọt ngào rồi đeo nhẫn cho đối phương, dễ dàng liền có thể ưng thuận lời hứa cả đời.

Hứa Ánh Dương chậm rãi bước tới rồi im lặng ngồi xuống bên cạnh Phương Đường, lúc này cậu mới thoát khỏi hồi ức, cảm xúc lại vẫn hơi suy sụp nên không muốn để ý đến anh.

Anh đưa một gói giấy to trong tay cho cậu, Phương Đường mở ra xem thì phát hiện đó là một túi đầy những quả anh đào.

“Lúc sáng chẳng phải em bảo muốn ăn sao? Vừa rồi anh nghe chủ nhà nghỉ bảo trên chợ của thị trấn có bán nên đi mua một ít, em ăn thử đi.”

Viễn mắt Phương Đường nóng lên thiếu chút nữa là rơi nước mắt, lúc ở trên xe sáng nay chẳng qua cậu thuận miệng nói một câu muốn ăn anh đào, không nghĩ tới anh lại có thể nhớ kỹ và còn cố ý đi mua cho cậu.

Trên sân khấu, cô dâu chú rể trước sự chứng kiến của mục sư bắt đầu tuyên thệ rồi trao nhẫn và hôn nhau, Hứa Ánh Dương dần đến sát bên tai Phương Đường nhẹ giọng dỗ cậu: “Đừng buồn mà, nếu em thích thì chúng ta bổ sung một buổi lễ kết hôn cho em nhé.”

Phương Đường trừng mắt đăm khẽ vào ngực anh, không ly hôn với anh là đã hời cho anh lắm rồi đấy, còn muốn tổ chức hôn lễ bổ sung gì chứ, mơ đẹp ha.

Người quay phim vẫn luôn chăm chú ghi lại mọi hình ảnh nhưng Phương Đường và Hứa Ánh Dương trò chuyện quá nhỏ thành ra bọn họ không nghe rõ được hai người đang nói cái gì, chỉ có thể giương mắt mà nhìn nhau đầy hoang mang.

Bước cuối cùng trong nghi thức kết hôn đó là cô dâu sẽ tung hoa cưới, không ít các cô gái và chàng trai trẻ tuổi đều đứng lên nóng lòng muốn thử. PD thấy hai người họ vẫn ngồi im ở chỗ kia không nhúc nhích bèn cười hỏi: “Hai cậu không đi giành hả?”

Hứa Ánh Dương khoát tay: “Mấy chuyện náo nhiệt này cứ để cho người khác đi.”

Phương Đường khẽ cắn môi dưới, hai vành tai hơi hơi đỏ lên.

Không ai biết thật ra bọn họ là người đã kết hôn từ rất lâu rồi, nào có chuyện chạy đi bắt hoa được nữa.

Bên kia vang lên tiếng hoan hô khá lớn, hoa mà cô dâu tung đã trực tiếp đập vào trong lòng Kỷ Sơ Hạ, cậu chàng thoát cái đỏ bừng hết hai má, trong tiếng hô vang ồn ào chung quanh cậu cúi đầu ôm hoa khẽ cười trộm.

Sau nghi thức kết hôn sẽ là tiệc buffet và vũ hội. Dân nhạc trên sân khấu đã hào hứng chơi những ca khúc sôi động, dưới đài đôi vợ chồng mới cưới đi đầu nhảy rất vui vẻ, mấy người Kỷ Sơ Hạ xen lẫn trong đám đông đã sắp chơi điên rồi. Gió lạnh ban đêm thỉnh thoảng phất vào mặt cũng chẳng thể ngăn nổi những vũ điệu say mê nóng bỏng và tinh thần hăng hái của khách mời, âm nhạc ồn ào hòa lẫn tiếng cười xôn xao lên trời.

Hứa Ánh Dương cầm một khay thịt và hải sản mới nướng đi ra, dùng nĩa xiên từng miếng từng miếng đút cho Phương Đường, lại bưng trà rót nước cho cậu cực kì chu đáo, trước hết phải cho tiểu tổ tông này ăn no cái đã, bằng không nửa đêm cậu nhóc lại than đói thì chỉ khổ thân anh mà thôi.

Một túi anh đào đều bị Phương Đường ăn sạch sẽ, mùa này hương vị anh đào thực ra cũng không quá ngon thế nhưng cậu vẫn ăn vô cùng vui vẻ.

Ăn uống no đủ Phương Đường mới nhìn không khí chung quanh càng ngày càng náo nhiệt, trong lòng bắt đầu rục rịch nhộn nhạo, nhin không được hỏi Hứa Ánh Dương: “Chúng ta cũng ra khiêu vũ được không?”

Hứa Ánh Dương vô cùng lịch thiệp đứng dậy làm một động tác khom lưng vươn tay ra mời, Phương Đường cười lớn đặt bàn tay của mình lên tay anh. Hứa Ánh Dương nắm chặt tay cậu, kéo cậu xoay tròn hai vòng. Phương Đường choáng váng ngã vào trong lòng anh, tiếng nhạc xập xình xung quanh lại đột nhiên lặng xuống.

Trên sân khấu nhạc công bất ngờ đổi sang một khúc tình ca sâu lắng, vốn mọi người còn đang cười lớn lắc lư thân thể điên cuồng lại đồng loạt chia cặp ôm nhau bắt đầu nhẹ nhàng bước thật chậm.

Hai tay Hứa Ánh Dương ôm eo Phương Đường, thân thể kề sát cậu, Phương Đường khẽ nâng tay lên vòng qua cổ anh, chợt nghĩ đến còn có máy quay phim không chịu rời họ nửa bước thì cũng cảm thấy hơi gượng gạo.

Bên tai vang lên tiếng cười thật khẽ của Hứa Ánh Dương, anh nhẹ giọng thì thầm nhắc nhở cậu: “Em nhìn bên kia kia.”

Phương Đường theo tầm mắt của anh mà nhìn qua, Lâm San San đang đong đưa theo điệu nhạc với một

anh bạn người nước ngoài rất vui vẻ, mà Kỷ Sơ Hạ và Tần Dao thì ôm nhau khiêu vũ, giữa họ là bầu không khí thân mật dị thường hết như xung quanh chẳng hề có ai.

Phương Đường rất ngạc nhiên, thấp giọng hỏi Hứa Ánh Dương: “Hai người đó không phải là yêu thật đấy chứ?”

“Ai biết được, có lẽ đi.”

Chuyện nhỏ này xen ngang khiến Phương Đường cũng quên mất đi hai người bạn họ còn đang đứng trước mắt bao người, cậu tựa vào vai Hứa Ánh Dương, tùy ý anh dẫn dắt bản thân mình di chuyển theo tiếng nhạc du dương. Cậu ngẩng đầu nhìn về bầu trời ngày càng bị bóng đêm bao trùm, thấp giọng nỉ non: “Em rất thích nơi này.”

“Hửm?”

“Cảnh đẹp này, không khí thì trong lành, biển xanh rộng lớn, con người lại vô cùng nhiệt tình, ở đây khiến em thấy rất tự tại và sáng khoái.....”

Phương Đường chậm rãi miêu tả, Hứa Ánh Dương chăm chú lắng nghe cậu nói. Anh khẽ siết vòng tay ôm cậu càng chặt hơn, dùng âm lượng chỉ hai người họ có thể nghe được ghé vào lỗ tai cậu nhỏ giọng thì thầm: “Đợi sau này chúng ta mua nông trường bên bờ biển thuộc về riêng mình sẽ càng tuyệt vời hơn nơi đây.”

Phương Đường mỉm cười, nhắm hai mắt lại cất giọng đáp: “Vâng.”

22. Chương 22

Khi đến thủ đô nước E thì đã là ngày ghi hình thứ mười, Hứa Ánh Dương xin phép tổ tiết mục nghỉ một buổi tối bởi vì anh muốn hẹn gặp bạn học cũ.

Lúc anh xin phép vừa vặn Phương Đường đứng bên cạnh nghe được, thuận miệng hỏi một câu: “Bạn nào cơ?”

Hứa Ánh Dương cố ý đùa cậu: “Em đang điều tra anh đấy hả?”

“Không nói thì thôi.”

Phương Đường xoay người muốn bỏ đi lại bị Hứa Ánh Dương giữ chặt: “Em đi với anh nhé!”

“Anh gặp bạn học cũ mà, em đi theo làm gì?”

“Là Dylan đó, em còn nhớ cậu ta không, đi chung với anh luôn đi!”

Phương Đường gật đầu không chút do dự, mười ngày qua mỗi ngày đều ghi hình từ sáng sớm đến tối muộn, lúc nào cũng bị máy quay phim giám thị như hình với bóng khiến cậu sắp sửa bị bức điên luôn, có sẵn cái cớ có thể xin phép ra ngoài hóng gió đương nhiên là cậu rất vui vẻ đồng ý rồi.

Lên xe taxi, Hứa Ánh Dương thò tay xoa nhẹ đầu cậu: “Hiện tại đã vui chưa?”

Phương Đường cười hì hì ôm lấy cánh tay anh: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Mang em đi ăn một bữa thật ngon nhé.”

Nơi hẹn gặp người bạn kia là một nhà hàng lớn nổi tiếng trong thành phố. Lúc sáng khi ghi hình họ đã đi ngang qua đây, cả đám còn thảo luận rất hào hứng về nơi này, kết quả phát hiện tổ tiết mục thật sự vô cùng keo kiệt, chút phí sinh hoạt còn con ấy phỏng chừng còn chưa đủ làm tiền boa cho nhân viên nữa là. Bọn họ đương nhiên đều rất có tiền, nhưng tổ tiết mục không cho dùng tiền của mình thì cũng như không.

“Sau này mấy kiểu show thực tế cố ý tra tấn người như vậy có trả gấp mười lần em cũng không thèm tham gia nữa đâu.”

Phương Đường nói vô cùng chắc chắn như chém đinh chặt sắt, Hứa Ánh Dương cũng cực kỳ tán đồng, nếu không phải vì muốn có thêm nhiều cơ hội ở bên cạnh cậu dĩ nhiên anh sẽ không bằng lòng nhận kiểu chương trình thực tế còn mệt hơn cả quay phim này.

“Hello Hứa, hello Phương, lâu rồi không gặp!”

Người bạn kia đã chờ ở nhà hàng từ sớm, nhìn thấy bọn họ tiến vào liền sải bước đi tới đón tiếp, niềm nở tặng cho mỗi người một cái ôm thật chặt.

Dylan là bạn cùng lớp hồi trung học của Hứa Ánh Dương, quan hệ đôi bên rất thân thiết. Tới năm 12 khi sang đây du học, Phương Đường cũng coi như quen biết cậu bạn này, năm đó ba người bọn họ từng có một quãng thời gian thường xuyên chơi với nhau, Dylan cũng là người duy nhất biết quan hệ thân mật giữa anh và cậu.

Tuy rằng nhiều năm qua Phương Đường không liên hệ với các bạn học cũ ở nước ngoài ngày xưa nữa nhưng rất hiển nhiên đối phương vẫn còn nhớ kỹ cậu.

“Hứa nói cậu tốt nghiệp xong là về nước luôn, tôi hỏi cậu ấy mấy lần cách liên lạc với cậu mà cậu ta cũng không chịu cho, cứ muốn giấu sạch cậu đi ấy.”

Cá tính Dylan vẫn giống năm đó, thích trêu thích đùa, Hứa Ánh Dương nhếch môi không nói gì, Phương Đường thì hơi ngượng ngùng: “Là lỗi của tôi, đáng ra tôi nên chủ động liên hệ với cậu mới phải, lần sau khi cậu tới nước Z tôi nhất định sẽ chiêu đãi cậu thật chu đáo.”

“Phương à, mấy năm rồi mà cậu dường như chẳng thay đổi gì cả, vẫn cứ xinh đẹp như năm nào, cậu coi tôi với Hứa đều già đi hết rồi này.”

Phương Đường không thích người khác bảo cậu xinh đẹp, nhưng đối với người bạn thích đùa giỡn này thì cũng hết cách: “Cậu mới hai mươi mấy tuổi thôi mà, sao lại bảo mình già được?”

Cậu nhìn trán đối phương đã có xu thế xuất hiện nếp nhăn nhàn nhạt, xác thật là đủ tang thương nhưng cũng chẳng tiện nói thẳng. Hứa Ánh Dương lại nhịn không được oán giận: “Cậu cứ bảo mình cậu là được rồi, tôi có già tí nào đâu, mỗi ngày fan đều khen tôi trẻ trung như trai đôi mươi đấy.”

Dylan cười thành tiếng, Phương Đường nâng tay chọc mũi Hứa Ánh Dương: “Anh là đồ không biết xấu hổ.”

Hứa Ánh Dương bắt lấy tay cậu làm bộ muốn cắn.

Dylan cảm thán: “Tình cảm của hai cậu vẫn tốt như năm ấy, thật không dễ dàng gì nhỉ.”

Hai kẻ đang đùa giỡn đồng thời giật mình, Phương Đường thu tay về, nét tươi cười trên mặt nhạt đi đôi chút.

Dylan không phát hiện ra, vẫn rất cao hứng ôn chuyện cũ với hai người, còn cầm di động ra cho bọn họ xem ảnh con trai mới sinh của cậu ta. Cục bột trên màn hình vừa trắng vừa béo cực kỳ đáng yêu, Phương Đường nhịn không được “Oa” một tiếng rồi hỏi: “Cậu kết hôn khi nào vậy?”

“Cậu không biết sao?” Dylan rất ngạc nhiên: “Năm trước đã tổ chức đám cưới rồi, lúc ấy tôi còn bảo Hứa mời cậu tới dự mà. Hứa à, cậu không nói với cậu ấy hả?”

Trên mặt Phương Đường lộ ra vẻ xấu hổ, Hứa Ánh Dương bắt đắc dĩ giải thích: “Lúc đó cậu ấy đang quay phim, bận quá không có thời gian tới dự.”

Rất hiển nhiên Hứa Ánh Dương không kể chuyện họ đã chia tay cho Dylan, thậm chí cậu ta cũng chẳng biết bọn họ đã sáu bảy năm không liên lạc với nhau.

“Ừm... tôi nhớ ra rồi, lúc ấy đóng phim bận quá thật sự không dành ra được thời gian tới tham gia đám cưới của cậu, xin lỗi nhé.” Phương Đường thuận theo lời của Hứa Ánh Dương, sâu trong tâm tư cậu cũng giống như anh vậy, đều không hi vọng bị người ta biết rằng bọn họ từng có quãng thời gian tách ra.

“À, không sao không sao, công tác quan trọng mà. Cậu không biết đâu, cái đêm sau lễ cưới của tôi Hứa uống rượu quá trời rồi ôm tôi khóc cả buổi, khiến đêm tân hôn tôi bỏ quên luôn cô dâu, thiếu chút nữa bị vợ bỏ ngay sau ngày cưới đó, tôi còn tưởng cậu ấy có ý kiến gì với cuộc hôn nhân của tôi cơ.”

Dylan hồn nhiên thuật lại chuyện mất mặt của Hứa Ánh Dương, Hứa đại minh tinh rốt cuộc không giữ được vẻ thản nhiên này giờ nữa, quay sang nhìn cậu ta xin khoan dung: “Cậu đừng nói nữa, lúc ấy là tại tôi say quá, thật sự không phải cố ý đâu.”

Phường Đường rất ngạc nhiên, hóa ra Hứa Ánh Dương cũng có lúc uống say mà thất thố sao? Cậu nghiêng đầu qua cười nhìn anh: “Người khác kết hôn mà anh uống nhiều như vậy làm gì? Uống xong còn ôm chú rể nhà người ta khóc nữa? Mất mặt quá đi!”

Hứa Ánh Dương chuyển đĩa sườn cừu đã được cắt miếng cẩn thận đưa cho cậu, chuyển hướng đề tài: “Mau ăn của em đi.”

Phường Đường hoài nghi nhìn anh chẳng hiểu sao đột nhiên lại đỏ mặt, có ý gì đây nha?

Bởi vì nhìn thấy bạn học cũ cưới vợ sinh con tu thành chính quả rất hạnh phúc, lại nghĩ đến tình cảm ngọt ngào trước kia và nghĩ đến người yêu đã tách khỏi mình nhiều năm mới nhận không được đau khổ, thất thố, những lời như vậy Hứa Ánh Dương tuyệt đối chẳng thể nói ra khỏi miệng.

Ăn xong cơm chiều vừa lúc đèn đường trên phố bùng sáng, Dylan chào tạm biệt bọn họ rồi vội vã về nhà làm người chồng người cha đạt chuẩn hai mươi bốn chữ hiếu, nhìn theo đối phương lên xe rồi đi Phường Đường khẽ chà xát hai tay đã bị lạnh đến ửng đỏ rồi mới tiếp tục trò chuyện: “Cậu ta vẫn nói nhiều như ngày nào, nhiều lúc em theo không kịp luôn.”

Hứa Ánh Dương cười nheo nheo chớp mũi đỏ bừng lên của cậu, lấy khăn quàng trên cổ mình xuống quấn vài vòng thật kín kẽ cho Phường Đường.

Cậu ngây ngốc nhìn động tác của anh: “Anh không lạnh sao.....”

“Không sao, quần áo của anh dày lắm.” Hứa Ánh Dương kéo cao cổ áo và đội mũ lên, cũng che bản thân thật kín.

Anh ôm bả vai Phường Đường, nhỏ giọng hỏi: “Vừa rồi ăn cơm no quá, chúng ta tản bộ về khách sạn nhé?”

Phường Đường không phản đối, cậu cũng chẳng muốn sớm về đối mặt với cái máy quay đáng ghét của tổ tiết mục kia đâu.

Lễ Giáng Sinh sắp đến, trên đường giăng đèn kết hoa đậm sắc màu của mùa lễ hội, khắp các cửa hàng trên phố thường xuyên vang lên tiếng nhạc nhộn nhịp, trên mặt những người đi đường đều mang theo nụ cười hạnh phúc, rạng rỡ. Trên con đường rộng lớn của một đất nước xa lạ, bọn họ không còn là diễn viên nổi

tiếng lúc nào cũng bị fan bao vây chụp ảnh xin chữ ký nữa, hiện tại muốn làm cái gì hay muốn đi nơi nào đều có thể tùy ý thỏa sức thực hiện.

Bọn họ chậm rãi bước theo dòng người đi tới bờ sông, từ xa đã thấy có ánh đèn chiếu sáng vô cùng lấp lánh, mãi đến lúc gần mới phát hiện ánh sáng kia là đến từ vòng đu quay cao nhất thành phố này, dưới màn đêm càng biến ảo thành đủ màu sắc rực rỡ.

“Chúng ta ngồi cái đây nhé?”

Nhìn thấy trong mắt Hứa Ánh Dương có ý cười nhạo mà vẫn buông ra câu hỏi kia, Phương Đường đỏ mặt trừng mắt bảo anh: “Sao anh biết em muốn ngồi nó?”

“Em ấy, chẳng giấu được chuyện gì hết, cái gì cũng viết sạch lên mặt kìa, muốn biết em nghĩ gì còn không dễ à?”

“Em đi mua vé.” Phương Đường không muốn tranh cãi với anh nữa, vui vẻ xoay người chạy đến chỗ bán vé.

Ban ngày khi ghi hình cho chương trình cậu đã muốn chơi trò này rồi, nhưng bởi vì trên người không đủ tiền nên chỉ có thể nhìn mấy khách mời nữ lần lượt lên chơi mà ao ước, cậu đứng bên dưới ngửa cổ nhìn chăm chăm, cặp mắt sáng rực đáng thương ấy đã khiến Hứa Ánh Dương nhớ mãi cả một ngày.

Đêm mùa đông không có nhiều du khách, bên trong khoang đu quay chỉ có hai người họ. Phương Đường ngồi xuống vị trí gần cửa sổ thủy tinh ngắm cảnh bên ngoài, khi vòng quay bắt đầu dịch chuyển, thành phố châu Âu về đêm rực rỡ ánh đèn càng ngày càng hiện ra trước mắt thật rõ ràng.

“Đẹp quá!” Cậu trầm cảm thán từ tận đáy lòng.

Nhìn thấy cửa sổ thủy tinh bị mình thổi ra hơi nóng mà hình thành một lớp hơi nước, Phương Đường bất chợt nổi hứng lấy ngón tay viết lên đó một dòng chữ “Phương Đường đã từng tới đây”, sau cùng còn vẽ một viên kẹo mập mập xinh xinh lên nữa.

Hứa Ánh Dương ngồi phía sau cậu bật cười, anh giơ ngón tay ra viết tên của mình ngay trên hai chữ Phương Đường rồi lại vẽ thêm một hình trái tim bao lấy tên của cả hai người bọn họ.

“Anh làm gì vậy? Không cho phá hư tác phẩm của em.” Phương Đường nhỏ giọng oán giận, nhanh chóng xóa đi tên của cả hai.

“Đường Đường....”

Giọng Hứa Ánh Dương trầm thấp nỉ non bên tai, ngón tay Phương Đường còn đang viết viết chợt khựng lại. Đã bao nhiêu lâu rồi anh không cậu thân mật như vậy nhỉ?

“Anh làm gì?!” Phương Đường cố ý cất cao giọng, mặt đều đỏ bừng hết cả lên.

Hứa Ánh Dương cười khê ra tiếng, hung dữ thật đó! Đã nhiều năm như vậy mà tên nhóc này vẫn y hệt xưa kia, chỉ cần thẹn thùng một chút xíu thôi liền giả vờ hung dữ, ngoài mạnh trong yếu, con cộp giấy khổng lồ mà còn đáng yêu hơn cả mèo con nữa.

“Mình chụp ảnh đi.”

Anh kéo người kia dựa vào trong lòng, nâng cao di động lấy cảnh đêm rực rỡ làm bối cảnh rồi ấn nút chụp, vĩnh viễn lưu giữ khoảnh khắc ngọt ngào này.

23. Chương 23

Hành trình kéo dài suốt mười lăm ngày, xuyên qua ba quốc gia bảy thành phố, rất nhanh đã đến hồi kết thúc. Vào ngày cuối, tổ tiết mục rút cuộc ‘mở lòng từ bi’ không tiếp tục cắt xén phí sinh hoạt của cả nhóm khách mời nữa, còn thuê khách sạn cao cấp năm sao cho bọn họ, kết thúc ngày ghi hình cuối cùng trong vui vẻ.

Xong xuôi hết mọi thủ tục, Phương Đường trở về phòng liền vùi đầu ngủ say như chết suốt mấy tiếng đồng hồ. Đợt ghi hình vừa qua đã khiến cho cậu mệt mỏi lắm, tuy rằng thời gian ngủ vẫn có thể đảm bảo nhưng ngày nào cũng phải đi bộ bên ngoài hai ba giờ, đôi khi thậm chí là lẫn lộn nguyên ngày, quả thật có thể hành xác cả một đoàn người.

Đợi đến khi cậu sáng khoái tỉnh lại thì đã là lúc mặt trời ngả về Tây. Nhân viên trong tổ tiết mục tới nhắc nhở cậu rằng các khách mời đều đang tụ tập chỗ bể bơi khách sạn, bảo cậu cũng nhanh chóng đi qua.

Lúc Phương Đường đến thì quanh bể bơi đã vây kín đầy người, tiếng hò hét cười đùa vang ra thật xa, ‘Đi Vạn Dặm Đường’ là một chương trình rất nổi tiếng thế nên hầu như đã thu hút toàn bộ người trong khách sạn tới xem.

“Ừa, mọi người đang làm gì vậy?” Phương Đường không hiểu ra sao bèn hỏi một staff bên cạnh.

Đằng xa xa Lâm San San đã nhanh mắt thấy cậu, hào hứng vẫy tay cao giọng gọi: “Tiểu Phương mau tới đây!”

Phương Đường đẩy đám người ra để chen qua, lúc này mới thấy rõ hóa ra là Hứa Ánh Dương và Trần Bàn Vũ đang thi đấu.

Dưới nước, hai người bọn họ đang gắng sức so tài khả năng bơi lội, không ai chịu nhường ai, gần như không thấy rõ được người nào nhỉnh hơn.

“Anh Tiểu Phương nhanh cực xem ai thắng đi, nếu thua buổi tối sẽ phải cùng nhau mời cơm đấy.” Kỷ Sơ Hạ vội vàng hấp tấp thúc giục cậu, Phương Đường nhìn thoáng qua hai người có tốc độ xấp xỉ nhau dưới nước liền trả lời ngay không hề do dự: “Anh đương nhiên cực Hứa Ánh Dương rồi, hồi còn đi học anh ấy là quán quân bơi lội trong trường đấy.”

Bỏ lại những lời này xong Phương Đường trực tiếp chạy đến đầu kia của bể bơi vừa vung tay hú hét vừa vỗ tay lớn tiếng cổ vũ cho Hứa Ánh Dương.

Năm mươi mét cuối cùng hai người bắt đầu gắng sức tăng nhanh tốc độ, nửa bước cũng không chịu nhường. Bởi vì thi đấu quá phần khích nên du khách vốn chỉ đến xem náo nhiệt đều nhịn không được bắt đầu cổ vũ cho cả hai, không khí cuộc thi càng thêm căng thẳng và sôi nổi hơn.

Thời khắc chạy nước rút, Hứa Ánh Dương tung hết sức lực vọt tới, kết quả là anh chạm đích trước Trần Bản Vũ chỉ vài giây, tiếng huýt sáo và tiếng vỗ tay lập tức vang tận mây xanh.

Hứa Ánh Dương tháo kính bơi xuống rồi tùy ý vuốt mái tóc ướt sũng ra sau đầu, lộ ra gương mặt tuần tú phong độ bức người, từng giọt nước chảy dọc theo sống mũi cao thẳng và đường cằm hoàn mỹ càng tôn lên vẻ gợi cảm khiến người ta khó lòng nhìn thẳng.

Phương Đường mơ hồ nghe loáng thoáng tiếng thì thầm tán thưởng của các cô gái xung quanh. Thế nhưng ánh mắt Hứa Ánh Dương lại chỉ tập trung tới mỗi cậu đang đứng trên bờ. Anh nhìn cậu mà lộ ra nụ cười xán lạn, còn nhếch môi làm động tác hôn gió khiến mọi người gần đó huýt sáo ầm ĩ.

Tiếng thét xung quanh vô cùng đinh tai nhức óc, nhưng trong mắt Phương Đường lại chỉ thấy duy nhất nụ cười kia của Hứa Ánh Dương, cậu nghe được trái tim mình đập nhanh điên cuồng, gần như là theo bản năng nhảy vào trong bể bơi.

Hứa Ánh Dương dang hai tay ra tiếp được cậu ngốc đang nhào vào trong lòng mình, dùng lực bế đứng người kia lên cao xoay tròn vài vòng, Phương Đường ngẩng đầu lên, giữa rất nhiều tiếng hô xen lẫn tiếng cười mà nhắm mắt lại, vui vẻ đến nỗi dường như muốn choáng váng.

Bữa tối là một bữa tiệc buffet sang trọng ngay trong khách sạn bọn họ đang ở do Trần Bản Vũ thi đấu thua và những khách mời đặt cược trên người anh ta chung nhau trả tiền, đây cũng chính là bữa ăn cuối cùng của bọn họ trong chương trình bởi sáng ngày mai tất cả sẽ khởi hành về nước.

Bảy người nâng chén cụng ly, lần lượt phát biểu cảm nghĩ của mình.

Phương Đường nhìn về máy quay nói ra lời thật lòng: “Có thể tham gia chương trình tôi thấy rất vui nhưng cũng mệt lắm ấy, lần sau nếu còn cơ hội như này thì thôi đừng gọi tôi nữa nha, tôi lười lắm, thà ở nhà ngủ nướng chứ cũng không muốn lết xác ra đường nữa đâu.”

Nói xong cậu lại cười tươi tiếp tục: “Nhưng lần này có thể tham gia tôi thật sự rất rất vui, các bạn hỏi vì sao ấy hả? Chuyện này thì không thể nói, bí mật!”

Hứa Ánh Dương buồn cười xoa xoa đầu cậu: “Tôi cũng cực kỳ vui vẻ, thật đấy, đây là chuyến du lịch tôi đã mong đợi rất nhiều năm, có thể đi theo cách như này mặc dù hơi ngoài ý định nhưng cũng vẫn thu hoạch rất nhiều hồi ức đáng giá mai này chẳng thể lãng quên. Rất cảm ơn bên sản xuất chương trình đã tạo cho tôi cơ hội này, đương nhiên nếu còn mùa sau nữa thì cũng đừng bảo tôi đi, bởi vì thật sự rất mệt đó.”

Mọi người đều bật cười, Phương Đường quay đầu qua làm mặt quỷ với Hứa Ánh Dương, anh bèn đưa cho cậu cành hoa hồng mới rồi nhận được từ một cô gái ngoại quốc nhiệt tình, thuận tay nhéo nhéo mũi cậu vài cái.

Phương Đường cúi đầu, khóe mắt đuôi mày càng che giấu không nổi ý cười hạnh phúc.

Cái chuyện tặng hoa này hóa ra Hứa Ánh Dương vẫn ghim trong lòng hơn mười ngày qua.

Trên đường Phương Đường đi toilet, lúc ngang qua lối cầu thang thoát hiểm chợt nghe bên trong có người đang gọi điện thoại, tựa hồ là giọng của Trần Bản Vũ, hình như anh ta đã rời khỏi bữa tiệc từ mười phút trước.

Phương Đường không định nghe lén nhưng tiếng người trò chuyện bên trong càng lúc càng lớn, câu câu chữ chữ đều muốn chui thẳng vào lỗ tai cậu.

“Hôm trước không phải đã thỏa thuận xong rồi à? Sao đột nhiên muốn bàn lại? Rốt cuộc bên đạo diễn có ý gì?... Tôi mặc kệ, dù thế nào vai diễn này anh cũng phải lấy về cho tôi.... Anh bảo tôi tự nghĩ cách là cái quái gì? Mỗi lần có chuyện anh đều bảo tôi tự nghĩ cách thể thì tôi thuê anh làm người đại diện làm cái *éo gì nữa. Biến cmn đi!”

Cửa vào thang thoát hiểm bị kéo ra, Phương Đường đứng bên ngoài và Trần Bản Vũ bên trong đồng thời sửng sốt, vẻ tức giận cay nghiệt trên mặt Trần Bản Vũ còn chưa kịp tiêu tán, đáng vẻ anh ta hung tợn khác hẳn sự tao nhã, thân thiện ngày thường.

Nhìn thấy Phương Đường, hai mày của anh ta gắt gao nhú lại, trong cặp mắt tối đen giấu những suy nghĩ vô cùng khó hiểu. Tuy không phải cố ý nghe lén nhưng xác thật là đúng lúc nghe phải thì bị bắt tại trận cho nên Phương Đường rất xấu hổ, cậu ngượng ngùng cố kéo khóe miệng định lên tiếng nói vài câu thì Trần Bản Vũ đã đen mặt bước qua bên người cậu, không nói lời nào.

Đi toilet xong, Phương Đường trở lại bữa tiệc thì thấy Trần Bản Vũ không còn ở đây nữa, nghe nói là đã ăn xong nên trở về phòng nghỉ ngơi trước rồi, Hứa Ánh Dương nhỏ giọng hỏi cậu: “Sao em đi lâu vậy?”

Phương Đường khẽ lắc đầu, trước máy quay phim thật sự không tiện nói thêm gì.

Bữa tối qua đi cũng xem như toàn bộ chương trình mùa một đã chính thức kết thúc, mọi người rút cuộc cũng lấy lại tự do cá nhân rồi.

Hứa Ánh Dương và Phương Đường trở về phòng, anh còn phải giúp cậu thu thập hành lý, Phương Đường ăn no liền nằm ườn trên sofa không muốn động, đúng lý hợp tình sai người kia giúp mình dọn cái này cất cái kia.

Hứa Ánh Dương hầu hạ tiểu tổ tông vô cùng cam tâm tình nguyện, vừa nhặt đồ vừa hỏi: “Lúc em đi toilet đã gặp Trần Bản Vũ đúng không? Anh thấy sắc mặt anh ta lúc quay lại không tốt lắm, chưa ăn xong đã đòi về phòng rồi.”

“Đúng vậy,” Phương Đường kể lại nội dung cuộc điện thoại mà cậu nghe được từ đối phương, không hề có một chút ý thức tự giác rằng bản thân đang rất tò mò về chuyện riêng tư của người khác: “Gần đây anh ta giành vai với ai nhỉ? Em thấy anh ta tức giận ghê lắm đấy.”

Hứa Ánh Dương gõ gõ đầu cậu rồi cười bảo: “Nếu như là bộ phim mới của đạo diễn Lưu thì hẳn là giành với anh đấy.”

“Hử?”

Đạo diễn Lưu mà Hứa Ánh Dương vừa nhắc tới là đạo diễn lẫy lừng có rất nhiều tác phẩm kinh điển trong nước, những ‘tiểu thịt tươi’ không có danh tiếng muốn tham gia phim của ông ấy cũng không phải chỉ dựa vào quan hệ là đủ, chủ yếu còn phải xem đạo diễn nhà người ta có muốn chọn mình hay không. Từng có biết bao nhiêu người gắng sức dùng đủ mọi thủ đoạn gây ấn tượng trước mặt ông ấy, sức cạnh tranh kịch liệt đó thật khó mà tưởng tượng được nổi.

“Hử gì mà hử? Sự thật là vậy mà, anh và anh ta tại đều đang nhắm chung một vai trong phim mới, có điều hôm qua người đại diện của anh đã nói vai ấy chắc chắn vào tay anh rồi.”

“Sau lưng Trần Bản Vũ có kim chủ đó, anh thật sự tranh được với người ta à?”

“Rất tiếc đạo diễn Lưu lại không thích người như vậy,” Hứa Ánh Dương vừa nói vừa xoa đầu Phương Đường: “Em cũng biết anh ta có chống lưng hả?”

Phương Đường trừng mắt nhìn anh: “Anh coi em là đồ ngọc thiết sao? Em còn từng gặp vị kim chủ đó rồi đấy!”

“Em từng gặp người sau lưng anh ta?”

“Hồi em với Trần Bản Vũ cùng quay bộ phim cổ trang đã bị một phó đạo diễn lừa đi theo uống rượu với vài ông chủ lớn, lúc em đi toilet trở về không ngờ nhìn thấy anh ta đang ôm hôn thắm thiết một lão già nào đấy trong phòng, dọa em sợ tới mức nhanh chóng bỏ chạy ngay. Nói thì nói vậy chứ lúc ấy em vẫn lén chụp hai tấm hình nè.”

Cũng chính vào thời điểm ấy, Phương Đường mới gia nhập giới giải trí còn chưa hiểu sự đời liền sinh ra ám

ảnh khắc sâu trong lòng đối với các loại tiệc rượu xã giao, thành ra sau này nếu không phải sự kiện nào bắt buộc phải có mặt thì tránh được bữa nào cậu tuyệt đối sẽ tránh ngay bữa đó, các loại mời ăn uống mang tính cá nhân càng là tránh như đĩa phải vôi. May mà cậu nổi tiếng chỉ sau một bộ phim, lại gặp được người đại diện một lòng vì cậu cho nên mới có thể một đường xuôi gió xuôi nước.

Hứa Ánh Dương nghe được lại nhăn mày: “Trăm ngàn lần em đừng nghĩ tới việc lấy ảnh chụp đi kiếm chuyện đấy, chuyện của người khác không liên quan tới chúng ta, cứ lo cho bản thân mình là được. Còn nữa, sau này mấy hoạt động uống rượu với đám nhà đầu tư cũng không cho tham gia, không được nhận vai thì thôi khỏi diễn, ham hố mấy thứ ấy làm gì.”

“Em có nhiều chuyện vậy đâu mà,” Phương Đường nhỏ giọng tranh cãi: “Hơn nữa em cũng đâu phải là đồ ngốc, anh ta không chọc em thì tội gì em phải rước chuyện vào thân chứ.”

“Em biết là được rồi.” Hứa Ánh Dương nhẹ nhàng thở ra, cậu ngốc nhà mình dễ gạt như vậy lại phải lăn lộn trong showbiz thật sự khiến anh chẳng thể nào yên tâm nổi. May mắn là tuy lỗ lã phí rất nhiều năm rồi nhưng còn chưa quá muộn, nhóc ngốc nhà mình vẫn chưa bị người khác lừa đi mất.

24. Chương 24

Ban ngày đã ngủ một giấc thế nên đêm đến Phương Đường chẳng thể ngủ được nữa, thu dọn hành lý xong liền chui vào trong chăn cầm di động lướt weibo.

Tên cậu và Hứa Ánh Dương đã liên tục treo trên top tìm kiếm vài ngày, sau khi hai tập đầu của “Đi Vạm Dặm Đường” phát sóng, thảo luận của dân mạng về quan hệ ái muội giữa cậu với anh càng ngày càng nhiều. Trong tập hai ngoại trừ phân đoạn chung chăn chung gối thì cảnh hai người bọn họ chiến tranh lạnh chỉ vì sợi dây chuyền và cái nhẫn rồi lại đột nhiên hòa thuận như bình thường cũng đã gây nên làn sóng phỏng đoán dữ dội, thật sự là cung cấp cho người ta quá nhiều ‘tư liệu’ để mà tưởng tượng, mấy ngày nay số lượng fan của cp Kẹo Cứng cũng theo đó mà bùng nổ, cơ hồ đâu đâu cũng đều có thể nhìn thấy bóng dáng các cô nàng.

Đối với những điều này Phương Đường lựa chọn không giải thích không thanh minh, bởi vì nó vốn chính là sự thật mà.

Lại một lần nữa tùy tay bấm tải lại trang, khi nhìn thấy bài post mới nửa phút trước của Hứa Ánh Dương, Phương Đường chợt mở to hai mắt.

“Sinh nhật vui vẻ!”

Ảnh chụp kèm theo là tấm hình có dòng chữ “Đã từng đến đây” mà Phương Đường viết trên cửa kính của khoang du quay, chỉ là cái tên phía trước đã bị cậu xóa đi mất rồi.

Bình luận của fan đều tỏ vẻ không hiểu ý của dòng caption này, suy đi tính lại đều không tìm ra rốt cuộc hôm nay là sinh nhật của người nào, đối với tấm hình không rõ nghĩa kia thì lại càng thêm mù mịt.

Đương nhiên, cũng vài fan có ‘hoả nhãn kim tinh’ mà nhìn thấu được bí ẩn giấu đằng sau đó.

“Mấy chữ này là Phương Đường viết đúng không? Rất giống chữ của anh ấy mà, hơn nữa sau cùng còn vẽ một viên kẹo kìa, tuyệt đối là Phương Đường rồi!”

Chỉ nhờ một bình luận như vậy mà nhất thời mọi người đều hiểu ra, đầu óc dường như được khai sáng, rất nhanh liền có fan chỉ ra bối cảnh trong bức ảnh này hẳn là chụp vào buổi tối ở thủ đô nước E. Thế là trong đám bình luận lại bắt đầu gào rú khen lăng mạn, ngọt ngào, tuy rằng mọi người vẫn chưa rõ Hứa Ánh Dương nói chúc mừng sinh nhật là muốn gửi tới ai.

Cũng chỉ có mỗi đương sự là Phương Đường mới hiểu câu chúc ấy dành cho chính mình, cậu liếc nhìn thời gian trên màn hình di động, bài post kia Hứa Ánh Dương đăng lên vào đúng 0 giờ, nó cũng là lời chúc mừng với riêng mình cậu.

Fan của Phương Đường và truyền thông đại chúng đều cho rằng sinh nhật cậu phải vào nửa tháng sau, trên thực tế ngày sinh trên chứng minh thư đúng là ngày đó. Nhưng thật ra ngày sinh của cậu chính là hôm nay, bởi vì trước đây khi làm hộ khẩu không cẩn thận viết sai, hơn nữa cha mẹ cậu sơ ý chủ quan cũng không phát hiện, mãi đến sau này đi làm lại thì rất phiền toái nên cũng để kệ đấy luôn. Đến khi vào nghề, vì tránh phải giải thích rắc rối nên cậu vẫn luôn dùng ngày trên chứng minh thư để tổ chức sinh nhật với fan.

Biết ngày sinh thật sự của cậu ngoài bạn bè thân thiết hay người trong gia đình thì cũng chỉ có mỗi Hứa Ánh Dương.

Cậu còn nhớ buổi tối năm sinh nhật mười tám tuổi của mình, Hứa Ánh Dương dẫn cậu tới bãi biển trước nhà anh phóng pháo hoa cả đêm, đợi hừng đông hôm đó vừa lên thì bọn họ liền đi đăng ký kết hôn. Sau này tách ra rồi, một phần vì cậu thường xuyên bận bịu với công việc, phần nữa là ngay cả cha mẹ cũng không nhớ rõ ngày sinh đúng nghĩa của cậu, nên riết dần dần chính bản thân Phương Đường cũng chỉ nhớ rõ ngày trên giấy tờ kia mà thôi. Nào ngờ cách nhiều năm như vậy còn có thể nhìn thấy Hứa Ánh Dương chúc sinh nhật cậu vào đúng ngày này.

Cậu rất hạnh phúc, nhưng lại mơ hồ có đôi chút khó chịu.

Trong lúc Phương Đường đang miên man suy nghĩ thì Hứa Ánh Dương nhắn tin weixin tới: “Em ngủ chưa?”

Phương Đường nhắn trả lại anh sáu dấu chấm lửng. “!!!!!!”

“Biết ngay em vẫn chưa ngủ mà, muốn ăn bánh kem không? Tối phòng anh đi.”

Phương Đường ôm di động suy xét nửa phút, cuối cùng vẫn chui khỏi ổ chăn, lòng thì cứ tự nhủ rằng chỉ vì muốn ăn bánh ngọt thôi nên mới đi qua.

Phòng Hứa Ánh Dương không bật đèn, Phương Đường vừa đi vào liền bị một nền nhà đầy nến làm kinh ngạc.

“Anh có bị gì không đấy? Anh tưởng là đang quay phim thần tượng đó hả?”

Hứa Ánh Dương bưng bánh kem đứng giữa vòng nến cười bất đắc dĩ: “Em thật sự rất biết phá vỡ khung cảnh lãng mạn mà, không thể nói chuyện dễ nghe chút sao? Anh mất mấy tiếng mới bày biện xong đó.”

Phương Đường trừng mắt với anh: “Cảnh này hai năm trước em cũng đã làm trong phim truyền hình cho nữ chính rồi, chẳng mới mẻ gì hết ấy.”

Hứa Ánh Dương cố gắng nhịn không cười thành tiếng, cũng không nở chỉ ra cho cậu ngốc trước mặt hiểu được rằng dùng những lời này hình dung quan hệ hiện tại của họ thì không thích hợp cỡ nào. Hơn nữa anh nhìn ra được, thực ra tiểu tổ tông chỉ đang then thùng mà thôi.

Anh đứng giữa ánh nến lung linh hát ca khúc mừng sinh nhật tặng Phương Đường, cậu thậm chí không dám nhìn thẳng vào mắt anh, tầm mắt vẫn ngập ngừng đặt ở từng hàng nến dưới nền đất kia, hai vành tai lại dần dần ửng đỏ.

“Cưng à, em mau ước đi.”

Hai tay Phương Đường nắm hờ lại rồi chắp lên nhau, cậu nhắm đôi mắt khe khẽ nghĩ tới mong ước đơn giản nhất nhưng cũng là ý nguyện chân thật nhất của bản thân.

Nguyện cho thời khắc này có thể kéo dài mãi mãi.

Hứa Ánh Dương rất săn sóc không hỏi cậu ước cái gì, chỉ đưa thìa cho cậu: “Ăn bánh kem đi.”

Phương Đường vốn thích ăn đồ ngọt, nhìn thấy bánh gato xinh xắn đã phát thèm nãy giờ, thế nên không để ý gì nữa mà ngồi bệt xuống nền nhà ngay giữa vòng nến, cầm thìa xúc từng miếng bánh thật to để ăn.

“Sao anh lại post bài kia trên weibo? Người khác đâu biết được anh có ý gì, lỡ như em ngủ mất không nhìn thấy thì chẳng phải anh uống công rồi sao?” Đây miệng Phương Đường đều là bánh ngọt, giọng nói tiếng được tiếng không trò chuyện với Hứa Ánh Dương.

Hứa Ánh Dương vươn tay giúp cậu lau khóe miệng dính đầy kem: “Chẳng phải em bảo không ngày nào mà em buông di động đi ngủ trước 0 giờ sao?”

Phương Đường xấu hổ, nhỏ giọng than thở: “Không ngờ trông anh vậy mà cũng lãng mạn phết.”

Thật sự là kiểu ngoài lạnh trong nóng điển hình, người bình thường được mấy ai sẽ dành cả buổi tối kiên nhẫn thấp nền kín một sàn nhà chỉ để chúc mừng sinh nhật cho một người đâu chứ.

“Em ăn của em đi, nói nhiều vậy làm gì.”

Phương Đường cảm giác khuôn mặt tươi cười của người trước mặt thật sự khiến người ta muốn đánh cho vài đòn. Cậu bèn xúc một muống lớn đầy ắp bánh kem nhét vào miệng anh: “Anh cũng mau ăn đi, ăn thêm một chút cũng không béo chết anh được đâu.”

Hứa Ánh Dương cười tủm tỉm chậm rãi nhắm nháp vị bánh người thương đút cho, đầu lưỡi còn cố tình chậm rãi đảo qua cái muống trên tay Phương Đường một vòng rồi nháy mắt với cậu.

Hai má Phương Đường lập tức nóng bừng hết cả lên.

Khóe miệng cậu vẫn còn dính bánh ngọt, Hứa Ánh Dương lại nâng ngón cái ghé qua nhẹ nhàng lau đi cho cậu. Khi ngón tay anh chạm vào làn da của mình, Phương Đường cảm giác nơi ấy bỗng nóng rực như thể muốn đốt cháy luôn cả hai mắt cậu.

Nhìn thấy hốc mắt Phương Đường ửng đỏ, bày ra dáng vẻ tủi thân vô cùng, tim Hứa Ánh Dương bỗng chốc mềm nhũn hóa thành vũng nước.

Anh chậm rãi nghiêng người qua, hàng mi của Phương Đường khẽ nhấp nháy vài cái rồi theo bản năng nhắm hai mắt lại.

Lúc đôi môi sắp chạm nhau thì tiếng chuông cửa lại bất thành linh vang lên. Phương Đường dường như bình tĩnh, thân thể nhanh chóng lui về sau, Hứa Ánh Dương cũng nhúu mày đứng dậy đi qua mở cửa.

Bên ngoài hóa ra là Lâm San San đang vô cùng hốt hoảng lo lắng, cô túm lấy cánh tay Hứa Ánh Dương giống bắt được cọng rơm cứu mạng: “Nửa đêm dạ dày Nhiều Nhiều bỗng đau quặn không chịu được, anh giúp em đưa nó tới bệnh viện được không? Xin anh đấy!”

Phương Đường vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy Lâm San San kinh hoảng thất thố như vậy, Hứa Ánh Dương vỗ vỗ mu bàn tay cô: “Em bình tĩnh chút đã, mau đi báo cho tổ tiết mục để họ chạy xe tới đây, anh sẽ tìm người liên hệ với bệnh viện, giờ chúng ta đưa cô ấy đi luôn.”

Hứa Ánh Dương nói hai ba câu rất nhanh đã trấn an được Lâm San San: “Đúng rồi, đúng rồi, phải bảo tổ tiết mục đưa xe qua trước đã, em đi ngay đây!”

Cô nói xong liền xoay người chạy về phòng tìm điện thoại ra gọi, Hứa Ánh Dương quay đầu vỗ vỗ bả vai

Phương Đường: “Em về phòng ngủ một giấc đi, anh tới bệnh viện với hai cô ấy.”

“Em đi cùng mọi người luôn.”

Phương Đường vội vã thốt ra câu kia, cậu cảm giác có chỗ nào đó không thích hợp, Lâm San San quan tâm lo lắng cho Hà Nhiều Nhiều như vậy rất kì lạ, gặp việc gấp phản ứng đầu tiên của cô là xin giúp đỡ từ Hứa Ánh Dương thì càng lạ hơn, bọn họ... thân quen đến vậy sao?

Đối mặt với ánh mắt đầy nghi hoặc của Phương Đường, Hứa Ánh Dương chỉ đành chuyển tầm nhìn sang chỗ khác, trong khoảnh khắc ấy Phương Đường tựa hồ bắt giữ được sự xấu hổ và chột dạ chột lóe qua ánh mắt anh, thế là thế nào?

25. Chương 25

May sao nhà vợ bạn học cũ của Hứa Ánh Dương là chủ một bệnh viện tư nhân ở nước E, nhờ sự hỗ trợ của người bạn ấy nên Hà Nhiều Nhiều vừa đến bệnh viện liền được chữa trị ngay. Cô bị viêm dạ dày cấp tính, đây không hẳn là bệnh quá mức nghiêm trọng nhưng lại có thể khiến người ta chịu đủ khổ sở.

Hà Nhiều Nhiều đang truyền nước biển, Lâm San San một mực ở trong phòng bệnh trông coi, nhân viên bên tổ tiết mục theo tới bạn trước bạn sau đi làm thủ tục, Phương Đường và Hứa Ánh Dương thì lại rảnh rỗi ngồi trên băng ghế ngoài hành lang. Phương Đường đã ghen suốt cả một đường, rốt cuộc nhìn không được hỏi thẳng anh: “Hai cô ấy có quan hệ gì vậy? Sao Lâm San San lại quan tâm tới Hà Nhiều Nhiều quá ha?”

Hứa Ánh Dương nhìn thoáng qua hai người đang nhỏ giọng trò chuyện trong phòng bệnh, thật bất đắc dĩ thở dài: “Hai cô ấy là chị em song sinh.”

“Hà?” Phương Đường sững sốt không thôi: “Sao anh không nói sớm? Không đúng, làm sao anh biết được?”

Lâm San San và Hà Nhiều Nhiều vào nghề gần như trùng thời gian với họ, lại đều là những nghệ sĩ vô cùng nổi tiếng, nếu cả hai thật sự là chị em ruột thì không có khả năng cậu chưa từng nghe người ta bàn tán qua, sao lại chỉ mình Hứa Ánh Dương biết việc này được?

“Chuyện riêng của chị em người ta anh đâu thể tùy tiện nói lung tung được.... Chỉ là anh tình cờ biết mà thôi.”

“Vậy làm sao mà anh tình cờ biết?” Đây mới là vấn đề Phương Đường muốn hỏi nhất.

Anh thân thiết với Lâm San San đến vậy sao? Việc riêng của người ta chỉ anh biết, xảy ra chuyện cô ấy cũng đến tìm anh đầu tiên ư?

Về mặt Hứa Ánh Dương đầy ngỡ ngàng: “Thực ra anh và cô ấy đã quen biết từ lâu rồi.”

“Khi nào cơ?”

“Hơn sáu năm trước, lúc ấy anh có về nước một lần, ngẫu nhiên quen Lâm San San, cô ấy còn giúp đỡ anh một phen.”

Phương Đường không nghĩ tới sẽ nhận được đáp án như vậy, nháy mắt trong đầu bỗng trở nên rối loạn, cậu rất muốn hỏi nếu năm đó anh đã về nước thì tại sao không đi tìm em, nhưng nghĩ đến nguyên nhân mà bọn họ chia tay thì lại xiu xuống không muốn đào sâu vấn đề này nữa.

Hai người đồng thời trầm mặc, Phương Đường khẽ cắn môi, tâm tình cậu hiện tại rất phức tạp, cậu có rất nhiều lời muốn nói nhưng lại không thể thốt ra. Hứa Ánh Dương nhắm chặt mắt, nhớ tới chuyện năm đó trong lòng anh cũng chẳng hề thoải mái chút nào.

Phương Đường bỏ đi hơn nửa năm thì anh mới dựa theo địa chỉ lúc trước cậu từng nhắc tới mà bay về tìm cậu, đúng lúc ấy lại nhìn thấy bên cạnh cậu đã có cô bạn gái mới rất xinh đẹp, vốn trong lòng có cả một bụng muốn chất vấn vì sao cậu đi mà không từ biệt, vì sao hủy hết mọi cách liên lạc với anh? Thế nhưng tại thời khắc trông thấy cậu nắm tay người khác vô cùng thân mật kia thì anh lại không còn dũng khí gì để hỏi nữa.

Sau đó trong lúc anh như cái xác không hồn lại bị người ta trộm mất hành lý, ví tiền, di động, thẻ ngân hàng và cả hộ chiếu đều chẳng còn, may mắn anh gặp được Lâm San San, đối phương mang anh về nhà, giúp anh liên hệ đại sứ quán và còn cho anh ở nhờ vài ngày.

“Lâm San San là sinh viên Học viện điện ảnh, sau khi tốt nghiệp cô ấy có tới tìm anh nhờ hỗ trợ, anh bèn giúp cô ấy liên hệ với vài bên công ty. Sau này cả hai cùng nhau quay chung một bộ phim điện ảnh, tạo couple cũng như giúp cô ấy trở nên nổi tiếng đều xem như là anh trả ơn năm xưa.... Bao gồm cả lần đó tham dự tiệc tối ở thành phố S nữa, scandal hâm nóng tên tuổi mà cô ấy cố tình tạo ra cũng đã đánh tiếng trước với anh rồi, anh cũng đã nói thẳng với Lâm San San đó là lần cuối cùng anh đồng ý giúp đỡ.”

Lòng Phương Đường hơi khó chịu nhưng vẫn cố gắng giữ bình tĩnh: “Cô ấy đã giúp anh cái gì mà anh phải tận lực báo đáp như vậy?”

“Thực ra cô ấy sớm đã biết chuyện của chúng ta, năm ấy anh từng đưa ảnh của em cho cô xem, anh với Lâm San San... thực ra đã từng quen nhau, tuy rằng chỉ có ba ngày, thậm chí chưa hề nắm tay... Lúc ấy anh cũng nghĩ thử một lần xem có thể yêu người khác được hay không.”

Kết quả rất hiển nhiên là không được, người kia nếu chẳng phải Phương Đường, dẫu có tốt đẹp đến đâu thì đáp án vẫn luôn luôn sẽ là không.

Nhìn thấy gương mặt Phương Đường trong nháy mắt trở nên trắng bệch cùng với hai mắt dần dần đỏ ửng lên, trong lòng Hứa Ánh Dương thật sự không hề dễ chịu, nhưng kèm theo đó tâm trí anh bất chợt cũng

dấy lên chút khoái cảm khi có thể trả đũa cậu nhóc này. Anh không đề cập tới những chuyện đã qua, cũng rất muốn nói lại duyên xưa với Phương Đường, nhưng không có nghĩa là anh hoàn toàn không có nghi ngại đối với những chuyện trong quá khứ.

Phương Đường tủi thân sao? Anh cảm giác chính anh đây mới càng đáng thương càng khổ sở hơn đây này.

Khóe miệng Phương Đường cố kéo ra một nụ cười khổ: “Hứa Ánh Dương, làm sao anh dám nói như vậy chứ, chưa từng thích người khác ấy hả? Vậy cô nàng thanh mai trúc mã của anh đâu rồi?”

Giọng cậu bởi vì quá ghen ngào mà mơ hồ không rõ, Hứa Ánh Dương đang đắm chìm trong suy nghĩ của bản thân nên không nghe được, anh bất giác hỏi lại: “Em nói cái gì, thanh mai trúc mã nào cơ?”

Đúng lúc này, Lâm San San đi ra từ trong phòng bệnh cắt ngang cuộc trò chuyện của họ. Hai người đồng thời tự giấu đi thất thố trên mặt, đứng lên hỏi thăm tình huống của bệnh nhân. Trông Lâm San San cực kỳ uể oải nhưng lại thở ra nhẹ nhõm: “Đã không có việc gì, đêm nay phiền hai anh rồi, em muốn để nó ở lại đây nghỉ ngơi vài ngày, tụi em sẽ về nước sau.”

“Ừ, không sao thì tốt rồi.”

Hứa Ánh Dương cũng không biết nên nói gì để an ủi cô, Phương Đường thì càng không yên lòng.

Trên mặt Lâm San San miễn cưỡng nặn ra nụ cười khó coi, không hiểu sao lúc này cô rất muốn thổ lộ tâm sự với hai chàng trai trước mặt: “Lúc em và Nhiêu Nhiêu còn rất nhỏ cha mẹ đã ly hôn, vì vậy tụi em cũng sớm bị tách ra. Năm đó mẹ em chọn em mà không chọn nó mang theo cho nên Nhiêu Nhiêu vẫn luôn ghét em, lúc nào cũng giận dữ, cái gì cũng muốn tranh với em. Ai... khiến mọi người chê cười rồi.”

“Hai người là chị em song sinh, không có nhiều mâu thuẫn vậy đâu, nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng rồi sẽ ổn cả thôi.”

“Vâng, thật sự rất cảm ơn hai anh,” Lâm San San thực lòng nói với họ: “Hai anh về trước đi, còn có thể nghỉ ngơi thêm vài giờ đấy, không cần ở lại đây đâu.”

Phương Đường gật gật đầu với cô rồi xoay người rời đi trước.

Lúc Hứa Ánh Dương đuổi theo tới nơi thì cậu đã lên xe, trên xe còn có vài nhân viên của tổ công tác theo đến, Phương Đường tựa vào lưng ghế, nhắm mắt lại như đang ngủ.

Hứa Ánh Dương nhìn sườn mặt bình tĩnh của cậu, trong lòng không khỏi sinh ra vài phần hối hận.

Đêm nay vốn anh muốn tổ chức sinh nhật thật vui vẻ cho Phương Đường lại bởi vì chuyện đột ngột phát sinh này mà ngắt ngang. Lúc này nói những lời kia với Phương Đường bởi vì anh bất giác nóng đầu, xác

thật anh hơi giận dữ trong lòng, nhưng hiện tại anh lại cảm giác đáng lẽ mình không nên nói mới đúng.

Nói ra thì có thể được gì chứ, chung quy đó là vết sẹo giữa hai người họ, không nhắc tới thì còn có thể xem như chưa từng xảy ra. Có lẽ lúc ấy Phương Đường chỉ bởi vì còn trẻ chưa có được sự kiên định cho nên mới sinh ra tình cảm mới lạ, anh yêu cậu nhiều đến vậy, đã vui lòng lựa chọn bao dung thì cần gì phải truy cứu những điều năm ấy nữa.

Sáng sớm hôm sau, trừ Hà Nhiều Nhiều đang phải dưỡng bệnh và Lâm San San ở lại chăm sóc thì toàn bộ năm khách mời còn lại và tổ tiết mục đều khởi hành về nước.

Hai mắt Phương Đường hằn rõ quầng thâm rất đậm, cả người ỉu xiu tựa như không ngủ cả một đêm, cậu chỉ đành đeo kính mát lên chặn bớt các ánh mắt hiếu kỳ đang bắn lại đây.

Trong lúc chờ tới giờ bay, Hứa Ánh Dương đi mua bánh mì và sữa tươi đến rồi ngồi xuống bên cạnh Phương Đường, trực tiếp nhét đồ ăn vào tay cậu.

Phương Đường vung tay ra không chịu nhận.

Hứa Ánh Dương nhẹ giọng dỗ cậu: “Đừng dỗi nữa mà, giận gì thì cũng đừng nhịn ăn, từ sáng đến giờ vẫn chưa ăn gì em không thấy khó chịu sao?”

“Tôi không giận anh, anh tránh xa tôi ra một chút.”

“Đường Đường, chúng ta bao nhiêu tuổi rồi, có thể đừng giận hờn như mấy thằng nhóc nữa được không?”

“Anh câm miệng! Ai khiến anh gọi tên tôi như vậy?”

Giọng cậu bắt gặp đề cao khiến mọi người chung quanh đều bị thu hút mà quay lại đây. Hứa Ánh Dương cảm giác như vậy sẽ rất mất mặt bèn vội giữ chặt tay cậu: “Em đừng làm loạn nữa, nghe lời anh.”

“Anh cút đi!”

Lúc này động tác giãy khỏi tay anh của Phương Đường quá lớn, trực tiếp đánh đổ hết sữa tươi trong tay Hứa Ánh Dương làm ướt đầm cả một mảng quần của anh.

Hứa Ánh Dương nhin không được nhú mày, không kịp nhìn thấy ánh mắt đỏ ửng của Phương Đường sau cặp kính đen.

Những người xung quanh tò mò ngó qua đều không hiểu gì nhìn nhau, nhưng cũng không ai đi tới khuyên can, chung quy “đôi tình nhân nhà người ta” cãi nhau thì bọn họ chen vào hiếu kỳ làm gì.

26. Chương 26

Suốt mười mấy tiếng hành trình Phương Đường đều nhắm mắt ngủ say.

Khi máy bay đáp xuống sân bay thủ đô thì Hứa Ánh Dương mới gọi cậu dậy. Hai mắt Phương Đường mê mang nhìn anh hồi lâu, mãi đến lúc bàn tay anh khẽ xoa mặt cậu thì cậu mới tỉnh táo lại, nghiêng người đứng lên cầm theo hành lý, trầm mặc không nói lời nào với anh mà xoay người đi thẳng về hướng cửa cabin.

Vừa rời cậu lại mơ thấy năm mình và Hứa Ánh Dương mười bảy tuổi, tỉnh lại mới phát hiện bảy tám năm hóa ra đã trôi qua thật nhanh.

Lượng fan tới đón cả đoàn khách mời rất nhiều, gần như gấp đôi so với lúc đi tiễn, bên cạnh đó còn có không ít phóng viên từ các tòa soạn, tạp chí cũng chen chúc tới để cố gắng lấy được tin tức hình ảnh nhanh nhất. Tổ tiết mục muốn mượn cơ hội này để tuyên truyền cho nên các khách mời đều rất phối hợp không đi bằng cửa VIP.

Thế nhưng lúc ra khỏi cửa, bọn họ vẫn quá sức kinh ngạc trước biển người rầm rộ trước mắt, chung quy trước kia đâu có nhiều người tới sân bay đón thì cũng chỉ là fan của một người, còn lần này là fan của cả năm người cùng chen chúc nhau, hơn nữa lại còn so bì dành chỗ không chịu nhường nhịn khiến tình hình khá hỗn loạn. Nhắc đến việc này cũng do trang chủ chính thức của các fanclub đã tiết lộ hành trình và kêu gọi lực lượng hùng hậu tới từ rất sớm cho nên lượng người đến hôm nay đặc biệt nhiều.

Từ cửa hải quan kéo dài cho đến tận cửa lớn của sân bay là hàng người đông nghìn nghịt, cơ hồ nhìn không thấy điểm dừng.

Vệ sĩ theo sát bên cạnh và mấy chục bảo vệ của sân bay đồng thời tập hợp, nhưng cũng chỉ có thể miễn cưỡng chen ra một con đường giữa biển người, tất cả đều rất cố gắng che chở cho nghệ sĩ chậm rãi nhích từng bước ra ngoài.

Tâm trạng Phương Đường vốn đã không tốt, nhìn thấy tình hình như vậy càng khó mà nặn ra vẻ mặt tươi cười. Cậu đeo kính đen lạnh lùng nguyên cả quãng đường, cũng không hề để ý tới tiếng gọi của fan chung quanh.

Hứa Ánh Dương đi sát ngay phía sau cậu, người quá đông khiến cho bọn họ nửa bước cũng khó mà đi, anh lo lắng sẽ xảy ra chuyện cho nên dứt khoát nâng tay ôm lấy bả vai Phương Đường, gần như là bao lấy cậu nghiêng ngả lão đảo tiến về phía trước.

Mọi người xô đẩy nhau cho nên Phương Đường chẳng thể tránh khỏi anh, đám fan cũng bởi vì động tác của Hứa Ánh Dương mà la hét càng lớn tiếng, tiếng chụp ảnh tách tách cũng vang lên không ngừng.

Biến cố xảy ra chỉ trong nháy mắt, ngay lúc hai người họ sắp đi đến cửa chính của sân bay thì một fan

nam cao lớn vẫn luôn chen lên hàng đầu luôn miệng gọi tên Phương Đường rồi cuộc phá tan vòng vây của vệ sĩ, mặt đỏ tai hồng biểu tình gần như vận vẹo nhào tới chỗ cậu. Ngay khi Phương Đường bất ngờ không kịp đề phòng, gã đã kích động vung tay đến trước mặt cậu dùng lực đâm tới. Phương Đường chỉ cảm thấy trước mắt nhoáng lên một cái, ngay sau đó cả người cậu đã được Hứa Ánh Dương ôm vào trong ngực, mà cánh tay Hứa Ánh Dương vốn đang quàng trên vai cậu thì buông xuống, tràn đầy máu tươi.

Người chung quanh đều bị cảnh tượng này làm cho sợ ngây người, sau đó là tiếng gào thét the thé cuồng loạn. Nhân viên sân bay và đám vệ sĩ lúc này mới kịp phản ứng lập tức nhào tới, không bao lâu sau đã ấn tên đàn ông gây chuyện xuống đất.

Nửa giờ sau, tại phòng khám ngoại khoa của bệnh viện thuộc sân bay, Hứa Ánh Dương lắc đầu cười khổ nhìn lòng bàn tay phải bị lưỡi dao rạch một vết dài hơn 10 cm đã được khâu chục mũi và bao lại như cái bánh tét, Phương Đường đứng một bên cắn môi sắp bật máu lại trầm mặc không lên tiếng, hai tay cậu nắm chặt vẫn luôn run rẩy nhẹ nhẹ.

Bác sĩ băng bó cho Hứa Ánh Dương xong liền bận rộn đi chăm sóc bệnh nhân khác, trong không gian nhỏ hẹp chỉ còn lại hai người bọn họ. Phương Đường cúi đầu, cả người nhìn qua có vẻ không tốt tẹo nào, Hứa Ánh Dương thấy cậu như vậy cũng chỉ đành len lén thở dài.

Anh vươn cánh tay không bị thương ra ôm eo cậu kéo người đến trước mặt mình.

Phương Đường vẫn không nói gì như trước, cũng cúi đầu không nhìn thẳng vào mắt anh, thế nhưng thân thể cậu lại run rẩy nhiều hơn cả lúc ở sân bay.

Hứa Ánh Dương đứng lên kéo cả người cậu vào trong lòng, cúi đầu dán má cậu khề cọ cọ an ủi người kia.

Hồi lâu sau, Hứa Ánh Dương nghe thấy tiếng nức nở của Phương Đường, anh đưa tay nâng nhẹ cằm cậu nhóc này để nhìn gương mặt cậu cho rõ, nhưng Phương Đường lại cứ vùi đầu trên vai anh, làm sao cũng không chịu ngẩng lên.

Nghe tiếng khóc đứt quãng của cậu, tim Hứa Ánh Dương vừa đau vừa khó chịu cực kỳ. Tay trái anh chậm chậm vỗ về lưng người trước mặt rồi ghé vào tai cậu nhẹ giọng an ủi: “Anh không sao, chỉ là vết thương nhỏ mà thôi, không sao đâu, thật đấy!”

Phương Đường vẫn khóc không ngừng được, Hứa Ánh Dương cố ý trêu đùa: “Anh không sao thật mà. Xem này, em khóc cái gì, may mà không rạch trúng mặt em đó, nếu xấu xí rồi fan sẽ không thương em nữa đâu, rồi sau này em hết được đóng phim thì chẳng phải đã có anh lo nuôi em cả đời đấy à? Em còn muốn gì nữa nào?”

Phương Đường dùng lực đâm vào lưng anh một cái, tiếng nức nở lại không có dấu hiệu ngừng.

Hứa Ánh Dương tiếp tục dỗ cậu ngốc trong lòng mình: “Có điều em cũng chẳng cần làm gì đâu, anh cam tâm tình nguyện nuôi em cả đời mà, em muốn làm gì cũng được, chỉ cần em thấy vui vẻ hạnh phúc là đủ

rồi.”

Phương Đường lại đắp anh hai cái, Hứa Ánh Dương nghiêng đầu hôn lên tóc mai cậu: “Ngoan, đừng khóc nữa.”

Lúc này Phương Đường mới chịu rời khỏi lồng ngực anh, tùy tiện lau lau xoa xoa hai mắt của mình. Cậu cẩn thận nâng bàn tay phải bị thương của Hứa Ánh Dương lên, vuốt ve thật khẽ rồi nhẹ giọng hỏi: “Anh có đau không?”

Hứa Ánh Dương rút cuộc thấy rõ mặt cậu, mặt mũi tèm nhem, một đôi mắt đỏ ửng như thỏ con, trong mắt ngập tràn nước, nhìn đáng thương vô cùng.

Anh cầm khăn giấy giúp cậu lau mặt, thấy Phương Đường rút cuộc bình tĩnh lại mà đôi tai vẫn còn đỏ ửng, trông mắt đảo tới đảo lui không dám đối diện với mình liền biết là cậu nhóc này lại đang thẹn thùng rồi.

“Không đau, thật sự không đau tí nào đâu, em đừng lo lắng.”

—

Buổi tối Phương Đường từ chỗ người đại mới biết được cảnh sát đã xác nhận thân phận người tấn công cậu. Một tên trạch nam ba mươi mấy tuổi không có công việc đứng đắn gì, gã là fan của cậu và là một người đồng tính, có điều tâm lý của kẻ đó rất vặn vẹo. Lúc trước vẫn luôn dùng đủ loại dâm ngôn uế ngữ mơ tưởng về cậu trên weibo, sau này tựa hồ là bị quan hệ giữa cậu và Hứa Ánh Dương kích thích, khi tập hai của show Đi Vạn Dặm Đường phát sóng liền trở nên đặc biệt cố chấp điên cuồng, mỗi ngày đăng mấy chục bài trên weibo mắng cậu hạ lưu quyến rũ đàn ông, tận lực dùng đủ loại từ ngữ dơ bẩn để bôi nhọ cậu. Lần này tới sân bay gã ta cũng là có chuẩn bị mà đến, trong lòng bàn tay giấu lưỡi dao, nói là muốn rạch nát mặt Phương Đường để cậu không thể đi dụ dỗ ai được nữa. Kết quả người xui xẻo lại biến thành Hứa Ánh Dương.

Cậu biết được tin tức này thì đương nhiên chỗ Hứa Ánh Dương cũng nhận được thông tin, nhớ tới chuyện xảy ra trong hai ngày vừa rồi, trong đầu Phương Đường bỗng chốc rối tinh rối mù như một nùi giẻ.

Ngày hôm qua còn hạ quyết tâm không để ý đến anh nữa, hôm nay lại vì anh mà khóc bù lu bù loa như thằng ngốc, thật sự những việc cậu làm cũng đủ dọa người mất mặt mà.

Cuối cùng Phương Đường vẫn chủ động nhắn tin cho Hứa Ánh Dương, nhắc nhở anh phải uống thuốc kháng sinh và đi nghỉ ngơi sớm.

Hứa Ánh Dương dùng một bàn tay ôm di động cười ngây ngô trên ghế sofa, lần này anh coi như là tìm được phúc từ trong họa, bằng không cứ chiến tranh lạnh như vậy hoài thì chẳng biết đến bao giờ mới có thể dễ tiểu tổ tông trở về.

“Anh nói xem sao em xui xẻo vậy chứ, tự nhiên lại có fan cuồng đáng sợ thế kia.”

Chuyện này thật sự là khiến Phương Đường buồn bực quá chừng, không nhịn được oán giận vài câu với Hứa Ánh Dương.

“Người như thế sao có thể gọi là fan, chỉ là một kẻ thần kinh thôi. Ai kêu bảo bảo nhà chúng ta đáng yêu quá làm gì nên mới có nhiều kẻ phát điên vì cưng đến thế.”

Hứa Ánh Dương nhún nhún vai như vậy khiến Phương Đường càng buồn bực hơn, lỡ còn có thêm vài người như kẻ kia nữa thì cậu dứt khoát giải nghệ cho lành.

“Những tên điên như vậy anh cứ thu về nhà hết đi, em nhận không nổi đâu, lại còn là đàn ông nữa chứ. Mọi nó, trông em giống gay lắm à?”

Hứa Ánh Dương cười khê thành tiếng, em vốn là gay còn gì, đàn ông trên thế giới này phát điên vì em đâu chỉ có một, có người vào lúc mười bảy tuổi chỉ từ ánh nhìn đầu tiên đã yêu em cuồng si, vạn kiếp bất phục đây nè.

27. Chương 27

Vụ tấn công oanh oanh liệt liệt ở sân bay gây nhốn nháo vài ngày, thủ phạm đã bị bắt về tạm giam, các fan đầu tiên là cảm phần bưng bưng, đến khi hòa hoãn lại thì bắt đầu ca ngợi tình yêu đích thực của Kẹo Cứng. Đã đến như này thì fan riêng của hai người đâu không muốn chấp nhận cũng chẳng được.

Video cảnh Hứa Ánh Dương đỡ dao cho Phương Đường được chia sẻ khắp mọi diễn đàn trên mạng, Phương Đường cũng mở ra xem qua, trong nháy mắt lúc xảy ra chuyện cậu hoàn toàn không kịp phản ứng, hiện tại đứng từ góc độ người xem nhìn lại quả thực thấy hoảng hốt, đáng sợ vô cùng. Lúc ấy Hứa Ánh Dương không hề có nửa giây do dự đã giơ tay phải lên đỡ dao, động tác hoàn toàn theo bản năng bảo vệ cậu trong lòng.

Tâm trạng Phương Đường chẳng dễ chịu tạo nào, cảm giác như mình lại mắc nợ anh, thế nhưng nếu thật sự có thể nợ anh cả một đời thì cậu vẫn cực kỳ vui sướng.

Những chuyện trong quá khứ chỉ bằng cứ quên hết đi, cậu tự thuyết phục chính mình như vậy. Sau khi suy nghĩ thông suốt tựa hồ cả người đều thoải mái hơn rất nhiều.

Ngày kế tiếp sau hôm tay Hứa Ánh Dương bị thương, Phương Đường ở nhà tra thực đơn tắm bồn trên mạng rồi vụng về bận rộn hầm cháo gà nguyên một buổi chiều, tự cậu nếm thử thì cảm thấy vị cũng không tệ lắm liền gọi trợ lý nhờ đưa tới chỗ ở của Hứa Ánh Dương.

Hứa Ánh Dương đang dưỡng thương tại nhà, lúc nhận được canh gà mà trợ lý của Phương Đường chuyển

tới thì vừa sững sốt lại vừa cảm động, đồng thời cũng có phần dở khóc dở cười.

Ngay lập tức anh gọi điện thoại cho cậu: “Sao em không tự mình đưa qua đây?”

Phương Đường trả lời ấp úng: “Nấu cho anh đã tốt lắm rồi, còn muốn em đưa tới tận cửa nữa.... Mơ hay ha.”

“Là do em tự tay làm thật à?” Tiếng cười của Hứa Ánh Dương khê truyền đến, hai tai Phương Đường bất giác nóng lên.

“Đúng vậy, em tự nấu đó.”

“Em học nấu ăn khi nào sao anh không biết?” Anh vẫn nhớ rõ lúc trước Phương Đường mù tịt chuyện bếp núc, ấy vậy mà cũng dám một mình chạy ra nước ngoài du học, không đói chết thật sự là số lớn mạng lớn.

“Anh ăn hết đi là được rồi, hỏi nhiều vậy làm gì.”

Phương Đường thẹn quá thành giận, kiên quyết không muốn thừa nhận đây là lần đầu tiên trong đời cậu tự thân xuống bếp, ngay cả ba mẹ cậu cũng chưa từng nhận được đãi ngộ như vậy đâu đấy.

“Cả một hộp lớn như vậy sao anh ăn hết được, hay em tới ăn chung với anh nhé?”

“Xa lắm, không muốn đi.”

Chỗ ở của Hứa Ánh Dương hiện tại cách nhà cậu khoảng một giờ lái xe, xa thì quả thật có xa nhưng đây không phải là lý do Phương Đường lười đi. Cậu thật sự đã nghĩ thoáng ra rồi, nhưng vẫn không biết nên ở chung với anh như thế nào mà thôi.

“Vậy anh qua chỗ em, chờ nhé.” Hứa Ánh Dương không cho cậu cơ hội cự tuyệt, nói xong liền cúp máy.

Phương Đường ôm di động ngây ngốc vài giây mới bất chợt bừng tỉnh, vội vã nhảy dựng khỏi sofa bắt đầu đi thu dọn căn nhà lộn xộn.

Chưa tới một giờ sau Hứa Ánh Dương đã có mặt, nghe thấy tiếng chuông vang lên Phương Đường hít sâu vài cái mới ra mở cửa.

Hứa Ánh Dương mặc áo lông màu xám sẫm rất đơn giản, đội mũ trùm kín đầu, khác hẳn so với hình tượng khi xuất hiện trước màn ảnh mọi ngày.

Đây mới là Hứa Ánh Dương năm đó mà Phương Đường quen.

Bên ngoài trời đang đổ tuyết to, Phương Đường vội vàng tới giúp Hứa Ánh Dương cởi áo khoác ra đem đến ban công để phơi, rồi lại chạy vào bếp pha một tách cà phê thật nóng cho anh.

Hứa Ánh Dương khoanh tay tựa vào cửa phòng bếp nhìn quanh căn nhà sáng sủa sạch sẽ, khẽ mỉm cười bảo cậu: “Em thật sự đã chăm ngoan hơn trước rất nhiều rồi đấy.”

Phương Đường xấu hổ, không tiện nói đây đều là hình tượng mình cố ý tạo ra, bình thường chỉ cần không phải làm việc cậu nhất định sẽ nằm ì trong nhà không nhúc nhích. Cậu cũng chẳng thích để người lạ tới nhà, với cậu mà nói tiếp đãi khách khứa là một chuyện vô cùng phiền toái.

Hộp giữ ấm đầy ắp canh gà được trợ lý của Phương Đường đưa đi nay lại bị Hứa Ánh Dương cầm trở về, cái hộp này giữ nhiệt rất tốt, canh bên trong vẫn còn nóng hôi hổi. Hứa Ánh Dương mở tủ lạnh ra xem xét một lượt, bên trong thế mà lại có rất nhiều loại nguyên liệu nấu ăn, thấy vậy anh bèn hiếu kỳ hỏi: “Ồ nhà em thật sự tự nấu cơm hả?”

Phương Đường cười ngượng ngùng: “Làm sao có thể chứ.”

Những ngày nghỉ không có lịch trình đều là đi giúp việc tới nấu cơm quét tước dọn vệ sinh, cậu có thể tự pha cà phê đã là không tồi lắm rồi.

Hứa Ánh Dương lắc lắc bàn tay bị thương: “Vốn định trở tài nấu nướng cho em xem nhưng hiện tại không được rồi, tối nay chúng ta ăn lẩu đi, anh thấy nguyên liệu trong tủ lạnh nhà em đều có đủ đồ hết rồi đó. Món này cũng tiện lợi dễ làm, em gọi dặn dì giúp việc không cần đến nữa nhé.”

Phương Đường đi tới kéo tay anh khẽ vuốt ve: “Hôm nay anh thấy sao rồi? Còn đau không?”

“Không sao, thật sự không có việc gì nữa đâu.”

Phương Đường gật gật đầu, đưa tách cà phê nóng cho anh: “Anh ra phòng khách ngồi nghỉ đi, để em rửa rau và chuẩn bị nguyên liệu cho.”

Tay Hứa Ánh Dương bị thương dĩ nhiên không thể để anh đựng nước được, chút kiến thức căn bản ấy Phương Đường vẫn hiểu rõ.

Cậu nghĩ trong khoảng thời gian này tốt nhất đừng để Hứa Ánh Dương ăn cay, thế nên cậu nấu nước lẩu với hương vị vừa phải chứ không đổ cả chén ớt vô nữa, còn cực kỳ chu đáo mang canh gà đi hâm nóng lại rồi mới bưng ra cho anh uống làm ấm dạ dày trước.

Nhìn dáng vẻ ngóng trông của Phương Đường, Hứa Ánh Dương thật sự không đành lòng cự tuyệt ý tốt của

cậu thế nên bưng lên uống sạch chén canh lớn, lại còn xuýt xoa khen ngon dù rằng mùi vị của nó thật sự quá bình thường.

Một bữa lẩu hai người ăn vô cùng vui vẻ, toàn bộ thời gian Phương Đường đều tận tình phục vụ Hứa Ánh Dương, không ngừng gấp đồ mà anh thích nhất vào chén của anh.

Bọn họ nói nói cười cười chia sẻ đủ loại tin tức trong giới, những năm qua họ đã gặp được rất nhiều chuyện kỳ quái hay người lạ lùng trong showbiz, Phương Đường cuối cùng cũng tìm được người để thoải mái ‘dốc bầu tâm sự’ mà không cần lo lắng nói sai câu nào liền bị người ta bắt thóp.

Nhân lúc này Hứa Ánh Dương cũng hỏi thẳng điều mà bấy lâu nay anh vẫn tò mò muốn biết: “Sao em lại muốn vào ngành giải trí vậy?”

“Bởi vì có thể nổi tiếng mà, em muốn người trên toàn thế giới đều biết đến em.”

Hứa Ánh Dương chỉ cho rằng cậu đang nói đùa linh tinh, nhưng thực ra Phương Đường đang nói rất thật lòng. Lúc trước vị đạo diễn của bộ phim cổ trang kia nhìn trúng ngoại hình và năng lực của cậu, trao cho cậu cơ hội mà biết bao người tha thiết mơ ước đều chẳng được. Khi ấy cậu đã từng do dự kinh khủng, nhất là bị một câu “Nếu anh nổi tiếng rồi thì nhân dân toàn quốc đều nhận ra anh, thậm chí có khi người trên toàn thế giới đều biết đến anh cũng không chừng, á chà, oách biết bao ha” của cô em họ đã động. Có điều thứ cậu muốn không phải sự phù phiếm hào hoa đó, mà là Hứa Ánh Dương có thể nhìn thấy và sẽ nhớ đến cậu.

Nói ra thì rất mâu thuẫn, lúc trước lựa chọn cắt đứt hoàn toàn là cậu, mà sợ Hứa Ánh Dương thật sự quên mất mình lại cũng chính là cậu.

Đương nhiên sau nhiều năm chìm sâu vào diễn xuất, Phương Đường cũng đã thật lòng yêu mến công việc này rồi.

“Thực ra đóng phim cũng rất thú vị, cuộc sống thế nào đều có thể ném thử một lần, vui lắm mà.”

Hứa Ánh Dương gật đầu: “Có cơ hội chúng ta đóng chung một bộ phim đi.”

Phương Đường ngẩn người, sau đó hào hứng đáp: “Vâng, em cũng muốn thế.”

Ăn lẩu xong đã hơn chín giờ, bên ngoài có vẻ tuyết vẫn không ngừng rơi một khắc nào. Phương Đường chủ động mở miệng bảo Hứa Ánh Dương ở lại một đêm, Hứa Ánh Dương đương nhiên là vui vẻ bằng lòng: “Thế buổi tối anh ngủ ở đâu?”

Phòng dành cho khách chưa được thu dọn, sô pha phòng khách so với đôi chân dài của Hứa Ánh Dương thì quá ngắn, Phương Đường đổ mặt đảo mắt sang chỗ khác: “Anh ngủ chung với em đi.”

Dù sao hồi ra nước ngoài quay show thực tế bọn họ đã ngủ cùng nhau không ít lần rồi.

Hứa Ánh Dương thay áo ngủ của Phương Đường, tay áo và ống quần đều ngắn ngắn một khúc, mặc trên người anh nom có vẻ rất buồn cười. Phương Đường thật bất đắc dĩ che mặt: “Anh chịu khó mặc đi ha.”

Hứa Ánh Dương cười nói: “Rất tốt mà, hay sau này anh để mấy bộ đồ ngủ bên chỗ em nhé?”

Phương Đường xấu hổ không đáp lại câu trên của anh, thò tay đẩy đẩy người kia: “Nhanh đi ngủ đi.” Nói xong cậu tự giác leo lên giường trước.

Hứa Ánh Dương khẽ cười, anh kéo chăn đắp kín cho cậu rồi mới tắt đèn ngủ gần đó, nằm xuống liền nhích lại gần phía Phương Đường, nhẹ tay khoác lên eo cậu.

Phương Đường cũng khẽ xê dịch qua chỗ anh.

Cảm giác so với khi chen chúc trên chiếc giường trong khách sạn lúc đi quay hình show thực tế thật sự không giống nhau. Nơi này chính là nhà của cậu, là cái giường bình thường cậu vẫn ngủ say, hiện tại Hứa Ánh Dương đang nằm ngay bên cạnh cậu, còn ôm cậu vào lòng nữa. Đầu Phương Đường vùi vào trong chăn, nhẹ nhàng nắm chặt tay anh rồi lén lút nở nụ cười tủm tỉm mãi.

28. Chương 28

Một tuần sau khi về nước, cả Phương Đường và Hứa Ánh Dương đều lần lượt bắt đầu quay phim mới, tuy rằng phim trường đều ở ngay thủ đô nhưng lại cách khá xa ở hai đầu thành phố, lái xe một chuyến phải mất hơn hai giờ, cộng thêm thời tiết không tốt cho nên việc lái xe càng gian nan, thế nên họ rất ít có cơ hội gặp mặt nhau.

Mỗi đêm sau khi kết thúc công việc hai người đều về khách sạn gọi điện thoại kể cho nhau đủ thứ chuyện trong quá trình quay phim ngày hôm ấy, cứ như vậy liên tục chuyện suốt một hai tiếng đồng hồ. Càng miễn bần những lúc giải giao giữa buổi quay phim, chỉ cần có thời gian cả hai liền nhắn tin cho nhau, đôi khi cho dù không có lời nào để nói, đầu nhau bằng một loạt icon cũng có thể vui vẻ suốt ngày.

Trong khoảng thời gian này tâm trạng của Phương Đường rất tốt, người của đoàn phim thấy cậu ôm đi động cười ngây ngô tới ngày thì đều trêu ghẹo hỏi có phải cậu đang yêu hay không, Phương Đường cười mà không đáp, vừa không thừa nhận mà cũng không phủ nhận.

Một buổi chiều tối sau nửa tháng quay phim, ghi hình xong một cảnh cuối cùng, đạo diễn thông báo hủy bỏ lịch quay phim buổi tối, đoàn phim đã đặt tiệc tại nhà hàng để tất cả mọi người cùng liên hoan.

Phương Đường luôn cảm thấy lười đối phó với những buổi tiệc thế này, cậu nghĩ không bằng trở về nghỉ

ngồi sớm một chút, buổi tối còn có thể chơi thêm hai ván game cho nên liền tìm đạo diễn lấy cớ thân thể không thoải mái để xin phép vắng mặt.

Đạo diễn Chu đã từng hợp tác với Phương Đường vài lần nên biết rõ tính tình cậu thế nào, vỗ vỗ vai cậu, cười khuyên nhủ: “Tiểu Phương à, lần này cho anh tí mặt mũi đi, nam chính như cậu mà không đi đâu có được, đêm nay là ông chủ lớn bên phía đầu tư mời khách mà, dù có thế nào cũng nên tôn trọng người ta chút.”

Phương Đường cố gắng yển chuyển khước từ: “Nhưng em thật sự nhức đầu lắm, đi cũng không uống rượu được đâu, chẳng phải sẽ khiến các anh mất hứng sao?”

“Không sao hết, anh sẽ nói với mọi người, cam đoan không để ai mời rượu cậu đâu, tốt xấu gì cậu cũng lộ mặt đi, thật sự không được thì nếu có rượu tới trước mặt cậu, anh sẽ uống thay hết, được chưa?”

Đạo diễn đã nói đến nước này thì Phương Đường còn có thể nói gì được nữa, tuy rằng cam đoan như vậy không hẳn có thể cho là thật, nhưng có chút ít còn hơn không, chung quy cậu cũng biết mỗi lần vào đoàn phim mới loại tiệc tùng như thế này nhất định sẽ có, cậu cũng chẳng thể làm bộ làm tịch quá mức được.

Cả đoàn phim tổng cộng đặt năm bàn tiệc, thân là phía đầu tư và cũng là nhân vật chính của bữa tiệc chậm rãi tới sau, cùng tiến vào với ông ta là người sản xuất phim khoảng hơn bốn mươi tuổi. Nhà đầu tư là một người trung niên rất có phong thái đàn ông, phía sau còn có vài trợ lý và vệ sĩ, quả thật nhìn vào trông rất hoành tráng.

Ông ta vừa xuất hiện, đạo diễn và tổng giám chế đều nhiệt tình đi qua nghênh đón. Vài diễn viên trong phim khác cũng tươi cười đứng lên chào hỏi, chờ mong đạo diễn sẽ giới thiệu giúp bọn họ.

Phương Đường chẳng thể quá thờ ơ cho nên cũng đứng lên. Đạo diễn giới thiệu nữ chính xong liền đến phiên Phương Đường, đối phương ngược lại tựa hồ rất hiền hoà chủ động bắt tay cậu, còn cười bảo: “Tôi xem qua phim cậu đóng rồi, rất tốt, đạo diễn Chu nói từng hợp tác với cậu vài lần, để cậu diễn nam chính ông ấy vô cùng yên tâm, thế nên tôi cũng an lòng.”

Phương Đường mỉm cười: “Giám đốc Lý khách sáo quá rồi, tôi đã nhận thù lao mà không đóng cho trọn vai thì nào được, ngại cứ việc yên tâm.”

Đơn giản hàn huyên dăm ba câu thì mọi người bắt đầu ngồi xuống dùng bữa, Phương Đường là nam chính dĩ nhiên được ngồi ở bàn chủ, cậu ngồi ngay bên tay phải đạo diễn, mà bên trái ông chính là nhà đầu tư.

Thăng Bình là công ty đầu tư chính cho bộ phim lần này của bọn họ, giám đốc bên đấy chính là vị Lý Bình Lai trước mặt bọn họ đây, cũng là một trong những người đầu tư một số tiền lớn cho phim. Thăng Bình là công ty đầu tư nằm ở top đầu trong nước, nghe nói nó có liên quan tới tập đoàn nổi danh toàn quốc – Tần thị, Lý Bình Lai tự xưng với bên ngoài rằng mình là cậu của chủ tịch tập đoàn Tần thị, tuy rằng đối với cách nói khoe khoang như vậy thì những người biết chút nội tình đều ôm thái độ hoài nghi rõ rệt.

Chung quy Tần thị đã có công ty Đông Hoàng chuyên đầu tư và sản xuất phim rồi, đó mới là công ty quy mô lớn chiếm vị trí đầu bảng. Nhưng dù có thế nào, Thăng Bình cũng là nơi không hề nhỏ, Lý Bình Lai lại là đối tượng mà biết bao nhiêu diễn viên trẻ trong giới xếp hàng chờ ôm đùi đấy.

Hơn nữa những lời bình xét về Lý Bình Lai trong giới vẫn không tẻ, tuy rằng những tật xấu phong lưu của các nhà đầu tư thì ông ta đều có, nhưng nghe nói những người từng qua lại với mình thì ông ta vung tay cực kỳ hào phóng, những kẻ đó đến nay đều đã nổi tiếng. Cộng thêm ngoại hình ông ta tựa như một vị chính nhân quân tử phong lưu phóng khoáng, theo ông ta cũng không chịu thiệt, cho nên có thể đoán được biết bao nhiêu người mơ tưởng muốn leo lên giường của vị đại gia này.

Việc này Phương Đường đều là nghe người khác lúc tám chuyện nhắc tới, cậu không có hứng thú quá lớn với mấy tin đồn nhảm, chung quy cũng đâu liên quan gì tới cậu và dĩ nhiên cậu càng không có chút suy nghĩ nào về chuyện quy tắc ngầm kia.

Lý Bình Lai nói chuyện rất hài hước, nhìn qua không hề có vẻ kiêu ngạo xa cách gì, nói hai ba câu liền vui vẻ cười đùa với tất cả mọi người ở nơi này, ai đến mời rượu thì ông ta cũng đều cười tươi tiếp nhận.

Chỉ là Phương Đường không nghĩ tới ông ta sẽ chủ động đưa rượu đến trước mặt mình. Ông chủ lớn kính rượu, không uống thì đó chính là không nể mặt người ta, Phương Đường nâng chén nhấp một ngụm nhỏ, len lén liếc về phía đạo diễn ngồi bên cạnh.

Đạo diễn Chu là người tốt, quan hệ cá nhân với Phương Đường cũng khá thân thiết. Bởi lúc trước đã hứa với cậu nên khi Lý Bình Lai yêu cầu Phương Đường uống rượu, ông liền rất khách sáo chen vào một câu: “Ngài Lý thông cảm nhé, hôm nay thân thể Phương Đường không thoải mái lắm, không thể uống nhiều được đâu.”

Lý Bình Lai ngược lại cũng không giận, cười vô cùng bình dị gần gũi: “Cậu không khỏe vậy tôi sẽ không làm khó cậu nữa, mau ngồi xuống dùng thêm nhiều đồ ăn đi.”

Ông ta còn rất săn sóc tự mình gọi phục vụ đưa nước lọc lên cho Phương Đường. Hành động ấy vô cùng lộ liễu, ở đây đều là người khôn ngoan, chỉ vậy thôi liền hiểu ông ta có ý đồ gì. Phương Đường vẫn bày ra vẻ mặt bình tĩnh cúi đầu ăn, làm bộ như không biết gì hết.

Loại chuyện này cậu đã gặp nhiều lắm rồi, lúc mới đầu còn sẽ lo lắng, hiện tại sớm đã chẳng để tâm nữa, tóm lại nếu cậu không thích thì người khác cũng chẳng bắt ép được. Những mối quan hệ như vậy đều chú ý tới chuyện ‘anh tình tôi nguyện’, mấy người có tiền cũng không thiếu kẻ muốn bám chân, chỉ cần biểu hiện không có gì quá mức khiến họ mất mặt không vui thì sẽ chẳng ai ăn no rừng mỡ đi làm khó nhau hết.

Sau khi bữa tiệc liên hoan kết thúc Phương Đường liền đi toilet, lúc cậu ra thì những người khác đều đã về hết rồi, chỉ còn trợ lý đang cầm đồ đạc đứng ở bên ngoài chờ cậu. Vừa ra khỏi nhà hàng thì có người ngăn Phương Đường lại đưa cho cậu một tấm danh thiếp, Phương Đường nhìn thoáng qua thì thấy trên ấy ghi tên Lý Bình Lai.

Người đưa danh thiếp cậu cũng đã gặp qua lúc ở nhà hàng, là một trợ lý của Lý Bình Lai, đối phương nói

chuyện rất lịch sự: “Giám đốc nói nếu anh có thời gian rảnh thì bất cứ lúc nào cũng có thể liên hệ ngài ấy.”

Phương Đường cười nhẹ, không nói gì cả mà mang theo trợ lý lên xe rời đi.

Về phần tấm danh thiếp kia thì khi trở lại khách sạn liền bị cậu tùy tay ném vào thùng rác dưới sảnh lớn.

Trước khi ngủ Hứa Ánh Dương đúng giờ gọi tới, nghe được chút uể oải trong giọng anh Phương Đường bèn hỏi: “Đêm nay anh lại quay tới khuya luôn hả?”

“Ừ, vừa kết thúc công việc nè, em thì sao?”

“Đêm nay đoàn phim liên hoan, em có uống ít rượu.”

“Uống bao nhiêu?”

“Chỉ chút xíu thôi, em không uống say đâu mà.” Trong giọng nói của Phương Đường mang theo vẻ nũng nịu, nghe vào tai mềm mềm dẻo dẻo cứ như là cậu uống say vậy, tuy rằng thực ra cậu chỉ nhấp một ngụm nhỏ mà thôi.

Bọn họ nói chuyện phiếm về những sự tình vụn vặt hôm nay, Phương Đường không kể lại những gì xảy ra trên bàn ăn, có lẽ là cảm giác không cần thiết phải nói và cũng không muốn khiến Hứa Ánh Dương lo lắng.

Nói một hồi rồi chẳng còn gì đáng để kể nữa, thế nhưng lại không nỡ cúp máy, Hứa Ánh Dương liền hát ru cậu ngủ, vẫn là khúc nhạc cũ mà khi bọn họ còn đi học thường xuyên cùng nhau nghe.

Phương Đường chậm rãi nhắm mắt lại, trước lúc tiến vào mộng đẹp còn ôm suy nghĩ lúc nào có thời gian nhất định phải tới gặp anh cho đỡ nhớ.

Mãi cho đến khi bên kia điện thoại đã không còn tiếng động, Hứa Ánh Dương mới ngừng ngân nga, trước khi cúp máy còn nhẹ nhàng nỉ non một tiếng: “Ngủ ngon, bảo bối.”

29. Chương 29

Vài ngày trước đêm tất niên, buổi sáng vừa quay không bao lâu Phương Đường liền nhận được điện thoại từ Hứa Ánh Dương báo rằng anh qua thăm cậu, hiện đã đến ngoài cổng phim trường rồi.

Phương Đường vừa mừng vừa sợ, nhanh chóng bảo trợ lý đi ra ngoài đón người, Hứa Ánh Dương tiến vào trước tiên là chào hỏi đạo diễn và các nghệ sĩ, nhân viên mà anh quen biết, sau mới đi đến bên cạnh Phương

Đường đưa bánh ngọt đã mua sẵn cho cậu.

Phương Đường cầm một cái ăn, còn lại thì dặn trợ lý cầm đi chia cho mọi người. Trong miệng cậu nhai nhồm nhoàm nhưng vẫn cười hỏi Hứa Ánh Dương: “Sao anh lại tới đây? Hôm qua đâu thấy anh đề cập đến việc này?”

Bởi vì sắp sang năm mới, đoàn phim vẫn luôn đẩy nhanh tốc độ, Phương Đường dù muốn xin nghỉ đi thăm anh thì cũng không tìm được cơ, không ngờ Hứa Ánh Dương đã tới tìm cậu trước.

Hứa Ánh Dương cầm khăn giấy lau miệng cho Phương Đường: “Bên chỗ anh đang tạm nghỉ, phải chờ tới sau tết Nguyên Tiêu mới quay tiếp, anh mua vé máy bay rồi, tối nay sẽ về nhà cho nên qua gặp em trước.”

Phương Đường ngẩn người: “Anh về nước A sao?”

“Không phải, nhiều năm rồi anh không về đó nhưng lần này là về quê ngoại ở thành phố C cơ, mẹ anh cũng đang ở đó.”

“Ừm... Vậy lúc nào anh mới về?”

Nhìn bộ dáng Phương Đường ngốc ngốc, Hứa Ánh Dương thấy buồn cười cực bèn hỏi ngược lại cậu: “Em muốn khi nào anh về?”

Phương Đường ném khăn giấy đã chùi miệng xong lên người anh: “Thích về lúc nào kệ anh, ai thêm quần đâu.”

Cả ngày hôm nay Phương Đường đều có cảnh phải quay, đoàn phim muốn tới ngày mai mới nghỉ, may mà nhà cậu ở ngay thành phố kế bên, lái xe trở về chỉ hơn một giờ là đến, cho nên về muộn một chút cũng không sao, hướng chỉ cha mẹ cậu lu bu với công việc, về nhà thì cũng chỉ có mỗi mình cậu mà thôi.

Hứa Ánh Dương rất tự tại tại ngôi đợi ngay ở phim trường, Phương Đường quay phim thì anh sẽ ở bên nhìn hoặc là chơi di động, giữa trưa còn ăn ké cơm hộp của đoàn phim nữa.

Buổi chiều có một phân đoạn nam nữ chính ôm nhau thân mật và nam chính hôn má nữ chính. Lần thứ ba NG, Phương Đường bèn đi đến trước mặt Hứa Ánh Dương đang khoanh tay đứng ở bên sân theo dõi, thò tay đẩy đẩy anh: “Anh đi ra ngoài, đừng ở đây phá em nữa.”

“Sao vậy, anh đứng đây thì em sẽ mất tự nhiên à?”

Nhìn thấy trong mắt Hứa Ánh Dương có ý cười trêu chọc, Phương Đường thật sự tức giận: “Đi ra ngoài đi ra ngoài, không cho anh xem nữa.”

Cho dù không muốn thừa nhận nhưng ngay dưới mí mắt Hứa Ánh Dương quay những cảnh thế này quả thật cậu không được tự nhiên, ngay cả biểu tình trên mặt cũng gượng gạo, khó trách đạo diễn vẫn hô NG không hài lòng mãi.

“Anh đi thật đấy?”

“Mau dứt nhanh cho em.”

Hứa Ánh Dương nén cười vỗ vỗ tay cậu: “Được rồi, anh ra ngoài uống ly cà phê, em lo quay phim đi, đừng phân tâm nữa nhé.”

Phương Đường khẽ hừ nhẹ một tiếng, quay lại vị trí ra hiệu ý bảo đạo diễn thử lại một lần, không có Hứa Ánh Dương đứng bên nhìn, trạng thái của cậu tốt hơn rất nhiều, cảnh này chỉ cần một lần là qua.

Hứa Ánh Dương đặt chuyến bay vào lúc 7h30 tối, sân bay cách phim trường không xa, 5h đúng Phương Đường xin đạo diễn nghỉ rồi kéo anh ra ngoài ăn cơm tối.

Bởi vì muốn có thời gian riêng nên bọn họ không mang theo trợ lý, tìm một nhà hàng Tây yên tĩnh rồi gọi một phòng riêng, cả hai vừa ăn vừa trò chuyện cực kỳ vui vẻ.

Hứa Ánh Dương đưa miếng beefsteak đã cắt cẩn thận tới miệng Phương Đường, cậu há mồm cắn ngay, nhai vài cái bèn gật gù đầu: “Ngon lắm.”

Anh tiếp tục cắt beefsteak đút cho cậu ăn.

Phương Đường ôm tách trà nóng giữ ấm tay, vừa ăn vừa hỏi Hứa Ánh Dương: “Anh định tới sau rằm mới về sao?”

Hứa Ánh Dương cười, khẽ nháy mắt với cậu: “Em muốn anh về sớm thì cứ nói thẳng.”

“...Em có bảo vậy đâu.”

Thật sự là thằng nhóc lòng nghĩ một đằng miệng nói một nẻo mà.

Anh chú ý tới Phương Đường lại đeo cái nhẫn kia lên cổ rồi, bèn vươn tay qua khẽ vuốt ve mặt nhẫn, Phương Đường hơi hơi rũ mắt xuống, hơn nửa ngày mới nghẹn ra một câu: “Anh thật sự vứt nó rồi sao?”

“Không phải, anh vẫn luôn cất giữ thật kĩ mà, tuyệt đối không lừa em.”

Phương Đường nhỏ giọng nói thầm: “Có thấy anh đeo bao giờ đâu....”

“Cũng đeo vài lần rồi, anh sợ làm mất nên đã cất đi.”

Phương Đường miễn cưỡng tiếp nhận lời giải thích này, khẽ mỉm cười với anh, Hứa Ánh Dương yên lòng, thăm nghĩ dường như từ sau khi ghi hình cho show giải trí về, Phương Đường dễ nói chuyện hơn so với trước kia rất nhiều, ngoan ngoãn như vậy thật không giống cậu, dù mình có muốn bắt nạt thì cũng ngại xuống tay.

Ăn xong cơm tối, trợ lý của Hứa Ánh Dương vừa lúc lái xe tới nhà hàng đón anh ra sân bay, Phương Đường cũng theo lên xe bọn họ. Đại khái là vì kế tiếp sẽ phải chia xa hơn nửa tháng nên cảm xúc của cậu có phần suy sụp, dọc theo đường đi đều chẳng nói tiếng nào, vài lần Hứa Ánh Dương muốn nói lại thôi, rốt cuộc thì anh cũng im lặng, chỉ nhẹ nhàng nắm chặt tay cậu.

Xe bảo mẫu dừng trước lối vào phòng chờ, mấy chục fan sớm đợi ở đây lập tức xông tới, trợ lý của Hứa Ánh Dương quay đầu lại nhìn hai người ngồi ở hàng ghế sau tựa hồ có lời muốn nói, rất hiểu ý bảo vệ sĩ khoan mở cửa xe.

Phương Đường cúi đầu, Hứa Ánh Dương nâng tay xoa xoa tóc của cậu, nhẹ giọng gọi: “Đường Đường.....”

Tức khắc Phương Đường nhào vào trong lòng Hứa Ánh Dương, dùng lực ôm lấy anh. Anh cũng vội vàng ôm siết cậu, bọn họ kề cận thân mật, thật khó chia lìa.

Tài xế và trợ lý ngồi trước cảm giác mắt của mình sắp mù rồi, lại nhìn đám fan đang mỗi mòn trông ngóng ngoài cửa sổ, tự cảm thấy vô cùng may mắn khi cửa xe bảo mẫu rất dày, bên ngoài không thể nhìn được bên trong có cái gì.

Phương Đường nhắm mắt lại, vương trong hơi thở đều là hương vị của Hứa Ánh Dương khiến cậu sa vào trong đó không thể tự thoát ra được.

Môi Hứa Ánh Dương dán bên tai cậu, chất giọng dịu dàng cơ hồ muốn nhỏ ra nước: “Sáng tối mỗi ngày anh đều sẽ gọi điện cho em, thường xuyên nhắn tin nữa.”

“Vâng.”

“Anh sẽ sớm quay về.”

“Vâng.”

Rõ ràng chỉ là chia xa rất ngắn ngủi lại tựa hồ nhiều thêm một giây cũng không nữa.

Trợ lý nhìn đồng hồ, còn không đi vào làm thủ tục thì sẽ không kịp chuyến bay mất, cậu bắt đầu dĩ ho nhẹ một tiếng, nhắc nhở hai người còn đang ôm nhau chẳng tách ra được kia: “Phải vào thôi anh Dương ơi, chậm nữa thì muộn mất.”

Lúc này Phương Đường dường như mới nhớ tới trên xe còn có người khác, đổ mắt lui ra khỏi lồng ngực Hứa Ánh Dương, vỗ nhẹ vai anh một cái che giấu sự xấu hổ: “Anh đi đi, bye bye.”

Hứa Ánh Dương cười nhéo nhéo mũi cậu, dặn dò trợ lý của mình: “Lát nữa cậu đưa Phương Đường về khách sạn trước rồi hãy về nhé.”

Trợ lý dĩ nhiên đáp ứng, Hứa Ánh Dương lúc này mới mở cửa bước xuống, fan đang chen bên cửa xe nhanh mắt thấy được Phương Đường ngồi bên trong, tiếng hét chói tai càng trở nên vang dội. Hứa Ánh Dương bình tĩnh đóng cửa xe lại, đặt ngón trỏ ra dấu im lặng với nhóm fan, người sáng suốt đều nhìn ra được tâm trạng của anh rất tốt, trên mặt mang theo nụ cười nhẹ cất bước đi vào trong phòng chờ.

Phương Đường vẫn nhìn theo bóng lưng Hứa Ánh Dương một lúc lâu mới chịu thu hồi tầm mắt, khẽ bảo với hai người ngồi trước: “Đi thôi.”

Mười lăm phút sau, Hứa Ánh Dương nhắn tin tới: “Anh đã qua cửa hải quan rồi, chuẩn bị làm thủ tục, cục cứng về nghỉ ngơi trước nhé, trễ chút sẽ gọi điện thoại cho em.”

Phương Đường rũ mắt xuống, lẳng lặng nở nụ cười, nhắn tin trả lời lại: “Vâng, anh lên đường bình an ha.”

30. Chương 30

Vào ngày tất niên Phương Đường mới về nhà ba mẹ, kể tiếp hơn nửa tháng cậu cơ bản sẽ rảnh rỗi không có lịch trình, mỗi ngày đều có thể ngủ đến khi tự tỉnh, với cậu mà nói thì đây thật sự là một loại hưởng thụ rất xa xỉ.

Ban ngày, cậu ngoại trừ xem TV thì chính là chơi game, đa số thời gian vẫn là gọi điện thoại hay nhắn tin với Hứa Ánh Dương, trêu đùa, cần nhần, nói về chút chuyện vặt vãnh nhằm chán, chỉ hận không thể bù đắp cho bấy năm xa cách đã qua.

Trước đó vào đêm 28 âm lịch, cậu ở nhà tiếp nhận một chương trình phỏng vấn online thông qua weibo, đó là kiểu chương trình fan hỏi còn cậu thì trả lời. Loại hoạt động này cậu đã từng tham gia vài lần, đơn giản chỉ là phát quà cho fan và tạo sự thân thiết gần gũi hơn mà thôi, cho nên cậu rất phối hợp chọn những vấn đề mà phần đông cảm thấy hứng thú, sau đó lại bán manh mà đăng mấy tấm ảnh tự chụp, tóm lại thì mọi chuyện đều có vẻ ổn thỏa không có gì đặc biệt.

Tuy rằng người đại diện nhiều lần dặn dò cậu không được gây đề tài dục sóng, nhưng trước khi kết thúc Phương Đường vẫn nhin không được chọn câu hỏi từ một fan của couple Kẹo Cứng có avatar là hình cậu

và Hứa Ánh Dương.

“Đường Đường bảo bối ơi, cưng thích anh Dương sao?”

“Rất thích ”

Bấm gửi xong, mặt cậu đã nóng sắp bốc hơi luôn rồi. Vừa bấm tải lại trang liền thấy Hứa Ánh Dương trả lời trước tiên, hơn nữa còn được like cho lên thành bình luận đứng đầu.

“Anh cũng rất rất thích Đường Đường [yêu em][yêu em][yêu em]”

Quần chúng vây xem quả nhiên bị cái bánh chó vừa khổng lồ vừa miễn phí này làm ghen, nhao nhao kinh hô quá moe quá ngược cún FA, fan only của hai nhà thì cứ tự nhủ làm như không thấy, tựa hồ lâu dần cũng đã thành thói quen.

Phương Đường cầm lấy di động nhắn tin cho Hứa Ánh Dương: “Anh cũng đang xem chương trình của em trên weibo hả?”

Hứa Ánh Dương nhấn lại một cái icon xoa xoa đầu, Phương Đường dùng hai tay che mặt, mỉm cười đầy sung sướng.

Bữa cơm đoàn viên của Phương Đường là vào đêm 30. Ba mẹ cậu đều là giáo sư phải hướng dẫn sinh viên làm nghiên cứu khoa học cho nên rất bận rộn, một nhà ba người cũng chỉ có ngày lễ ngày tết mới có thể ngồi cùng nhau ăn bữa cơm.

Ba Phương mẹ Phương bận rộn cả buổi chiều làm một bàn đầy thức ăn, Phương Đường muốn vào giúp lại bị đá văng ra ngoài. Lúc ngồi vào bàn rồi cậu mới được giao cho trọng trách rót rượu, cậu nâng ly lên, cười đến cong cong cả hai viên mắt: “Ba, mẹ, không nói nhiều nữa, trước cạn ly này, năm sau nhà mình lại vui vẻ, hạnh phúc nhé.”

Mọi người cùng nâng ly chúc mừng. Một bàn đồ ăn hơn phân nửa đều là những món Phương Đường thích, ba mẹ không ngừng gấp đồ ăn cho cậu, vừa ăn vừa hỏi chuyện cậu suốt, hai người quanh năm suốt tháng phổng chừng cũng chỉ có một lần này đủ thời gian quan tâm tới con trai cưng của họ.

“Gần đây trông Đường Đường vui quá vậy? Có tin gì tốt sao? Công việc thuận lợi lắm hả?”

“Ba mẹ yên tâm đi, công việc của con rất tốt, năm nay kiếm được không ít đâu ạ.”

Phương Đường khoa tay múa chân vẽ ra một con số chín, đắc ý nhướng mày lên.

Đối với ba mẹ Phương Đường thì thu nhập hằng năm của cậu dẫu nhiều đến đâu cũng chỉ là một con số, dù sao bọn họ vốn không có khả năng tiêu nhiều như vậy, điều hai người quan tâm rõ ràng vẫn là vấn đề khác.

“Con với thằng bé Hứa Ánh Dương kia là sao? Có rất nhiều sinh viên chạy tới tìm ba mẹ hỏi thăm quan hệ của các con đây, hai đứa quen nhau từ trước rồi hả? Sao chưa từng nghe con nhắc đến?”

Phương Đường không nghĩ tới mẹ mình mở miệng liền nhắc tới Hứa Ánh Dương, một miếng sủi cảo vừa đút vào miệng thiếu chút đã khiến cậu nghẹn chết: “À... Tụi con... lúc trước là bạn học thôi, khi con ra nước ngoài học thì quen cậu ấy, trước đây ba mẹ cũng đâu có hỏi nên con mới không nói.”

Trong giọng cậu rõ ràng lộ ra vẻ chột dạ, năm đó bọn họ vụng trộm đăng ký kết hôn thì hai nhà đều không biết, ba mẹ cậu thậm chí còn không biết có Hứa Ánh Dương tồn tại trên đời này. Tuy rằng hai năm trước trong nước đã thông qua luật hôn nhân đồng tính nhưng hiểu biết của người bình thường chung quy chưa sâu, cậu cũng không rõ ba mẹ mình nếu biết chuyện giữa hai đứa thì sẽ có phản ứng gì.

Thêm nữa là quan hệ hiện tại của cậu và Hứa Ánh Dương vốn không rõ ràng, cũng chẳng rõ nên tính là cái gì. Vì thế ít nhất là hiện tại, cậu cũng không định thẳng thắn với ba mẹ đâu.

“Tuổi con cũng chẳng còn nhỏ nữa rồi, vẫn chưa suy xét chuyện yêu đương kết hôn sao?”

“Mẹ đừng bận tâm chuyện này vội mà.” Phương Đường thật bất đắc dĩ: “Làm nghề giống con bốn mươi tuổi kết hôn vẫn chưa muộn đâu ạ.”

“Thế thì không được.” Về mặt của ba Phương rất nghiêm túc: “Việc này nên nhanh chóng suy xét, sang năm con nhất định phải mang về một người cho ba.”

Phương Đường: “.....”

Cơm nước xong xuôi, ba mẹ cậu ngồi xem chương trình chào Xuân trong phòng khách, Phương Đường thì trốn về phòng gọi điện cho Hứa Ánh Dương.

“Chúc mừng năm mới, bé ngoan của anh! Em ăn tối xong rồi sao?”

Tiếng cười khê của Hứa Ánh Dương truyền đến, Phương Đường nằm sấp trên giường trả lời anh: “Năm mới vui vẻ, em vừa ăn xong, anh thì sao?”

“Anh cũng vừa mới ăn, mẹ đang chơi mạt chược với các dì, trong nhà một đám nhóc con ồn ào muốn chết, anh trốn ra ban công mới nói chuyện được với em đó.”

Phương Đường cười khê: “Bên nhà anh náo nhiệt vậy à?”

“Đúng vậy, lần sau mang em đến nhà anh chơi nhé?”

“Vâng!”

“Đúng rồi, tầm chừng bốn anh có thể về, đến lúc ấy sẽ tìm em.”

“Sớm vậy sao?” Phương Đường mừng rỡ: “Không phải anh bảo sau rằm à?”

“Mùng ba Tết mẹ anh muốn ra nước ngoài du lịch với hội chị em, mình anh ở lại đây cũng không có gì vui, vẫn nên về thôi.”

“Ba anh thì sao?”

Hứa Ánh Dương khẽ dừng một lát mới nói tiếp: “Hai người họ ly hôn lâu rồi.”

Vừa rồi lúc ăn cơm Phương Đường uống hai ly rượu, vốn còn hơi lâng lâng men say, nghe xong câu này cậu lập tức tỉnh táo, cậu ngồi bật dậy ngạc nhiên hỏi: “Chuyện khi nào? Tại sao vậy?”

“Lúc mình học lớp 12 ấy, ba anh ngoại tình cho nên ly hôn, anh tốt nghiệp đại học xong về nước công tác, mẹ anh cũng theo về sống ở quê ngoại luôn.”

Phương Đường khẽ nhú mày, cậu còn nhớ rõ dáng vẻ của mẹ Hứa Ánh Dương, đó là một người phụ nữ đậm chất, xinh đẹp. Hứa Ánh Dương lúc trước đã từng kể ba mẹ anh là bạn cùng khóa thời đại học, vừa tốt nghiệp liền kết hôn. Năm ấy ba anh tới nước A du học, mẹ anh cũng đi theo, ở bên đó ba anh công tác hơn hai mươi năm cuối cùng dựa vào năng lực bản thân trở thành luật sư người Hoa cực kỳ nổi tiếng bên ấy, mà mẹ anh thì chưa từng ra ngoài đi làm, ở nhà lo bếp núc giống như đa số người phụ nữ truyền thống khác. Tính cách bà yếu đuối không có chủ kiến gì, phần lớn thời gian đều là lo chăm sóc chồng con, một đời cơ hồ đều dâng hiến cho gia đình, không nghĩ tới cuối cùng lại sẽ rơi xuống kết cục như vậy.

Chỉ là Phương Đường nghĩ chuyện này đã xảy ra vào năm lớp 12, vì sao lúc ấy cậu không hề hay biết gì?

“Tại sao anh không nói cho em?”

Hứa Ánh Dương thở dài: “Lúc ấy em bận lo cho kì thi, mỗi ngày ngay cả thời gian nghỉ ngơi cũng chẳng có, anh không muốn em phân tán tinh thần vì chuyện gia đình anh nên mới không nói. Hiện tại thì đã qua hết rồi, mẹ anh cũng đã vui vẻ trở lại, em đừng lo nhé.”

“Vâng, vậy là tốt rồi.”

Trong lòng Phương Đường đột nhiên trùng xuống, cậu vốn tưởng rằng khi đó bọn họ tâm ý tương thông,

chẳng có bất cứ chuyện gì của đối phương mà mình không biết, nhưng rất hiển nhiên những điều mà Hứa Ánh Dương giấu giếm cậu cũng không chỉ riêng chuyện này.

Có điều hiện tại cậu không muốn rối rắm quá nhiều, tất cả đều qua rồi, vậy thì hãy hướng về phía trước đi thôi.

“Hôm nào về anh nhớ báo em một tiếng nha.”

Hứa Ánh Dương cười đáp: “Ừ, anh biết rồi.”

31. Chương 31

Buổi tối ngày mừng 3 Tết, show Đi Vạn Dặm Đường phát sóng tập chín trên kênh của đài truyền hình thành phố H, Phương Đường nhìn thấy ba mẹ mình chuẩn bị sẵn một bình trà, một đĩa trái cây ngồi xuống trước TV, mồ hôi lạnh trên đầu phút chốc đều ứa ra, lắp bắp hỏi họ: “Mấy chương trình giải trí này không phải trước giờ ba mẹ chẳng thích xem sao?”

“Có con mình thì sao lại không xem được?” Mẹ Phương nhìn cậu cứ như nhìn người ngoài hành tinh.

“Các tập trước mẹ đều xem hết hả?”

“Có thời gian thì sẽ coi.”

‘Vậy ba mẹ cứ từ từ ngồi xem đi, con không ở đây hầu đâu.’ Phương Đường âm thầm tự nhủ trong lòng một câu như thế rồi xoay người định về phòng, không ngờ chưa kịp đi thì bị mẹ kéo lại ấn xuống ghế sofa: “Đừng ru rú trong phòng mãi nữa, xem TV với ông bà già này một lát đi.”

Phương Đường không biết làm sao, lòng cậu cứ chột dạ như có tật giật mình. Lúc ghi hình cậu và Hứa Ánh Dương vốn không hề cố kỵ, cộng thêm cái nổi ‘ác ma’ của nhân viên biên tập tổ tiết mục nữa chứ, không khéo lại bị ba mẹ nhìn ra cái gì đấy mất thôi, cậu hoàn toàn không muốn vừa qua năm mới đã bị ba mẹ bắt đi xem mắt với cô nàng nào đó đâu.

Tổng cộng đến hiện tại Đi Vạn Dặm Đường đã phát sóng tám tập, rating tăng lên rất ổn định kéo theo đó độ hot của chương trình cũng ngày càng bùng nổ. Vốn bảy vị khách mời đều là những diễn viên có lượng fan không nhỏ, hôm nay càng trở thành đề tài thảo luận đứng đầu bảng, trên các diễn đàn lớn như weibo, weixin, tieba, Qzone... đều không ngừng lập ra nhiều topic về các mối quan hệ trong show, bất cứ một chi tiết nhỏ nào cũng có thể bị fan phóng đại vô hạn, chẳng những fan trung thành của mỗi người đào bới vui vẻ, hồ hởi mà fan của các couple càng lâm vào trạng thái điên cuồng, bất kể là sẽ được ăn kẹo hay là phải giảm bớt.

Trong đó couple Kẹo Cứng có thể nói là lực lượng mới xuất hiện sau cùng, trước khi chương trình thực tế này phát sóng lượng fan của cặp đôi này đã có không ít, nhưng quân số và độ nóng vẫn thua khá xa so với Đường Phèn hay Dương Hạ. Nhưng từ sau khi chương trình lên sóng, cho dù hai nhà kia vốn nhìn nhau không vừa mắt giờ đây lại liên thủ để đối đầu với fan của couple Kẹo Cứng thì vẫn chẳng thể ngăn nổi mức độ sinh sôi nảy nở như nấm sau mưa của nó. Lượng fan nhà này trên tieba tăng từ mười mấy nghìn lên tới con số một triệu; trên trang weibo thì đề tài về họ nhảy vọt thẳng đến đầu bảng, ở các diễn đàn giải trí lớn thì càng khỏi phải bàn, bất cứ đề tài nào có liên quan tới Phương Đường và Hứa Ánh Dương đều có thể kéo cả vạn bình luận, tốc độ gia tăng chóng mặt khiến người ta nhìn thấy không thể không xuýt xoa cảm thán.

Phương Đường và Hứa Ánh Dương vốn đã là diễn viên trẻ nổi tiếng có vị thế nhất định trong showbiz, sự giao lưu và trò chuyện của đôi bên quá mức tự nhiên không cần fan phải tự tưởng tượng giống những cặp đôi khác, là thật lòng biểu lộ hay chỉ là hợp tác bán hủ trước màn ảnh thì kẻ có mắt đều nhìn ra được, vì thế vô số người qua đường trước chỉ há miệng ăn ké bánh chó đã lập tức chuyển thành fan của couple Kẹo Cứng, fan only của từng người cũng lén lút mở acc nhỏ để ủng hộ, người hâm mộ của các nhà khác thì khóc rống chảy nước mắt, sau khi rút kinh nghiệm xương máu liền bắt đầu leo tường chuyển sang ủng hộ luôn cặp đôi Kẹo Cứng cho nhanh. Đây quả thực là một cảnh tượng kỳ thú có thể nói trước nay chưa từng có.

Tập chín chiếu đến đoạn bọn họ mới tới thủ đô nước E, Phương Đường âm thầm cảm thấy may mà ba mẹ không xem phải cảnh cậu và Hứa Ánh Dương ôm nhau khiêu vũ trên bờ biển trước kia. Sau khi tập đó lên sóng, số lượng theo Kẹo Cứng đã bùng nổ lên thành một làn sóng vang dội, dùng lời của đám cún FA thì đó chính là ‘Mỗi lần bạn cho rằng không còn gì để show nữa thì đôi cầu nam nam kia lập tức sẽ một lần rồi lại một lần thách thức giới hạn chịu đựng của bạn’.

Phương Đường xem lại những gì mình thể hiện trên show đều tự cảm thấy không khí giữa cả hai gay đến mức không thể nhìn thẳng, hoàn toàn không dám tưởng tượng nếu ba mẹ xem được sẽ có cảm tưởng thế nào.

Theo thời gian trôi qua, Phương Đường vẫn đứng ngồi không yên, ba mẹ cậu thì lại xem rất chăm chú, thỉnh thoảng còn thấp giọng trao đổi vài câu, thuận tiện đánh giá các khách mời khác: “Thằng bé tên Hứa Ánh Dương này thoát nhìn có vẻ được giáo dục rất tốt ha.”

Phương Đường cười ngượng ngùng: “Mẹ chú ý tới anh ta nhiều vậy làm gì?”

Mẹ Phương nghiêng đầu nhìn cậu một cái, Phương Đường rất chột dạ, chung quy cứ cảm giác ánh mắt này của mẹ có thâm ý sâu xa khó lường kiểu gì ấy.

Nhìn thấy Phương Đường và Hứa Ánh Dương ở chung phòng mà cậu lại chẳng chịu làm gì, ngay cả hành lý cá nhân đều do anh thu dọn giúp, ba Phương nhìn không được nhú mày: “Con ở bên ngoài đều làm phiền người khác như vậy hả? Chuyện của mình sao lại để người ta phải gánh hộ?”

Mặt Phương Đường dày cả tắc bìa chuyện nói dối: “Ba không biết đấy, cái này chỉ là tăng hiệu ứng cho chương trình thôi mà.....”

Mẹ Phương vỗ vỗ mu bàn tay ba Phương: “Tính tình con trai chúng ta thế nào anh còn không biết à? Tuy nó lười nhưng ngại nhất là nợ nần người khác, người chỉ quen biết xã giao sao nó có khả năng làm như vậy

được. Em thấy nó với cái cậu Hứa Ánh Dương kia nhất định là rất thân thiết rồi.”

Trần Phương Đường đỏ đầy mồ hôi, trời đất ơi, mẹ quả thực là mẹ ruột của con mà.

Cậu tự thấy may mắn vì trong tập lần này cậu và Hứa Ánh Dương không có những hành vi khác thường nào, ba mẹ cậu tuy rằng cảm thấy lạ đối với quan hệ của cả hai nhưng cũng không hỏi nhiều. Sau khi tập chín kết thúc, trái tim của Phương Đường rốt cuộc mới chịu yên vị về lại chỗ cũ.

Ba Phương và mẹ Phương tắt TV trở về phòng đi ngủ, Phương Đường cũng chạy ngay về phòng mình, tùy tay nhấn cho Hứa Ánh Dương một tin trên weixin, đối phương tựa hồ không online cho nên không trả lời cậu.

Phương Đường nhàm chán lướt mạng xem bình luận của fan đối với tập lần này, cậu quen đường thuộc lối truy cập vào diễn đàn giải trí trước đây thường ghé, mở ra bài post về cp Kẹo Cứng mà mình theo dõi đã lâu.

Tốc độ bình luận vẫn rất nhanh, nhóm fan không biết một screenshot từng chi tiết nhỏ về những phân đoạn có mặt hai người. Nhưng có lẽ là khẩu vị của mọi người đều bị cậu và Hứa Ánh Dương nuôi đến kén ăn, trong cả một tập này dù bọn họ vẫn thân mật trò chuyện, cười đùa như trước nhưng không khiến cộng đồng mạng phải xôn xao ầm ĩ gì nữa, fan cp cũng không hăng tiết gà như xưa, thẳng đến khi xuất hiện một bình luận gây chú ý.

“Mọi người chẳng lẽ không nhớ bài post chúc mừng sinh nhật trên weibo của anh Dương sao? Ảnh kèm theo chính là cảnh chụp từ đu quay ở thành phố mà họ tới trong tập này đúng không? Nhưng tôi nhớ rõ bởi vì không đủ tiền nên mấy nam khách mời đâu có được lên đu quay khổng lồ! Hơn nữa khi ghi hình rõ ràng là ban ngày, ảnh trên weibo thì lại là buổi tối, mọi người chưa phát hiện từ sau khi bắt đầu ăn cơm tối liền không có cảnh nào của hai người họ nữa sao? Vô cùng hoài nghi hai tên cậu nam nam này đơn độc chuồn ra ngoài hẹn hò, sau đó còn cố ý đăng weibo show ân ái nữa kìa.”

“Lầu trên vừa nói như vậy tôi chợt nhớ tới đoạn Đường Đường biết thiếu tiền nên không thể chơi đu quay xác thật về mặt ẻm rất khổ sở, đôi mắt đáng thương ấy khiến tôi nhìn mà đau lòng quá chừng chứ đừng nói đến anh Dương, nhất định là buổi tối Hứa Ánh Dương dẫn ẻm đi chơi riêng rồi. Với cả dòng chữ mà ẻm viết mình từng đến đây nữa, ôi chao cái biểu tình vênh váo ấy chính là cố ý khoe ra mà! Giời đất ơi, thật sự là lãng mạn quá đi!”

“Lầu trên +1, không dám tưởng tượng, vừa nghĩ đến thôi đã cảm giác lại sắp bị tọng bánh chó vào họng [con tым tao đau quá man]”

“Kẹo Cứng show ân ái mọi lúc mọi nơi ahihi, phục các anh rồi đây!”

“A a a a a, vốn cứ ngỡ rằng đêm nay sẽ là một đêm nhẹ nhàng bình thản, quả nhiên mị quá ngây thơ ngốc nghếch rồi [doge][doge][doge]”

“Kẹo Cứng is real, không nhận lời phản bác!”

“Ồ mà câu chúc mừng sinh nhật kia rốt cuộc là nói với ai vậy? Sinh nhật của Đường Đường rõ ràng nửa tháng sau mới đến mà?”

Vấn đề này mọi người đều muốn biết, Phương Đường xem đám fan tưởng tượng, phỏng đoán ngày càng đi xa khỏi suy nghĩ của loài người. Cậu nghĩ dù sao nơi này cũng là diễn đàn ảo thế nên rất tốt bụng thuận tay tung lựu đạn.

“Tôi là bạn của Phương Đường, sinh nhật của cậu ấy chính xác phải là ngày đó, không tin lần sau các bạn hỏi Hứa Ánh Dương xem.”

Tốc độ bình luận chọt khựng lại vài giây, sau đó tất cả mọi người kích động hẳn cả lên, tuy rằng đa phần mọi người đều nghi ngờ chủ tài khoản trên câu like câu view, nhưng vẫn có không ít quần chúng tranh nhau vào hỏi.

“Tráng sĩ chớ đi, lưu lại câu chuyện của chàng đi mà! Sinh nhật của Đường Đường thật sự là hôm ấy sao? Vì sao chàng lại muốn bảo tui đi hỏi anh Dương?”

Phương Đường không trả lời lại, lòng thầm nghĩ các bạn không phải fan cp bưng bưng ý chí sao? Giả vờ giả vịt mọe gì nữa, bảo mấy người đi hỏi Hứa Ánh Dương chẳng phải đúng ý mấy người quá còn gì?

Một giờ sau, Hứa Ánh Dương rốt cuộc cũng gọi điện thoại lại cho cậu. “Đường Đường em xuống dưới đi, anh đã trở về, ở ngay dưới lầu nhà em đó.”

Phương Đường sửng sốt: “Anh bảo anh đang ở đâu?”

Giọng Hứa Ánh Dương mang theo ý cười: “Cục cưng à, dưới lầu nhà em đó, mấy hôm trước không phải em đã báo địa chỉ cho anh biết sao?”

Phương Đường nghe xong mà thấy đầu óc vẫn ngốc ngốc mơ màng, tùy tiện khoác vội cái áo liền xông ra cửa, trong lúc chờ thang máy hạ xuống tầng trệt, cậu cơ hồ là gấp gấp đến nỗi muốn xông ngay ra ngoài luôn cho đỡ sốt ruột.

Xe của Hứa Ánh Dương đậu dưới đèn đường bên phía tòa nhà đối diện, anh đứng bên cửa mỉm cười dang hai tay ra.

Phương Đường xông thẳng vào trong lòng anh, đâm mạnh đến nỗi khiến Hứa Ánh Dương phải lui về sau hai bước.

Hai người gắt gao ôm chặt lấy nhau, Hứa Ánh Dương cúi đầu ghé vào lỗ tai cậu nhẹ giọng nỉ non: “Cưng

oi, anh đã về rồi.”

32. Chương 32

Phương Đường cứ tưởng rằng Hứa Ánh Dương sẽ trực tiếp lái xe thẳng về thủ đô, kết quả phát hiện anh không chạy vào trung tâm thành phố mà ngược lại hướng về một nơi trông có phần hoang tàn vắng vẻ.

“Rốt cuộc tụi mình đi đâu vậy?”

“Đến nơi là biết mà, em đừng lo lắng.”

Phương Đường tựa lưng vào ghế ngồi, quay đầu sang nhìn Hứa Ánh Dương chăm chăm không chuyển mắt. Trong đêm tối sườn mặt nghiêng của anh vẫn đẹp trai như trước, độ cong khóe miệng cũng cực kỳ quyến rũ lòng người.

“Đẹp lắm hả?”

Hứa Ánh Dương vẫn nhìn thẳng phía trước, khóe mắt đuôi mày đều là ý cười.

“Rất đẹp.” Phương Đường thấp giọng nỉ non.

“Đường Đường ngốc này!” Hứa Ánh Dương cầm lấy một bàn tay cậu, nhẹ nhàng nắn nắn.

Hai má Phương Đường nóng lên, thu hồi tầm mắt: “Không phải anh bảo mai mới về sao? Thay đổi quyết định mà cũng không báo trước cho em một tiếng nữa.”

“Lúc chạng vạng đưa mẹ ra sân bay liền thuận tiện mua vé bay về luôn, sau đó lái thẳng xe đến đây vì muốn tạo bất ngờ cho em đấy.”

“May mà anh tới muộn.....” Phương Đường thầm nghĩ nếu gặp đúng lúc ba mẹ cậu chưa ngủ thì sẽ phiền phức rồi.

“Sao vậy?”

Phương Đường lắc lắc đầu, vụ này không thể nói ra được đâu.

Nơi Hứa Ánh Dương dẫn cậu tới là một bãi đá hoang phế ở bờ sông ngoại thành, Phương Đường không hề

biết hóa ra ở nơi đây còn có một địa điểm như vậy. Dân cư thưa thớt, thế nhưng cảnh sắc lại không hề tẻ, đêm mùa đông hơi có vẻ tiêu điều hơn đôi chút nhưng xa xa vẫn có thể nhìn thấy ngàn vạn ánh đèn của đô thị phồn hoa.

“Anh, mình tới nơi này làm gì thế?” Về mặt Phương Đường mờ mịt, nghĩ thầm không phải Hứa Ánh Dương kéo cậu tới đây chơi dã chiến đấy chứ, cậu không có loại đam mê hứng thú này đâu à nha.

Hứa Ánh Dương cười xoa xoa tóc cậu: “Chờ anh một lát nhé, bên ngoài lạnh lắm, em đừng xuống, cứ ở trong xe đi cho ấm.”

Phương Đường ngốc ngốc gật đầu.

Hứa Ánh Dương xuống xe, ôm theo một thùng lớn lấy từ cốp sau. Anh chậm rãi đi đến bãi đá cách chỗ xe đậu hơn trăm mét, lấy thứ gì đó trong thùng ra, cứ cách mấy mét lại đặt xuống mặt đất một cái.

Bởi vì bóng đêm tối đen nên Phương Đường không thấy rõ Hứa Ánh Dương đang làm gì, thẳng đến khi một tiếng ‘bụp’ vang lên, pháo hoa bay lên cao ngay giữa màn đêm biến ảo thành đủ các loại hình dạng và sắc màu rực rỡ thì cậu mới giật mình hiểu rõ.

Theo từng đợt pháo hoa nổ rộ trên không trung, bầu trời đêm tối mịt bất chợt bùng lên ánh sáng lung linh huyền ảo. Châm sẵn ngòi tối tận hộp pháo cuối cùng xong Hứa Ánh Dương mới xoay người quay lại xe, Phương Đường ngồi bên trong đã xem đến choáng váng luôn rồi.

Đêm sinh nhật năm cậu tròn mười tám, Hứa Ánh Dương cũng đốt pháo hoa cho cậu hết như vậy. Thời gian khác biệt, địa điểm cũng khác biệt, chỉ có con người là vẫn vậy, một màn trước mắt cùng với khung cảnh năm đó tựa như dần dần hòa lại làm một.

Khi Phương Đường lấy lại tinh thần thì hai mắt đã ngập tràn hơi nước, cậu hấp tấp đẩy cửa đi xuống, đứng ở bên xe ngẩng đầu lên, tầm nhìn trống trải hơn khiến cảnh tượng trước mắt càng thêm rung động lòng người.

Không phải Phương Đường chưa từng được ngắm pháo hoa đẹp hơn hiện tại, thế nhưng tất cả những điều mỹ diệu ấy lại không thể khiến trái tim cậu nhún nhảy giống như những gì Hứa Ánh Dương tự tay làm lúc này.

Hứa Ánh Dương trở lại bên cạnh khẽ ôm lấy cậu vào lòng rồi hỏi: “Có đẹp không?”

Phương Đường nhẹ nhàng gật đầu: “Đẹp lắm.”

“Là anh đẹp hay pháo hoa đẹp hả?”

Phương Đường thu hồi tầm mắt, đối diện với ánh mắt đong đầy ý cười của Hứa Ánh Dương hồi lâu vẫn chẳng thể thốt nên lời, lồng ngực cậu căng lên, cảm xúc lại sôi trào kêu gào muốn tìm nơi thoát ra.

Nhìn hai mắt cậu dần dần đỏ bừng, Hứa Ánh Dương lặng lẽ thở dài rồi đưa tay kéo người vào trong lòng.

Im lặng ôm nhau một lát, Phương Đường khẽ cọ cọ vào cổ Hứa Ánh Dương rồi lui người lại sau, bởi vì thẹn thùng mà xấu hổ không dám nhìn thẳng mắt anh: “Chúng ta nên về thôi, lạnh quá đi mất.”

“Đợi thêm một lát, chờ phóng pháo hoa xong hẵng về.”

“Vâng....”

Phương Đường quay đầu đi tiếp tục ngắm pháo hoa, Hứa Ánh Dương đột nhiên ghé lại gần, ngón tay nhẹ nắm cằm cậu xoay qua rồi đặt một nụ hôn lên trên đôi môi lạnh lẽo kia.

Phương Đường ngẩn người, ánh mắt tựa hồ càng đỏ hơn.

“Em không nói lời nào, anh sẽ coi như em không cự tuyệt anh đó.”

Hứa Ánh Dương lại dán lên, lần này không chỉ là lướt qua liền ngưng nữa mà anh khẽ mút môi Phương Đường, đầu lưỡi liếm qua cánh môi mềm mại của cậu. Phương Đường đứng hình một lát mới bừng tỉnh, lông mi của cậu khẽ run rẩy, cuối cùng vừa hơi hé miệng vừa nâng tay nắm góc áo Hứa Ánh Dương, nhắm chặt hai mắt.

Giống như nụ hôn đầu năm xưa của bọn họ, Hứa Ánh Dương cũng đột nhiên tiến đến gần như thế, mà Phương Đường luôn không rõ nên cự tuyệt anh thế nào, chỉ có thể ngoan ngoãn tước vũ khí đầu hàng.

Đầu lưỡi chạm nhau, quần quýt triền miên tuy hai mà một, Hứa Ánh Dương ôm chặt lấy người kia, dùng hết thấy sức lực nhắm nháp hương vị của cậu. Tay Phương Đường quần lấy cổ anh cố gắng đáp lại, tình cảm đau khổ, kìm nén suốt bao năm rốt cuộc cũng được giải phóng, lửa tình bùng cháy lên cơ hồ muốn thiêu rụi cả hai người bọn họ.

Nụ hôn đến sau bảy năm cách xa vừa chua xót nhưng cũng rất ngọt ngào.

Khi đợt pháo hoa cuối cùng nổ tung ở phía chân trời, màn đêm một lần nữa quay về yên tĩnh. Phương Đường thở hổn hển thối lui, giữa môi hai người kéo ra một sợi chỉ bạc ái muội, cậu liếm liếm môi không được tự nhiên chuyển tầm mắt: “Lúc nào mình mới về đây?”

Hứa Ánh Dương cười khẽ, cụng trán cậu rồi khẽ cọ cọ mũi mình với mũi người kia: “Đường Đường, chúng ta làm hòa được không?”

Tay Phương Đường đang đặt trên vai anh vô thức bám chặt, sau một lát, nhẹ nhàng thốt ra một chữ: “Vâng.”

Hứa Ánh Dương len lén thở ra nhẹ nhõm rồi lại ôm cậu vào lòng thật chặt.

Lúc trên đường quay về, Hứa Ánh Dương vẫn nắm tay Phương Đường không buông, cậu thật bất đắc dĩ nhắc nhở anh: “Anh chuyên tâm lái xe đi.”

“Không sao.” Hứa Ánh Dương cười khế, vẫn nắm tay cậu không chịu buông ra.

Phương Đường không nói tiếp nữa, cậu tựa lưng vào ghế ngồi nhìn cảnh đêm ngoại ô lướt qua ngoài cửa sổ xe, tim dường như vừa trút được gánh nặng mà lẳng lặng mỉm cười.

Hứa Ánh Dương lái xe trở về chỗ ở của mình, đây là lần đầu tiên Phương Đường tới nơi này, thậm chí cậu còn chưa kịp nhìn quanh căn hộ như nào thì đã bị anh ấn lên trên tường mãnh liệt hôn tới.

Khác với nụ hôn dịu dàng triền miên khi ở bờ sông, nụ hôn này mang theo sự nôn nóng, vội vàng và cả dục vọng không hề che giấu.

Khoá áo khoác của Phương Đường bị anh kéo ra, bên trong cậu vẫn mặc cái áo ngủ chưa kịp đổi lúc vội chạy ra ngoài. Tay Hứa Ánh Dương chui từ dưới vạt áo ngủ vào, vuốt ve vòng eo non mịn mẫn cảm của cậu. Thân thể Phương Đường hơi hơi run rẩy, dính chặt trong ngực Hứa Ánh Dương mềm nhũn gần như sắp không đứng vững.

“Cùng ới, chúng ta vào phòng nhé?”

Hứa Ánh Dương dán bờ môi cậu khê thì thầm, Phương Đường nhắm mắt lại, cười trêu anh: “Anh sớm có dự mưu rồi phải không? Làm sao anh biết được em nhất định sẽ theo anh về đây?”

“Chẳng phải em thật sự theo anh rồi đấy thôi..... Đã nhiều năm như vậy, em chưa từng nghĩ tới lần nào hả?”

Đương nhiên là muốn, bọn họ đều là người trẻ tuổi khí huyết dâng trào, đêm khuya tỉnh dậy niệm tưởng lớn nhất chẳng qua chỉ là được triền miên với người mình yêu, đáng tiếc bao nhiêu lần dục vọng khó thỏa, đưa tay sờ qua lại chỉ có cái giường trống không lạnh lẽo.

Nhận được sự đồng ý ngầm từ Phương Đường, Hứa Ánh Dương bế cậu lên như đang nâng niu một đứa trẻ, vội vã đi vào trong phòng, lăn xuống giường lại một lần nữa trao đổi nụ hôn nóng bỏng.

Hứa Ánh Dương lấy từ trong túi quần ra những thứ đã chuẩn bị sẵn, Phương Đường nhìn thoáng qua, mặt tức khắc đỏ bừng: “Anh thật là có chuẩn bị mà đến ha, cái này mua lúc nào đây?”

“Mua trên đường tới nhà em.” Hứa Ánh Dương không ngưng ngừng tí nào, ăn uống và tình dục là bản năng của con người, đều là chuyện thường tình ở huyện, nào có gì phải xấu hổ chứ.

Phương Đường tức giận khẽ đấm vai anh một cái: “Anh dám chắc em sẽ đồng ý với anh sao?”

Hứa Ánh Dương cầm tay cậu lên mút mạnh vào: “Anh biết em mềm lòng, Đường Đường là tiểu thiên sứ mà.”

Tiểu thiên sứ bị lời ngon tiếng ngọt lừa vào ổ sói, hơn nữa còn sắp bị sói ăn sạch vào bụng luôn mất rồi.

Phương Đường cười cắn lên môi Hứa Ánh Dương thật đau: “Nghe anh đó, thế nhưng phải nhẹ một chút, em sợ đau.”

33. Chương 33

Trong phòng chỉ để lại một ngọn đèn bàn mờ nhạt, nửa bên mặt Phương Đường ẩn sau bóng tối, nước mắt hòa quyện với mồ hôi trượt xuống má liền bị Hứa Ánh Dương hôn sạch.

Nơi bí ẩn nhất dưới thân đang thừa nhận gánh nặng chà đạp không chịu nổi, trong đau đớn lại hỗn loạn nhận ra khoái cảm khó có thể nói nên lời, từ nơi ấy lan tràn ra toàn thân, phần yếu ớt nhất cũng bị đối phương nắm trong tay vuốt ve lên xuống, nhưng vẫn chẳng thể được thỏa mãn.

Phương Đường ôm lấy cổ Hứa Ánh Dương, vừa liếm vừa hôn cái cằm hơi nhu nhú râu trước mặt, cậu cong chân lại cọ xát phần eo dẻo dai của anh, trong mắt ngập tràn hơi nước.

Hứa Ánh Dương dừng động tác, hơi thở anh trầm thấp, lửa tình trong mắt bùng hực hết như một con sư tử đang nhìn chăm chăm con mồi. Anh nhẹ nhàng vươn tay lau đi nước mắt trên mặt Phương Đường rồi thấp giọng hỏi cậu: “Cực chưa, em khóc gì vậy? Không thoải mái sao?”

“Anh dùng lực quá, em đau.....”

Lời lên án giống như làm nũng của cậu khiến Hứa Ánh Dương rung động cả tim, anh cúi thấp xuống lưu luyến triển miên hôn môi người ở dưới thân mình, đầu lưỡi chui vào trong miệng cậu, ôn nhu quấn lấy nhau âu yếm thật lâu.

Nụ hôn qua đi, anh dán vào môi Phương Đường nhẹ giọng cười bảo: “Anh sẽ nhẹ một chút.”

Tốc độ dưới thân không hề thả chậm, anh chỉ là hơi ôm Phương Đường nâng lên, khiến mình có thể càng dễ dàng chinh phạt trong người cậu.

Tiếng hai thân thể giao hòa vang lên thật đậm mỹ khiến người ta phải đỏ mặt tía tai, nơi mẫn cảm bị đè ép lặp đi lặp lại. Phương Đường tựa hồ đã quên sạch đau đớn, khoái cảm chi phối toàn bộ thần kinh làm cậu chỉ có thể thở hổn hển và rên rỉ không ngừng, hai tay dùng lực nắm lấy vai Hứa Ánh Dương, hai chân quần trên thắt lưng anh vì hứng khởi mà không ngừng co rút.

Nhiều năm rồi không làm tình, Hứa Ánh Dương có phần khó tự kiềm chế, mạnh mẽ đâm thẳng về trước trong thân thể Phương Đường, khoái cảm khi được bọc lấy chặt chẽ khiến anh nhịn không được thở dốc ồ ồ, vài lần bị buộc đến đỉnh điểm lại cắn răng dừng lại, không nở nhanh như vậy mà qua loa kết thúc.

Hai tay anh nâng eo người dưới thân dùng lực ôm người dậy, đột nhiên tư thế chuyển biến khiến Phương Đường không hề có chuẩn bị rên lên bằng thanh âm thật cao, tư thế ngồi khiến cậu càng có thể cảm thụ rõ ràng Hứa Ánh Dương đâm vào chỗ sâu nhất trong thân thể cậu như thế nào, lưu lại từng vệt từng vệt ấn ký tại nơi ấy ra sao.

Dịch nhầy dính dính bởi vì không ngừng bị động tác đưa đẩy làm chảy ra, quần riết lấy nơi riêng tư của cả hai khiến hai thân thể đang kết hợp càng hiển lộ vẻ đậm mỹ. Hứa Ánh Dương cố ý lấy ngón tay quệt một ít chất lỏng đó lên, lại giúp Phương Đường vuốt ve theo tốc độ thân thể cử động, mang bọn họ cùng nhau tới thiên đường.

Sau cao trào cả người Phương Đường triệt để mềm nhũn, nằm úp sấp trên người Hứa Ánh Dương hồi lâu mới bình tĩnh lại. Hứa Ánh Dương chậm chậm xoa eo cho cậu, cúi đầu hôn lấy những giọt mồ hôi còn vương trên trán.

Phương Đường nhắm mắt lại ngượng ngùng hỏi: “Anh có thích không?”

“Cực kỳ thích, em thì sao?”

“Em cũng rất thích.....”

Hứa Ánh Dương cười thành tiếng khe khẽ, ôm tiểu thiên sứ của mình lại hôn sâu thêm lần nữa.

—

Sáng sớm hôm sau Phương Đường bị điện thoại của mẹ đánh thức, vốn đang còn buồn ngủ mông lung bỗng nghe được giọng chất vấn hỏi xem sáng sớm cậu đã chạy đi đâu của mẹ Phương trong điện thoại khiến cậu nháy mắt lập tức tỉnh táo, vừa trở người lại tác động đến nơi tối hôm qua bị sử dụng quá độ, đau đớn khiến cậu khẽ xuýt xoa một hơi.

“Con sao vậy?”

“Không, không sao ạ.” Phương Đường nào dám nói thật, thuận miệng bịa chuyện: “Tối hôm qua có công việc phải xử lý gấp nên con phải chạy qua bên này một chuyến, lát nữa con sẽ trở về.”

“Nhanh lên nhé, hôm nay còn phải đi chúc tết nhà họ hàng đây.”

“Con biết rồi ạ.”

Phương Đường vừa cúp máy thì thân thể trần trụi ẩm áp của Hứa Ánh Dương nhích lại gần từ sau lưng, môi anh dán lên cổ cậu cọ lung tung: “Cưng ơi em phải về sao?”

Phương Đường tức giận nhéo anh một cái: “Đều tại anh, mẹ em gọi điện thoại tới hỏi xem đi đâu đây này.”

Hứa Ánh Dương cười hôn bả vai cậu: “Có sao đâu, sớm muộn gì chẳng phải gặp mẹ vợ.”

Sao mặt của anh dày quá vậy?

Thực ra trời vẫn còn khá sớm, chỉ mới hơn bảy giờ mà thôi, thế nhưng lúc này cả hai muốn ngủ tiếp cũng không được nữa rồi. Phương Đường bò dậy đi tắm, chỉ chốc lát sau Hứa Ánh Dương cũng theo vào, cậu đẩy anh vài cái chẳng được liền tùy ý anh, hai người lại ở trong phòng tắm đây đưa thân thiết hồi lâu mới chịu rửa mặt thay quần áo, lúc này cũng đã qua tám giờ.

Phương Đường vẫn mặc bộ đồ ngủ tối hôm qua, Hứa Ánh Dương rất sáng suốt không cười cậu, giúp cậu mặc áo khoác rồi kéo kín khóa lại che khuất quần áo bên trong. Anh còn ốp trứng gà và nướng bánh mì làm bữa sáng cho tiểu tổ tông nhà mình ăn uống xong xuôi rồi mới lái xe đưa người về tận nơi.

Dọc theo đường đi Phương Đường đều lười biếng tựa vào lưng ghế ngủ bù, Hứa Ánh Dương thỉnh thoảng lại thò tay qua sờ sờ mặt cậu, lòng thầm nghĩ tối hôm qua có lẽ thật sự đã làm tiểu tổ tông mệt lắm rồi, cũng không có cơ hội cho cậu ngủ bù, đáng tiếc quá.

Mẹ Phương Đường nhắn tin weixin đến bảo họ sẽ tới nhà bác trước, dặn Phương Đường trở lại thì nhanh chóng qua, Hứa Ánh Dương vẫn là đưa cậu về nhà trước, tốt xấu gì cũng nên thay quần áo cho lịch sự đã.

Bởi vì trong nhà không có ai nên Phương Đường trực tiếp dẫn người vào luôn. Nơi này là ngôi nhà Phương Đường sinh sống từ bé, Hứa Ánh Dương sớm đã muốn tới xem.

Nhà họ Phương không hổ là gia đình tri thức, bài trí trong nhà rất lịch sự và đậm màu cổ xưa. Thư phòng rất lớn, ba mặt tường đều là các loại sách quý. Hứa Ánh Dương cảm thấy thật kỳ diệu, nghĩ đến ông bà Phương hẳn là người rất có học thức, rất có giáo dưỡng, vậy mà không biết tại sao lại sinh ra tên nhóc đơn thuần ngốc nghếch như Phương Đường.

Anh lại đi tham quan phòng của Phương Đường, trên tường dán đầy các loại tranh ảnh hoạt hình, thoát nhìn có vẻ đã dán từ khá lâu, góc tường còn có những mô hình hơi phủ bụi, vừa thấy liền biết hẳn cậu đã sưu tập từ thời thiếu niên. Nghĩ đến khi Phương Đường mới mười mấy tuổi, Hứa Ánh Dương liền mềm lòng như muốn tan ra.

“Đừng nhìn, mau đi đi, mẹ em lại gọi qua thúc giục nữa bây giờ.”

“Cuối cùng cũng biết ba mẹ vợ thích cái gì, lần sau chính thức tới thăm hỏi anh sẽ không quá lúng túng nữa.”

“Ai là ba mẹ vợ của anh hả? Mặt dày cả mét rồi kia!”

Hứa Ánh Dương cười nắm cằm cậu khế lắc lắc: “Chúng ta đã kết hôn bảy năm rồi đó cưng à.”

Phương Đường mặc kệ anh, sao anh không nói cũng đã ở riêng bảy năm, thiếu chút nữa còn ly hôn luôn đi.

Sau đó Hứa Ánh Dương lại đưa cậu qua nhà bác, Phương Đường bảo anh dừng xe trên đường nhỏ cách hai con phố, trước lúc xuống xe còn chủ động quay qua hôn hôn khoe miệng anh.

Hứa Ánh Dương ấn người vào trong lòng, im lặng ôm cậu một lát.

“Đường Đường, tối nay còn có thể gặp em không?”

“Để xem tình hình đã...”

“Ừ, anh không đi, anh sẽ thuê phòng khách sạn gần nhà em, em có thời gian thì qua tìm anh nhé.”

Phương Đường vừa nghe thấy thế liền xót xa cực kỳ: “Anh làm gì mà phải ở khách sạn chứ?”

“Vậy làm thế nào?” Hứa Ánh Dương cười: “Hay là để anh tới nhà em ở ha?”

Phương Đường: “.....”

Hứa Ánh Dương vỗ vỗ đầu cậu: “Anh nói đùa đấy, không chọc em nữa, biết em hiện tại ở với ba mẹ không tiện mở miệng mà, về sau rồi nói. Anh ở khách sạn hai ngày thôi cũng không sao đâu, dù sao có em gần đây còn gì.”

Phương Đường tựa vào vai anh khẽ gật đầu: “Em sẽ nghỉ cách sớm đi ra, anh chờ em nhé.”

“Ừ, bảo bối của anh.”

34. Chương 34

Nhà bác của Phương Đường chuyên về kinh doanh, trong nhà có một cô em họ nhỏ hơn cậu hai tuổi tên là Tề Hi Điềm, cũng chính là cô gái lúc trước ôm ấp giấc mộng trở thành minh tinh màn bạc nên kéo Phương Đường cùng đi thử vai, kết quả lại khiến cậu trúng tuyển. Sau này Phương Đường trở thành thần tượng nổi tiếng với hàng vạn thiếu nữ hâm mộ, thì cô em họ Tề Hi Điềm cũng trở thành nữ chính hot nhất trên mạng. Bởi vì người cũng như tên, diện mạo của cô ngọt ngào thanh thuần, tính cách lại dễ thương trong trẻo, những bài bình chọn top 10 nữ chính của dòng phim chiếu mạng nhiều lần đều có tên cô, đây cũng xem như cô đã thực hiện được phần nào giấc mộng làm ngôi sao của mình.

Phương Đường vừa đến Tề Hi Điềm liền nhiệt tình chạy ra, cười hì hì gọi cậu: “Anh hai à.”

Phương Đường tròn trắng mắt: “Anh là anh họ mà đây.”

“Đều giống nhau, đều giống nhau mà.” Tề Hi Điềm kéo cậu vào phòng mình, đầy mặt nịnh nọt: “Anh Đường Đường à, anh với anh Dương thân nhau lắm phải không, anh giúp em xin anh ấy mấy tấm ảnh kèm chữ ký đi.”

Phương Đường vừa nghe liền muốn xử tử ngay cô nàng, Tề Hi Điềm này tuy rằng thường xuyên có những ý tưởng mơ mộng nhưng cũng là cô gái rất có cốt khí. Sau khi Phương Đường nổi tiếng từng nghĩ tới chuyện giúp cô tiến xa trong sự nghiệp thì lại bị cô từ chối, đại khái là thấy cậu mỗi ngày đi sớm về khuya quay phim rất vất vả thế nên Tề Hi Điềm mất dần hứng thú với giới giải trí này. Làm ở mảng chiếu mạng cũng chưa bao giờ dựa vào tên tuổi Phương Đường để được nổi tiếng, người ngoài chẳng ai biết quan hệ của hai anh em, nhưng cô có cái tật lớn nhất chính là rất mê Hứa Ánh Dương, còn là fan nào tàn trung thành.

Đám trạch nam mê muội Tề Hi Điềm đều biết nữ thần của mình là fan của Hứa Ánh Dương, vì thế không ít người từng oán hận anh, những chuyện này đương nhiên Hứa Ánh Dương không biết, nhưng Phương Đường thì lại rõ ràng rành mạch. Lúc trước mỗi lần nhìn thấy cô em họ này lộ ra vẻ mặt mê giai ngay trước mắt mình, cậu đều hóa thành biểu tình táo bón. Khi ấy Tề Hi Điềm vẫn nghĩ giữa họ là quan hệ đối thủ cạnh tranh nên mới không vừa mắt nhau như thế, đương nhiên hiện tại cô mới biết thực ra là mình quá ngây thơ rồi.

Không vừa mắt cái quần què ấy, rõ ràng là còn có ‘gian tình’ luôn kia kìa!

Mà nguyên nhân Phương Đường khó chịu cũng rất đơn giản, hà cớ gì em họ mình không thần tượng anh nó mà lại đi theo tên ‘tra nam’ Hứa Ánh Dương kia?

“Mày mê anh ta thế cơ à?”

“Em yêu anh có trời đất chứng giám, nhưng anh yên tâm, em sẽ không giành người với anh đâu, hiện tại em là fan của cp Kẹo Cứng mà.”

Cái quỷ gì vậy? Phương Đường nghiêng mắt liếc cô nàng: “Không phải là mày sẽ lăn lộn trên mạng hóng hớt rồi tung đủ thứ tin đồn này nọ ra đấy chứ?”

“Chuyện này thì anh cứ yên tâm, những gì không thể nói em nhất định sẽ không hé răng nửa lời.” Tề Hi Diễm tỏ vẻ vô cùng chân chó: “Thế nên anh có thể tiết lộ chút được không, rốt cuộc hai anh là quan hệ gì vậy?”

“Quan hệ được pháp luật công nhận.”

“Hả?” Tề Hi Diễm sững sốt mở to hai mắt nhìn cậu: “Thật hay giả vậy?”

“Đương nhiên là thật, loại chuyện này anh lừa mày làm gì, bảy năm trước tụi anh đã đăng ký ở nước A rồi, sau này bởi vì một vài nguyên nhân nên tách ra, gần đây mới làm hòa rồi, mày đừng lộ ra đấy, đặc biệt là không thể nói cho ba mẹ anh đâu, biết chưa?”

Phương Đường và cô em họ này lớn lên cùng nhau, cậu luôn luôn yên tâm với độ kín tiếng của cô nàng, nói cho cô nghe chỉ đơn giản vì việc này cậu giấu trong lòng nhiều năm như vậy, sớm đã muốn tìm ai đó để tâm sự, hơn nữa ba mẹ cậu rất thương Tề Hi Diễm, lúc come-out có cô em này hỗ trợ khuyên nhủ sẽ dễ dàng hơn một ít.

Đầy mặt Tề Hi Diễm là biểu tình choáng váng, hồi lâu sau mới áp chế không được kéo tay áo Phương Đường hét rầm lên, lập tức lại nghĩ tới tin này chỉ có thể giữ trong lòng chứ không thể chia sẻ với các chị em trên mạng kia được, anh họ đây là muốn cô ghen chết mà.

“Em không cần chữ ký nữa! Em muốn gặp anh rể cơ! Mang em đi, mang em đi đi mà!”

Xung hô ấy khiến Phương Đường nhin không được run rẩy khóe miệng: “Có anh kí tên cho mày đã tốt lắm rồi, chuyện khác về sau lại nói, thế nhưng mày phải giúp anh một việc nha gái.”

“Chỉ cần có thể cho em gặp anh rể, cái gì em cũng làm!”

“Lát nữa cơm nước xong, bảo với ba mẹ anh là mày muốn ra ngoài dạo phố, bắt anh cùng đi với mày.” Phương Đường nghĩ mẹ cậu có khả năng đã nổi lên hoài nghi với cậu rồi, muốn tìm cơ đi ra ngoài thì dù sao cũng phải kéo người đi theo.

“Hí hí, anh muốn đi gặp anh rể đúng không? Chẳng phải tối qua anh về rồi còn gì?”

“Sao mày biết được?”

“Em là fan ruột của anh mà, hành trình của anh dĩ nhiên em nắm gọn trong lòng bàn tay rồi.”

Phương Đường gật đầu, điều này ngược lại cũng không kỳ quái, fan có tin tức nhanh nhạy thì có thể lấy được thông tin chuyển bay của bọn họ là chuyện rất bình thường.

“Anh ấy quả thực đã trở lại, còn đến bên này nữa, nhưng mày đừng mơ hôm nay anh đưa mày đi gặp anh.”

Hiện tại cậu đang thầm mong được trải qua thế giới hai người với Hứa Ánh Dương, mang cái bóng đèn to đèn này theo thì làm ăn được gì.

“Yên tâm, em biết ý lắm mà, hai anh hiện tại rất muốn quần quýt triển miên, đều là anh rể của em rồi thì muốn gặp lúc nào chẳng được, hôm nay sẽ không đi theo phá các anh đâu.”

“Tốt, xem như mày thức thời đây.”

Ăn xong bữa cơm trưa, Phương Đường liền kéo Tề Hi Diễm ra ngoài, cậu đi tìm Hứa Ánh Dương còn cô thì hẹn hội bạn thân đi dạo phố. Nhìn thấy dáng vẻ khẩn cấp của Phương Đường, Tề Hi Diễm nhìn không được cảm thán: “Sức hấp dẫn của anh Dương thật lớn quá mà, ngay cả anh Đường Đường nhà mình đều có thể bị anh ấy ăn sạch sẽ.”

“Mày không nói không ai bảo mày cầm đầu gái.”

“Hóa ra anh sớm đã là trai có chồng, lúc trước còn nhờ anh giả làm bạn trai em nữa mới sợ chứ, việc này trăm ngàn lần không thể để anh Dương biết nha, bằng không ảnh nhất định sẽ ghim em.”

“Ồ, biết rồi.”

Việc này kể lại thật ra cũng chẳng có gì, Tề Hi Diễm xinh đẹp nên ông bướm theo đuổi cô rất nhiều, lúc trước cô thấy phiền quá nên lần nào cũng kéo Phương Đường giới thiệu là bạn trai của mình. Sau này Phương Đường vào giới giải trí rồi thì không thể làm như vậy được nữa, nhưng những người bạn không biết quan hệ họ hàng của bọn họ vẫn theo hỏi cô và Phương Đường còn yêu nhau hay không, Tề Hi Diễm lười làm rõ sự thật, hơn nữa còn có thể thỏa mãn chút lòng hư vinh khi có người yêu đẹp trai nên chẳng buồn đính chính luôn.

Phương Đường cũng không để chuyện này trong lòng, đưa cô đến tận nơi rồi tiện đường mua chút đồ ăn vặt và bánh ngọt xong thì đi thẳng tới khách sạn mà Hứa Ánh Dương đang ở.

Hứa Ánh Dương cũng vừa mới dùng bữa trưa gọi từ bếp ăn của khách sạn, một mình anh đợi ở trong này quả thực rất nhàm chán, mà lại cũng chẳng tiện đi ra ngoài, nhưng chỉ vừa nghĩ đến nhà Phương Đường ở gần đây, thời gian này cũng trở nên không quá khó sống nữa.

Trên tay Phương Đường xách hai gói to, cửa phòng vừa mở liền hướng về phía Hứa Ánh Dương lộ ra nụ cười rạng rỡ: “Chào anh chàng đẹp trai, em tới rồi đây!”

Hứa Ánh Dương tiếp nhận đồ trong tay cậu đặt hết xuống đất, kéo người vào liền đóng cửa, trực tiếp bế ngang cậu lên.

Cả hai lăn lên giường kề cận thân mật hôn nhau thật lâu. Nụ hôn qua đi, Phương Đường mỗ mỗ lên môi Hứa Ánh Dương giống như một đứa trẻ đang thơm ba mình: “Ồ trong này chán lắm phải không, qua hai ngày nữa đi thăm hết họ hàng xong là em có thể trở về với anh rồi.”

“Không sao, anh chờ em được mà.”

Bọn họ tựa vào trên giường anh một miếng em một ngậm chia nhau cùng ăn một cái bánh Mousse vị sô-cô-la, Phương Đường bỏ nhào vào trên người Hứa Ánh Dương, đầu lưỡi thò vào trong miệng anh cố gắng tranh cướp, ngay tức khắc lại bị Hứa Ánh Dương ấn vào trong lòng, hôn đến mức gần như chẳng thể thở nổi.

“Còn dám quyến rũ anh nữa không? Hử?”

Phương Đường thở hổn hển xin tha: “Không dám, đại hiệp tha mạng.”

“Đến đây sưởi ấm giường cho đại hiệp thì sẽ tạm tha cưng.”

Tay Hứa Ánh Dương vuốt ve qua lại nơi mẫn cảm trên người cậu, sờ đến khi Phương Đường triệt để mềm nhũn, kế tiếp liền tùy ý anh muốn làm gì thì làm.

35. Chương 35

Sau mừng bầy Tết Phương Đường và Hứa Ánh Dương mới cùng nhau trở về thủ đô, cậu ở lại nhà Hứa Ánh Dương làm heo lười phải bảy tám ngày, hai người trải qua một tuần ngọt ngào như mật. Tiếp đó cả hai thương lượng chuyển về sống chung, tuy rằng hiện tại Hứa Ánh Dương có một căn hộ ngay sát vách chỗ ở của Phương Đường, nhưng muốn thông hai bên rồi trang hoàng lại cũng là chuyện hết sức phiền toái. Cuối cùng bọn họ quyết định chuyển đến một căn nhà kiểu mới rộng hơn ba trăm mét vuông mà Hứa Ánh Dương đã mua trước kia.

Sau bảy năm xa cách, rốt cuộc cả hai đã có một căn nhà chân chính thuộc về riêng mình.

Có điều căn nhà ấy còn cần quét tước và sửa sang lại nhiều nơi, nhưng cũng không vội, tết Nguyên Tiêu qua đi bọn họ sẽ phải trở lại đoàn phim, đợi đến khi quay xong bộ phim này còn phải hơn một tháng nữa, sau đó mỗi người lại sẽ bắt đầu quay phim mới, chân chính rảnh rỗi phỏng chừng phải chờ tới sáu tháng cuối năm, từ giờ tới lúc ấy cũng còn khá lâu.

Chuyện của họ giấu được người khác lại chẳng thể gạt được nhân viên công tác bên cạnh. Sau khi nghỉ Tết quay trở lại làm việc, hai người liền mời mọi người của đoàn đội đôi bên cùng nhau ăn cơm. Dù sao Hứa Ánh Dương và Phương Đường trong tương lai sẽ ở bên nhau, mà khả năng rất lớn là sẽ công khai với toàn thể công chúng, họ còn cần những người này giúp đỡ hỗ trợ sức lực.

Đối với quyết định của Phương Đường và Hứa Ánh Dương, không ai biết nên làm sao, chỉ nghĩ tới vài năm trước đoàn đội nhà mình còn bày trò đấu đá, tranh giành với bên kia thì mọi người ngồi đây đều cảm thấy mất mặt. Đương nhiên người khởi xướng đã hòa thuận như ban đầu thì người khác cũng cứ xem như mất trí nhớ là được rồi.

Vài ngày sau, hai người tiếp tục trở lại đoàn phim thực hiện nốt phần quay còn dang dở. Ngày đầu tiên của năm mới bên chỗ Phương Đường đạo diễn tràn ngập vui sướng mang người tới phát bao lì xì cho tất cả diễn viên và staff trong đoàn, còn thông báo đây là tấm lòng của giám đốc Lý tặng cho mọi người lấy hên.

Người đàn ông phát bao lì xì ấy Phương Đường vẫn còn ấn tượng, chính là trợ lý lần trước trong bữa tiệc liên hoan đã đưa danh thiếp của Lý Bình Lai cho cậu. Không phân diễn viên chính, phụ hay là nhân viên công tác, trong bao lì xì của mỗi người đều có 880 tệ, chút tiền ấy đương nhiên ai cũng không thiếu, thuần túy xem như là tiền thưởng mà thôi, thế nhưng đi làm ngày đầu tiên đã nhận được số tiền mừng như vậy khiến mọi người đều rất vui vẻ.

Cũng khó trách tiếng tăm của Lý Bình Lai trong giới vẫn được nhận xét rất tốt, quả thật là kẻ khôn khéo biết đối nhân xử thế.

Phương Đường trừ việc nhận được một bao lì xì, thì còn được trợ lý của Lý Bình Lai tặng riêng thêm một hộp bánh quy. Phương Đường liếc mắt nhìn qua không ngờ lại là hãng bánh thủ công nổi tiếng của nước Y, thế nên cậu vô cùng sung sướng.

Hãng bánh này chỉ mở hai chi nhánh tại nước Y, tiếng tăm và chất lượng của nó thì khỏi phải bàn, mỗi ngày đều có người từ khắp nơi trên thế giới nghe danh đến xếp hàng mua. Khi họ ghi hình cho show thực tế ở thủ đô nước bạn cũng từng đi ngang qua cửa tiệm ấy, lúc đó Phương Đường còn lại gần hỏi thăm giá, biết được một hộp bánh quy còn đắt hơn phí sinh hoạt nửa ngày của các khách mời liền từ bỏ ý định mua, thực ra sau này Hứa Ánh Dương đã lặng lẽ dặn trợ lý của anh đi mua rồi, sau khi kết thúc cảnh quay buổi tối cũng đã đưa cho cậu ăn, mùi vị quả thật rất ngon.

Có điều cậu không hề nghĩ đến Lý Bình Lai sẽ tặng thứ này cho cậu, vừa rồi cậu cố ý chú tâm thì nhận thấy nữ chính cũng chỉ nhận được một bao lì xì mà thôi, chỉ riêng cậu là nhận được món quà bất ngờ này. Rất hiển nhiên, Lý Bình Lai đã từng xem show thực tế kia của cậu, hơn nữa còn cực kỳ để tâm.

Xem ra lần trước cậu từ chối khéo léo vẫn chưa khiến đối phương từ bỏ ý định, đương nhiên Phương Đường sẽ không cảm thấy Lý Bình Lai thật sự thích mình nhiều đến vậy, có vài người chính là như thế, càng không để kẻ đó được như ý thì hấn lại càng hưng phấn. Hơn nữa Phương Đường từng nghe người ta nói qua, Lý Bình Lai phong lưu đa tình, thay bồ hơn cả thay áo, nhưng ngược lại cũng không phải chỉ là giao dịch tiền – tình mà ông ta còn rất am hiểu những thủ đoạn lăng mạn gây bất ngờ, chỉ cần ông ta chưa chán ngấy đối với ‘con môi’ thì sẽ cương nững trong tay như bảo bối, cũng khiến không ít người thật sự động lòng với kẻ như ông ta, thậm chí còn khẳng khái một lòng một dạ.

Nhưng mà Phương Đường chẳng những không cảm thấy vinh hạnh, ngược lại còn thấy rất mệt mỏi. Cậu biết Lý Bình Lai hành động như vậy càng chứng tỏ ông ta không dễ đối phó như kẻ khác. Tuy rằng cậu cũng không sợ ông ta nhưng dù sao đối phương cũng là nhà đầu tư lớn trong giới giải trí, có thể không đắc tội thì cậu cũng thật sự không muốn xé rách bức màn giả dối đó.

Hộp bánh quy kia cuối cùng Phương Đường vẫn không ăn, thật sự cậu chẳng thể nào nuốt nổi, thế nên đưa cho trợ lý đem chia cho mọi người, tạm thời quảng chuyện này qua một bên.

Hôm nay bên Hứa Ánh Dương cũng là ngày làm việc đầu tiên trong năm mới, đoàn phim mời các nhà truyền thông tới ghi hình, Phương Đường thừa dịp thời gian ăn cơm giữa trưa trốn vào trong phòng nghỉ, xem các đoạn video mà phóng viên hôm nay quay được.

Trong đoạn phỏng vấn dàn diễn viên, Hứa Ánh Dương thân là nam chính dĩ nhiên là bị hỏi nhiều nhất. Ngoài những chuyện thú vị xảy ra trong quá trình quay phim, anh còn kể vài chuyện vui trong năm mới, phóng viên quanh co lòng vòng hỏi anh nguyên nhân trở về thủ đô trong Tết sớm đều bị Hứa Ánh Dương pha trò bỏ qua. Có phóng viên không cam lòng truy vấn: “Gần đây trên mạng vẫn nghị luận rất nhiều về bài đăng chúc mừng sinh nhật của anh trên weibo vào tháng mười hai, anh có thể bật mí cho mọi người rốt cuộc người nhận lời chúc đó là ai được không?”

Phương Đường cũng không ngờ ngày đó cậu chẳng qua tâm huyết dâng trào mà lộ ra chút thông tin lại gọi ra thảo luận và phỏng đoán với quy mô không nhỏ, mà hôm nay quả thật có người tới hỏi thẳng trước mặt Hứa Ánh Dương rồi.

Hứa Ánh Dương mỉm cười, thản nhiên trả lời: “Là Phương Đường.”

Các phóng viên ồ lên, người vừa đặt câu hỏi hưng phấn nói tiếp: “Sinh nhật của Phương Đường không phải là ngày 28 tháng 12 sao?”

“Trước đây lúc đăng ký bị nhầm lẫn nhưng vẫn không sửa lại, sinh nhật chính xác của cậu ấy thực ra là ngày 14.”

“Không phải cậu ấy cố ý sửa để trẻ hơn chứ?”

Hứa Ánh Dương cũng không để ý đối phương cố ý moi móc hỏi khó, kiên nhẫn trả lời: “Có ai cố tình muốn khai tuổi nhỏ đi lại chỉ sửa nửa tháng à? Hai ngày đó với cậu ấy đều rất có ý nghĩa, một là ngày được chào đời, một là ngày trên chứng minh thư được mọi người nhớ tới, dù có chúc mừng sinh nhật cậu ấy vào ngày nào thật ra đều không khác biệt lắm.”

Lời này nói ra chủ yếu là giúp Phương Đường vỗ về người hâm mộ mà thôi, miễn cho các cô gái cảm giác mình bị lừa gạt. Trên thực tế ngày trên chứng minh thư kia chẳng hề có ý nghĩa gì đối với Phương Đường, chỉ là ngày mỗi năm đúng giờ cậu sẽ online để tặng kẹo cho fan mà thôi.

“Quan hệ giữa hai anh có vẻ tốt quá ha, ngay cả chuyện riêng tư như vậy mà anh cũng biết.” Có phóng viên cảm thán.

Hứa Ánh Dương chớp chớp mắt: “Đó là chuyện đương nhiên.”

Phương Đường nhìn màn hình di động cười ngây ngô, đúng lúc này Hứa Ánh Dương gọi tới, câu đầu tiên cậu nói sau khi nghe máy chính là: “Em mới xem phỏng vấn của anh.”

“Về sau mỗi năm em sẽ có hai lần tổ chức sinh nhật, sẽ bận rộn rồi.”

“Toàn nhờ phúc của anh đấy.” Phương Đường nghĩ vẫn sẽ tổ chức sinh nhật như mọi khi thôi, còn ngày chân chính kia đương nhiên là phải trải qua thế giới riêng với Hứa Ánh Dương rồi.

“Em nhớ anh.”

“Anh cũng nhớ em.”

Hai người buồn nôn kể ra khổ tâm khi ly biệt, tuy rằng thực ra bọn họ chỉ mới tách nhau ra có một buổi sáng.

“Nghe nói ngày đầu tiên quay phim em đã nhận được bánh ngọt nổi tiếng của nước ngoài từ chỗ ông chủ lớn, phải không?”

Trọng giọng nói của Hứa Ánh Dương mang theo ý cười, hiển nhiên cũng không phải đang nghi ngờ gì cậu.

Phương Đường thật bất đắc dĩ: “Ngay cả cái này anh cũng biết, anh xếp người theo dõi em đúng không?”

Dĩ nhiên là anh chẳng sắp xếp ai ở bên theo dõi rồi, chẳng qua là các trợ lý của họ thường xuyên qua lại, không thể lên mạng công khai liền tạo nhóm chat chia sẻ không biết một bánh chó mà hai vị nhà mình tung ra mỗi ngày. Buổi sáng lúc Phương Đường đưa bánh quy cho trợ lý, có người thuận miệng nói ra liền bị người bên phía Hứa Ánh Dương biết, thế nên đương nhiên anh cũng nghe được chuyện này.

“Ông ta không làm khó em chứ?”

Hứa Ánh Dương vẫn cảm thấy lo lắng, Phương Đường bèn kể lại chuyện gặp phải trong bữa tiệc liên hoan trước Tết.

Bên kia điện thoại Hứa Ánh Dương nghe được nhện không được nhú mày, anh cũng không hoài nghi Phương Đường, chỉ là lo lắng cậu sẽ bị người ta ức hiếp: “Mặc kệ bọn họ muốn làm cái gì, em đừng để ý đến ông ta là được. Nếu ông ta thật sự tới gây phiền toái cho em nhất định phải nói với anh, anh sẽ giải quyết.”

Tuy rằng không biết Hứa Ánh Dương có thể sử dụng biện pháp gì để xử lý nhưng Phương Đường biết anh nói được thì nhất định làm được, chẳng qua hiện tại Lý Bình Lai không có hành động gì quá mức, bọn họ cũng không nhất thiết phải làm căng chuyện này.

“Anh yên tâm đi, mấy năm qua em cũng đâu phải sống uổng phí. Em không sợ ông ta, cùng lắm thì cứ lờ ông đi thôi, khỏi đóng phim nữa cũng được.”

Hứa Ánh Dương lại bị cậu chọc cười: “Ừ, em không cần đóng phim nữa đâu, anh nuôi em.”

“Dù em đang còn làm việc anh cũng phải nuôi em chứ!” Phương Đường nói cứ như rất đúng lý hợp tình ấy: “Cả em cũng nuôi anh nữa.”

Tâm trạng của Hứa Ánh Dương cực kỳ sung sướng: “Cực cưng à, em nói gì cũng đúng hết.”

36. Chương 36

Vào đầu tháng ba, bộ phim của Phương Đường sẽ chính thức đóng máy. Căn nhà mới của cậu và Hứa Ánh Dương đã thuê người tới thu dọn quét tước sạch sẽ. Lúc chuyển đồ thì cậu không nhờ người khác, tự mình qua lại vài chuyến đem hết những thứ cần thiết của bọn họ tới.

Nhìn căn nhà mới từ trong trống rỗng dần dần được lấp đầy trở nên ấm áp có hơi người hơn hẳn khiến trong lòng Phương Đường tràn ngập vui sướng và thỏa mãn. Hai đôi dép lê, hai cái ly thành cặp, bàn chải đôi tựa vào nhau trên bồn rửa mặt, mỗi một món đồ đều là cậu tỉ mỉ chọn lựa, mang theo vô vàn mong chờ với cuộc sống mới.

Ngay cả bộ chăn ga trên giường cũng là màu sắc mà cậu và Hứa Ánh Dương đều thích, lớp chăn mềm mại sờ lên rất thoải mái, Phương Đường lăn một vòng trên đó, nghĩ đến vài hình ảnh khiến người ta nóng mặt đỏ tai liền nhin không được cười ngáy ngồ.

Chính giữa giường trải một chữ “Song hỉ” đỏ rực được cắt giấy tỉ mỉ, là một trợ lý khéo léo của Phương Đường tự tay cắt tặng, lúc đưa cho Phương Đường vốn chỉ là vì muốn trêu chọc. Ngoài mặt Phương Đường giả vờ như không thèm để ý nhưng thật ra lại tự tay mang đến nhà mới, cẩn thận trải lên giữa giường của bọn họ, hòa với chăn nệm màu lam nhạt vừa tạo cảm giác hạnh phúc lại vừa rất đẹp.

Cậu thầm nghĩ qua hai ngày sau bộ phim của Hứa Ánh Dương cũng đóng máy, khi bọn họ chính thức chuyển vào tổ ấm này nhất định phải có một lần động phòng hoa chúc chính thức trên cái giường trước mặt.

Ngày ghi hình cuối cùng của Hứa Ánh Dương, Phương Đường mua rất nhiều bánh ngọt và đồ uống tới thăm đoàn phim, lấy danh nghĩa Hứa Ánh Dương tặng cho mọi người. Có người quen biết cậu liền cười vui vẻ trêu ghẹo: “Phương Đường thật đúng là giống hệt trên mạng nói nha, cậu thành vợ hiền bé nhỏ của anh Hứa rồi hử? Mấy chuyện mời khách, khao đồng nghiệp cậu định tự thân làm hết luôn sao?”

Phương Đường không hề đỏ mặt đáp lại: “Tên em viết trong sổ hộ khẩu nhà anh ấy mà.”

Mọi người cười vang, ai cũng chỉ tưởng là cậu đang nói đùa.

Buổi tối Phương Đường còn ăn ké bữa tiệc đóng máy, Hứa Ánh Dương là nhân vật chính hiển nhiên bị chuốc không ít rượu lại cộng thêm căn hộ Phương Đường vài ly nữa cho nên lúc được Phương Đường đỡ lên bảo mẫu xe anh đã say đến mức mơ mơ hồ hồ, thế nhưng vẫn hí hóp mắt cười nhìn cậu.

Phương Đường thật vất vả mới đưa được con ma men này lên xe, vừa ngồi xuống liền bị đối phương kéo vào trong lòng. Hứa Ánh Dương ép cậu sát vào ghế ngồi, dán cả người lên muốn hôn cậu, hôm không dứt từ má trượt xuống cổ, cuối cùng là lên đôi môi ẩm áp.

Phương Đường ngượng ngùng đẩy anh ra, ấp úng nhắc nhở: “Còn có người khác ở đây đấy.”

“Không sao, cứ kệ bọn họ.” Hứa Ánh Dương thấp giọng nỉ non, môi vẫn cọ lung tung trên mặt cậu.

Tài xế hết sức chăm chú lái xe, hai trợ lý ngồi nghiêm chỉnh mắt nhìn thẳng phía trước giả vờ như mình không hề tồn tại.

Phương Đường bảo tài xế trực tiếp đưa bọn họ tới căn hộ mới. Lúc vào thang máy Hứa Ánh Dương vẫn dính chặt lấy cậu như trước, giống như một đứa trẻ cần Phương Đường phải dỗ vậy.

Đây là lần đầu tiên Phương Đường thấy dáng vẻ uống say của Hứa Ánh Dương, nghĩ đến chuyện bạn học cũ mà hai người gặp ở nước ngoài từng bảo anh uống say khóc ròng cả một đêm trong đám cưới người ta, thừa dịp hiện tại ý thức Hứa Ánh Dương không rõ, nhin không được bèn hỏi: “Lúc Dylan kết hôn tại sao anh lại khóc vậy?”

Ánh mắt Hứa Ánh Dương mơ màng như là đang cố gắng lục hồi ký ức, sau đó khẽ siết vòng tay ôm chặt cậu hơn nữa: “Anh nhớ em.”

Phương Đường ngăn người, hiểu được ý tứ trong những lời này của anh khiến trái tim cậu vừa cảm thấy chua xót lại cũng rất đổi ngọt ngào. Cậu nghiêng đầu qua hôn lên khóe miệng người kia, dịu dàng an ủi anh.

Trước khi vào nhà Phương Đường vòng ra phía sau Hứa Ánh Dương, kiễng chân nâng hai tay che kín mắt anh: “Anh đoán xem nhà tụi mình hiện tại trông như thế nào?”

Hứa Ánh Dương si ngốc nở nụ cười: “Nhà là anh mua mà, sao lại không biết được?”

“Không giống như anh nhớ nữa đâu.”

Phương Đường dẫn anh đi vào phòng khách mới buông lỏng tay ra, Hứa Ánh Dương kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt, quả thực không giống trước nữa rồi. Vẫn là một căn nhà theo phong cách hiện đại hơi có

phần nghiêm túc, lạnh lẽo, dưới bàn tay sắp xếp của Phương Đường nơi nơi lại lộ ra sự ảm áp lãng mạn. Bên tay trái trên một mặt tường treo đủ loại khung ảnh lớn nhỏ, đều là những hình ảnh chụp chung trong chuyến đi châu Âu ghi hình cho show thực tế vừa qua của bọn họ, còn có những tấm hình selfie làm mặt quỷ nghịch ngợm mà cả hai thích nhất.

Tấm hình bắt mắt nhất ở giữa tường chính là cảnh khi hai người ôm nhau khiêu vũ trên bờ biển, do trợ lý đi theo nhanh tay lưu giữ được. Bọn họ ôm eo người kia đối diện với nhau, trên mặt là nụ cười xán lạn nhất, hết thấy người cùng vật trong nháy mắt ấy phẳng phất đều trở thành bối cảnh, như thể trong thế giới của họ cũng chỉ có lẫn nhau.

“Anh xem hiện tại chỉ treo ảnh ở một góc nhỏ này thôi, về sau tụi mình có thể dần dần treo thêm thật nhiều thật nhiều tấm hình nữa, chậm rãi phủ kín toàn bộ mặt tường này luôn nhé.”

Ánh mắt Phương Đường sáng ngời trong suốt, nói ra những lời đầy khát khao đối với cuộc sống trong tương lai.

Hứa Ánh Dương khẽ hôn xuống trán cậu, nhẹ giọng hỏi: “Sao không có ảnh trước kia?”

Phương Đường rũ mắt, giọng ỉu xìu: “..... Em xóa hết rồi.”

“Không sao, chỗ anh vẫn còn đầy đủ. Ảnh chụp trước kia rất đẹp, đều là hồi ức của tụi mình cả đấy.” Hứa Ánh Dương ôn nhu dỗ cậu.

Phương Đường trầm mặc một lúc lâu mới nâng tay quán lấy cổ Hứa Ánh Dương, dựa vào trong lòng anh: “Vâng.”

Đi vào phòng ngủ, Hứa Ánh Dương liền thấy được chữ cắt giấy rất bắt mắt ngay giữa giường, anh cười quay đầu nhìn Phương Đường, cậu bị ánh mắt cực nóng của anh nhìn chằm chằm thật sự quá mức ngưỡng ngưỡng: “Ừm, cái đó..... Em cảm giác cũng dễ nhìn nên mới lấy qua.”

“Quả thật rất đẹp.” Hứa Ánh Dương ôm cậu đổ nhào xuống giường, chính xác nằm đè lên trên hai chữ “Song hỷ” kia, bờ môi anh dán đến bên tai Phương Đường, hơi thở ảm áp nhắm thẳng lỗ tai cậu mà lủi vào khe khe: “Nếu có thể bắn ra trên đây thì sẽ càng đẹp hơn đó.”

“Sao anh có thể dâm dê như vậy hử?”

“Chỉ dâm với mình em thôi.”

Tiếp đó anh cắn mở từng nút áo sơ mi trên người Phương Đường, ngậm điểm phản nộ trước ngực kia khẽ mút mát, đầu lưỡi chậm rãi liếm ướt nó, ngón tay thì trêu đùa bên còn lại, ôn nhu âu yếm, kích thích nơi nào đó chậm rãi cứng lên.

Phương Đường ngửa đầu há miệng thở dốc, hai tay túm tóc Hứa Ánh Dương, bởi vì kích động nên dục vọng dưới thân rất nhanh liền ngóc đầu, vô cùng cứng rắn và nóng bỏng, chỉ chốc lát đã thấm ướt quần lót của cậu.

Hứa Ánh Dương dọc theo ngực cậu liếm xuống, trêu đùa cái rốn nhỏ xinh, liếm láp qua lại chỗ bụng dưới mẫn cảm, cuối cùng cách lớp vải quần liếm lên nơi nào đó đã hoàn toàn thức tỉnh.

Phương Đường hừ nhẹ một tiếng, nâng chân lên khó nhịn cọ xát bên eo Hứa Ánh Dương, nghe được tiếng anh trầm thấp khẽ cười một tiếng. Quần cậu đã bị kéo xuống, nơi vừa được giải thoát lại lập tức tiến vào trong miệng đối phương. Động tác liếm mút đầy kỹ xảo, đầu lưỡi anh đảo qua đảo lại khiến cậu không ngừng giật giật nhỏ giọt. Phương Đường thích đến mức cả người phát run, không bao lâu liền bắn ra ngay trong miệng Hứa Ánh Dương.

Anh không hề chê bẩn mà nuốt sạch hết vào bụng, lại còn thè lưỡi liếm liếm khoe miệng còn vương chất dịch màu trắng, ánh mắt nhìn Phương Đường bởi vì say rượu mà mang theo vài phần si mê, khoe môi nhếch lên tạo thành nụ cười biếng nhác, dưới sắc thái tình dục nhuộm đậm càng đặc biệt gợi cảm.

Phương Đường cảm thụ được trái tim của mình nhảy lên điên cuồng, cậu cố nâng thân trên lên vòng tay quần lấy cổ người trước mặt, kiểm tìm bờ môi của anh.

Nụ hôn sâu triển miên qua đi, Hứa Ánh Dương kéo Phương Đường xoay người lại quỳ trên giường, đổ dịch bôi trơn ra tay, ngón tay chậm rãi tiến vào nơi bí ẩn đằng sau.

Chỗ mẫn cảm nhất bị chạm tới, Phương Đường nhịn không được rên rỉ thành tiếng, hai tay dùng lực nắm chặt ga giường dưới thân.

Cảm giác được lồi vào nơi ngón tay chạm tới đã mềm mại và ướt át, Hứa Ánh Dương rút tay ra đỡ thứ sớm đã cứng rắn và trương to như sắt thẳng tiến ra trận.

Anh vỗ vỗ hai cánh mông cong mẩy của Phương Đường, nhắc nhở cậu: “Cứng à, anh đến đây.”

Vật thô lớn chen vào thân thể gây ra cảm giác đau đớn khiến Phương Đường cắn chặt răng, nhưng khi nơi mẫn cảm bị nghiền qua rồi bị va chạm lặp đi lặp lại, tất cả những xúc cảm khó chịu đều chuyển biến thành khoái cảm khó có thể nói thành lời, tích lũy từng chút một cho đến khi bùng nổ.

Hứa Ánh Dương ở sau cậu không ngừng nhanh hơn, va chạm kịch liệt hơn, thân thể Phương Đường mềm nhũn tới nỗi gần như sắp chống đỡ không nổi, hoàn toàn dựa vào tay anh giữ lấy eo mình mới có thể miễn cưỡng không đổ rạp xuống.

Khi tiến đến cao trào, từng dòng từng dòng tinh dịch đánh vào nơi sâu nhất trong thân thể, tựa như linh hồn cũng bị in lên ấn ký, Phương Đường cũng rên lên bắn ra mà không cần chạm vào.

Dịch trắng dinh dính nhỏ giọt lên chữ giấy màu đỏ, giống như nụ hoa điểm lệ vương đầy hơi sương, tạo nên thị giác vừa đậm mị mà cũng đầy tình sắc tươi đẹp.

Phương Đường nằm sấp xuống, không còn sức để động đậy nữa, Hứa Ánh Dương dán chặt trên lưng cậu, đầu lưỡi liếm đi những giọt mồ hôi lăn xuống từ bả vai người dưới thân, dục vọng chôn trong thân thể cậu lại rục rịch muốn ngẩng đầu.

“Đường Đường, mình làm thêm một lần nữa nhé.”

Giọng Hứa Ánh Dương trầm khàn đầy mê hoặc, Phương Đường nghiêng đầu hôn lên khóe miệng anh: “Lần này dịu dàng thôi đấy.”

37. Chương 37

Bộ phim của Hứa Ánh Dương vừa đóng máy thì ngày hôm sau anh đã phải ra nước ngoài quay quảng cáo, cả đi và về cũng mất khoảng ba ngày, đáng lẽ Phương Đường định đi chung với anh, nhưng được trợ lý nhắc mới nhớ nửa tháng trước cậu đã nhận được thiệp mời của một người bạn, buổi tối cậu sẽ phải tham gia tiệc mừng trăm ngày con gái cưng của người bạn đó rồi.

“Nếu đã đồng ý với người ta từ sớm thì lỡ hẹn cũng không hay, huống chi người ta cũng quan tâm chăm sóc em nhiều vậy rồi còn gì, em vẫn nên đi thôi.”

Hứa Ánh Dương thấy Phương Đường rầu rĩ không vui bèn nhéo khuôn mặt nhỏ của cậu rồi hôn mấy cái liền: “Ngoan nào, anh chỉ đi quay quảng cáo thôi mà, hai ngày nữa sẽ về.”

“Thế thì em tiễn anh ra sân bay nhé.”

Giống với lần tiễn Hứa Ánh Dương về nhà trong năm trước, Phương Đường ngồi chung xe bảo mẫu với anh, lúc này cậu thoải mái xuống xe, đưa Hứa Ánh Dương vào tận cửa hải quan rồi mới lưu luyến không rời phát phát tay tạm biệt anh.

Sau khi anh qua cửa rồi thì chỉ còn lại Phương Đường và một nhóm fan tới tiễn, tuy rằng những người này đa phần đều từng ở trên mạng đầu đá không biết mặt với fan của Phương Đường, thậm chí không ít lần mắng cả Phương Đường, nhưng hôm nay thấy được người thật thì lại rất hưng phấn, giờ điện thoại lên quay chụp không ngừng.

Phương Đường cười tươi ấm áp như gió xuân, sau khi ảnh chụp phát tán lên mạng liền có người để lại bình luận cảm thán rằng nếu trong tình trạng chen lấn xô đẩy như vậy mà lại là fan của cậu thì Phương Đường tuyệt đối không bày ra vẻ mặt dễ coi vậy đâu.

Người hâm mộ Hứa Ánh Dương vỗ tay tỏ ý vui mừng, ai bảo tụi tôi là mẹ chồng cơ chứ, tuy rằng nội tâm tụi tôi thiệt sự không muốn thừa nhận đâu, nhưng có thể tức chết mấy cô nàng fan của Phương Đường thì cũng thiệt sảng khoái. Fan bên Phương Đường lại không thèm để ý, cãi lại đó là bởi vì anh ấy xem các cô như người ngoài, nếu thật sự muốn so đo, thì vẫn là mẹ vợ càng quan trọng hơn mẹ chồng nhé.

Fan của couple Kẹo Cứng ngạc nhiên không thôi, ngay cả mẹ vợ, mẹ chồng đều nhận cả rồi, các cô thật sự tin tưởng bọn họ là thật còn hơn cả tụi tui à nha!

Anh bạn mời Phương Đường đến dự tiệc tên là Dư Huyền, lớn hơn cậu gần hai chục tuổi. Anh ta cũng là người trong giới giải trí, một diễn viên thuộc phái thực lực rất có tiếng tăm và địa vị. Ở trong vòng showbiz này, Phương Đường vốn không có nhiều bạn bè, nhưng quan hệ với Dư Huyền lại rất tốt, họ quen biết nhau khi cả hai cùng tham gia trong một bộ phim. Bởi vì tính cách vô cùng hợp nên dù tuổi tác chênh lệch nhiều thì vẫn trò chuyện rất ăn ý. Năm đó con trai lớn của Dư Huyền thi đậu vào trường đại học mà ba mẹ Phương Đường đang công tác, vẫn là Phương Đường dựa vào quan hệ của ba mẹ giúp cậu chàng đổi ngành, từ sau đó Dư Huyền càng chăm sóc coi trọng cậu, có tài nguyên nào tốt đều giới thiệu cho cậu trước tiên.

Chạng vạng Phương Đường mang theo quà đã chuẩn bị cho bé gái từ sớm tới nhà Dư Huyền. Tiệc mừng trăm ngày của bé được tổ chức tại gia, chỉ mời vài bạn bè trong giới, rất rõ ràng là Dư Huyền không muốn quá phô trương, dĩ nhiên điều này đối với một kẻ lười giao tiếp như Phương Đường thì tuyệt không còn gì bằng.

Phương Đường đưa quà ra, trêu đùa với bé gái xinh xắn đáng yêu thật lâu, vợ của Dư Huyền thấy vậy liền cười hỏi cậu: “Em thích con nít như vậy sao không mau mau kết hôn rồi tự sinh một đứa đi?”

Phương Đường rất quen thuộc với cả nhà họ, nhưng cũng không tiện nói thẳng chuyện mình thực ra đã sớm kết hôn, chỉ hàm hồ qua loa: “Việc này vẫn phải dựa vào duyên phận, không vội được chị ơi.”

Dư Huyền cười vỗ vai cậu rồi nhắc nhở vợ mình: “Em đừng chọc cậu ấy nữa, Tiểu Phương còn nhỏ mà, nếu thật sự muốn kết hôn thì con gái xếp hàng đăng ký chưa biết nhiều cỡ nào đâu.”

Nhưng em chỉ thích người đàn ông tên Hứa Ánh Dương kia thôi, Phương Đường yên lặng tự nhủ trong lòng, trên mặt vẫn là nụ cười tủm tỉm, tùy ý người khác trêu chọc.

Khách mời lục tục đến đông đủ, Dư Huyền gọi Phương Đường qua giới thiệu một đạo diễn với cậu: “Lão Lã đã lải nhải nhắc vài lần bên tai anh rồi, nhất định bảo anh phải giới thiệu em cho ổng, anh đành mặt dày đảm đương nhiệm vụ này vậy. Lão Lã có bộ phim điện ảnh đặc biệt muốn tìm em, cụ thể thì để ổng nói với em ha. Em không cần miễn cưỡng, có hứng thú thì nhận, nếu cảm thấy khó xử thì thôi, không sao hết.”

Đạo diễn Lã vô cùng mừng rỡ: “Lão Dư kia ông bớt nói nhảm đi, tôi đây rất có thành ý muốn mời Tiểu Phương đóng bộ phim này đây, không có một ai phù hợp hơn cậu ấy đâu.”

Ông ta đưa kịch bản cho Phương Đường: “Cậu cứ cầm về xem trước đi, không cần phải trả lời gấp đâu, chỗ nào không hiểu có thể trực tiếp hỏi tôi.”

Đầy mặt Phương Đường là vẻ mơ hồ khó hiểu, đạo diễn Lã dĩ nhiên cậu đã từng nghe danh, đó là vị đạo diễn am hiểu dựng các bộ phim theo đuổi nghệ thuật duy mỹ lãng mạn, đáng tiếc hiện tại loại hình phim này không có tính thị trường nên rất ít hút nhà đầu tư. Ông ta lại cứng đầu không muốn thay đổi, thế nên ngày qua được tương đối gian nan, nhưng mà sao ông ta lại ghé mắt tới cậu rồi?

“Cám ơn đạo diễn Lã coi trọng, trước cứ để tôi xem kịch bản đã, tôi sẽ chăm chú suy xét.”

Tuy rằng trong lòng còn vương nghi hoặc, cậu vẫn là biểu hiện thật sự khiêm tốn, đối phương là người mà Dư Huyền giới thiệu, tuy rằng câu câu chữ chữ của Dư Huyền tràn đầy ghét bỏ nhưng có thể nhìn ra được quan hệ của hai người rất tốt, cậu dù sao cũng phải nể mặt mũi ông bạn già của mình một chút.

Đưa kịch bản cho cậu xong, đạo diễn Lã có vẻ rất vui mừng, thừa dịp ông ta đi hàn huyên với người khác, Dư Huyền bèn nhỏ giọng nhắc nhở Phương Đường: “Đây là bộ phim về đề tài đồng tính, tự ông kiêm nhiệm sản xuất và đạo diễn luôn, ông muốn cậu với Hứa Ánh Dương vào vai hai nam chính đấy. Chỉ cần cậu đồng ý ông sẽ đi tìm Hứa Ánh Dương ngay, nếu cậu thật sự khó xử thì không cần vì anh mà miễn cưỡng nhận đâu. Hơn nữa nói thật cho cậu biết trước mắt đầu tư kéo cho phim này rất có hạn, có khi đến cuối lại phải chịu thất bại không chừng.”

Phương Đường sáng tỏ, khó trách đối phương sẽ vòng luôn qua người đại diện mà tới tìm thẳng cậu, hóa ra là muốn thuyết phục cậu và Hứa Ánh Dương cùng diễn trong một bộ phim đồng tính.

Ý tưởng này có thể nói là khá lớn gan, tuy ngày nay bán hủ đã trở thành một loại văn hóa thịnh hành trong giới giải trí nhưng thật sự muốn làm phim về đề tài đồng tính lại không mấy người hạ được quyết tâm. Mặc dù luật hôn nhân đồng tính đã được thông qua nên ở phương diện này cũng dần dần bớt bị hạn chế, nhưng tư tưởng chủ yếu của phần đông quần chúng vẫn không thể một sớm một chiều có thể xoay chuyển. Trong mắt rất nhiều người đồng tính luyến vẫn đại biểu cho cấm kỵ, họ không tiếp thu được hoặc thậm chí vẫn có nhiều kẻ ôm tâm lý kỳ thị, nghệ sĩ đang nổi tiếng dĩ nhiên không tất yếu đánh đổi cả con đường phát triển tương lai của mình để tham gia thể loại phim giống thế này.

Phương Đường sờ kịch bản trong tay, đáy lòng cậu lại đang dao động.

Trước kia khi chưa nối lại duyên xưa với Hứa Ánh Dương, nếu có người đến tìm cậu đóng dòng phim này, khẳng định là cậu không cần suy nghĩ liền trực tiếp từ chối. Nhưng bởi vì cậu và Hứa Ánh Dương đã làm hòa rồi nên mới sinh ra ý nghĩ khác lạ, bọn họ cũng không muốn che giấu quan hệ cả đời, nếu ngay cả dũng khí đóng phim đồng tính mà không có thì còn có thể lấy cái gì để công khai tình cảm thực trước tất cả mọi người đây?

Sau khi về nhà Phương Đường xem kịch bản đầu đêm mới xong, nội dung câu chuyện cũng không quá phức tạp, chỉ đơn giản kể về hai chàng trai trẻ tuổi giữa duyên phận kỳ diệu vô tình gặp được nhau trong một chuyến du lịch. Lời thoại rất văn nghệ, kịch bản lại càng nặng tình, chính là phong cách nhất quán đậm tính cá nhân của đạo diễn Lã.

Điều nằm ngoài dự kiến của Phương Đường chính là trong nhiều năm qua phim về đề tài đồng tính cậu cũng xem không ít, bất kể là phim trong nước hay là nước ngoài thì phần lớn tình tiết và không khí phim đều ảm đạm, man mác, kết cục buồn không được như ý, tựa hồ người đồng tính thì nhất định sẽ gặp phải

bi kịch như vậy, xem nhiều riết ngán làm cậu cũng chẳng muốn xem nữa. Sau này theo văn hóa hủ phát triển, càng ngày càng nhiều phim chuyển thể từ tiểu thuyết đam mỹ xuất hiện, nhưng phần nhiều đều là những bên chế tác, diễn viên nhỏ phá hỏng nguyên tác. Mà kịch bản đạo diễn Lã đưa cho cậu lại rất tươi sáng, trẻ trung như làn gió mát, không có tình yêu nhiều phe cầu huyết khúc mắc, không có tai nạn giao thông hay bệnh bạch cầu, kết cục cũng khá là trọn vẹn. Nếu có thể đầu tư thêm vào đây nhiều hơn và có mắt nghệ thuật của đạo diễn Lã chỉ đạo thì cuối cùng hiệu quả khi phim công chiếu nhất định sẽ không tồi đâu.

Phương Đường lặn qua lộn lại ngủ không được, dứt khoát nhắn tin kể mọi chuyện cho Hứa Ánh Dương biết. Hứa Ánh Dương rất nhanh gọi ngay lại cho cậu: “Nếu em cảm thấy thích thì tụi mình cùng tham gia, tiền không đủ chúng ta tự đầu tư vào, muốn quay thì nhất định phải quay thật tốt.”

Phương Đường không nghĩ tới anh sẽ trả lời thoải mái như vậy, ngược lại cậu hơi do dự: “Anh còn chưa đọc kịch bản mà đã quyết định vậy sao?”

“Anh tin tưởng mắt nhìn của em, hơn nữa anh cũng rất muốn cùng em đóng chung một bộ phim điện ảnh.”

Giọng nói của Hứa Ánh Dương dịu dàng dần dần trấn an nồn nóng trong lòng Phương Đường, chuyện anh muốn sao lại không phải chuyện cậu luôn tâm tâm niệm niệm cơ chứ, cậu chậm rãi bình tĩnh trở lại, trả lời anh: “Chờ anh về chúng ta hẹn gặp đạo diễn Lã bàn bạc cụ thể nhé!”

38. Chương 38

Mới sáng sớm ngày hôm sau cô em họ Tề Hi Diễm đã tìm tới cửa, nói là muốn dạo chơi ở thủ đô vài ngày, còn ‘đe dọa’ lần này Phương Đường nhất định phải cho cô gặp anh rể thì mới có thể sống yên.

Phương Đường luôn cưng chiều và bó tay với cô em họ này, nhưng cũng không thể không lo lắng cho cô, trước kia Tề Hi Diễm tới thủ đô đều sẽ ở lại nhà cậu, lần này dĩ nhiên cũng không ngoại lệ. Phương Đường không đón tiếp cô tại nhà mới mà sắp xếp cho em gái tới nhà của mình trước kia, để cô thoải mái thích ở bao lâu thì ở.

Tề Hi Diễm oán trách cậu trọng sắc khinh em: “Không để em ở nhà mới của hai anh thì thôi cũng được, nhưng hôm nay anh rể không có nhà, anh cũng rảnh rồi không bận việc, theo em đi ra ngoài chơi một ngày chắc là được chứ hả?”

Phương Đường một thân biếng nhác bị tha ra cửa, thực ra từ sau khi vào nghề cậu rất ít khi đi dạo phố, chỉ hai anh em đi chơi với nhau càng là lần đầu tiên. Trước kia hai người bọn họ thường xuyên giả làm người yêu ăn uống vui chơi ở bên ngoài, hiện tại còn làm như vậy nữa thì hiển nhiên không thích hợp, nhưng ngẫu nhiên đi chơi thả lỏng một lần cũng không có vấn đề gì lớn, cho nên Phương Đường đội mũ, đeo kính đen, khẩu trang kín mít rồi theo Tề Hi Diễm ra cửa.

Chị hai nhỏ muốn mua quần áo, Phương Đường chịu một nhọc cùng dạo tới dạo lui trong trung tâm thương

mại, thuận tiện đảm đương nhiệm vụ quét thẻ và cu-li xách đồ, còn phải xếp hàng đi mua kem cho bà chị ấy nữa.

Đi suốt mấy tiếng vô cùng mệt nên Phương Đường ngồi xuống khu nghỉ ngơi tỏ vẻ muốn nghỉ một lát, Tề Hi Diễm ân cần bóp vai cho cậu: “Anh Đường Đường ơi, chúng ta đi xem phim nhé?”

“Xem phim gì?”

“Phim mới của anh rể công chiếu hồi đầu tuần á, giờ mình đi luôn nha?”

Phương Đường nghiêng mắt liếc cô nàng: “Thân là fan ruột của anh mà phim chiếu một tuần rồi mà mới đi xem đó hả?”

“Đương nhiên không phải, tính luôn lần này là em đi xem lần thứ ba rồi đó, anh xem mấy lần rồi?”

Phương Đường yên lặng nhắm tính ở trong lòng, một tuần qua cậu không bận việc gì, chuyển nhà xong xuôi liền tới rạp chiếu phim đối diện căn nhà mới kia xem phim của Hứa Ánh Dương, cho tới hôm nay hẳn là lần thứ năm rồi.

“Anh chưa xem, đi thôi, đi mua vé.” Phương Đường nói dối không chớp mắt.

Bộ phim đang công chiếu của Hứa Ánh Dương là dòng phim giải trí hài hước, xem như là một tác phẩm thay đổi hình ảnh của anh, rất thích hợp để cả nhà già trẻ cùng nhau vừa ăn bắp rang bơ vừa xem, sau một tuần phát hành đã chiếm được sự quan tâm từ đông đảo khán giả, phá luôn kỉ lục phòng vé của những bộ phim đang cùng công chiếu. Các tạp chí, truyền thông và fan không ngừng đem hai người ra so sánh những chiến tích đạt được, Phương Đường tỏ vẻ cậu chẳng hề ghen tị, lượng vé bán ra càng nhiều thì thù lao nhận được từ phim của người đàn ông nhà mình càng cao, dù sao cuối cùng tiền đều sẽ lọt vào túi cậu cả thôi.

Bởi vì là cuối tuần, rạp mà Phương Đường và Tề Hi Diễm tới xem rất đông người, cơ hồ là phủ kín mọi ghế ngồi. Theo tình tiết của phim, trong phòng thường xuyên bộc phát ra từng tiếng cười vang, chứng minh dòng phim hài này là một tác phẩm cực kỳ thành công.

Hứa Ánh Dương trong phim phần lớn có tạo hình xấu xí, ngay cả Tề Hi Diễm cũng phải nhỏ giọng nói thầm rằng mình ưa đáng về nam thần đẹp trai sáng ngời của anh rể hơn, chỉ có Phương Đường nhìn chằm chằm gương mặt đen như than của Hứa Ánh Dương trên màn ảnh, cảm giác cho dù hoá trang thành như vậy thì anh vẫn đẹp trai chẳng có thuốc chữa như trước.

Lần thứ năm xem phim mà Phương Đường vẫn không cảm thấy chán ngấy, ở trong lòng âm thầm hôn chụt chụt Hứa Ánh Dương vô số lần, cao hứng đến nỗi ‘diệt gọn’ cả túi bắp rang bơ đầy ắp.

Xem phim xong, hai anh em tìm trong khu trung tâm thương mại một nhà hàng nhỏ để ăn cơm tối, người không nhiều nhưng bọn họ vẫn chọn vị trí trong góc vắng, Phương Đường lúc này mới yên tâm tháo kính

mắt và khẩu trang xuống.

Tề Hi Diễm nhìn anh họ mình như vậy nhin không được cảm thán: “Không làm ngôi sao quả là quyết định sáng suốt trong đời em mà, muốn đi ra ăn một bữa cơm đều phải võ trang hạng nặng thế kia, mệt chết đi được.”

Phương Đường trợn mắt bĩu môi: “Nói giống như mày nhất định có thể nổi tiếng ấy, không nổi thì có ra đường cũng chẳng ma nào thèm liếc nhìn mày đâu gái ạ!”

Tề Hi Diễm tức giận đến thò tay qua nhéo cánh tay cậu: “Anh còn nổi được thì sao em không thể?”

Phương Đường cười ha hả gấp cái tay heo của cô qua một bên, xoa xoa đầu em gái: “Mỹ nữ như em nhan nhản ngoài kia kìa, mỹ nam như anh mày thì chỉ có thể gặp không thể cầu được đâu.”

“Ông già thói không biết xấu hổ, anh Dương sao lại bị anh bắt cóc mất vậy trời, thật là uổng phí nam thần của em.”

“Anh mày đẹp tới nổi mù mắt anh đó ~”

Phương Đường đẩy mặt vênh váo, Tề Hi Diễm đối với da mặt dày của anh mình chỉ có thể cúi đầu bái phục.

Trêu chọc nhau một hồi, Tề Hi Diễm mới nói đến chuyện chính, trong khoảng thời gian này cô không ít lần nói bóng nói gió bên tai ba mẹ Phương Đường: “Cơ bản có thể xác định mơ biết chuyện của hai anh rồi, cậu thì em chưa do thám ra được.”

“Không thể nào!”

“Sao lại không thể, anh đừng nghĩ mơ ít lên mạng nên không quan tâm công việc của anh. Mơ biết nhiều hơn những gì anh tưởng tượng đó, anh nói thử xem có lúc nào anh với anh Dương ngừng show ân ái không? Sáng sớm hôm qua còn đưa người ta ra tận sân bay cơ mà. Mơ bảo lười chảy thây như anh mà bảo sáng sớm dậy đưa cậu ra sân bay thì nhất định chẳng đời nào bứt anh với cái chăn ra khỏi nhau được đâu.”

Khóe miệng Phương Đường run rẩy: “Không đến mức ấy chứ....”

“Tính tình con mình ra sao chẳng lẽ mẹ lại không biết? Anh có bị ngốc không đấy? Mơ bảo năm đó khi anh từ nước ngoài về có một khoảng thời gian rất dài mơ cứ cảm thấy anh là lạ, tâm hồn ngơ ngẩn như thể treo ngược cành cây vậy. Hiện tại vừa nghe nói anh Dương là bạn học ở nước ngoài của anh mơ liền hiểu, chỉ là mơ muốn xem anh định giấu tới khi nào mới chịu thẳng thắn thôi.”

Phương Đường không nói gì, ngẫm lại những hành động của mình thuở ấy thì phỏng chừng mẹ đã nhìn thấu từ sớm, cũng chỉ có cậu ngây thơ cho rằng mẹ không biết gì cả.

“Yên tâm đi, em thấy mẹ suy nghĩ rất thoáng, khẳng định có thể chấp nhận chuyện của hai anh, về phía cậu thì chỉ cần thu phục mẹ thôi, cậu chắc chắn sẽ nghe mẹ mà.”

Buổi tối Phương Đường đưa Tề Hi Diễm về nhà, thời gian còn sớm liền ở lại chơi game với cô, mà ở nơi xa khác, Hứa Ánh Dương cũng vừa mới quay xong quảng cáo về khách sạn nghỉ ngơi.

Trong lúc đợi thang máy anh nghe hai trợ lý ghé vào nhau ôm di động nhỏ giọng thì thầm.

“Không phải đâu.... anh Phương làm sao có thể như vậy.....”

“Cùng ăn cơm xem phim với bạn bè thì rất bình thường mà.”

Vốn đang đeo tai nghe nghe nhạc, Hứa Ánh Dương nghi hoặc liếc về phía bọn họ: “Đang nhìn gì vậy?”

Các trợ lý cười ngượng ngừng cầm điện thoại đưa cho anh xem, tin đồn Phương Đường cùng với một cô gái lạ thân mật hẹn hò liếc mắt đưa tình, giờ đã leo lên đứng đầu top tìm kiếm.

Trên màn hình di động đều là hình ảnh mà người qua đường chụp được, Phương Đường và một cô gái khoác cánh tay đi dạo phố, có cả cảnh bóp vai, xoa đầu, nhìn qua thật sự rất thân mật.

Thân phận cô gái thân bí rất nhanh liền bị đào ra, là nữ thần hình ảnh đang nổi trong giới game online.

Tin tức vừa xuất hiện, tất cả các diễn đàn liền nổ tung, fan của Phương Đường vội vàng phủ nhận tin đồn, fan các nhà khác lại là hận không thể dùng loại scandal nam nữ này để đập cậu tới mức chẳng thể ngóc đầu lên. Fan cp Kẹo Cứng nằm trong bình mật lâu như vậy lần đầu tiên đụng phải đả kích, trước giờ họ đều lấy fan only của Hứa Ánh Dương ra để đâm chọc, hôm nay lại vì tin đồn của Phương Đường mà ngậm miệng, cũng không thể trách các cô cảm giác như là nuốt trúng ruồi bọ; dĩ nhiên fan của các cp khác sẽ nhân cơ hội này vội vàng bỏ đá xuống giếng, chôn giấu không thương tiếc.

Hứa Ánh Dương khẽ nhủ mày, khi nhìn rõ gương mặt cô gái trên màn hình mắt anh triệt để tối đi.

Khuôn mặt này anh nhớ rất rõ, chính là cô gái hơn sáu năm trước khi anh về nước tìm Phương Đường đã bắt gặp, cũng chính là bạn gái lúc ấy của cậu...

39. Chương 39

Hứa Ánh Dương vừa xuống máy bay liền nhắn tin ngay cho Phương Đường hỏi cậu đang ở đâu. Phương Đường đang chơi game trên mạng với em họ tới đoạn cao trào, thậm chí không chú ý đã sắp tới rạng sáng, di động của cậu cũng bởi vì quên không sạc mà sớm đã tự động tắt máy.

Hứa Ánh Dương về nhà không thấy người liên tục tiếp tới chỗ ở trước kia của Phương Đường, nếu nơi này mà cũng không thấy người vậy thì có lẽ chẳng cần phải tìm nữa.

Nghe được tiếng chuông cửa vang lên, Phương Đường và Tề Hi Diễm mỗi người một góc ngồi trên sofa chơi game hăng say liền thò chân đá đối phương, ai cũng muốn chờ người kia đi mở cửa.

“Muộn như vậy còn ai tới nữa hả trời? Có biết phiền lắm hay không?”

Đang chơi đến đoạn đánh boss mà bị ngắt ngang Tề Hi Diễm rất mất hứng, Phương Đường cũng không rõ ai tới cho nên đá không được cô em nhà mình đi, cậu chỉ đành đứng dậy tự thân ra cửa nhìn qua mắt mèo.

Vừa thấy Hứa Ánh Dương cau mày đứng bên ngoài, Phương Đường còn tưởng rằng là mình hoa mắt, phục hồi tinh thần vội vã kéo cửa ra, mừng rỡ vô cùng: “Sao đêm nay anh đã về rồi? Không phải bảo phải ngày mai sao?”

Bên trong phòng khách Tề Hi Diễm nhìn thấy Hứa Ánh Dương cũng nhảy dựng lên, nào còn tâm trí để ý đến trò chơi nữa, cô hưng phấn mà vọt tới cạnh cửa, vừa định mở miệng tự giới thiệu, liền bị ánh mắt lạnh lùng của anh đảo qua dọa sợ cứng đờ tại chỗ.

Tề Hi Diễm dù có ngu ngơ cỡ nào cũng phát hiện không khí không đúng, theo bản năng dùng ánh mắt hỏi thăm Phương Đường. Phương Đường thấy vẻ mặt Hứa Ánh Dương không tốt lắm, bèn hỏi: “Anh mệt à? Sao sắc mặt anh khó nhìn quá vậy? Đúng rồi, sao anh biết em ở bên này?”

Hứa Ánh Dương không nhìn Tề Hi Diễm nữa, đối diện với vẻ mặt vô tội của Phương Đường, ghen giọng hỏi: “Cô ta là ai?”

Tề Hi Diễm kịp phản ứng đầu tiên, oan uổng quá đi! Anh rể đang hiểu lầm tui kìa huhuhu!

Phương Đường ngăn người, cũng hiểu ra là Hứa Ánh Dương đang hiểu nhầm, cái vẻ ‘khởi binh vấn tội’ như là tới bắt gian này của anh khiến cậu đỡ khóc đỡ cười: “Cái gì vậy, Diễm Diễm là em họ của em mà, là con ruột của cô em, anh nghĩ đi đằng nào thế?”

Lúc này người choáng váng biến thành Hứa Ánh Dương, trong đầu anh đang không ngừng nghĩ tới cảnh tượng năm đó, khi ấy Phương Đường ôm eo cô gái này lớn tiếng nói cho người khác biết đây là bạn gái của cậu.

Năm ấy anh kích động về nước để tìm Phương Đường, thậm chí ngay cả lời chào hỏi đều chưa kịp nói đã phải chứng kiến hình ảnh ngọt ngào nọ, sau đấy Phương Đường nắm tay cô gái kia rời đi, anh cũng chẳng thể gom đủ dũng khí xuất hiện để chất vấn cậu nữa rồi.

Cho nên tất cả chỉ là hiểu lầm sao? Thực ra câu giới thiệu năm ấy đều là giả? Vậy hai người bọn họ lãng phí nhiều năm như vậy lại là vì cớ gì?

Phương Đường nhìn ra cảm xúc của anh không thích hợp, liền bảo với Tề Hi Diễm: “Muộn quá rồi, em mau nghỉ ngơi đi, tụi anh về đây.”

Tề Hi Diễm có cả một bụng lời muốn nói nhưng cũng biết hiện tại không phải thời điểm mình nên lắm miệng, lòng thầm nghĩ ân tượng mà anh rể dành cho mình khẳng định tệ đến cùng cực rồi, nhưng cũng chỉ đành im lặng tiễn hai người đi.

Phương Đường kéo Hứa Ánh Dương đang ngây ngẩn rời khỏi đó, mãi cho đến khi ngồi trên xe, đối phương mới tựa hồ phục hồi tinh thần, dùng lực ôm siết lấy cậu.

Phương Đường nâng tay ôm lấy eo người kia, cười khê: “Cục cưng nhà em làm sao thế này?”

Trầm mặc hồi lâu, cuối cùng Hứa Ánh Dương mới mở miệng, trong thanh âm thế nhưng mang theo chút ghen ngào: “Đường Đường, em có thể thành thật nói cho anh biết được không, năm đó em đột nhiên bỏ đi không lời từ biệt rốt cuộc là vì sao?”

Nụ cười trên khóe miệng Phương Đường vụt tắt, cậu lùi về phía sau, hai mắt đỏ bừng nhìn Hứa Ánh Dương, tâm tình cậu lúc này hết sức phức tạp: “Thật là anh không biết ư?”

“Anh phải biết cái gì cơ? Anh chỉ biết em không nói một tiếng liền về nước, còn chặn hết mọi phương thức liên hệ của anh, vậy thì anh phải biết gì đây?”

Trong giọng nói của anh vừa xót xa lại vừa mang theo chút ai oán, Phương Đường hít sâu một hơi, cố đè nén tủi hờn và chút không cam trong lòng, nói rõ ràng cho anh biết: “Khi anh ở bên em lại bắt cá hai tay, ái muội không rõ với người khác, em chịu không nổi mới rời đi, anh và thanh mai trúc mã của anh đã làm những gì chẳng lẽ anh không biết sao?”

“Thanh mai trúc mã gì cơ?.... Ý em là Hà Tịnh? Anh và cô ấy vốn chưa hề là kiểu quan hệ em nghĩ! Rốt cuộc em đang nói hươu nói vượn gì vậy?”

“Em tận mắt nhìn thấy còn có thể giả bộ sao? Anh gạt em! Anh hẹn hò với cô ta lại gạt em rằng mình đang bận chuyện, bảo rằng mình đang ở nhà mẹ, vài lần đều là như vậy. Cô ta còn đăng ảnh anh đang ngủ lên trang cá nhân, bạn bè của anh đều nghĩ hai người đang yêu nhau, cô ta lúc ấy cũng đâu có phủ nhận. Nếu chỉ là cô ấy đơn phương, vì sao lại có thể đi vào phòng của anh để chụp bức ảnh như vậy, anh có chuyện gì mà muốn lén lút gạt em để hẹn hò với cô ta?”

Giọng Phương Đường không tự chủ được ghen ngào nắc nẻ, Hứa Ánh Dương khiếp sợ qua đi cuối cùng cũng biết vấn đề ở nơi nào rồi. Anh nắm lấy tay Phương Đường, khê khàng nói: “Không phải như em nghĩ đâu, tận mắt nhìn thấy cũng không nhất định là thật, chúng ta đều chỉ đang hiểu lầm đối phương thôi.”

Hà Tịnh là con gái nhà hàng xóm của Hứa Ánh Dương, tuổi cũng xấp xỉ anh, lại cũng là con lai, cha cô là người Hoa, mẹ thì là người nước A. Từ bé cô đã cùng lớn lên với Hứa Ánh Dương, vẫn luôn học chung trường với nhau.

Khi Phương Đường tới nước A học, trong lớp cậu có một nam sinh rất thích Hà Tịnh và đã theo đuổi cô được vài năm. Phương Đường cũng chơi khá thân với cậu nam sinh kia, cậu ta thường xuyên than thở kể khổ với Phương Đường về chuyện Hà Tịnh chưa bao giờ phản ứng lại mình. Thế nên cậu chàng rất ghen tị với người bạn thân của Hà Tịnh là Hứa Ánh Dương, biết Phương Đường và Hứa Ánh Dương có quan hệ tốt liền muốn từ chỗ Phương Đường moi được thông tin của tình địch. Mới đầu Phương Đường cũng không để tâm nhiều, cậu nghĩ nếu Hứa Ánh Dương thật sự có ý gì với Hà Tịnh thì hai người khẳng định đã sớm bên nhau chứ đâu ra mà còn dây dưa với cậu, chẳng đến một ngày nọ nam sinh kia thất hồn lạc phách nói cho cậu biết, cậu ta nhìn thấy Hà Tịnh đang hẹn hò với Hứa Ánh Dương, cậu ta triệt để hết hi vọng rồi.

Phương Đường đương nhiên sẽ không tin tất cả những gì người khác nói, cho dù Hứa Ánh Dương và Hà Tịnh đi uống cà phê với nhau thì cũng không có nghĩa họ đang yêu nhau. Nhưng một lần là như thế vậy hai lần ba lần thì sao? Nam sinh thích Hà Tịnh kia ba ngày hai lượt ghé vào lỗ tai cậu lái nhai hôm nay ở nơi nào thấy Hứa Ánh Dương và Hà Tịnh bên nhau, hôm kia lại thấy hai người họ hẹn gặp riêng như nào... khiến trong lòng Phương Đường dần dần sinh ra hoài nghi.

Bởi vì muốn ở lại nước A học đại học với Hứa Ánh Dương, cậu bắt buộc phải thông qua vài môn thi quan trọng, khoảng thời gian đó mỗi ngày cậu bận ôn tập tới bù đầu, gần như thời gian nghỉ ngơi cũng chẳng có. Cậu không rảnh đi tìm Hứa Ánh Dương, Hứa Ánh Dương tựa hồ cũng bề bộn nhiều việc, bọn họ chỉ ngẫu nhiên mới gọi điện thoại. Có vài lần Phương Đường hỏi Hứa Ánh Dương đang làm gì, đối phương đều trả lời mình ở nhà với mẹ, kết quả là ngày hôm sau nam sinh kia liền chạy tới nói ngày hôm qua nhìn thấy Hứa Ánh Dương ở cạnh Hà Tịnh, Phương Đường có một bụng nghi vấn, nhưng mà mỗi lần gọi điện cho Hứa Ánh Dương trông anh có vẻ rất uể oải, giọng nói ỉu xìu mệt mỏi, nói không được vài câu liền muốn cúp máy. Phương Đường chỉ nghĩ thông qua điện thoại cũng không thể nói rõ, vậy thì đợi đến sau khi cậu thi xong lại tới tìm anh hỏi rõ vậy.

Ngày thi môn cuối cuối cùng đã đến, trước khi vào thi cậu cầm di động tùy tiện lướt mạng thì thấy được tấm hình Hà Tịnh đăng lên, trong ảnh Hứa Ánh Dương nhắm hai mắt nghiêng người nằm ở trên giường, tựa hồ là đang ngủ, ánh nắng nhẹ chiếu vào sườn mặt anh, sắc mặt anh thoát nhìn rất tái nhợt, mày cũng đang nhíu chặt, Hà Tịnh đăng ảnh còn kèm theo một câu: “Hi vọng cậu có thể vui vẻ hơn.”

Bên dưới có rất nhiều bạn bè bình luận, có người hỏi Hà Tịnh có phải đang hẹn hò với Hứa Ánh Dương hay không, Hà Tịnh tuy không thừa nhận nhưng cũng không phủ nhận. Từ sau đó Phương Đường đều chẳng thể yên lòng hay chuyên tâm làm bài thi, một mặt cậu nghĩ liệu có phải Hứa Ánh Dương xảy ra chuyện gì hay không, vì sao sắc mặt anh thoát nhìn kém như vậy, một mặt lại nghĩ vì sao Hà Tịnh có thể vào phòng anh lúc anh ngủ để chụp bức ảnh này, dù cho bọn họ có là thanh mai trúc mã nhưng chung quy nam nữ cũng cần phải giữ ý giữ tứ mà, đúng không?

Huống chi còn bị người bắt gặp hai người họ hẹn riêng nhau nhiều lần, Hứa Ánh Dương lại chỉ luôn bảo anh bề bộn nhiều việc, đến cùng thì anh đang bận cái gì đây?

Có thể đoán trước được lần này cậu thi thất bại rồi. Từ trường học đi ra, Phương Đường muốn tìm Hứa Ánh Dương hỏi rõ ràng, đối phương lại vẫn không nghe điện thoại. Mà ngày đó buổi tối cha mẹ cậu ở quê nhà gọi điện thoại tới báo với cậu bà nội bị bệnh nguy kịch phải cấp cứu, gọi cậu mau chóng trở về.

Từ bé Phương Đường đã được bà nội nuôi lớn, bởi vì cha mẹ bận rộn với công việc nên trước lúc mười tuổi cậu đều sống với bà, bà nội chính là người thân kính yêu nhất đối với cậu. Nghe tin bệnh tình của bà nguy kịch, Phương Đường cảm giác trời đất quanh mình dường như muốn sụp đổ hết cả rồi, trong đầu cậu hoàn

toàn hỗn loạn, thứ duy nhất có thể nghĩ đến chính là tìm Hứa Ánh Dương xin anh giúp đỡ.

Buổi tối ngày hôm ấy trời mưa rất dữ dội, cậu hoảng hốt đội mưa chạy đến muốn tìm Hứa Ánh Dương, lại ở trên đường cách nhà anh hai con phố nhìn thấy Hứa Ánh Dương ôm bà vai Hà Tịnh vội vàng lướt qua.

Bọn họ cùng che một tán ô, Hứa Ánh Dương nghiêng hơn phân nửa mặt ô hướng Hà Tịnh, nửa người anh bị xối ướt đầm cũng không để ý, tay anh đặt trên bà vai Hà Tịnh, nghiêng đầu nói chuyện với cô có vẻ rất thân mật.

Phương Đường liền đứng ở dãy phố đối diện nhìn bọn họ đi qua trước mặt mình, cách màn mưa gào thét điên cuồng, cậu lớn tiếng gọi tên Hứa Ánh Dương thế nhưng anh chẳng thể nghe được, hai người họ cùng nhau biến mất rất nhanh ở cuối góc phố.

Phương Đường bị mưa xối đến mức cả người lạnh run, cậu run rẩy bắt đầu ấn số điện thoại của Hứa Ánh Dương, vang lên vài tiếng rồi cuộc gọi có người nhận, giọng Hứa Ánh Dương vô cùng gấp gáp, không đợi Phương Đường mở miệng đã nói trước: “Đường Đường, anh có chút việc gấp, muện một chút anh gọi em nhé, em nghỉ ngơi trước đi.”

“Anh đang ở đâu?”

“Anh ở nhà, lát chúng ta lại nói chuyện, ngoan nhé.”

Chưa đợi Phương Đường trả lời bên kia đã cúp máy, Phương Đường ngây ngốc một lát mới suy sụp ngồi xổm dưới đất, hai tay che mặt khóc nức từng tiếng.

Trở về cậu liền bị sốt cao, mơ mơ hồ hồ ngủ cả một đêm, ngày hôm sau sáng sớm tỉnh lại cậu cố chống thân thể đi trả phòng, các loại thủ tục đều không kịp xử lý liền mua vé máy bay về nước.

Ngay đêm Phương Đường về tới nước thì bà nội của cậu cũng vừa qua đời, cậu cắt đứt mọi phương thức liên hệ với Hứa Ánh Dương, là thật hay là giả, cậu đã chẳng còn sức lực truy cứu tiếp nữa.

40. Chương 40

“Quan hệ giữa anh với Hà Tịnh không phải giống như em nghĩ đâu, anh cũng không phải cố ý muốn gạt em.”

Hứa Ánh Dương lau mặt, không để ý đến Phương Đường đang cố giãy giụa, dùng lực kéo cậu vào trong lòng, cách nhiều năm như vậy rồi cuộc giải thích cho cậu nghe.

“Khoảng thời gian đó ba anh ngoại tình lại còn bạo hành mẹ anh, trong nhà mỗi ngày đều náo loạn, em sắp có kì thi quan trọng mà, anh không muốn làm em phân tâm nên mới không nói cho em. Em biết ba anh là luật sư rồi đó, mẹ anh thì chỉ là người phụ nữ không chủ kiến, cứ vậy ly hôn rất có khả năng bà sẽ chẳng nhận được gì. Mẹ Hà Tịnh cũng là luật sư, hơn nữa am hiểu giúp đỡ phụ nữ giành quyền lợi khi ra tòa, ít nhiều có di ấy hỗ trợ mẹ anh mới không bị ba chèn ép. Thời gian đó mẹ anh bị trầm cảm rất nghiêm trọng, lên tòa án cung cấp chứng cứ đều dựa vào anh tự liên hệ với mẹ Hà Tịnh, mẹ cô ấy cũng bề bộn nhiều việc nên đôi khi anh phải thông qua Hà Tịnh để truyền đạt, hẹn gặp riêng ở bên ngoài là vì không muốn để ba anh biết được nhà anh đang tính toán ra tòa với ông. Hơn nữa Hà Tịnh là mẹ anh nhìn lớn lên, quan hệ với mẹ anh rất tốt, cô ấy hiểu nên khuyến khích mẹ như thế nào, so với đứa con trai ruột như anh còn dễ trò chuyện hơn, vài lần mẹ anh phát bệnh thậm chí muốn tự sát, đều phải dựa vào Hà Tịnh tâm sự thì bà mới nghĩ thoáng ra được. Tấm ảnh mà em nói kia anh không hề hay biết, lúc ấy anh căn bản không có tâm tình lướt mạng, nếu em bảo là anh ngủ rồi cô ấy chụp được thì có khả năng là anh quá mệt mỗi ngủ quên không đóng cửa phòng, nên cô ấy mới vào. Anh và cô ấy thật sự không có gì cả, buổi tối trước hôm em bỏ đi, ba lại cãi nhau với mẹ anh một trận rồi đập phá hết đồ đạc ở nhà. Mẹ tự nhốt mình trong phòng, trốn trong đấy khóc rất lâu, anh nhờ dì giúp việc trông chừng rồi đi tìm Hà Tịnh tới khuyên mẹ. Đêm ấy Hà Tịnh đi chơi với bạn ở bên ngoài, anh đợi không được mà trời lại mưa to, nên mới vội vàng đến đón cô ấy về. Anh thật sự không biết lúc ấy em nhìn thấy tụi anh, nếu anh biết chắc chắn sẽ không đời nào lướt qua em vậy đâu. Đường Đường, xin em tin tưởng anh, anh không hề thay lòng đổi dạ, từ đầu tới cuối người anh yêu chỉ có duy nhất một mình em mà thôi.”

Nói xong lời cuối cùng Hứa Ánh Dương cũng đã nghẹn ngào, Phương Đường thì nức nở khóc lớn. Cậu không ngờ tới mình đợi bảy năm, hóa ra lại là đáp án như vậy.

Cậu quá ngu ngốc, chỉ bởi vì một chút hiểu lầm đáng cười thế kia mà bọn họ phải lãng phí những ngần ấy năm.

“Vậy sau này tại sao anh không đến tìm em?”

“Sau khi em rời đi khoảng nửa năm thì thủ tục ly hôn của ba mẹ anh mới giải quyết xong xuôi, tình trạng của mẹ cũng dần biến chuyển tốt, lúc ấy anh có về nước một lần, anh nói với em rồi đấy. Lúc ấy anh chỉ nghĩ đến tìm em, thế nhưng nhìn thấy bên cạnh em đã có bạn gái mới, anh không biết cô ấy thực ra là em họ, anh cứ ngỡ em rời bỏ anh là vì thích người khác, xin lỗi em.”

Hai tay Phương Đường túm chặt cổ áo anh, lung tung quệt nước mắt lên trên ngực Hứa Ánh Dương, trong lòng cậu vô cùng hận, cũng không biết là hận Hứa Ánh Dương hay là hận chính mình, hoặc giả chẳng cậu nên hận cô em họ tùy hứng Tề Hi Diễm kia?

“Anh dám nói Hà Tịnh không có ý gì với anh à? Nếu không sao cô ấy lại đăng hình ảnh dễ khiến người khác liên tưởng như vậy?”

“Anh không biết, có lẽ là có thể nhưng cô ấy chưa từng nói gì. Giữa anh và cô ấy thật sự không có gì hết, vài năm trước Hà Tịnh cũng đã kết hôn rồi. Đường Đường, em thật sự khiến anh oan uổng mà, vì sao lúc ấy em không thể hỏi rõ ràng?”

“Em phải hỏi thế nào đây?” Phương Đường khóc cơ hồ không thở nổi: “Bà nội em bệnh nặng, lúc ấy trời đất quanh em đều muốn sụp đổ hết rồi, em đâu còn sức suy xét nhiều như vậy!”

“Là lỗi của anh, anh không nên giấu em, anh chỉ sợ em lo lắng sợ em khó chịu, không nghĩ tới giấu em mọi chuyện lại làm ra hiểu lầm lớn như vậy.”

“Chúng ta phải làm thế nào đây? Em thực không cam tâm mà, cứ như vậy lãng phí bảy năm! Hứa Ánh Dương anh là đồ đáng ghét, mau trả cho em bảy năm đi!”

Nói xong lời cuối cùng Phương Đường đã bắt đầu nói năng lộn xộn, Hứa Ánh Dương cúi đầu hôn lên đôi môi dính đầy nước mắt của cậu: “Cưng à, chúng ta còn có cả một đời mà, có thể bù đắp lại.”

Anh cũng không cam tâm, bảy năm tươi đẹp nhất trong cuộc đời cứ như vậy bị bỏ lỡ, làm sao có khả năng cam lòng cho được, nhưng may mà bọn họ còn có cơ hội bắt đầu lại một lần nữa.

“Chúng ta về nhà đi....”

Phương Đường gật gù đầu, lại như trước dụi vào trong lòng anh không chịu động đậy.

Hứa Ánh Dương thật bất đắc dĩ: “Cưng à, em muốn anh vừa ôm em vừa lái xe sao?”

Phương Đường đỏ mặt chui ra khỏi lồng ngực anh, lại nắm tay anh đặt một nụ hôn lên lòng bàn tay ấm áp ấy.

Hứa Ánh Dương giúp cậu cài dây an toàn, hôn môi cậu vài cái mới chịu ngồi thẳng dậy khởi động xe.

Cùng nhau tắm rửa, lại ôm nhau nằm trên giường, Phương Đường dán chặt trong lòng Hứa Ánh Dương không ngừng hôn anh. Hứa Ánh Dương rất hưởng thụ, so với bảy năm trước Phương Đường thật là không hề thay đổi một chút nào, vẫn cứ thích quấn người như vậy. Anh thầm nghĩ mình làm sao lại có thể hiểu lầm cậu thích người khác cơ chứ, tính tình Phương Đường hết như cún con đòi sữa, rõ ràng chính là kiểu người đã nhận định một ai thì tuyệt đối sẽ không thay lòng.

Chỉ là tình yêu xác thật khiến con người ta mù quáng, càng khiến người ta trở nên ngu dốt. Chính bởi vì quá yêu nên mới sẽ lo được lo mất như thế.

“Anh đang nghĩ gì vậy?”

Hứa Ánh Dương cười nắc nắc vành tai cậu: “Đang nghĩ... em thật đáng yêu.”

Phương Đường khẽ hừ nhẹ một tiếng: “Chẳng phải anh bảo mai mới về à? Giờ này lại chình ịch ở đây rồi?”

“Em còn không biết xấu hổ vậy đó hả, em đi dạo phố, xem phim, ăn cơm với em họ bị người ta chụp được mà không biết sao? Hiện tại trên mạng toàn là tin scandal của em với em họ đấy, hai người các em ngược

lại thì thoải mái ha, làm ỏ trong nhà chơi game không biết trời trăng mây gió gì luôn.”

Phương Đường đối với vấn đề này không quá để ý: “Ngày mai giải thích rõ là được mà..... Anh không phải vì chạy về bắt gian đấy chứ?”

Trong mắt Hứa Ánh Dương chợt lóe qua sự xấu hổ, bị Phương Đường bắt giữ được: “Hahaha anh thật sự ghen kinh khủng như vậy hả?”

Hứa Ánh Dương ấn đầu cậu lên trên vai mình: “Anh đâu có mất thần, làm sao biết các em thực ra là anh em họ?”

Phương Đường trực tiếp cắn một miếng lên vai anh.

“Đừng quyến rũ anh...” Giọng Hứa Ánh Dương khàn đi vài phần: “Còn muốn ngủ nữa không đó?”

“Không muốn ngủ, đến nào đến nào.”

Hứa Ánh Dương nghiêng người đè lên trên người Phương Đường, ngón tay trêu chọc chỗ mẫn cảm bên eo cậu, nhẹ nhàng thổi hơi vào trong lỗ tai người dưới thân: “Cưng ơi em có yêu anh không?”

“Rất yêu anh, vô cùng vô cùng yêu anh, chỉ yêu duy nhất mình anh thôi.”

Phương Đường biểu lộ thắng thắn khiến trái tim Hứa Ánh Dương mềm nhũn ra, anh hôn chóc chóc lên môi cậu như gà mổ thóc: “Anh cũng yêu em, rất yêu em, cực kỳ cực kỳ yêu em.”

Bọn họ triền miên âu yếm quấn lấy nhau, lúc tiến vào cả người Phương Đường run rẩy, cậu cố gắng nâng eo lên, dốc hết toàn lực đáp lại những va chạm của Hứa Ánh Dương.

Bên tai vang vọng tiếng thân thể giao hòa đầy dâm mỹ.

Nơi không ngừng cứng rắn lặp đi lặp lại động tác xô xuyên qua thân thể người bên dưới, ma sát nơi mẫn cảm nhất của lối vào căng chặt, Phương Đường cơ hồ không chịu nổi khoái cảm ngập tràn như vậy, cậu ngẩng đầu lên cắn mút hầu kết khêu gợi của Hứa Ánh Dương, hai chân lại một lần nữa kẹp chặt lấy vòng eo anh.

Hai tay Hứa Ánh Dương chống bên cạnh thân thể cậu, anh không ngừng thở dốc nặng nề, kích thích dưới thân khiến tốc độ càng thêm nhanh, nơi bao lấy anh vừa ẩm áp lại vừa ướt át, Phương Đường nằm trên giường lộ ra biểu tình thoải mái đầy si mê. Chỉ anh mới có thể chiếm lấy một Phương Đường quyến rũ như vậy, chỉ anh mới có thể khiến ánh mắt xinh đẹp của Phương Đường hoàn toàn bị tình dục nhuộm đậm.

Cậu là của anh, chỉ có thể là của riêng anh.

Khi đạt đến cao trào, Hứa Ánh Dương cúi xuống ngậm lấy cánh môi hồng non mềm của Phương Đường, vừa liếm vừa cắn triền miên đến cực điểm, anh dán vào tai cậu thấp giọng nỉ non: “Đường Đường, về sau bất kể xảy ra chuyện gì, chúng ta đều phải thẳng thắn với đối phương nhé, đừng giấu giếm hay hiểu lầm bất cứ điều gì, được không em?”

Phương Đường hôn nhẹ lên cái cằm lún phún râu của người kia, trả lời: “Em hứa với anh.”

41. Chương 41

Triền miên cả một đêm, khi tỉnh lại đã là nửa buổi sáng ngày hôm sau, di động của Phương Đường chưa sạc nên vẫn tắt máy như trước, Hứa Ánh Dương vừa thấy người đại diện của cậu gọi nhờ mấy cuộc vào số của mình chỉ đành bất đắc dĩ nhắc nhở cậu: “Em nhanh chóng gọi lại cho người đại diện đi kia, chuyện ngày hôm qua nhất định anh ta đã phiền chết rồi mà lại còn không liên hệ được với em nữa.”

Hai mắt Phương Đường còn mơ màng lung tung gật đầu, cầm điện thoại cắm sạc vào, một lần nữa khởi động máy, quả nhiên có vô số tin nhắn weixin gửi tới, tất cả đều là từ người đại diện của cậu hỏi sao không gọi được, hỏi cậu đang chết ở xó nào rồi.

Rất nhanh đã có một cuộc điện thoại mới gọi tới, Phương Đường tùy tay ấn nghe: “Anh Đặng tìm em hả?”

“Cậu còn không biết thẹn mà hỏi vậy à? Cậu đã biến mất cả một đêm! Cả một đêm lặn đáy! Rốt cuộc là đi đâu hả?”

“Em ở trong nhà thôi, di động hết pin mà em quên sạc.” Phương Đường trả lời rất vô tội.

Người đại diện của cậu tức giận đến nỗi gần như muốn nuốt luôn tiểu tổ tông nhà mình vào bụng: “Cậu lập tức giải thích cho anh đám ảnh chụp kia là sao được không? Cô gái kia chui từ đâu ra?”

“Cái gì mà ‘cô gái kia’ chứ, nó là em họ của em đó, thôi thôi, việc này không nhọc anh phí tâm, tự em đăng weibo đính chính là được rồi.”

Người đại diện ngã ngất, nhưng nghe Phương Đường nói như vậy liền nhẹ nhàng thở ra: “Vậy cậu mau làm đi, cậu thật sự là tổ tông của anh mà.”

Phương Đường cười hì hì cúp máy rồi mở weibo ra nhìn thử, sự tình vẫn còn đang rất náo nhiệt, các bên truyền thông tranh nhau đưa tin, người hâm mộ thì rung chuyển xôn xao, antifan càng điên cuồng cười ha hả.

Nửa giờ sau Tề Hi Diễm nhắn tin cho cậu, đầu tiên là một cái icon mặt khóc chảy hai hàng lệ, sau đó là vô số dấu chấm than: “A a a a! ĐM!!! Trả lại sự trong sạch cho em!!! Anh rể nhất định ghét em rồi huhuhu T^T”

Phương Đường bắn lại cho cô một cái icon khinh bỉ: “Anh thấy rõ ràng là mày hí hửng lắm mà, truyền tin đồn với anh mày sướng lắm đúng không? Chẳng phải là mày đang hihahaha trong bụng còn gì?”

“Anh già cú đi.”

Tề Hi Diễm nhắn cho cậu một cái ảnh nhú mày khinh thường, Phương Đường lập tức đáp lại một cái ảnh động liên hoàn tát.

Hai người hưng trí bưng bưng ngồi đầu icon moe moe, Hứa Ánh Dương ở một bên nhìn chỉ biết lắc đầu bó tay: “Có thể giải quyết mọi chuyện trước rồi chơi tiếp được không?”

“Nhóc con thối ấy không dám gặp anh, sợ anh không tha thứ cho nó.”

Hứa Ánh Dương xoa xoa đầu cậu: “Anh là kẻ không phân phải trái như vậy sao? Bảo em ấy giữa trưa qua đây cùng ăn cơm đi.”

Phương Đường chuyển nguyên văn lời của Hứa Ánh Dương cho Tề Hi Diễm, Tề Hi Diễm lại khóc òa: “Anh rể thật tốt, không hổ là nam thần của em!”

Phương Đường bĩu môi, nhắc nhở cô nàng: “Lên weibo phối hợp với anh mày chút đi, anh phải đăng bài làm rõ quan hệ của tụi mình.”

Cậu bấm vào trang cá nhân của Tề Hi Diễm xem lướt qua, cô gái đáng thương đã sắp bị mắng chết, may mà tổ chức tâm lý của cô em nhà mình không phải dạng vừa đâu.

“Ok ok, để em đăng cho!” Tề Hi Diễm cực kỳ hưng phấn: “Nhiều năm rồi rốt cuộc có thể được một lần tỏa sáng!”

“Tùy mày đó.” Dù sao cậu cũng không muốn vì loại chuyện không biết nên khóc hay cười này mà phải đăng bài giải thích, thật phí tâm tư quá mà.

Tề Hi Diễm xoa tay, trước kia cô không có suy nghĩ dựa hơi Phương Đường để nổi tiếng nên mới không công khai tin Phương Đường là anh họ mình, nhưng hôm nay quan hệ của cô và Phương Đường không thể giấu được nữa, vậy thì đương nhiên phải biểu diễn thật hoành tráng. Sáng nay lên nhìn thấy weibo của mình bị mắng nhiếc cực kỳ kinh khủng mà mà chẳng thể cãi lại, cô đã sắp nghẹn chết rồi.

Năm phút đồng hồ sau, Tề Hi Diễm đăng bài đầu tiên.

“Tui đi dạo phố, ăn cơm, xem phim với anh họ thôi mà sao các bạn nam thanh nữ tú náo loạn chuyện gì vậy ()”

Ảnh kèm theo là một tấm hình hai anh em khi còn bé đang ngồi trên ngựa gỗ ở nhà trẻ, cũng không biết Tề Hi Diễm đào từ góc gác nào ra nữa.

Lại năm phút đồng hồ sau, cô đăng bài thứ hai.

“Cứ bảo tui muốn nổi tiếng nên phát điên à, nếu thật sự muốn nổi thì tui sớm đã nhờ anh họ giúp đỡ rồi, còn để chờ tới bây giờ mới dựa hơi ảnh sao? [→_→]”

Năm phút đồng hồ tiếp theo, cô đăng bài thứ ba.

“Vì là em họ của anh tui nên không thể là fan của anh Dương? Logic ở đâu ra vậy? Anh Dương là anh rể tui đó! o()o”

Phương Đường không nói gì chỉ bóp trán, nhấn tin nhắn nhờ cô đừng nói lung tung, Tề Hi Diễm lập tức trả lời: “Anh yên tâm, em có chừng mực mà.”

Sau đó, cô lại đăng bài thứ tư.

“Vì sao không thể gọi anh rể? Tui chính là fan nảo tàn của cp Kẹo Cứng mà, tui thích gọi như vậy lắm, hì hì ~”

Liền ngay sau đó, cô nàng đăng bài cuối cùng.

“Tui đi ra ngoài đây, tui đi tìm anh họ với anh rể ăn cơm, các bạn cứ hâm mộ ghen tị đi nha, hì hì ~”

Phương Đường lắc đầu: “Giọng điệu này thật sự là ngứa đòn, em đọc mà còn muốn đập cho nó một trận nữa là người khác.”

Hứa Ánh Dương cười thành tiếng, dáng vẻ vênh váo của hai anh em nhà này thật sự là y hệt nhau.

Àm ĩ đến vậy nhưng sự kiện này coi như cũng đã được giải quyết, sóng gió dĩ nhiên sẽ không bình ổn nhanh như thế, kế tiếp sẽ là trận đại chiến của fan và đám anti, nhưng những chuyện này cũng không quá ảnh hưởng đến cậu. Phương Đường nhìn fan của cp Kẹo Cứng bắt đầu khóc lóc kêu trời gọi đất từ tối hôm qua giờ đây đã sống lại, rất hài lòng gật đầu rồi tắt weibo đi.

Lúc Tề Hi Diễm đến, Hứa Ánh Dương đã làm xong bốn món mặn một món canh, tất cả đều là đồ ăn đậm hương vị gia đình, nguyên liệu nấu nướng là đi giúp việc mua lúc sáng nên còn rất tươi ngon, từng món ăn

qua bàn tay chế biến của anh đều có hương vị vô cùng kích thích vị giác.

Về mặt Tề Hi Điềm tràn đầy sự sùng bái: “Anh rẻ giỏi quá đi hà!”

Phương Đường trừng cô nàng: “Có giỏi thế nào cũng là anh rẻ mà thôi.”

Tề Hi Điềm liếc cậu: “Biết rồi biết rồi, sẽ không giành với anh, bị mắng một lần là đủ lắm rồi, em không muốn lần tới lại bị người ta ân cần thăm hỏi cha mẹ nữa đâu.”

Mạng internet chung quy sẽ có vô số kẻ mất lý trí bình luận những câu mật sát vô cùng nặng nề, Phương Đường và Hứa Ánh Dương thấy nhiều sớm đã quen, Tề Hi Điềm thực ra cũng không quá để bụng, chỉ là không chai mặt như bọn họ mà thôi.

Hứa Ánh Dương xúc cơm cho cả ba, Tề Hi Điềm ăn liên miện không thể ngừng, vừa ăn vừa hỏi thăm chuyện yêu đương thuở xa xưa của bọn họ, Phương Đường nhăn mũi: “Mày hỏi nhiều như vậy làm gì?”

“Không thể kể ra nhưng em có thể dùng clone viết fanfic cho Kẹo Cứng mà!”

“.....”

Hứa Ánh Dương ngược lại rất rộng lượng, nói nói cười cười kể lại chuyện năm đó, Phương Đường nghe liền nhin không được cười ngậy ngậy, sau khi cơn mưa nặng hạt bị xua đi, hồi ức dư lại chỉ còn là mật ngọt.

Tề Hi Điềm nghe đến hăng say, thỉnh thoảng hỏi một câu: “Vậy vì sao hai anh lại tách ra nhiều năm như vậy ạ?”

Hứa Ánh Dương và Phương Đường xấu hổ liếc nhau, thật sự không có mặt mũi đề nhắc lại.

Phương Đường thò tay gõ đầu Tề Hi Điềm: “Mày còn không biết thẹn, đều tại mày hại anh đấy, ai bảo mày bắt anh giả làm bạn trai giúp mày đuổi đám vệ tinh đi. Kết quả bị anh rẻ mày thấy được, thiếu chút nữa anh mày mất sạch tình duyên rồi đó.”

“Không phải chứ, chỉ vì vậy mà chia tay chẳng phải quá quá ngây thơ rồi không?” Nói là nói như vậy, Tề Hi Điềm vẫn hơi chột dạ, thật sự nếu là vì cô thì tội lỗi của cô chắc phải to như núi Thái Sơn mất.

Hứa Ánh Dương cười khê: “Trêu em đó, tuy rằng có chút liên quan tới em nhưng em không phải là nguyên nhân chính, nói đến cùng thì đều là lỗi của anh, chuyện năm đó anh xử lý không tốt mới xảy ra nhiều hiểu lầm như vậy.”

“Thế thì tại sao ạ? Hai anh mau kể đi.”

“Từ chối!” Phương Đường không hề nhân nhượng cô em gái lắm chuyện này: “Muốn viết fanfic thì tự mày tưởng tượng ra đi! Kể hết cho mày thì khác gì là viết phóng sự? Anh còn phải để dành về sau viết hồi ký đây gái ạ!”

“Với cái giọng văn xàm xàm lủng củng của anh mà đòi viết hồi ký á? Ai mà thèm đọc chứ?”

Hứa Ánh Dương gấp đồ ăn cho Phương Đường, cười cười nhìn bọn họ đấu võ mồm.

“Anh mày thích là được, anh mà xuất bản sách trắng cũng sẽ có người chấp nhận bỏ tiền ra mua, mày cứ ở đó mà ghen tị đi!”

“Hứ, anh già không biết xấu hổ!”

42. Chương 42

Tin đồn giữa Phương Đường và em họ rất nhanh liền qua đi, Tề Hi Diễm trở thành đại thần trong đám fan couple Kẹo Cứng, mỗi ngày đều thay đổi cách thức để cả đám cùng nhau tắm mát.

Tin tức hàng đầu giới giải trí bao giờ cũng đổi mới hàng ngày, mà vừa qua chuyện được mọi người bàn tán xôn xao nhất chính là vụ việc tổng giám đốc công ty giải trí Thanh Ảnh bị kiện về vấn đề lừa gạt tài chính và có hành vi rửa tiền trái phép đã bị mang đi điều tra. Sự tình này liên quan đến nhiều vị cấp cao trong công ty, kéo theo đó là hàng loạt vụ bê bối quy tắc ngầm trong giới cũng bị bóc mẽ, nhất thời khắp nơi đầy rẫy tin đồn huyền ảo, quần chúng được cung cấp đủ loại tư liệu phong phú để mà mổ xẻ đàm luận.

Giải trí Thanh Ảnh ở trong giới cũng là công ty có máu mặt, dưới trướng của bọn họ có không ít nghệ sĩ nổi danh, bởi vì scandal lần này mà toàn bộ diễn viên, ca sĩ kí kết hợp đồng với công ty đều bị đẩy lên nơi đầu sóng ngọn gió, bị tin đồn quy tắc ngầm kia lan đến thân, trong đó dĩ nhiên có cả người mà Phương Đường quen biết – Trần Bản Vũ.

Phương Đường chỉ hình ảnh rõ mặt của tổng giám đốc công ty Thanh Ảnh trong di động được tạp chí nổi tiếng chuyên đào bới showbiz cho Hứa Ánh Dương xem, không quên nhiều chuyện: “Đây chẳng phải là kim chủ của Trần Bản Vũ sao? Gã đàn ông ôm hôn nồng nhiệt với anh ta mà em chụp được ở câu lạc bộ đêm chính là ông đó, lúc ấy ông ta chưa phải là tổng giám đốc của Thanh Ảnh đâu.”

Hứa Ánh Dương liếc nhìn qua, vẻ mặt người đàn ông đó khá dữ tợn, tai to mặt lớn, ở ngoài đời anh cũng từng gặp qua vài lần, người thật nom còn đáng khinh hơn so với trong ảnh chụp, may mắn mà cục cưng nhà hắn lúc trước chạy khá mau khỏi nơi dơ bẩn đó.

Trần Bản Vũ là ‘tiểu thịt tươi’ đang có tiếng, lại là người được công ty Thanh Ảnh tận lực đầu tư nhất, lúc này dĩ nhiên cũng là kẻ bị bôi đen kinh khủng nhất, đương nhiên không có chứng cứ rõ ràng nên fan cuồng làm sao cũng sẽ không tin, còn có người cảm thấy là các công ty đối thủ nhân cơ hội đục nước béo cò vậy

bản bảo bảo của bọn họ.

Trong tay Phương Đường mặc dù có ảnh chứng cứ nhưng việc này cậu chỉ đứng ngoài xem náo nhiệt thôi, cậu không thù không oán với Trần Bản Vũ nên cũng không nhất thiết phải đi hủy tương lai của người ta làm gì.

Ở nhà nghỉ ngơi vài ngày, cậu và Hứa Ánh Dương lại phải tham gia đoàn phim mới. Trước đó, bọn họ đã cùng với người đại diện tới gặp đạo diễn Lã một lần. Đối với ý định muốn quay phim đề tài đồng tính của cả hai thì đoàn đội đôi bên đều chẳng thể ngăn cản, chỉ có thể nghiêm khắc xử lý mọi thứ thật cẩn chu, tận lực giục biên kịch sửa hình tượng nhân vật đẹp hơn đôi chút và nội dung câu chuyện thêm phần viên mãn hơn.

Sau khi bàn bạc chi tiết với đạo diễn Lã, Phương Đường càng có hứng thú với bộ phim lần này, quả thật cậu đã áp ụ dự định tự mình đầu tư vào phim. Mấy năm nay cậu và Hứa Ánh Dương đều kiếm được không ít tiền, nhưng tự đầu tư vào phim mình đóng thì lại là lần đầu tiên, có điều loại phim này lại không cần hiệu ứng kĩ thuật cao siêu gì, tiền của họ vẫn khá dư dả.

Vì thế mọi chuyện cứ như vậy được định đoạt, cũng nhanh chóng ký hợp đồng khởi quay vào sáu tháng cuối năm, khi ấy trời chuyển dần sang thu, đoàn phim sẽ ra nước ngoài lấy cảnh.

Một ngày trước khi vào đoàn phim, đột nhiên mẹ Hứa Ánh Dương gọi điện thoại tới nói bà vừa ghé thăm con trai, nhưng sao đồ đạc trong nhà đều trống không, hỏi anh đã chuyển đi nơi nào rồi.

Lúc nhận được điện thoại Phương Đường và Hứa Ánh Dương đang tựa vào trong sofa cùng xem phim điện ảnh, ngày mai bọn họ sẽ bắt đầu công tác mới, Phương Đường còn phải đi xa để lấy cảnh nữa, cho nên lúc này cả hai đang hưởng thụ thời gian có thể kề cận thân mật bên cạnh nhau.

“Giờ con dọn qua sống cùng Đường Đường rồi, mẹ đang ở đâu vậy? Con đi đón mẹ.”

Phương Đường mở to hai mắt nhìn, thò tay kéo cánh tay Hứa Ánh Dương khê lay, ý bảo anh đừng nói lung tung. Hứa Ánh Dương vỗ vỗ tay trấn an cậu, nhìn cậu cười thật dịu dàng.

Cắt đứt điện thoại, Phương Đường dùng lực đấm anh vài cái: “Anh vừa nói gì vậy? Sao lại bảo với mẹ chúng ta sống chung? Lỡ mẹ anh biết quan hệ của tụi mình thì làm sao giờ?”

“Mẹ biết không phải rất bình thường à? Chúng ta đã kết hôn nhiều năm như vậy rồi, sớm nên để ba mẹ biết, hay là em vẫn không muốn?”

“Em rất muốn mà!” Mặt Phương Đường đỏ lên, việc này cậu ít nhiều có hơi chột dạ, cậu còn chưa nghĩ ra nên thẳng thắn đối diện với ba mẹ như thế nào đâu, nhưng cũng không có nghĩa là cậu không muốn cho bọn họ biết.

“Trêu em thôi mà.” Hứa Ánh Dương cười nhéo mặt cậu: “Em muốn công khai lúc nào cũng được, đừng sốt ruột, nhưng mà mẹ anh đã biết chuyện của chúng ta rồi, vừa rồi trong điện thoại mẹ còn bảo muốn gặp con đâu đấy.”

“Cái gì..... Mẹ anh biết khi nào?” Phương Đường còn tưởng rằng mẹ Hứa sớm đã quên mình là ai nữa cơ.

“Hồi Tết về nhà anh đã nói với mẹ, còn đưa nhẫn kết hôn của chúng ta cho mẹ xem, mẹ vui lắm, bảo muốn gặp em ngay đấy, anh phải ngăn mãi mới được. Lần này phỏng chừng là mẹ không nhịn được nữa rồi.”

“Thật sự mẹ anh có thể chấp nhận ấy à?” Phương Đường có phần không thể tin được: “Mẹ không muốn bế cháu sao?”

“Em có thể sinh được thì cho mẹ ôm nè.”

Phương Đường tiếp tục đâm anh: “Anh đứng đắn xú được không?”

“Mẹ không quan trọng chuyện ấy đâu, trải qua cuộc hôn nhân thất bại với ba, mẹ đã có thể nhìn nhận sự việc thoáng hơn rồi, chỉ cần anh hạnh phúc là được.” Hứa Ánh Dương thôi không trêu tiểu tổ tông nhà mình nữa, khẽ quay sang vừa ôm siết vừa dỗ dành cậu.

Nghe Hứa Ánh Dương nói như vậy, Phương Đường liền thoáng yên lòng bèn theo anh đi đón mẹ Hứa.

Mẹ Hứa vẫn dịu dàng xinh đẹp như bảy năm trước, chỉ là thoát nhìn trông có phần đậm thắm, tự tại của người trải sự đời nhiều hơn, trên mặt luôn là nụ cười nhàn nhạt, bà chủ động chào hỏi Phương Đường, còn tặng quà cho cậu nữa.

Đó là một miếng ngọc cổ rất tinh xảo, mẹ Hứa không giải thích nhiều, chỉ bảo: “Con với Ánh Dương hãy ở bên nhau thật dài lâu, hai đứa hạnh phúc thì mẹ mới an tâm được.”

Mũi Phương Đường bỗng chua xót, cậu cười rất chân thành: “Cám ơn dì ạ.”

Hứa Ánh Dương nhắc nhở cậu: “Ngoan nào, gọi mẹ chứ.”

Trong mắt mẹ Hứa càng là ý cười dịu dàng hơn, Phương Đường khẽ cắn môi, hơi xấu hổ sửa lại lời nói: “Con cảm ơn mẹ.”

Buổi tối bọn họ chở mẹ Hứa tới nhà hàng cao cấp do bạn Phương Đường mở để ăn bữa tối, Phương Đường cũng đầu tư một phần tại nơi này, mỗi năm đều có thể lấy về không ít lợi nhuận, trong nhà hàng có một gian phòng chuyên được giữ lại cho cậu.

Không gian trong nhà hàng rất thoáng mát, bầu không khí nơi đây cũng cực kỳ yên tĩnh, lịch sự, rất thích hợp để bọn họ chiêu đãi mẹ Hứa Ánh Dương.

Phương Đường để mẹ Hứa gọi món ăn trước, Hứa Ánh Dương ghé vào tai cậu nhỏ giọng bảo: “Miếng ngọc kia là bà ngoại để lại cho mẹ anh, mẹ vẫn luôn cất để cho con dâu, lần này hẳn là cố ý mang đến tặng riêng em đây.”

Phương Đường cười khẽ, trong lòng tràn đầy vui sướng.

Trong lúc chờ đồ ăn dọn lên, mẹ Hứa và Phương Đường thuận miệng nói về những chuyện trước kia: “Hồi hai đứa học chung với nhau mẹ đã phát hiện Ánh Dương đặc biệt để ý đến con, trước con nó chưa từng đem ai về nhà chơi cả, sau này còn quần lý mẹ đòi học nấu ăn chỉ vì con một thân một mình ở nước ngoài chẳng thể ăn ngon rất đáng thương. Mẹ bảo nó đưa con về nhà thì nó lại bảo sợ con sẽ xấu hổ không chịu.”

Phương Đường liếc nhìn Hứa Ánh Dương, gật gật đầu: “Anh ấy đối với con rất tốt, con vẫn luôn biết mà.”

Bằng không, cậu cũng sẽ chẳng nhớ mãi không quên người kia cho dù đã chia tay nhiều năm như vậy.

Hứa Ánh Dương cười bảo: “Đường Đường cũng cực kỳ tốt, tuy rằng lúc nào cũng khẩu thị tâm phi, nhưng con biết em ấy rất yêu con.”

Phương Đường đỏ mặt, trước mặt mẹ mà nói những câu thế này liệu có còn muốn mặt mũi nữa không vậy?

Giữa chừng Phương Đường vào toilet một chuyến, lúc đi ra tùy ý thoáng nhìn lại nhìn thấy vị trí bên cửa sổ có một bóng người quen thuộc.

Mí mắt cậu mạnh mẽ giật nảy, do dự ba giây cuối cùng vẫn phải nhận mệnh đi qua: “Mẹ, sao mẹ lại ngồi một mình ở đây?”

Mẹ Phương đang tại uống trà quay đầu lại nhìn thấy con trai, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng: “Đường Đường, sao con ở trong này? Đi ăn cơm với bạn hả?”

“Dạ..... Mẹ thì sao?”

“Hai ngày nay mẹ lên thủ đô tham gia một buổi hội thảo nghiên cứu khoa học, ở ngay khách sạn đối diện đây, sợ con bận công tác nên mới không báo với con. Giờ mẹ đang chuẩn bị ăn tối thôi.”

Phương Đường hơi ngơ ngẩn, mẹ Hứa và Hứa Ánh Dương còn đang ở trong phòng chờ cậu, mẹ cậu lại ngồi một mình ở đây ăn cơm tối. Nếu cậu chẳng chịu nói thật thì không được tốt lắm, đúng không?

43. Chương 43

Chung quy thì Phương Đường cũng không thể để mẹ ngồi bên ngoài ăn cơm một mình, bèn thẳng thắn khai thật: “Mẹ ơi, vào trong phòng ăn cơm với con đi, trong đó có Hứa Ánh Dương và mẹ ảnh nữa, không có người ngoài đâu ạ.”

Ánh mắt mẹ Phương nhìn cậu mang theo chút ý sâu xa, nhưng bà vẫn đứng dậy bảo: “Bà Hứa đến phải không? Vậy cũng nên tới chào người ta một tiếng, thằng bé này chẳng chịu nói sớm cho mẹ chuẩn bị gì cả.”

Hứa Ánh Dương không nghĩ tới Phương Đường đi toilet xong lại mang theo một người trở về, Phương Đường gượng gạo giới thiệu trước ánh mắt nghi hoặc của anh: “Đây là mẹ em, mẹ, đây là bác Hứa và Hứa Ánh Dương ạ.”

Hứa Ánh Dương sững sốt, nhanh chóng đứng lên, rất khó có việc gì khiến anh khẩn trương gấp gáp, ngay cả nói chuyện cũng không lưu loát như vậy: “Con chào dì, con là... bạn học của Phương Đường ở nước ngoài, hiện tại cũng là đồng nghiệp của nhau ạ.”

Mẹ Phương cười gật gật đầu: “Dì biết con, đừng căng thẳng.”

Mẹ Hứa cũng đứng lên, cười dịu dàng vươn tay ra: “Chào chị, rất hân hạnh được gặp chị.”

Mẹ Phương bắt tay với bà, cười bảo: “Tôi cũng rất vui được gặp chị, đáng lẽ chúng ta nên tìm cơ hội hẹn gặp mặt từ sớm mới phải.”

Phương Đường ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, thầm nghĩ Tề Hi Diễm nói quả là không sai, mẹ cậu hình như biết hết mọi chuyện rồi thì phải.

Bốn người một lần nữa ngồi xuống, Hứa Ánh Dương gọi phục vụ đến chọn thêm vài món ăn, anh len lén nhìn mẹ Phương, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy mẹ vợ trong truyền thuyết. Ngoại hình của Phương Đường rất giống mẹ, liếc sơ qua là có thể dễ dàng nhận ra được bọn họ chính là mẹ con ruột.

Bà Phương và bà Hứa đều rất xinh đẹp, nếu nói mẹ Hứa là vẻ đẹp uyển chuyển, hàm súc, đoan trang, thì mẹ Phương lại là vẻ đẹp rạng rỡ, động lòng người tựa như bị thời gian lãng quên, cũng khó trách họ có thể sinh ra Hứa Ánh Dương và Phương Đường khiến ngàn vạn thiếu nữ điên cuồng si mê ái mộ đến như vậy.

Hai bà mẹ ngồi cùng một bên hàn huyên nói chuyện phiếm, cả hai tựa hồ trò chuyện rất hợp ý nhau, nói cười cười một lúc liền cực kỳ thân thiết.

Hứa Ánh Dương và Phương Đường chẳng ai dám xen mồm, trước khi chưa hoàn toàn thăm dò rõ ràng ý của mẹ Phương thì ít lời vẫn là thượng sách. Tuy rằng Hứa Ánh Dương đã nhìn ra trong lòng mẹ Phương

hắn đã biết rõ chuyện của bọn họ rồi, hơn nữa thoát nhìn cũng không có vẻ muốn phản đối.

Tầm mắt mẹ Phương đảo qua hai người trẻ tuổi ngồi cạnh nhau phía đối diện, đột nhiên hỏi: “Nhẫn trên tay hai đứa đẹp quá, mua lúc nào thế? Có thể cho mẹ xem được không?”

Phương Đường choáng váng, từ khi bọn họ nói lại tình xưa thì cả hai đều đeo nhẫn lên tay, gần như không có lúc nào tháo ra, làm sao cậu ngờ được hôm nay vừa vặn gặp phải mẹ cơ chứ?

Hứa Ánh Dương tháo nhẫn xuống trước, Phương Đường lấy lại tinh thần, cũng luống cuống tay chân lấy nhẫn ra, cả hai cùng đưa đến trước mặt mẹ Phương.

Bà Phương cầm hai chiếc nhẫn kia chậm rãi ghép lại thành một hình trái tim, mẹ Hứa cười bảo: “Trông rất đẹp, thẩm mỹ của hai đứa con không tệ đâu.”

“Dạ....”

Bọn họ đồng thời nhìn về phía mẹ Phương, mẹ Phương nhìn chăm chăm hai chiếc nhẫn khẽ nhú mày, sau một lát dường như đã thoải mái hơn, một lần nữa ý cười đọng đầy đôi mắt. Bà trả nhẫn cho bọn họ rồi khẽ nói với Hứa Ánh Dương: “Con trai ngoan, về sau có thời gian rảnh thì theo Đường Đường về nhà dì ăn cơm đi.”

Trong nháy mắt Hứa Ánh Dương kích động cơ hồ nói không ra lời, anh biết lời này đại biểu cho việc mẹ Phương tán thành quan hệ của họ, anh dùng lực gạt đầu: “Cám ơn dì, con nhất định sẽ tới ạ.”

Cơm nước xong, Hứa Ánh Dương đưa mẹ anh về nhà cũ của mình, Phương Đường thì theo mẹ tới khách sạn bà đang ở.

Khi chỉ còn hai mẹ con, Phương Đường mới cẩn thận dè chừng hỏi: “Có phải mẹ biết hết rồi không ạ?”

Mẹ Phương tức giận lườm cậu một cái: “Nếu không phải hôm nay bị tôi bắt gặp có phải anh định giấu tôi ăn cơm với mẹ người ta, rồi anh định giấu hai ông bà già chúng tôi mãi luôn không chịu hé răng chứ gì?”

“Sao có thể.....”

“Sao lại không? Mẹ còn nghĩ nếu không phải mẹ chủ động nhắc đến có khi cả thế giới đều biết con mẹ có bạn trai, mà ba với mẹ thì chẳng hay biết gì đâu.”

Phương Đường chợt dạ: “Mẹ à, vậy mẹ cũng biết rồi đó, mẹ có ý kiến gì không ạ?”

“Giờ con đã chọn thẳng bé ấy rồi, nếu mẹ độc ác chia rẽ các con thì hai đứa sẽ nghe lời mẹ chắc?”

Phương Đường nhanh chóng lắc đầu.

Mẹ Phương dùng ngón tay chọc chọc trán cậu, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Cái thứ không có tiền đồ.”

Phương Đường cười nịnh nọt lấy lòng: “Con biết mẹ của con là đáng yêu nhất trên đời mà, nhất định mẹ sẽ không làm khó tụi con đúng không?”

“Con đã lớn như vậy rồi, mẹ còn có thể làm khó con thế nào được? Mẹ hỏi này, hai đứa rốt cuộc phát triển đến bước nào rồi? Đã quen nhau bao lâu hả?”

“Con nói ra thì mẹ không được tức giận đâu đấy.”

“Nói thật thì mẹ sẽ không giận.”

“Bảy năm trước tụi con đã đăng ký kết hôn bên nước A rồi.”

Mẹ Phương vừa giật mình vừa bực: “Anh giỏi quá nhỉ, mười mấy tuổi liền dám gạt ba mẹ kết hôn với người ta ở nước ngoài, anh coi ba mẹ anh không tồn tại à?”

“Đương nhiên không phải mà! Con vẫn luôn muốn nói với ba mẹ nhưng mà mãi chẳng biết nên mở miệng như thế nào.”

“Nó có tốt với con không?” Mẹ Phương đột nhiên lại đổi đề tài.

Phương Đường sững sốt, nhanh chóng nói đỡ cho Hứa Ánh Dương: “Tốt ạ, đương nhiên là tốt lắm, anh ấy rất thương con, trừ ba mẹ ra thì không ai thương con hơn anh ấy đâu.”

Cậu thêm mắm thêm muối kể lại đủ loại hành vi Hứa Ánh Dương quan tâm chăm sóc mình như thế nào, mẹ Phương nghe xong chỉ thở dài: “Sao mẹ không sinh được đứa con trai hiếu biết lại hiếu thảo như vậy nhỉ?”

“Cái gì chứ...” Lời này dĩ nhiên Phương Đường sẽ phản đối: “Con của mẹ cũng rất ngoan màaaa.”

Mẹ Phương trừng cậu: “Anh thì giỏi rồi! Thành thật nói cho mẹ nghe coi, lúc ở với tiểu Hứa anh có bắt nạt người ta không đấy?”

“Không mà, làm gì có.” Phương Đường trầm nghĩ trong bụng, con làm sao nỡ bắt nạt anh ấy.

“Thôi được rồi, hai đứa cũng đã kết hôn từ lâu, mẹ cũng không thể tuyệt tình chia rẽ duyên ương. Hai đứa cứ sống hạnh phúc bên nhau, đừng nay thế này mai thế nọ gây chuyện linh tinh là được, bên chỗ ba con mẹ sẽ giúp con nói chuyện.”

Phương Đường cười hì hì gật đầu: “Mẹ là số một mà.”

Cậu khoe miếng ngọc mà bà Hứa tặng mình cho mẹ nhìn, mẹ Phương cẩn thận xem xét, đoán chừng miếng ngọc này hẳn là giá trị xa xỉ bèn nhắc nhở: “Con cất cho kĩ đấy, đừng có mà làm mất.”

“Đương nhiên rồi ạ.”

Mẹ Phương suy nghĩ một lát, cầm ra cây bút máy mà mình lúc nào cũng mang theo đưa cho Phương Đường: “Đây là bút máy mà ông ngoại con từng dùng qua, trong nhà chúng ta có thể xem như đồ gia truyền, tuy rằng không đáng giá là bao nhưng có ý nghĩa rất lớn, con cầm đưa cho tiểu Hứa đi.”

Phương Đường hơi hoài nghi: “Cái bút này hẳn là từ thời dân quốc hả mẹ? Nó sắp có lịch sử trên trăm năm rồi, thật sự còn có thể dùng sao?”

“Có thể sử dụng, không thể dùng cũng cứ cất đấy làm vật kỷ niệm, con cầm đưa cho nó là được.”

Nhà họ Phương là gia đình dòng dõi thư hương, tổ tiên bên ngoại của Phương Đường còn từng làm quan lớn lưu danh sử sách vào thời nhà Thanh, đáng tiếc đến đời Phương Đường lại chẳng kế thừa tí tẹo gì nào, hiện tại mẹ cậu đưa cây bút đã truyền mấy đời cho Hứa Ánh Dương, liền chứng tỏ cho việc từ tận đáy lòng bà đã chấp nhận anh khiến Phương Đường cũng an tâm.

Hứa Ánh Dương đưa mẹ về nhà xong liền quay lại khách sạn đón Phương Đường, cậu vừa lên xe liền đưa quà mẹ tặng cho anh.

Hứa Ánh Dương rất vui vẻ, nắm tay Phương Đường khẽ sờ nắm một lát rồi nhẹ nhàng bảo: “Anh sẽ trân trọng nó, sau này dù không thể dùng cũng sẽ luôn luôn mang theo bên người.”

Phương Đường ôm anh, khẽ蹭 trán vào trán anh rồi hôn một cái: “Coi như anh biết điều đó.”

44. Chương 44

Địa điểm thực hiện bộ phim mới của Phương Đường nằm ở thành phố S, dự tính thời gian quay phim phải gần hai tháng rưỡi. Vài năm nay cậu vẫn luôn liêu mạng với công việc, hết đoàn phim này lại qua đoàn phim khác, cơ hồ chưa từng ngơi nghỉ, có nhiều lúc bắt buộc dĩ còn phải quay phim song song với ghi hình cho các chương trình giải trí, một năm có khi tham gia tận bốn năm tác phẩm.

Hứa Ánh Dương cũng không khác cậu là bao, thừa dịp còn trẻ đều muốn quay thêm thật nhiều bộ phim. Có điều hiện tại quan niệm của bọn họ đều chuyển biến, họ đã xa cách nhau bảy năm, nếu tiếp tục gần như mười tháng đều vì làm việc mà chia xa thì ai cũng không chịu nổi. Tuần sau Hứa Ánh Dương sẽ gia nhập đoàn phim mới, trước mắt bọn họ đều chỉ còn hợp đồng quay phim cuối cùng này, đợi xong xuôi cả hai dự tính sẽ nghỉ ngơi dài hạn cùng nhau đi du lịch. Người đại diện đôi bên tuy rằng cảm thấy rất tiếc nuối nhưng hoàn toàn không có biện pháp với họ. Năm ngoái hợp đồng của Phương Đường đã đến kỳ mà cậu không dự định kí tiếp với công ty nữa. Ý định của cậu là mang theo người đại diện tự thành lập phòng công tác tự nhân. Bên phía Hứa Ánh Dương tới cuối năm cũng sẽ hết hạn hợp đồng, người đại diện rất thân thiết với anh cũng đã cực lực lên tiếng giữ anh lại, nhưng biết ý anh đã quyết cũng không nhiều lời nữa, ngày sau gặp lại thì vẫn sẽ là bạn bè. Phương Đường ở đoàn phim hơn nửa tháng mới tìm được cơ hội trở lại, cậu phải về thủ đô quay quảng cáo cho thương hiệu nổi tiếng mà cậu làm đại diện, cho nên cậu đã xin bên tổ quay nghỉ ba ngày. Giữa trưa Phương Đường mới về tới, Hứa Ánh Dương cũng xin đoàn của mình nghỉ một ngày để tới sân bay đón cậu rồi dẫn người đi ăn cơm. Hai người đã nửa tháng không gặp, vừa dùng bữa vừa nói không ngớt một mớ chuyện vụn vặt. Nửa tháng qua Phương Đường tựa hồ gầy thêm một xiu, cằm đều nhọn hẳn ra, lúc cúi đầu gần như bị bát cơm vùi hết luôn gương mặt nhỏ nhắn. Hứa Ánh Dương nhìn thấy vậy thì đau lòng cực kỳ, không ngừng gấp đồ ăn cho cậu: “Em ráng ăn thêm nhiều vào, ở bên ngoài quay phim vất vả lắm sao?” “Mỗi ngày đều treo cáp đu qua đu lại, anh bảo xem có mệt không?” Lần này Phương Đường nhận bộ phim cổ trang võ hiệp, dù có dùng thể thân thì mỗi ngày cũng mất một nửa thời gian phải hành xác trên không, quả thực rất vất vả. Thế nhưng, ở trước mặt người khác cậu sẽ không bao giờ kêu khổ than mệt, chỉ khi ở riêng với Hứa Ánh Dương mới sẽ oán giận làm nũng. Hứa Ánh Dương sờ sờ đầu cậu: “Nhóc con đáng thương quá.” Phương Đường đánh tay anh: “Mau lo ăn cơm đi, móng vuốt đừng có sờ lung tung.” Cơm nước xong bọn họ không vội vã về nhà mà là tới văn phòng hộ tịch. Cách đây không lâu họ đã tìm người giúp đỡ đem giấy chứng nhận kết hôn ở nước ngoài đi công chứng, vài ngày trước đã nhận lại được hồ sơ và giấy tờ chứng minh của đại sứ quán, hôm nay cả hai quyết định tới văn phòng hộ tịch để đăng ký. Cho dù không thực hiện những bước này thì quan hệ hôn nhân của họ vẫn có hiệu lực, nhưng Phương Đường cứ cố chấp muốn hoàn chỉnh tất cả mọi khâu thủ tục. Đưa tài liệu đã chuẩn bị đầy đủ cho chuyên viên sau cửa kính, người xử lý là một cô gái còn rất trẻ tuổi, khi cô nhận được hồ sơ và giấy tờ chứng nhận thì ngạc nhiên cực kỳ, cô nàng mở to mắt hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn bọn họ. Tay Hứa Ánh Dương khoác lên vai Phương Đường, mỉm cười thật tươi với cô nhân viên nọ, Phương Đường tháo kính đen xuống, chớp mắt hỏi: “Có vấn đề gì không ạ?” “Không có...” Cô gái nhỏ nhanh chóng lắc đầu, cười một cái bảo: “Hai anh chờ chút nhé.” Có đầy đủ tài liệu chứng minh, không tới vài phút sau tình trạng hôn nhân của Phương Đường trong hệ thống hộ tịch từ độc thân đổi thành đã kết hôn. Nhìn theo bóng dáng Phương Đường và Hứa Ánh Dương rời đi, cô nàng nhân viên mới lấy lại tinh thần từ trạng thái ngây ngẩn, áp chế không được thấp giọng rít the the, đáng tiếc cô không thể lặn lên trên mạng để uốn éo bùng nổ, phải ghen ghét mất thôi huhuhu. Rời khỏi trụ sở của văn phòng hộ tịch, bọn họ trực tiếp trở về nhà trải qua thế giới hai người đầy ngọt ngào của mình. Phương Đường mở một bộ phim điện ảnh nước ngoài sản xuất những năm 90, cậu gối trên đùi Hứa Ánh Dương vừa xem phim vừa ngáp ngủ. Hứa Ánh Dương bóc lựu cho cậu, nhét từng hạt từng hạt vào miệng kẻ lười biếng kia, đầu lưỡi Phương Đường thỉnh thoảng lại đảo qua ngón tay anh, Hứa Ánh Dương hưởng thụ cảm giác tê tê đại đại ấy, lại ném mấy hạt lựu vào trong miệng mình. “Quảng cáo trong hai ngày có thể quay xong không?” “Cố gắng tập trung thì một ngày rưỡi là xong rồi. Tối mai chúng ta còn có thể cùng nhau ăn một bữa cơm đấy, đến đêm em sẽ bay về thành phố S lại.” “Như vậy sao.....” Phương Đường cười hỏi anh: “Không nhớ để em đi à?” “Ừ, cực kỳ không nhớ...” Hứa Ánh Dương cúi đầu hôn một cái lên trán cậu: “Không có em bên cạnh chán đơn gối chiếc rất khó ngủ.” “Hứ, toàn nói ngon ngọt dụ dỗ em.” “Không lừa em đâu, thật sự rất nhớ em.” Mặt Phương Đường dựa vào bụng anh khẽ cọ cọ: “Về sau mỗi năm chúng ta chỉ nhận nhiều nhất là hai bộ phim thôi nhé, thời gian phải ở trong đoàn phim đừng vượt quá năm tháng được không?” “Ừ, thời gian còn lại anh đưa em đi ăn uống, vui chơi du lịch khắp thế giới luôn.” “Được đó, quyết định như vậy nha.” Giọng Phương Đường nhỏ dần, trong khoảng thời gian này quả thực cậu quá mệt mỏi, rất nhanh liền ngủ thiếp đi. Hứa Ánh Dương nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm mại của tiểu bảo bối, lại cúi đầu hôn lên gương mặt người kia. Khi Phương Đường tỉnh lại đã là lúc mặt trời sắp lặn, bộ phim mới chỉ được xem đoạn đầu đã kết thúc từ sớm. Trong phòng bếp lan tỏa mùi thơm của các món ăn nóng hổi khiến Phương Đường hấp tấp dụi mắt ngồi dậy từ trên sofa, gạt thăm móng đang đập trên người qua một bên, vừa mới chuẩn bị đứng lên, dư quang thoáng nhìn máy tính của Hứa Ánh Dương trên bàn trà có email đang xem chưa tắt, cậu bèn hiếu kỳ ngó nhiều thêm một chút. Tên của người gửi Phương Đường nhìn thấy hơi quen mắt nhưng nhất thời lại nhớ không

nổi đấy là ai. Đây là một email hỏi thăm bình thường từ một người bạn, xem xong Phương Đường mới nhớ ra người gửi là một bạn học ở nước A lúc trước, cũng chính là cái người để lộ ra tấm hình chụp chung hồi trung học gây xôn xao dư luận suốt thời gian dài của cậu và Hứa Ánh Dương. Hứa Ánh Dương đi ra từ trong phòng bếp, cương chiều nhắc nhở tiểu tổ tông nhà mình: “Cưng dậy rồi à, mau mau rửa mặt đi, một lát nữa là có thể ăn cơm tối rồi.” Phương Đường kéo anh qua, chỉ email hỏi: “Anh thành thật khai báo cho em, sao anh thân quen với cậu ta như vậy, còn giữ liên lạc tới tận bây giờ nữa. Lúc trước vụ lộ ảnh chụp có phải anh đã biết trước rồi đúng không?” Vừa không cẩn thận làm bại lộ bí mật, Hứa Ánh Dương cười ngượng ngừng giải thích: “Anh với cậu ấy học cùng trường đại học, lúc cùng làm đề tài thì thân thiết hơn, quan hệ vẫn duy trì rất tốt, ảnh chụp xác thật là anh nhờ cậu ấy đăng lên...” Phương Đường: “.....” Mặt to cũng trừng chẳng nổi nữa rồi, thế mà lúc đó anh còn không biết thẹn chất vấn có phải cậu đã biết mọi chuyện trước hay không nữa cơ đấy. “Anh âm mưu lâu lắm rồi phải không? Còn giả bộ vô tội không hay biết gì mới sợ chứ.” Hứa Ánh Dương ôm lấy cậu, thành thật khai báo: “Mấy năm qua lúc nào em cũng chăm chăm đối đầu với anh, anh cũng đã phối hợp em rồi đó thôi, nhưng trong lòng anh đâu có muốn làm thế, lại còn rất nhớ em nữa. Lần đó tham gia đám cưới của Dylan uống nhiều khóc lóc một hồi rồi cuộc suy nghĩ cẩn thận, mặc kệ lúc trước xảy ra chuyện gì thì anh cũng chẳng quên được em, còn muốn bên em cả đời, cho nên mới nhờ cậu bạn kia đăng hộ tấm hình lên...” “Anh cũng chơi lớn quá ha, phải làm đến mức tất cả mọi người đều biết thì anh mới vui lòng cơ à?” “Không làm như vậy thì sao em chịu phản ứng anh, anh cũng là bất đắc dĩ thôi.” “Chỉ giỏi ngụy biện.” Hứa Ánh Dương ôm lấy cậu bắt đầu chơi xấu: “Đường Đường là tốt nhất mà, đừng giận nữa nhé. Nếu không làm như vậy chúng ta phải tới khi nào mới có thể gỡ bỏ hiểu lầm đây?” Phương Đường thực ra cũng không thật sự tức giận, chỉ hơi hơi bực bội xịu vì bị anh giấu giếm chuyện này, cậu dùng lực cụng trán Hứa Ánh Dương, cắn môi anh một cái: “Anh là đồ khôn kiếp.”

45. Chương 45

Chạng vạng ngày hôm sau Phương Đường nhận được tin nhắn weixin của Trần Bản Vũ đã lâu chưa liên hệ, anh ta bảo có chuyện muốn thương lượng với cậu, hẹn cậu buổi tối cùng nhau ăn bữa cơm.

Phương Đường vừa kết thúc một ngày quay clip quảng cáo, đang định tới phim trường tìm Hứa Ánh Dương, nhận được tin nhắn này thì phản ứng đầu tiên là quay sang hỏi cậu trợ lý ‘bất quai’ nhà mình: “Hiện tại Trần Bản Vũ đang làm tuyên truyền cho cái gì hả?”

Không trách Phương Đường sẽ nghĩ như vậy, trước kia có một lần cậu từng bị Trần Bản Vũ lừa ra ngoài cùng nhau ăn bữa cơm, kết quả liền bị paparazzi chụp được. Ngày hôm sau tràn lan trên internet đều là tin tức ấy, mà khoảng thời gian đó vừa lúc là giai đoạn tuyên truyền cho bộ phim mới mà Trần Bản Vũ đóng vai chính. Cậu bị tính kế như vậy thì dù rộng lượng thế nào cũng đâu thể bỏ qua không phiền lòng chút nào cho được, không mang thù đã là tốt lắm rồi.

Lại nói vốn cậu và Trần Bản Vũ cũng không có quan hệ cá nhân gì, trừ trường hợp công chúng nhìn thấy thì sẽ chào hỏi lẫn nhau, còn bình thường chẳng bao giờ ngấm liên lạc riêng. Hiện tại đối phương đột nhiên đưa ra lời mời như vậy, thật sự không thể không khiến cậu nghĩ nhiều.

Về mặt trợ lý ngu ngơ, không hiểu gì cả nhìn cậu: “Hắn là không có đầu anh, chuyện của giải trí Thanh Ảnh ầm ĩ lớn như vậy, đám nghệ sĩ bên ấy đều cố thu mình nhất có thể, giờ chỉ chờ sóng gió nhanh chóng qua đi mới tính đường khác được.”

Phương Đường nhú nhú mày, nhắn tin lại cho Trần Bản Vũ: “Có chuyện gì sao?”

“Sẽ không làm mất nhiều thời gian của em đâu, có vài câu muốn nói với em thôi.”

“Buổi tối em còn phải làm việc, thật sự không có thời gian rảnh, ngại quá, lần sau nhé.”

Cậu cho trợ lý về nghỉ ngơi, định một mình lái xe ra trường quay ở vùng ngoại thành.

Mười lăm phút sau, khi mà Phương Đường cho rằng Trần Bản Vũ đã từ bỏ ý định thì đối phương lại gửi một tấm ảnh chụp tới.

Thấy rõ ràng nội dung trong hình, sắc mặt Phương Đường trong nháy mắt trầm xuống.

Đó là ảnh chụp vào buổi tối tại biệt thự của Tần Dao khi mà bọn họ đang ghi hình cho show thực tế ở nước ngoài, cậu ăn khuya xong dựa vào Hứa Ánh Dương ngủ say trên sofa phòng khách, Hứa Ánh Dương đang trộm hôn cậu.

Ảnh chụp tuy rằng không chuyên nghiệp nhưng gương mặt hai người họ đều có thể thấy rõ ràng, nếu tung lên trên mạng, quan hệ giữa cậu và Hứa Ánh Dương sẽ không thể giấu được nữa.

Tuy rằng bọn họ đã tính toán sẽ công khai quan hệ trước công chúng, nhưng bị người ta chụp ảnh lén rồi tung lên vẫn khiến bản thân rất khó chịu.

“Anh có ý gì?”

“Gặp rồi nói, anh chờ em tới đây, nhớ đến một mình.” Trần Bản Vũ nhắn tin địa điểm tới cho cậu, là một nhà hàng Tây cao cấp.

Phương Đường liếc thấy thời gian còn sớm, nửa giờ trước Hứa Ánh Dương mới gọi điện thoại báo rằng hôm nay công việc của anh chưa thể kết thúc liền được, cậu do dự một lát bèn quay đầu xe, rẽ hướng sang một con đường khác. Hiện tại cậu rất muốn xem thử Trần Bản Vũ rốt cuộc định làm gì.

Trần Bản Vũ chờ cậu tại một gian riêng trong nhà hàng, cũng chỉ có một mình anh ta. Phương Đường đi vào, đặt mông ngồi xuống đối diện người kia, nâng nâng cằm, ngay cả mấy câu chào khách sáo cũng lược bớt: “Anh muốn làm gì? Có chuyện thì cứ nói thẳng đi.”

Trần Bản Vũ đưa menu cho cậu: “Trước tiên em cứ gọi món đã, chúng ta ăn xong rồi nói.”

“Không cần, tôi còn có hẹn với người khác, anh cứ nói thẳng anh muốn gì đi.”

Trần Bản Vũ nở nụ cười, anh ta lười biếng tựa vào trong ghế, hai tay giao nhau đặt sau đầu, vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn Phương Đường: “Em không muốn gặp anh đến vậy cơ à?”

“Nói thật nhé, hai chúng ta cũng không tính là bạn bè, chỉ đơn giản là người cùng nghề thôi, tôi không cảm thấy có chuyện gì cần thiết để gặp riêng anh. Nếu không phải đột nhiên anh gửi tấm hình kia thì hôm nay khẳng định tôi sẽ không đến, cho nên anh có mục đích gì thì chi bằng cứ nói thẳng ra.”

“Nếu đến rồi thì uống ly cà phê được chứ? Anh mời em.”

“Không cần, gần đây cổ họng tôi đau, uống nước là được rồi.”

Trần Bản Vũ thở dài, gọi phục vụ mang vào cho mình tách cà phê, mà Phương Đường chỉ cần một ly nước chanh.

Trần Bản Vũ đi toilet một chuyến, khi trở về cà phê và nước chanh đã được đưa tới, Phương Đường đang rất không kiên nhẫn uống nước và không ngừng xem đồng hồ.

Khóe miệng Trần Bản Vũ không dễ nhận ra len lén cong lên. Anh ta ngồi trở lại vị trí, trước khi Phương Đường triệt để mất đi nhẫn nại thì rốt cuộc nói ra mục đích của mình.

“Anh đang rất cần tiền, em có thể cho anh bao nhiêu?”

Phương Đường còn tưởng rằng mình nghe lầm: “Đòi tiền? Mấy năm nay hẳn là anh kiếm được cũng không ít mà? Phải lưu lặc đến nông nổi dựa vào một tấm ảnh để vợ vét tài sản sao? Hơn nữa dù thật sự thiếu tiền thì tôi đề nghị anh bán ảnh cho cánh phóng viên ấy, có lẽ còn có thể bán được giá cao hơn.”

“Em không chút lo lắng nào về chuyện hai người sẽ bại lộ à?”

Phương Đường cười lạnh: “Chúng tôi đã có ý định công khai, có gì mà phải lo lắng. Đương nhiên là bị người ta chụp ảnh tuồn ra xác thật khó chịu hơn nhiều lắm, nhưng nếu anh định lấy thứ này đến lừa gạt tôi vậy thì anh tìm sai người rồi, tiền tôi sẽ không cho, anh muốn làm gì thì cứ tự nhiên.”

Biết mục đích của Trần Bản Vũ rồi, Phương Đường liền không có hứng thú tranh cãi với anh ta nữa. Cậu đứng lên chuẩn bị rời đi, Trần Bản Vũ đột nhiên thò tay kéo cậu lại, Phương Đường theo bản năng vùng vẫy tránh khỏi, lại đột nhiên cảm giác được cơn choáng váng ập tới, giây tiếp theo liền mất đi ý thức ngã vào lòng Trần Bản Vũ.

Nét tươi cười trên mặt Trần Bản Vũ thối lui, ánh mắt anh ta lạnh lẽo đáng sợ. Anh ta lấy kính và khẩu trang đeo cho Phương Đường, quàng một cánh tay cậu qua cổ mình, một tay ôm lấy eo cậu, đội mũ lên rồi đỡ Phương Đường đi ra khỏi phòng.

Nhân viên phục vụ bên ngoài thấy thế liền lo lắng tiến lại gần hỏi: “Vị khách này bị làm sao vậy ạ? Anh có cần tụi em hỗ trợ gì không?”

“Bạn tôi không khỏe nên té xỉu, hiện tại tôi cần đưa cậu ấy đi bệnh viện, phiền cô cho bảo vệ chạy xe của tôi tới cửa là được, cảm ơn nhé.”

Về chuyện đám nhân viên phục vụ có nhận ra bọn họ hay không thì anh ta hoàn toàn không có chút lo lắng nào.

Khi Phương Đường tỉnh lại thì phát hiện mình đang nằm trên giường khách sạn, hai tay hai chân đều bị trói chặt, mà Trần Bản Vũ đang ngồi trên sofa đối diện nhìn cậu chăm chăm.

Cả người cậu bủn rủn vô lực, cố gắng giãy giụa ngồi dậy, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi Trần Bản Vũ: “Anh muốn làm gì?”

Đầu óc cậu tuy rằng còn rất choáng váng nhưng những chuyện trước khi ngất đi thì vẫn nhớ rõ, phỏng chừng là Trần Bản Vũ lấy cơ đi toilet tìm cơ hội bỏ thuốc vào nước chanh, cậu thật sự không nghĩ tới anh ta sẽ làm chuyện bỉ ổi như vậy.

“Em đừng lo lắng.” Tốc độ nói của Trần Bản Vũ rất chậm, nghe vào thật khiến người ta cực kỳ khó chịu: “Anh chỉ là được nhờ vả mà thôi, người muốn làm gì cũng không phải anh.”

“Rốt cuộc là kẻ nào?”

Trần Bản Vũ cười một tiếng rồi đứng lên, chậm rãi đi tới trước mặt Phương Đường, thò tay nắm cầm cậu, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve.

“Đừng đụng vào tôi!” Phương Đường ghè tởm đến nỗi da đầu tê dại, cộng thêm tác dụng của thuốc chưa hết nên còn rất choáng, khiến cậu lờm lờm muốn nôn.

“Em thật sự rất đẹp, khó trách sẽ khiến Hứa Ánh Dương mê mẩn, ngay cả anh cũng nhịn không được động lòng, khó trách giám đốc Lý nhớ mãi không quên, hao hết tâm tư chỉ mong thu được em về tay.”

Phương Đường nắm giữ được điểm mấu chốt trong những lời anh ta nói: “Giám đốc Lý? Ý anh là ai? Lý Bình Lai?”

Trần Bản Vũ hừ nhẹ một tiếng: “Chẳng lẽ còn có giám đốc Lý thứ hai sao? Trong cái giới này có biết bao người muốn bò lên giường ông ta, cố tình ông ta chỉ nhìn trúng em, mà em thì luôn ngoảnh mặt làm ngơ.”

Lý Bình Lai từng hẹn gặp riêng Phương Đường vài lần, cậu vẫn lười phản ứng ông ta, trừ điều ấy thì đối phương cũng không có hành động gì quá đáng, thế nên cậu cũng chẳng để tâm, không nghĩ tới ông ta sẽ

dùng thủ đoạn đê tiện như vậy để bắt cóc mình.

“Anh cho rằng ai cũng dựa vào việc bán thân ngủ với đám kim chủ già để kiếm lợi sao? Chính bản thân bản thủ thì anh cho rằng ai cũng dơ bẩn như anh hả?” Phương Đường nghiêng rằng nghiêng lợi quát.

Bị chọc đến chỗ đau nên sắc mặt Trần Bản Vũ khó coi hẳn, anh ta dùng lực bóp cầm Phương Đường: “Quả nhiên em cũng biết! Em cũng khinh thường anh đúng không? Em cho rằng anh muốn như vậy sao? Anh cũng chỉ là bị buộc bắt đắc dĩ thôi!”

Phương Đường cười lạnh: “Không ai ép anh leo lên giường đám người đó cả, được lợi lại dám nói rằng mình bắt đắc dĩ, anh có khác gì làm kỹ nữ còn đòi lập đền thờ trình tiết không?”

Trần Bản Vũ phần hận cơ hồ muốn bóp nát cầm cậu, sắc mặt dữ tợn vằn vẹo: “Anh thật sự rất ghen tị với em, ở trong giới giải trí đục ngầu này còn có thể ngây thơ ngốc nghếch đến vậy, em tốt số thật đấy, đi thử vai chơi mà lại có thể nổi tiếng. Ba mẹ em đều là giáo sư đại học danh giá, fan còn có thể lấy gia thế đến để khoe khoang, anh thì sao? Ba anh là tên bợm rượu, trong mắt mẹ anh cũng chỉ có tiền, mười mấy tuổi anh đã bị bọn họ bán cho đám đàn ông kia rồi, anh có lựa chọn nào khác sao?”

46. Chương 46

Trần Bản Vũ là ngôi sao ra mắt từ khi còn rất trẻ, lúc ấy thiếu niên chỉ mới mười mấy tuổi đã từng có giai đoạn cực kỳ nổi tiếng, chẳng qua sau khi bị kim chủ chơi chán đá văng đi, tài nguyên hạn hẹp nên cũng dần lụi tàn. Vài năm đó anh ta bị chuyển qua tay không biết bao nhiêu đàn ông và phụ nữ, thế nhưng sự nghiệp vẫn không mấy khởi sắc.

Thẳng đến khi đi theo Lý Bình Lai, tiếp đó tham gia bộ phim cổ trang mà Phương Đường một lần thành danh nọ mới khiến anh ta có cơ hội xoay chuyển, cộng với việc tạo scandal couple với Phương Đường mà tên tuổi ngày càng hot, trở lại con đường làm “thịt tươi” có giá. Đáng tiếc Lý Bình Lai cũng rất nhanh chán anh ta, từ sau đó Trần Bản Vũ liền thông đồng leo lên giường tổng giám đốc của Thanh Ảnh.

Khi ấy Phương Đường vừa mới đặt chân vào giới giải trí, cùng với Trần Bản Vũ bị lừa đi tiếp rượu mấy ông chủ lớn, người dẫn họ đi vốn là muốn nhân cơ hội này giới thiệu Phương Đường cho gã đàn ông kia, nhưng gã lại không có hứng với cậu. Đó là tên đàn ông tai to mặt lớn tướng mạo đáng khinh nhưng thật ra lại là thụ cho nên chương mắt vẻ đẹp tinh tế non nớt như thiếu niên của Phương Đường, gã chỉ thích đàn ông cơ bắp như Trần Bản Vũ. Dĩ nhiên anh ta cũng rất tinh tế, thăm dò ý tứ của đối phương xong lập tức chủ động quần lấy người ta.

Lúc ấy cũng có người khác ở đó có ý đồ với Phương Đường, có điều tuy cậu ngây thơ nhưng lại không phải ngu ngốc, trước khi tìm cơ hội bỏ chạy còn lén chụp được mấy tấm ảnh luôn kia kìa. Thế nhưng, chuyện này vẫn khiến cậu bị ám ảnh một thời gian rất dài, không nghĩ tới hôm nay sẽ trở mặt thẳng thắn với Trần Bản Vũ.

“Lão già biến thái đây thích chơi SM, mỗi lần đều có thể tra tấn người đến mức chết đi sống lại. Anh muốn rời khỏi lão, thế nhưng lão không chịu bỏ qua cho anh! Chỉ cần không nghe lời, lão liền có thể dùng đủ loại phương pháp chinh anh. Bộ phim đã quay một tháng nói gác lại liền gác, phim điện ảnh đã bàn bạc xong xuôi chỉ thiếu mỗi kí hợp đồng vẫn bị người khác cướp đi, anh có biện pháp gì đây? Anh chỉ hận không thể giết chết lão! Lúc này giám đốc Lý nói với anh, chỉ cần anh có thể lấy được chứng cứ lão già kia rửa tiền đen, về sau anh sẽ là con chó trung thành nhất của giám đốc Lý, ông ta sẽ lắng xê cho anh nổi tiếng! Ông Lý coi trọng em, muốn anh giúp ông ấy chiếm được em, em nói xem chút việc nhỏ như vậy làm sao anh có khả năng không giúp cho được?”

Giọng điệu của Trần Bản Vũ vừa phần hận lại vừa đắc ý, Phương Đường tiêu hóa lượng tin tức trong những câu nói này, giải trí Thanh Ảnh và Thăng Bình luôn có trận chiến ngầm, cơ hồ là người trong giới đều nắm rõ, hai công ty đều muốn chìm chết đối thủ. Sau khi Thanh Ảnh gặp chuyện không may, trên mạng vẫn luôn có tin đồn kẻ đứng sau là công ty điện ảnh Thăng Bình, không nghĩ tới hóa ra là thật, mà kẻ tình báo trực tiếp lại là người được tổng giám đốc của Thanh Ảnh bao dưỡng nhiều năm – Trần Bản Vũ.

Biết rõ không nên tiếp tục chọc giận anh ta, nhưng Phương Đường vẫn nhin không được châm chọc: “Nói giống như anh phải chịu oan uổng tội hờn lăm ấy, lão già biến thái kia chưa từng cho anh chút lợi nào à? Mấy năm qua không phải đều dựa vào ông ta để có nhiều phim hay về tay hay sao? Anh theo nhiều kim chủ như vậy nếu thật sự cảm giác mình chỉ là tạm nhân nhượng vì lợi ích toàn cục, thì tại sao còn muốn dùng cách ấy để đổi lấy danh tiếng? Nói đến cùng chẳng qua là anh luyện tiếc danh và lợi mà họ mang lại cho anh thôi!”

Đối với Phương Đường mà nói, Trần Bản Vũ tự thuật rằng anh ta có bao nhiêu đáng thương đều chỉ là đang tự tìm có cả, nếu là cậu thì cùng lắm không làm nghề này nữa, cách kiếm tiền có rất nhiều, có tay có chân chung quy sẽ không đối chết. Huống chi trong giới này một mực yên lặng vô danh nhưng luôn giữ vững nguyên tắc sống vẫn còn rất nhiều người, Trần Bản Vũ nếu đã lựa chọn quy tắc ngầm để nổi tiếng, lại còn muốn kể khổ nói mình bị bắt đắc dĩ, vậy thì thật sự cực kỳ ghê tởm.

“Chát” một tiếng, Trần Bản Vũ hung hăng cho cậu một bàn tay, Phương Đường bị tát ngã xuống giường, nửa bên mặt lập tức sưng đỏ lên. Cậu hung hăng trừng Trần Bản Vũ, anh ta cất tiếng cười to: “Anh không có số sướng như em, em cũng không cần phải nói mát, dù sao sau hôm nay em cũng sẽ giống anh mà thôi. Anh còn rất hâm mộ em đây, theo giám đốc Lý có thể tốt hơn nhiều so với người khác, chỉ không biết ông ấy có thể cảm thấy hứng thú với em bao lâu, ha ha ha.”

Phương Đường dùng lực cắn môi, một cái tát lúc này đã khiến mắt cậu giăng đầy những sao, lỗ tai vang ong ong, Trần Bản Vũ bên cạnh vẫn cười sung sướng: “Giám đốc Lý sẽ tới ngay thôi, em cứ ở đây chờ rồi ngoan ngoãn hầu hạ ông ấy đi nhé.”

Trần Bản Vũ đi rồi, Phương Đường cố gắng giãy giụa ngồi dậy, tay chân cậu bị trói chặt không thể động, chỉ có thể nhích từng chút từng chút một ra mép giường, rồi từ trên giường lăn bịch xuống đất, đầu đập mạnh vào chân bàn bên cạnh, đau nhức ập tới khiến đầu óc đang hỗn loạn tỉnh táo hơn đôi chút.

Vì không để mình lại ngất đi, cậu ráng dùng sức đập đầu vài cái vào chân bàn. Đồng hồ đeo bên tay trái đột nhiên rung lên, tinh thần Phương Đường nhất thời chấn động, hai tay bắt chéo sau lưng lung tung gõ gõ xuống mặt đất, nút bên mặt đồng hồ bị đụng tới, điện thoại liền được kết nối.

“Đường Đường em đang ở đâu? Sao điện thoại lại nằm trong nhà hàng?”

Nghe được giọng nói nôn nóng của Hứa Ánh Dương truyền đến, Phương Đường thiếu chút nữa rót nước mắt: “Ánh Dương, anh mau tới cứu em. Em bị Trần Bản Vũ bắt cóc, anh ta hẹn gặp em rồi bỏ thuốc buộc em đến khách sạn, anh ta bảo Lý Bình Lai là chủ mưu đấy!”

Phương Đường cảm thấy vô cùng may mắn khi trong khoảng thời gian này vẫn luôn đeo cái đồng hồ thông minh mà cậu đang làm người đại diện. Loại đồng hồ này có tính năng trò chuyện mà không cần gắn liền với di động, thế nên cho dù điện thoại không ở bên cạnh thì người khác vẫn có thể liên hệ được với cậu.

Hứa Ánh Dương vừa kết thúc công việc, hơn một giờ trước Phương Đường đã bảo mình đang trên đường lái tới thế mà đến giờ vẫn còn chưa đến nơi. Anh sốt ruột gọi điện thoại qua thì người nhận lại là nhân viên của nhà hàng Tây nọ, nói là di động của khách rơi ở chỗ bọn họ. Hứa Ánh Dương cảm giác có điều không đúng nên lập tức gọi điện thoại tìm trợ lý của Phương Đường, đối phương lại bảo Phương Đường sớm đã lái xe tới chỗ anh, hơn nữa còn kể cho anh biết trước khi xuất phát Trần Bản Vũ đã hẹn gặp cậu. Lòng Hứa Ánh Dương nóng như lửa đốt, nhớ tới Phương Đường còn mang theo một cái đồng hồ đeo tay, lúc này rốt cuộc mới có thể liên lạc với cậu.

Bởi vì tay bị trói ở sau người, Phương Đường hô lớn tiếng vài lần, Hứa Ánh Dương mới miễn cưỡng nghe rõ cậu nói cái gì, nghe thấy Phương Đường bảo cậu bị Trần Bản Vũ bắt cóc đến khách sạn đưa cho Lý Bình Lai, Hứa Ánh Dương vừa tức điên lại vừa vội, hận không thể xé nát hai tên cận bã đó ra.

“Đường Đường, em có biết hiện tại em ở khách sạn nào không?”

“Em không rõ, nơi này hẳn là một gian phòng tổng thống, cụ thể là khách sạn nào thì em không biết. Trong phòng hiện tại chỉ có mình em, Trần Bản Vũ đi rồi, Lý Bình Lai một lát nữa sẽ tới. Em bị trói tay chân không động đậy được, anh nhanh tới đây đi!”

Giọng nói của Phương Đường rất hoảng, nhưng Hứa Ánh Dương càng hoảng hơn cậu nhiều, vẫn là trợ lý bên cạnh nhắc nhở anh: “Cái đồng hồ kia của anh Phương hẳn là có chức năng định vị đó.”

Hứa Ánh Dương lấy lại tinh thần luống cuống tay chân xem thử, rốt cuộc thông qua GPS hiển thị trên đồng hồ của Phương Đường mà tra được vị trí hiện tại của cậu, là khách sạn năm sao thuộc danh nghĩa của Tần thị.

“Đường Đường, anh biết em ở đâu rồi! Em đừng sợ, anh sẽ tới đón em về nhà ngay!”

Phương Đường thở ra nhẹ nhõm một hơi, nếu bảo không còn sợ nữa thì sẽ là nói dối, nhưng chỉ cần liên lạc được với Hứa Ánh Dương thì trong lòng cậu đã cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

Vẫn duy trì cuộc gọi với Phương Đường, Hứa Ánh Dương lại gọi tới một số điện thoại khác, anh cố gắng duy trì trấn định nhưng cũng chẳng thể đè nén hết được run rẩy và sự nóng lòng trong giọng nói: “Đàn anh, nhờ anh giúp em một việc với!”

47. Chương 47

“Xảy ra chuyện gì?” Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nam trầm ổn, còn mang theo cả khí thế vương giả đầy quyền rũ.

Hứa Ánh Dương đang cực kỳ lo lắng, giọng điệu hấp tấp vội vã: “Vợ em bị người ta ép tới khách sạn của Tần thị, là tên súc sinh Lý Bình Lai kia làm, em muốn lập tức cứu người ra!”

“Được rồi, anh sẽ bảo quản lý khách sạn trực tiếp liên hệ với cậu, lập tức sẽ đưa người ra rồi thu xếp ổn thỏa. Cứ yên tâm, việc này anh sẽ xử lý rồi cho cậu câu trả lời thỏa đáng.”

“Còn Lý Bình Lai nữa, ông ta làm ra chuyện như vậy thì em có đánh một trận cũng không quá đáng chứ hả?”

“Có thể, không đủ người thì bảo với quản lý khách sạn, bảo hắn gọi thêm người tới giúp cậu.”

Nhận được lời cam đoan của đối phương, Hứa Ánh Dương thoáng thở phào nhẹ nhõm, câu từ lại vẫn mang theo chút bất mãn và oán giận như trước: “Không phải ông ta vẫn tự xưng với bên ngoài là cậu của anh sao?”

Trong thanh âm của người bên kia gợi lên chút ý lạnh: “Không phải thân thích gì đứng đắn đâu.”

Khi Hứa Ánh Dương lái xe tới nơi thì Phương Đường đã được đưa ra rồi sắp xếp tại một gian phòng an toàn để nghỉ ngơi, Hứa Ánh Dương vừa xuất hiện cậu lập tức nghiêng ngả lão đảo nhào tới.

Hứa Ánh Dương ôm chặt lấy bảo bối nhà mình, thấy trên trán cậu đều là vết thương do va đập, một bên má vừa sưng vừa đỏ, trên cổ tay cổ chân còn vết dây thừng trói, nhất thời lòng anh đau quặn thắt. Quản lý khách sạn theo sát sau lưng không ngừng giải thích, Hứa Ánh Dương lại không hề cho ông ta sắc mặt dễ nhìn, khó chịu chất vấn: “Khách sạn cao cấp năm sao mà cũng để phát sinh loại chuyện dơ bẩn này à? Các người không hề kiểm tra cẩn thận những ai ra vào sao?”

Phương Đường bị Trần Bản Vũ chuốc thuốc mê trước khi đưa đến đây, Hứa Ánh Dương tin tưởng phàm là nhân viên của khách sạn cảm thấy có chỗ không đúng sẽ giữ lại hỏi nhiều vài câu, đối phương chưa chắc có thể được việc, thế mà người ở đây lại dễ dàng cho anh ta qua cửa. May là Phương Đường chưa bị gì, bằng không anh nhất định sẽ nhìn không được mà giết người mất.

Quản lý khách sạn âm thầm kêu khổ, Lý Bình Lai nói thế nào thì cũng là thân thích của chủ tịch tập đoàn Tần thị, ông ta thường xuyên bao phòng tổng thống để mua vui, bọn họ làm gì dám hỏi han ý kiến với việc của người ta. Không nghĩ tới lần này lại suýt chút nữa gây ra họa lớn, còn khiến chủ tịch Tần tự mình gọi điện thoại hỏi đến. Hắn cũng tự thấy may mắn là Lý Bình Lai tới muộn, thế nên bọn họ đã đưa được người kia hoàn hảo không tổn hao gì ra ngoài rồi, nếu không e rằng bọn họ có mấy cái mạng cũng không ai gánh

nổi hậu quả.

Nhưng tức thì tức, Hứa Ánh Dương cũng không thể thật sự làm loạn nơi này được, không nói đến việc đây là khách sạn của Tần thị thì anh còn phải bận tâm đến mặt mũi của đàn anh Tần Ý nữa. Còn nếu muốn đòi bồi thường thì bọn họ cũng đâu thiếu thốn tiền bạc gì, quan trọng hơn hết là vì danh tiếng của Phương Đường nên chuyện này lại càng phải xử lý thật kín đáo.

Có điều tên cận bã Lý Bình Lai kia không đánh một trận thì thật sự khó tiêu nổi mối hận trong lòng, tuy rằng đàn anh của Hứa Ánh Dương đã nói sẽ đòi lại công bằng cho bọn họ nhưng anh vẫn rất muốn tự tay ‘xử’ ông ta, đương nhiên là cả tên khốn kiếp Trần Bản Vũ kia nữa.

Trần Bản Vũ đã đi rồi nhưng Lý Bình Lai thì không may mắn như thế, ông ta vừa đến đã bị bảo vệ khách sạn trùm bao tải bắt lại ngay dưới tầng hầm đỗ xe. Dưới yêu cầu của Hứa Ánh Dương, ông ta bị đánh mặt mũi bầm dập, toàn thân gần như tê liệt không bò dậy nổi.

“Anh đừng lo lắng, em không sao đâu mà.” Phương Đường tuy rằng chỉ nghĩ lại thôi cũng thấy run rẩy cả người, nhưng lúc này được Hứa Ánh Dương ôm chặt trong lòng thì đã dần an tâm trở lại, thấy Hứa Ánh Dương tức giận đến nổi hai mắt đỏ ngầu còn dịu dàng lên tiếng an ủi anh.

Thế nhưng tác dụng của thuốc do Trần Bản Vũ hạ trong ly nước vẫn còn, cả người cậu vẫn bủn rủn vô lực, nói không được hai câu liền dựa vào Hứa Ánh Dương ngất đi.

Tim Hứa Ánh Dương vừa mới buông xuống nháy mắt lại nhảy vọt lên, vội vàng bế xốc Phương Đường xông ra cửa.

Lúc Phương Đường tỉnh lại thì cậu phát hiện mình đang ở trong bệnh viện, dạ dày đã được rửa sạch thuốc, cánh tay cậu bị cắm kim, phía trên đầu là bình nước biển vẫn đang nhỏ tong tong từng giọt từng giọt xuống. Hứa Ánh Dương khẽ xoa tay cho Phương Đường, ngồi ở một bên giường lo lắng nhìn cậu, thấy người đã tỉnh lập tức nhích lại gần nhẹ giọng hỏi: “Đường Đường em thấy thế nào rồi? Đầu còn choáng váng không?”

Phương Đường gật gật rồi lại lắc lắc đầu, bác sĩ nhanh chóng tới đây cẩn thận kiểm tra kỹ lưỡng cho cậu, nói không còn gì trở ngại nữa, chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày liền bình an vô sự.

Phương Đường bảo Hứa Ánh Dương nâng đầu giường lên cao một ít để cậu ngồi tựa vào. Anh dịu dàng cầm ly nước ấm đưa lại gần đút cho cậu, uống xong rồi cuộc Phương Đường cũng cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Nhìn sang về mặt Hứa Ánh Dương vẫn khó coi cực kỳ, cậu bèn nắn nắn tay anh, nhỏ giọng thì thào: “Em thật sự không sao đâu mà, anh đừng lo lắng nữa.”

Hứa Ánh Dương cẩn thận dè chừng ôm cậu vào trong lòng, khẽ hỏi: “Vì sao lại xảy ra chuyện như vậy?”

Phương Đường kể lại những chuyện đã qua từ đầu đến cuối cho người yêu biết, cuối cùng chốt hạ: “Em cũng không ngờ tới bọn họ to gan như vậy, dám chuốc thuốc bắt cóc em, là em sơ suất quá rồi, không đề

phòng anh ta lại cả gan làm thế.”

Phải biết rằng Phương Đường cũng không phải minh tinh bé nhỏ không có chút danh tiếng nào, dùng loại thủ đoạn dễ tiện này nếu thật sự thành công thì giả như cậu cần rằng im lặng chịu nhịn xem như xong thì không nói, chứ nếu cậu mà kiên trì cá chết lưới rách, Lý Bình Lai cho dù có tiền có thế đến đâu, trong thời đại tin tức dễ dàng lan truyền này cũng rất khó địch lại dư luận, muốn toàn vé sống sót căn bản không có khả năng.

Hứa Ánh Dương nghe vậy chợt nghĩ lại mà sợ không thôi, lúc trước Phương Đường đã từng đề cập qua chuyện Lý Bình Lai có ý đồ với cậu một lần, sau đấy không nhắc lại nữa nên anh cứ tưởng rằng ông ta đã từ bỏ ý định, sớm biết như vậy anh nên sớm giải quyết việc này mới phải.

Nửa giờ sau, một người mà Phương Đường không cách nào tưởng tượng ra được lại xuất hiện trong phòng bệnh của mình. Nhìn người đàn ông cường tráng cao lớn, khí chất xuất chúng kia bước vào, mới đầu cậu chỉ cảm thấy quen mắt, mãi khi Hứa Ánh Dương giới thiệu thời thì mới giật mình nhận ra vị này chính là chủ tịch của tập đoàn Tần thị trong truyền thuyết – Tần Ý. Những lúc rảnh rỗi Phương Đường vẫn rất thích đi dạo diễn đàn tám chuyện linh tinh, thường xuyên nhìn thấy các thiếu nữ si mê cuồng nhiệt người này nên mới có chút ấn tượng với hắn.

Trước mặt nhà tài phiệt chân chính như Tần Ý, Lý Bình Lai quả thật nhỏ bé tầm thường vô cùng. Phương Đường cũng từng nghe người trong giới nghị luận qua, có người muốn leo lên giường vị chủ tịch của Tần thị này, kết quả ngay cả cách để gặp mặt cũng làm không nổi. Trong giới giải trí, chỉ cần có thể khiến ông chủ của công ty giải trí Đông Hoàng nhìn lọt vào mắt cũng đã đủ để khiến người khác hâm mộ ghen ghét lắm rồi, mà dù cho công ty Đông Hoàng cực kỳ nổi bật trong ngành thì đứng trước hơn hai mươi công ty con của tập đoàn Tần thị cũng chẳng thấm vào đâu.

Tiểu thư nhà giàu Tần Dao từng ghi hình chung show thực tế “Đi vạn dặm đường” với bọn họ cũng chính là em gái ruột của chủ tịch Tần Ý. Từ sau khi Tần tiểu thư ra mắt công chúng, bên cạnh cô không ít ông bướm lượn lơ lửng như chưa bao giờ ngớt, dĩ nhiên trong số ấy có kẻ hướng về phía cô mà cũng có người muốn vươn tay tới người khác trong nhà họ Tần, ví như chủ tịch Tần trước mặt này.

Phương Đường không nghĩ tới Hứa Ánh Dương lại quen biết anh ta, thoạt nhìn còn có vẻ rất quen thuộc, sau khi được anh giới thiệu lẫn nhau, Tần Ý chủ động bắt tay chào hỏi và giải thích với Phương Đường: “Chuyện hôm nay là sơ sẩy của anh, tạo thành phiền toái lớn như vậy cho em rồi, anh rất xin lỗi. Em yên tâm, việc này anh không để yên đâu, Lý Bình Lai sẽ vì những chuyện ông ta làm mà phải trả giá đắt.”

Phương Đường gật gật đầu, ông chủ lớn nhà người ta tự mình nói lời xin lỗi, hơn nữa việc này thực ra cũng đâu liên quan gì tới hắn, cậu không nói thêm nhiều chỉ mỉm cười đáp lại: “Cám ơn anh.”

Hứa Ánh Dương quay sang hỏi Tần Ý: “Đàn anh à, cái tên giám đốc Lý kia thật sự là họ hàng của anh hả? Tổ chất của ông ta có vẻ thấp kém quá nhỉ?”

Hứa Ánh Dương nói năng không hề khách sáo, chuyện hôm nay thật sự khiến anh chẳng thể trưng ra vẻ mặt dễ chịu với bất kỳ ai được nữa.

Tần Ý cũng không để ý, chỉ đơn giản giải thích: “Ông ta là em của vợ chú ba anh, không có liên hệ gì với nhà anh cả.”

Tần Ý là người cầm quyền tuyệt đối, mọi việc trên dưới của Tần thị đều do một tay anh giải quyết. Những người khác phần lớn là đắm sâu gạo lầy cổ phần danh nghĩa rồi ăn chia hoa hồng, ngay cả chú ruột cũng không dám xen vào nửa câu đối với quyết định của hắn, huống chi là một kẻ họ hàng xa xôi bán đại bác chẳng tới nổi như Lý Bình Lai kia.

Trước đây là vì Tần Ý lười để tâm, tuy biết Lý Bình Lai ở bên ngoài giống trống khua chiêng khoe khoang mình là người của nhà họ Tần, nhưng chỉ cần ông ta không làm ra chuyện gì quá quắt thì hắn cũng mắt nhắm mắt mở mặc kệ. Thế nhưng lần này mọi chuyện đã chạm vào giới hạn của hắn rồi. Cho dù Lý Bình Lai có là thông gia xa xôi của nhà họ Tần hay việc công ty Thăng Bình thực ra cũng chỉ là công ty dưới danh nghĩa vợ bé của chú ba hắn, chẳng hề có chút liên hệ nào với Tần thị, nhưng một khi xảy ra chuyện thì danh dự của Tần thị nhất định sẽ chịu ảnh hưởng. Huống chi Hứa Ánh Dương có ơn cứu mạng Tần Ý, việc này hắn làm sao cũng không có khả năng ngồi yên không quản.

“Cậu xem có cần chuyển Phương Đường tới bệnh viện tốt hơn không? Anh có thể thu xếp ngay lập tức giúp cậu.”

Hứa Ánh Dương nhìn Phương Đường, ngẫm lại một hồi thấy vẫn là không nên bèn đáp: “Không cần phiền vậy đâu anh, bác sĩ bảo cậu nhóc nhà em không có vấn đề gì lớn, chỉ cần nghỉ ngơi hai ngày là ổn rồi.”

“Được, vậy mấy ngày tới có chuyện gì thì cậu cứ liên hệ với anh.”

Tần Ý rời đi rồi Phương Đường mới tò mò hỏi Hứa Ánh Dương: “Sao anh quen chủ tịch của Tần thị vậy, còn có vẻ rất thân thiết nữa.”

Hứa Ánh Dương nhìn tinh thần cậu đã có vẻ tốt lên nhiều, còn có tâm tình hiếu kỳ chuyện người khác, đến giờ anh mới tạm yên lòng: “Anh quen anh khi còn ở nước A, Tần Ý là đàn anh cùng ngành với anh. Khoảng thời gian anh học năm nhất, có một lần tình cờ gặp đúng lúc anh ấy bị xã hội đen bắt cóc, may sao anh nhớ được biển số và đặc trưng của những kẻ ấy nên đã kịp thời liên hệ với quản gia nhà họ để cứu người ra. Sau này hai anh em thân quen hơn, khi anh về nước phát triển, Tần Ý còn mời anh tới Tần thị, chỉ có điều anh quyết tâm muốn làm diễn viên nên cũng đành bất đắc dĩ từ chối anh.”

“Vậy sao anh không ký với công ty Đông Hoàng?” Phương Đường thắc mắc hỏi tiếp.

“Khi ấy bên Đông Hoàng chưa vươn tay tới mảng giải trí, mãi hơn một năm trước vì muốn lãng xê cho Tần Dao nên mới thu mua công ty khác rồi bắt đầu chen chân vào ngành này, có thể nói thuần túy là mua vé chơi công viên cho em gái nhà mình mà thôi.”

Phương Đường bĩu môi: “Lúc trước cũng đâu có nghe anh bảo là quen anh ấy đâu.”

“Anh quen biết nhiều người lắm, chẳng lẽ phải kể tên tuổi từng người một cho em nghe sao?” Hứa Ánh

Dương bật cười, xoa xoa vết bầm trên mặt cho cậu nhóc ‘nhiều chuyện’ này.

“Vậy sau khi hợp đồng của anh với công ty hiện tại hết hạn thì anh sẽ đầu quân vào Đông Hoàng sao?”

“Không đâu.” Hứa Ánh Dương nâng tay nhéo cằm cậu rồi khẽ lay lay: “Anh muốn về chung một phòng làm việc với cục cưng nhà anh cơ.”

“Không đứng đắn!” Phương Đường đập cái tay heo kia, híp mắt nở nụ cười: “Khó trách trên mạng nhiều em gái nói muốn gả cho chủ tịch Tần thị đến vậy, người ta có tiền nha, lại còn trẻ, bộ dạng cũng đẹp trai, không hề thua kém người trong giới giải trí tẹo nào.”

Hứa Ánh Dương nhướn mày: “Ảnh đẹp hơn hay chồng em đẹp hơn?”

Phương Đường cười hì hì ghé sát lại hôn cái chóc lên miệng anh: “Đương nhiên là chồng em đẹp trai nhất rồi!”

48. Chương 48

Phương Đường chỉ ở lại đây một ngày, bởi vì vốn người nhiều thì lắm miệng, hơn nữa cậu cũng không bị bệnh gì nặng nên ngày hôm sau liền chuẩn bị xuất viện. Trong lúc đợi trợ lý đi làm thủ tục và Hứa Ánh Dương đi tìm bác sĩ lấy ảnh chụp X-quang ngày hôm qua, Phương Đường tranh thủ xuống lầu trước, ngồi trong hoa viên nhỏ dưới sân chờ bọn họ.

Khi Phương Đường đang nhàm chán ngắm người thì vô tình đụng phải người quen cũ.

Kỷ Sơ Hạ mặc quần áo bệnh nhân cố gắng dùng một tay nhích xe lăn, một tay thì ôm cà mèn ngang qua trước mặt cậu, tuy rằng đôi phương có đeo khẩu trang và mũ len nhưng Phương Đường liếc mắt vẫn có thể nhận ra. Kỷ Sơ Hạ tựa hồ hơi có chút xấu hổ, khi Phương Đường chủ động chào hỏi mới ngừng lại hàn huyên với cậu vài câu.

“Chân em bị sao thế? Gãy xương hả? Có nghiêm trọng lắm không?”

Nhìn thấy thạch cao bên chân trái Kỷ Sơ Hạ, Phương Đường nhin không được hỏi nhiều thêm vài câu. Ấn tượng của cậu với Kỷ Sơ Hạ khá tốt, tiếp xúc một thời gian thì biết cậu nhóc này tuy rằng tâm tư không ngây ngô, đơn giản nhưng cũng chẳng hề xấu xa gì, thế nên càng thấy có thiện cảm nhiều hơn với ‘tình địch’ một thời của chính mình.

Kỷ Sơ Hạ theo bản năng sờ sờ cái chân bọc thạch cao, cười ngượng ngùng đáp: “Em không cẩn thận té cầu thang, mấy tháng qua đều phải dựa vào xe lăn để đi đường đấy, xui xẻo quá anh ạ.”

“Vậy phải lo nghỉ ngơi một thời gian nhé, gãy xương không phải chuyện nhỏ đâu, em cũng bắt cần quá rồi.” Phương Đường lo lắng dặn dò.

“Dạ, em biết rồi.”

Hai người nói chuyện phiếm vài câu rồi Kỷ Sơ Hạ mới cáo từ trở về phòng bệnh. Lại đợi hơn mười phút nữa, khi mà sự kiên nhẫn của Phương Đường sắp đến giới hạn thì rốt cuộc Hứa Ánh Dương cũng xuống dưới.

“Anh làm gì thế? Sao lại lâu quá vậy?” Phương Đường bắt mắt chột chột bụng anh.

“Anh lấy phim chụp rồi tìm bác sĩ hỏi vài câu nữa, không có vấn đề gì rồi, chúng ta đi thôi.” Hứa Ánh Dương giữ lấy ngón tay nghịch ngợm của cậu nhóc nhà mình.

“Đã bảo là em không sao rồi mà.” Phương Đường cười hì hì, khẽ nắn nắn lại bàn tay ấm áp của Hứa Ánh Dương.

Ngày hôm qua Phương Đường ngã xuống từ trên giường bị va vào đầu khá mạnh, sau đó cậu lại cố ý tự đập vài cái, tuy cậu cảm thấy không có chuyện gì hết nhưng Hứa Ánh Dương vẫn nhất định muốn cậu phải chụp phim. Mãi đến hôm nay nghe bác sĩ xác định không có vấn đề gì nữa thì anh mới hoàn toàn yên lòng.

Lên xe rồi Phương Đường thuận miệng nhắc tới chuyện mới gặp Kỷ Sơ Hạ: “Cậu ấy bị sao thế không biết, vào bệnh viện mà ngay cả trợ lý bên cạnh cũng không có, gãy chân còn phải tự mình xuống dưới mua cơm nữa đó.”

Hứa Ánh Dương nghe vậy bèn nhú nhú mày, anh và Kỷ Sơ Hạ chung một công ty quản lý, ít nhiều gì vẫn biết chút chuyện của cậu ta: “Gần đây cậu ấy bị người ta chỉ đích danh muốn đóng băng mọi hoạt động, công ty đã chuẩn bị hủy hợp đồng rồi.”

“Hả?” Phương Đường cực kỳ ngạc nhiên: “Ai có năng lực khủng quá vậy, có thể điểm danh ‘diệt’ cậu ta luôn cơ à? Công ty của anh không vùng vẫy gì mà tính trực tiếp buông tay luôn sao?”

“Hôm qua em gặp rồi đó.” Hứa Ánh Dương vẫn nhìn thẳng về phía trước tập trung lái xe, thuận miệng giải đáp thắc mắc của Phương Đường.

“Ai? Chủ tịch Tần kia ấy hả? Kỷ Sơ Hạ thì gây thù chuốc oán gì với anh ta được chứ?” Phương Đường ngạc nhiên vô cùng.

Nếu thật là Tần Ý làm, vậy khó trách công ty quản lý của Kỷ Sơ Hạ trực tiếp chọn bỏ người như vậy, loại công ty giải trí như bọn họ mà gặp phải tập đoàn Tần thị khác nào lấy trứng chọi đá, chỉ có tìm chết mới dám đi đối nghịch.

Phương Đường vốn còn cảm thấy cái người tên Tần Ý kia rất tốt, hiện tại nghe thấy hắn cũng chuyên ý thể hiếp người như vậy ấn tượng liền suy giảm nghiêm trọng.

Hứa Ánh Dương lại không nghĩ như thế: “Muốn dìm cậu ta nghe nói là công ty giải trí Đông Hoàng, nhưng anh nghe bạn bè bên ấy tiết lộ rằng việc này đồn đãi trong nội bộ là ý của chủ tịch Tần thị. Anh cũng không thể bởi vì tò mò mà trực tiếp đi hỏi anh ấy được, thế nhưng anh luôn cảm thấy anh Tần Ý sẽ không rảnh rỗi đến mức nhàm chán đi nhằm vào một diễn viên nhỏ bé đâu, có lẽ là Kỷ Sơ Hạ đã thật sự làm chuyện gì đó chọc giận anh ấy quá mức rồi.”

Hơn nữa thủ đoạn nhắm vào một người vừa đơn giản vừa thô bạo thế kia căn bản không giống tác phong mọi khi của Tần Ý, vậy chỉ có khả năng là Kỷ Sơ Hạ đã chạm vào điểm mấu chốt của hắn. Hứa Ánh Dương nghĩ điểm giao nhau duy nhất của hai người bọn họ chẳng phải chính là cô em gái Tần Dao được Tần Ý cưng như trứng hứng như hoa kia sao?

Đề cập đến Tần Ý, Hứa Ánh Dương không muốn nói quá nhiều nên không tiếp tục nữa: “Chuyện của người ta nghe chút rồi bỏ ngoài tai đi, tội mình vẫn nên lo cho bản thân là được rồi.”

Bởi vì chuyện ngoài ý muốn lần này, Phương Đường lại phải xin đoàn phim nghỉ thêm vài ngày ở lại thủ đô để tĩnh dưỡng.

Bên chỗ Lý Bình Lai bị Tần Ý xử lý thế nào cậu không nắm rõ, dù sao mọi chuyện đã lắng xuống và sau này cũng chẳng ai ngốc nghếch dám có ý đồ gì với cậu nữa. Mà đối với tên hề nhảy nhót Trần Bản Vũ kia, nếu không cho anh ta nhận chút giáo huấn thì Phương Đường quả thật là nuốt không trôi nổi cục tức này.

Cậu mở hai tấm ảnh chụp lên vẫn luôn lưu giữ trong máy tính mấy năm trước ra, nhấn gửi sang cho trợ lý cá nhân nhà mình, bảo cậu ta bán nặc danh cho đám nhà báo săn tin nổi tiếng, còn tiện thể kiếm thêm chút tiền, dù sao hiện tại giám đốc của Thanh Ảnh đã rút đài nên chẳng còn ai phải dè chừng sợ hãi nữa.

Tin tức diễn viên đang nổi tiếng lại đi theo con đường quy tắc ngầm đầy dơ bẩn chỉ trong nháy mắt đã bùng nổ tràn lan trên internet, trở thành scandal hàng đầu giới giải trí lúc này.

Fan cuồng mạnh miệng khẳng định là không tin, nhưng trong lòng nghĩ như thế nào thì chỉ có người trong cuộc mới rõ. Ảnh mà Phương Đường chụp lại rất rõ ràng và không có dấu vết photoshop. Mặt mũi Trần Bản Vũ và lão già biến thái kia đều có thể thấy rõ ràng, tay lão biến thái ấy còn nhét trong quần Trần Bản Vũ, hai người hôn lười như si như mê, hết như hiện trường đóng GV vậy.

Trong tay đám paparazzi cũng nắm tin ngầm từ lâu, chỉ là không có ảnh chụp rõ ràng kích thích người ta giống như những gì mà Phương Đường cung cấp thôi, thế nên lần này tất cả đều nhân cơ hội mà tung ra hết sạch sành sanh mọi thông tin tích góp bấy lâu. Các loại video và hình ảnh chứng tỏ Trần Bản Vũ làm người luôn cúi, nịnh nọt gian xảo, bán rẻ tiếng cười trước cả kim chủ nam lẫn nữ của anh ta tiếp tục ùn ùn bị đào bới. Giấu đồ bìm leo, trừ kẻ đi ngang hóng chuyện vui thì không thiếu tài khoản tự xưng là người trong ngành ủa ra bóc phốt. Mà các fan ban đầu còn khóc nháo kêu oan, cố gắng thanh minh cho Trần Bản Vũ, nhưng ngày ngày đối diện với những tin tức không thể thật hơn nữa kia xong thì tâm lý đã suy sụp và thay đổi hẳn, hoặc đơn giản rời khỏi fandom, hoặc nặng nề hơn còn quay ngoắt lại trở thành antifan, chỉ sót lại một số nhỏ vẫn tiếp tục giả mù cố gắng tẩy trắng cho thần tượng nhà mình.

Phương Đường xem náo nhiệt mà tâm tình vô cùng vui sướng, cục ứ ứ nghẹn ở cổ kia rồi cuộc cũng đã thông. Hứa Ánh Dương lại cảm giác như vậy còn chưa đủ, mới chỉ khiến anh ta thân bại danh liệt mà thôi, thật sự rất lợi cho Trần Bản Vũ mà. Anh còn tìm thám tử tư chuyên nghiệp hơn đám phóng viên không ngừng theo dõi nhất cử nhất động của Trần Bản Vũ.

Trần Bản Vũ hốt hoảng bối rối, chỉ có thể đi tìm Lý Bình Lai cầu cứu, mà Lý Bình Lai hiện giờ cũng đang sút đầu mẻ trán khó giữ được thân. Sau khi bị đánh một trận, ông ta nằm viện hơn một tháng mới có thể xuống giường, ngay sau đó công ty liền xuất hiện khó khăn khi xoay vòng vốn, mất xích tài chính toàn bộ bị chặt đứt, vài hạng mục đang tiến hành hay đã lên kế hoạch từ lâu đều phải gác lại, tiền đã ném ra mà chẳng thể thu hồi trong khoảng thời gian ngắn. Cổ đông lớn của giải trí Thăng Bình là chị của Lý Bình Lai, anh rể ông ta cũng chính là chú ba của Tần Ý trước nay vẫn kiếm chút tiền ở công ty, giờ đây chỉ có thể thảm hại đi tìm Tần Ý cầu cứu, thế nhưng lại bị hắt phớt lờ đóng cửa không tiếp.

Một câu vạch mặt Lý Bình Lai của Tần Ý làm nhiều điều bất nghĩa thiếu chút nữa liên lụy danh tiếng của Tần thị đã khiến ông ta bị hắt cẳng. Rơi vào đường cùng, giải trí Thăng Bình chỉ có thể tuyên bố phá sản.

Ngắn ngủi trong vòng mấy tháng, cả hai bên lớn là công ty Thanh Ảnh và Thăng Bình lần lượt bị giải trí Đông Hoàng thu mua, vị thế bá chủ của Đông Hoàng trong giới cũng theo đó mà càng chắc chắn không thể dao động. Tần Ý xem như đã thực hiện hứa hẹn đối với Hứa Ánh Dương và Phương Đường, đòi lại công bằng cho bọn họ. Lý Bình Lai chẳng những phá sản còn bị anh rể của ông ta đuổi ra khỏi nhà. Cây đổ bầy khỉ tan, ngày xưa những kẻ dựa vào ông ta đều ôm đít mà chạy, không quên cuôm luôn chút gia sản cuối cùng trên người lão.

Đầu tháng bảy, phim của Phương Đường và Hứa Ánh Dương lần lượt đóng máy. Trong khi đó, bộ phim đồng tính “Tàn thu” mà bọn họ cùng hợp tác tham dự đang tiến hành công tác chuẩn bị rất đầu vào đấy, giữa tháng 8 sẽ chính thức di chuyển đi Bắc Âu lấy cảnh. Có bọn họ đầu tư, kinh phí cho bộ phim lần này rất sung túc, chỉ lựa chọn nơi ghi hình thôi mà đạo diễn Lã đã mang theo trợ lý của mình gần như lật tung mỗi một địa điểm đẹp nổi tiếng trên thế giới mới xác định được. Ông muốn thể hiện ra tác phẩm hoàn mỹ nhất, lý tưởng nhất trong lòng, mà Hứa Ánh Dương và Phương Đường cũng muốn dùng cách như vậy để tuyên bố và ghi khắc tình yêu của bọn họ.

Ở nhà chính đồn hơn một tháng, ngày qua ngày vẫn rất yên tĩnh nhàn hạ, thẳng đến một buổi sáng nào đó Phương Đường vừa tỉnh dậy đã phát hiện tên cậu và Hứa Ánh Dương lại cùng tiến lên chủ đề đứng đầu, trở thành top 1 tìm kiếm.

Mà lý do lần này cả hai lên ‘thót’ là do ảnh chụp màn hình đoạn trò chuyện với bạn bè trong weixin của Phương Đường bị người ta truyền ra ngoài, trong đó có tấm ảnh mà Trần Bản Vũ chụp lên Hứa Ánh Dương hôn cậu, mấy ngày hôm trước Phương Đường mới gửi tới bạn bè trong danh sách bạn thân để show ân ái, nhanh như vậy liền bị báo ứng.

49. Chương 49

Tài khoản weixin của Phương Đường chỉ kết bạn với bạn bè thân thiết và người trong gia đình, vì thế nên cậu cũng thoải mái hiển thị mọi bài đăng với danh sách bạn bè đáng tin cậy này. Từ khi chuyện của cậu

và Hứa Ánh Dương được ba mẹ thông qua cậu liên không còn cố kỵ dè chừng gì nữa, nhìn thấy đám bạn học cùng tuổi đã yêu đương kết hôn hết cả rồi, lại còn tới ngày công khai show ân ái ngược đám cún FA nữa khiến cậu nhện không được muốn thể hiện mình đôi chút.

Tùy tiện đăng tải lên, bài mới nhất của cậu có hơn mười tấm ảnh đều chụp rất thân mật với Hứa Ánh Dương, còn kèm theo icon cười hề hề rất đáng khinh, mượn lời từ bạn cùng phòng thời đại học của Phương Đường thì chính là biểu hiện rất ngứa đòn, rất đáng bị đập tơi tả, nhưng mà Phương Đường vẫn cực kỳ vênh váo, đăng ảnh liên tục không biết mệt. Tấm ảnh mà Trần Bản Vũ chụp lên rồi gửi cho cậu kia bởi vì chất lượng và góc độ đều rất đẹp nên hai ngày trước cậu mở ra thấy liền thuận tay đăng lên luôn. Lúc ấy lập tức có bạn bè bình luận ở dưới hỏi có phải cậu và Hứa Ánh Dương đang yêu nhau thật không, Phương Đường đáp lại một icon cười mà không nói, hôm nay liền bị người ta chụp màn hình lại rồi lộ ra ngoài.

“Anh đã sớm nhắc em cứ spam bài trong đám bạn kiểu gì cũng có ngày bị lọt ra mà, bị anh nói trúng rồi đúng không?” Nói là nói như vậy, nhưng Hứa Ánh Dương lại chẳng hề sốt ruột tẹo nào. Dù sao công khai thì công khai thôi, chẳng qua là thời gian tiết lộ quan hệ của hai người bị sớm hơn so với dự định, vốn là bọn họ là tính đợi sang năm bộ phim “Tàn thu” công chiếu mới cần nhắc đến việc này, hiện tại chỉ là gấp hơn một chút.

Phương Đường cũng không chút nào lo lắng, cậu nhàn nhã thông dong cần bánh quy xem hướng đi của dư luận trên mạng. Mấy tấm ảnh mặt kề mặt thân mật chụp ảnh chung vẫn có thể nói là quan hệ anh em bạn bè tốt, còn tấm hình hôn môi thì thật sự chẳng thể qua loa được. Mà lúc này ngay cả fan ruột của họ cũng đều ghen một bụng lửa rồi, tựa hồ trải qua thời gian dài trải đệm như vậy, mọi người đều sớm đã nắm chắc phần nào trong lòng, đám fan couple thì đương nhiên là càng hào hứng với tin này, chỉ còn chờ công bố chính thức từ nhân vật chính nữa thôi là sẽ tha hồ mà ‘bung lụa’ trước những fan only điên cuồng.

Đương nhiên nếu đoàn đội của hai người nhất định muốn mạnh mẽ tẩy não dư luận cũng không phải không được, tấm ảnh kia xuất hiện khi bọn họ ghi hình cho show thực tế, chỉ cần liên hệ với tổ tiết mục một chút, nhờ bên kia hỗ trợ giải thích thực ra là để tăng hiệu quả cho chương trình mà thôi thì cũng có thể miễn cưỡng cho qua, nhưng rất hiển nhiên, bọn họ đều không tính toán làm như thế.

“Anh bảo xem lúc ấy anh thừa dịp em ngủ rồi lén hôn em làm gì? Anh không thể quang minh chính đại mà hôn sao?”

Nghe Phương Đường oán giận, Hứa Ánh Dương không nhịn được gõ gõ đầu cậu: “Lúc đó em còn giận anh mà, nếu anh cứ thế mà hôn em thì chẳng phải sẽ bị em đập cho liệt nửa người luôn sao?”

“Anh không thử thì sao biết được.....” Phương Đường nhỏ giọng nói thầm.

Hứa Ánh Dương lập tức tiến gần đến trước mặt cậu, chăm chú nhìn vào mắt Phương-ngốc-nghech nhà mình: “Em mới nói gì? Lặp lại lần nữa nào!”

“Nói anh trong ngoài bất nhất đấy, anh hôn thì cứ hôn đi, em khẳng định không đánh anh mà.” Phương Đường cười hì hì, chẳng chút ngại ngần khẳng định.

Hứa Ánh Dương phát huy tinh thần biết nghe lời ‘răn dạy’, nhanh chóng hôn lên môi đối phương, hai người cười đùa ngã vào trong sofa, quần nhau thành một cục hi hi ha ha hôn đến hôn đi.

Hứa Ánh Dương xoa hai má mềm mềm như trẻ con của Phương Đường, khẽ cảm thán: “Cực cưng ơi, em mềm như vậy anh thật sự không nỡ bắt nạt em đâu.”

“Ngưng đi thôi, anh còn chưa ức hiếp em đủ ấy hả? Đồ to xác khốn kiếp!” Phương Đường bĩu môi.

Trên mạng đều sắp long trời lở đất đến nơi rồi, ấy vậy mà hai người bọn họ lại vẫn ngồi đây nhàn hạ thoải mái liếc mắt đưa tình như trước.

Bạn cùng bàn hồi cấp ba của Phương Đường gọi điện thoại đến giải thích, nói gần đây cậu ta quen bạn gái mới, di động bị cô nàng cầm chơi, tiện thể xem tin tức trong danh sách bạn bè của cậu chàng, sau đó nhìn không được chụp màn hình lại gửi cho bạn thân, thế rồi cô bạn thân đó lại gửi cho người bạn khác, cứ như vậy một truyền mười mười truyền trăm, cuối cùng là trực tiếp bị đăng lên diễn đàn chung.

Phương Đường cũng không trách cứ gì nhiều, trái lại còn an ủi người bạn kia vài câu. Người đại diện đã gọi vài cuộc điện thoại tới hỏi bọn họ dự định sẽ giải quyết chuyện này thế nào. Phương Đường chưa nghĩ ra chủ ý, bèn quay sang hỏi Hứa Ánh Dương. Anh vòng tay sang ôm chặt lấy cậu, trầm mặc một lúc rồi quyết tâm: “Chúng ta công khai luôn đi.”

Bọn họ lấy giấy đăng ký kết hôn ở nước ngoài và giấy chứng nhận trong nước đặt lên bàn trà, tháo hai chiếc nhẫn xuống ghép lại thành hình tim rồi đặt cùng với nhau, giờ lên di động lên chụp một tấm ảnh thật rõ ràng.

Phương Đường hỏi Hứa Ánh Dương: “Anh đăng hay em đăng đây?”

“Để anh đi.” Hứa Ánh Dương mỉm cười xoa đầu bảo bối nhà mình.

Thông tin là do bạn của Phương Đường làm lộ, vậy thì cứ để anh chính thức công khai là được, bằng không fan cuồng của anh rất có thể lại làm loạn rồi bổ não và chửi bới Đường Đường bằng những câu từ không hay mất.

Hai tay Phương Đường chống cằm nhìn anh gõ chữ, khi điện thoại báo có tin mới trên weibo, cậu lập tức mở ra xem. Ngoài bức hình ‘chấn động’ kia thì còn kèm theo một câu: “*Chúng ta còn có một đời <3*”

“Câu này của anh hình như hơi bị buồn nôn rồi đấy.” Phương Đường phán một câu xanh rờn.

Hứa Ánh Dương dùng một bàn tay ôm lấy cậu vào trong lòng, cho cậu một nụ hôn thật sâu để chặn ngay cái miệng suốt ngày nói linh tinh ấy đi.

Mãi sau mới dứt ra được khỏi nụ hôn suýt nữa thì cạ ra lửa kia, Phương Đường then thùng đẩy Hứa Ánh Dương ra xa. Nghĩ nghĩ rồi cũng cầm điện thoại đăng lên weibo của mình: *“Hứa Ánh Dương là người đàn ông đẹp trai nhất, đáng yêu nhất, tài hoa nhất trong vũ trụ, Đường Đường cũng yêu anh cả đời *hun hun*”*

Hứa Ánh Dương đen mặt: “Em đăng câu này hình như có phải hơi quá rồi không? Rốt cuộc thì ai buồn hôn hơn ai đây?”

“Em thích là được ~” Phương Đường vênh mặt lên tận trời.

Mà lúc này, bình luận của fan hai nhà phía dưới weibo dường như đều hóa điên rồi.

“A a!”

“Tầng ozon thủng rồi sao, mì thật sự sắp hít thở không thông, hai ảnh thật sự come-out kìa, đậu má, còn kết hôn kết hôn kết hôn luôn rồiiiii!!!”

“Mấy nàng chú ý soi thời gian kết hôn trên giấy xem! Đó là bảy năm trước! Bọn họ kết hôn từ bảy năm trước rồi T____T!”

“Ahuhu mẹ khóc thét rồi đây, các con trai rốt cuộc cũng cảm đi tới bước này, các con sẽ hạnh phúc suốt đời! Nhất định! Nhất định! Nhất định!”

“Mọi ơi, Đường Đường cũng quá đi à, tỏ tình mà cũng ghét ới là ghét chưa kìa, tui có thể tưởng tượng ra dáng vẻ làm nũng của ẻm với anh Dương rồi. Anh Dương thật có phúc nha *cười bí*”

“CP cục cưng của mì quả nhiên là real — by Cún cưng cuồng Kẹo Cứng cp đã được đóng dấu chứng nhận.”

“Nội tâm không hề có gợn sóng, cũng tốt, giảm đi chút tiền sữa bột — by fan only mặt lạnh như tiền.”

“Ha ha — by Cầu FA tâm như tro tàn.”

“Hâm mộ quá đi, cặp đôi nhà tôi nếu cũng có thể trở thành sự thật thì tuyệt biết mấy — by cún của couple khác đang hâm mộ, ghen tị, hận, muốn leo tường đây!”

“Rốt cuộc cũng có thể nói, mì sắp nghẹn chết mấy tháng rồi biết hơn? Tình trạng hôn nhân trong tư liệu hộ tịch của đôi cầu nam nam này là mì tự tay sửa đó hí hí!– by chuyên viên hộ tịch bị lóa mù mắt chó.”

“Tui sớm bảo không phải tui tùy tiện gọi ‘anh rể’ mà, có lý lẽ có bằng chứng được không hở?– by em họ nổi tiếng khắp đám cún nhà Kẹo Cứng.”

“Hai chiếc nhẫn kia hợp lại một chỗ quả nhiên là hình trái tim ha, tôi còn tưởng fan couple Kẹo Cứng tự tưởng tượng quá đà. Đẹp lắm, cầu nơi sản xuất — by quần chúng cần hạt dưa ngồi hóng.”

Di động của hai người bọn họ đã sớm bị oanh tạc, di động dùng cho công việc thì trực tiếp tắt máy là được, thế nhưng di động cá nhân lại chẳng thể mặc kệ không nghe. Sau đó Phương Đường không kiên nhẫn nữa, trực tiếp đăng một bài lên weixin cho đám bạn và người nhà xem: “Không cần hỏi nữa, chính là kết hôn và come-out đó, hôm khác sẽ dẫn anh nhà tôi mời mọi người ăn bữa cơm ha.”

Kết quả người đầu tiên bình luận lại là mẹ của cậu: “Điện thoại không nghe thì thôi, hai ngày nữa đem ‘anh nhà’ về cho mẹ mày gặp, không cần mày mời cơm!”

Người cha lúc nào cũng nghiêm túc còn phá lệ cho bài đăng của cậu một like.

Phương Đường thiếu chút nữa quỳ xuống lạy họ luôn, cậu hoàn toàn đã quên mất cha mẹ mình cũng xem được mọi bài đăng trong tài khoản này, lúc trước cậu huênh hoang show ân ái hóa ra bọn họ vẫn luôn thờ ơ làm như không thấy.

“Ba mẹ em thực ra rất dễ nói chuyện nha, em xem bọn họ không hề làm khó tụi mình gì cả kìa.” Hứa Ánh Dương thật lòng vô cùng cảm kích sự bao dung rộng lượng của ba mẹ vợ.

Phương Đường bật cười lớn tiếng: “Cưng ơi, vậy anh chuẩn bị đi, ngày mai theo em về gặp ba mẹ nhé.”

50. Chương 50

Chạng vạng ngày hôm sau, Phương Đường và Hứa Ánh Dương lái xe trở về nhà ba mẹ cậu ở thành phố kế bên.

Đây đã là lần thứ hai Hứa Ánh Dương tới nơi này, nhưng chính thức vào cửa thì lại là lần đầu tiên. Thế nên cho dù Phương Đường nói không cần thiết nhưng anh vẫn khăng khăng mua rất nhiều hoa quả nhập khẩu và hai chai rượu ngon tới biểu hai vị phụ huynh.

Lần đầu chính thức ra mắt ba mẹ vợ, nói không căng thẳng thì đương nhiên là giả.

Hứa Ánh Dương từng gặp mẹ Phương rồi, bà cười rất vui vẻ niềm nở đón bọn họ vào nhà, ba Phương thì ngồi trong phòng khách xem bản tin thời sự, khi Hứa Ánh Dương chào hỏi thì ông cũng chỉ nói một câu mời ngồi, sau đó lực chú ý lại chuyển về trên TV.

Phương Đường làm mặt quỷ với Hứa Ánh Dương, trong lòng biết ba cậu đang cố ý tự cao tự đại, cũng lười vạch trần ông.

Hứa Ánh Dương buông quà trong tay xuống, hiếm thấy cũng có lúc ngại ngùng: “Con cũng không biết chú dì thích gì cho nên chỉ mua vài thứ đơn giản thôi ạ.”

“Thằng bé này khách sáo quá, đến nhà ăn cơm còn mua nhiều thứ vậy làm gì?” Ngoài miệng thì mẹ Phương nói như thế, nhưng trong lòng đối với sự lễ phép khéo léo của anh lại rất hài lòng.

Bà đã chuẩn bị một bàn đầy đồ ăn, đợi ba Phương xem xong tin tức liền gọi mọi người vào ăn. Ba Phương cầm chai rượu mà Hứa Ánh Dương mua đến nhìn qua một lượt, mở một bình rồi hỏi anh: “Anh có thể uống bao nhiêu?”

“Anh ấy không.....”

“Hai lạng ạ.”

Phương Đường vừa định nói ‘Anh ấy không uống được rượu đế’ liền bị Hứa Ánh Dương ngắt ngang, còn nhéo bàn tay dưới bàn của cậu. Ba Phương cũng không hỏi nhiều, cầm chén rượu đến rót cho Hứa Ánh Dương một ly.

Phương Đường cười ngượng ngùng: “Con cũng uống một ly với.”

Ông Phương không để ý tới cậu, Hứa Ánh Dương nâng chén: “Con xin phép kính chúc một ly ạ.”

Vị rượu nóng bỏng kích thích dọc theo yết hầu lan tràn tiến vào trong dạ dày, Hứa Ánh Dương cơ hồ là nhắm mắt nuốt xuống. Anh lớn lên ở nước ngoài, chủ yếu chỉ uống bia và rượu vang, rượu đế thì anh chưa từng chạm qua, nhưng vì lấy lòng cha vợ thì dù cho có phải uống thuốc độc cũng phải một ngụm nuốt sạch.

Phương Đường lo lắng nhìn anh, trong lòng không khỏi thầm trách ba mình cố ý làm khó người ta, bà Phương gấp mấy đĩa thức ăn cho hai người bọn họ, nhẹ giọng nhắc nhở: “Ăn gì trước đi đã, rượu thì cứ chậm rãi mà uống.”

Phương Đường cũng nhanh chóng gấp đồ ăn cho Hứa Ánh Dương, để anh ăn nhiều một chút tạm lót dạ.

Bữa cơm hôm nay Hứa Ánh Dương thật sự ăn rất gian nan, lo lắng và cẩn thận, chỉ sợ ba mẹ Phương Đường đưa ra dị nghị gì với chuyện của họ. Ấy vậy mà sắc mặt ba Phương cực kỳ nghiêm túc, nhưng lại chỉ con trai mình rồi hỏi Hứa Ánh Dương một câu ‘lạc quẻ’ vô cùng: “Thằng nhóc này từ nhỏ đã bị người trong nhà chiều hư, cái gì cũng không biết, đầu óc lại chẳng thông minh chút nào, anh nhìn trúng nó mà không cảm thấy chịu thiệt sao?”

Phương Đường: “.....”

Có người cha nào ‘dim’ con trai mình kinh khủng như vậy không hả???

Hứa Ánh Dương nhanh chóng cười đáp lời: “Đường Đường rất đáng yêu, những gì em ấy thiếu con sẽ cố gắng bù đắp lại. Mấy điều này không quan trọng, em ấy có thể xem trọng con thì chính là may mắn của con rồi.”

“Sau này hai đứa có tính toán gì? Vẫn làm diễn viên sao? Già đi thì làm thế nào? Không cần con cái à?”

Mẹ Phương cũng chăm chú nhìn Hứa Ánh Dương, muốn nghe xem anh trả lời thế nào. Hứa Ánh Dương trả lời vô cùng nghiêm túc: “Con và Đường Đường đều rất thích nghề nghiệp này, hiện tại kiếm được cũng không ít tiền. Thừa dịp còn trẻ chăm chỉ kiếm nhiều một ít, cộng thêm con đang làm đầu tư một số hạng mục nữa, nửa đời sau tuyệt đối sẽ không để em ấy phải vất vả chút nào đâu ạ. Chuyện con cái thì cá nhân con nghĩ để tụi con lớn hơn một chút, ít nhất là sau ba mươi lăm tìm người mang thai hộ. Đường nhiên, hết thầy vẫn theo ý muốn của Đường Đường.”

Phương Đường liên tục gật đầu: “Con cũng nghĩ như vậy, con còn là bảo bảo bé nhỏ của ba mẹ mà, tính vụ con cái sớm làm gì?”

Ba Phương trừng cậu: “Còn không biết xấu hổ mà nói như vậy!”

Mẹ Phương bật cười lớn, quay sang bảo với Hứa Ánh Dương: “Ông già cổ hủ rồi, không hiểu mấy từ ngữ trên mạng kia đâu.”

“Chú cũng là vì muốn tốt cho tụi con thôi, con hiểu ạ.” Hứa Ánh Dương vội vàng phụ họa.

Rượu cứ thế cạn dần từng ly, Hứa Ánh Dương uống không quen loại rượu nặng này nên rất nhanh liền đỏ hết cả mặt, mắt say lơ lơ mơng lung, thế nhưng anh vẫn kiên cường chống đỡ ngồi uống với ba Phương. Phương Đường lo lắng không thôi, vài lần định uống giúp anh, đều bị ba Phương trừng mắt đành ngoan ngoãn ngồi im.

Mẹ Phương vào trong phòng bếp nấu canh giải rượu cho hai người, Phương Đường cũng theo vào, nhỏ giọng oán giận với mẹ mình: “Ba đang làm gì thế không biết? Có ai cố ý làm khó người ta như ba đâu? Ánh Dương căn bản không thể uống rượu được đâu.”

Mẹ Phương vỗ vỗ vai cậu: “Con yên tâm, ba con biết chừng biết mực mà, sẽ không thật sự khiến tiểu Hứa khó xử, chẳng qua là trong lòng ba con hơi không thoải mái thôi, dù sao hai đứa cũng phải nhường ba một lần chứ.”

“Ba có gì mà không thoải mái chứ?” Phương Đường bắt mồm kêu gào.

“Nếu con mang về nhà một cô gái hoặc cậu trai nào nhỏ nhắn gầy yếu một chút, khẳng định ba con sẽ không như vậy đâu.” Mẹ Phương tùm tùm giải thích.

“Cái gì mà con trai nhỏ nhắn gầy yếu.....” Phương Đường nói được một nửa liền nghẹn họng, hiểu được ý

tứ sâu xa trong lời mẹ, mặt đỏ bừng hết cả lên: “Ba mẹ nghĩ gì thế?”

“Ba mẹ làm sao?” Mẹ Phương trừng mắt với cậu: “Con trai vất vả nuôi hơn hai mươi mấy năm bỗng nhiên gả đi như nuôi con gái, còn không cho hai ông bà già này giải tỏa chút được à?”

“Mẹ thật đáng ghét màaaa.” Phương Đường nhăn nhó.

“Ba mẹ anh còn chưa chê anh đâu đấy, đi đi, mau xuống lầu mua gói đường về đây, trong nhà hết sạch đường rồi đây này.” Mẹ Phương xua tay đuổi cậu con trai quý báu ra khỏi bếp.

Phương Đường chậm rì rì cầm tiền lẻ đi xuống lầu, trước khi ra ngoài lại nhìn thoáng qua Hứa Ánh Dương sắp ngồi không nổi vẫn còn đang uống rượu với ba mình, trong lòng có rất nhiều bất mãn mà cũng không dám oán giận.

Mười lăm phút sau, Phương Đường mua đồ trở về, Hứa Ánh Dương và ba cậu rót cuộc cũng ngừng, đang ngồi trên sofa uống trà, Phương Đường đưa gói đường giao cho mẹ, đi đến bên cạnh Hứa Ánh Dương sờ sờ mặt anh rồi nhìn ba mình nói: “Ba ơi, tụi con về phòng đây.”

“Còn chưa uống trà xong đâu.” Ba Phương ngăn không cho hai người đi.

“Không uống nữa, để lát mẹ uống với ba đi.” Phương Đường vừa nói vừa nâng người dậy.

Ba Phương cũng không tiếp tục làm khó bọn họ, Phương Đường thấy vậy bèn nhanh chóng đưa Hứa Ánh Dương về trong phòng mình.

Cửa vừa đóng lại, Hứa Ánh Dương liền gục xuống giường, rót cuộc chống đỡ không nổi nữa.

Phương Đường bò lên trên giường xoa bụng cho anh: “Anh còn chịu được không? Hay mình vào nhà vệ sinh nôn nha?”

Hứa Ánh Dương nhắm mắt lắc đầu, Phương Đường đau lòng muốn chết, bưng mặt anh khẽ nựng: “Ngoan nào, anh đừng ngủ vội, mẹ em đang nấu canh giải rượu rồi, một lát uống vào sẽ dễ chịu hơn xiu.”

Hứa Ánh Dương thò tay kéo cậu nằm úp sấp lên người mình.

Phương Đường ôm anh nhẹ hôn lên môi, nhỏ giọng hỏi han: “Khó chịu lắm sao?”

“Không sao.” Giọng Hứa Ánh Dương hơi khàn: “Vừa rồi lúc em đi mua đồ, ba mẹ bảo với anh trước đây em từng bị bệnh nặng, thiếu chút nữa là không qua khỏi, vì vậy hai người mới luôn nuông chiều em, chỉ cần em sống vui vẻ là được, đây là thật à?”

“Mấy chuyện này mà ba mẹ cũng kể nữa.....” Phương Đường bĩu môi.

Trước kia bởi vì ba mẹ bận rộn công tác, Phương Đường vẫn luôn ở cùng với ông bà. Sau khi ông nội mất, một mình bà nội chăm sóc cho cậu rất vất vả, lúc năm sáu tuổi cậu từng bị bệnh nặng, liên miên mãi chẳng dứt mà cứ ngày một nặng thêm, bác sĩ cũng kiểm tra không ra là vấn đề gì, còn bảo người nhà nên chuẩn bị tâm lý thật tốt. Trong tâm trí nhỏ bé của Phương Đường chỉ có một điểm duy nhất mà cậu còn ghi nhớ, đó là khi ấy bà nội khóc nhiều tới nỗi hai mắt đều mờ đi, nghĩ đến bà nội cậu lại cảm thấy đau xót.

“Sau này bà đưa em ra một ngôi chùa ở ngoại ô sống hơn nửa năm, có lẽ là Bồ Tát phù hộ, hoặc do phong thủy và khí hậu của nơi kia rất tốt, dù sao sau này bệnh của em cũng dần giảm. Lúc ấy ba mẹ em sợ lắm, bằng không anh nghĩ em không bằng cấp lại chẳng có nghề nghiệp ổn định, đã vậy còn yêu đàn ông như này mà ba mẹ có thể dễ nói chuyện thế sao?”

Vòng tay Hứa Ánh Dương siết chặt eo cậu hơn, cầm cọ cọ lên mái tóc mềm mại của người trong lòng. Ban nãy nghe ba cậu kể mà anh thấy sợ hãi vô cùng, thiếu chút nữa là anh đã không có cơ hội gặp được cục cưng nhà mình rồi.

Phương Đường cười hì hì trên: “Cho nên về sau anh phải tốt với em nghe chưa? Không cho bắt nạt em nữa đâu đó.”

“Anh sẽ luôn tốt với em, cả đời này đều chỉ yêu thương em.” Hứa Ánh Dương mở không nổi mắt, nhưng vẫn cực kỳ chân thành hứa hẹn với cậu.

Về phần mấy chuyện ‘bắt nạt’ khi ân ái thì đó là tình thú, không thể tính!

51. Chương 51

Ở lại nhà ba mẹ Phương Đường một đêm, sáng hôm sau bọn họ liền chào tạm biệt để trở về nhà riêng của mình.

Trước khi rời đi, Hứa Ánh Dương quy củ cúi chào ông bà Phương: “Thưa chú, thưa dì, con và Đường Đường về trước, lần sau lại đến thăm nhà mình ạ.”

Ba Phương gật gật đầu, mẹ Phương cười nhắc nhở: “Về sau cứ gọi ba mẹ giống Đường Đường đi.”

Chính thức nhận được sự đồng ý hoàn toàn của ba mẹ, Hứa Ánh Dương vô cùng kích động, lập tức sửa lời: “Vậy con chào ba mẹ, lần sau gặp ạ.”

Trước khi về thủ đô, Phương Đường đưa Hứa Ánh Dương tới ngôi chùa trên núi mà hồi bé cậu từng ở.

Ngôi chùa ấy nằm trên một ngọn núi cách ngoại ô thành phố mấy chục km, đó là một ngôi chùa cổ kính khá nhỏ, bình thường hầu như rất ít người tới dâng hương, vào giờ hành chính của mùa hạ nóng bức như bây giờ lại càng không có một bóng người. Sáng sớm mừng một Tết hàng năm, mẹ Phương đều sẽ mang theo Phương Đường tới nơi này thắp nén nhang, không cầu gì khác, chỉ hi vọng Phương Đường có thể bình an khỏe mạnh.

Ngôi chùa này đã có lịch sử trên trăm năm, trải qua mưa gió và thời gian lắt độn nhưng cũng không thấy tang thương điều hiu chút nào, chỉ làm cho người ta có cảm giác yên tĩnh trong lành, còn có chút không khí siêu thoát khỏi trần thế.

Hứa Ánh Dương vốn không tin Thần Phật, nhưng có lẽ là cảm kích năm đó Phương Đường bé nhỏ có thể ở nơi này khỏe mạnh trở lại nên anh rất thành kính cúi lạy trước mặt Bồ Tát, cũng bỏ chút tiền quyên góp vào thùng công đức. Phương Đường chạy đi ân cần thăm hỏi trụ trì của chùa, vị trụ trì này là bạn nhiều năm của bà nội cậu, trước kia Phương Đường dưỡng bệnh ở nơi đây, thầy trụ trì cảm giác cậu có duyên với Phật còn muốn thu cậu làm đồ đệ, có điều bà nội luyến tiếc cháu trai cho nên không đồng ý.

Đợi đến khi cậu quay lại thì trong tay đã có thêm một chuỗi Phật châu, Hứa Ánh Dương cũng đi ra khỏi đại điện, bọn họ cùng ngồi xuống thêm đá trước cửa, Phương Đường kéo tay Hứa Ánh Dương qua rồi đeo chuỗi Phật châu vào cổ tay cho anh.

“Sự phụ bảo nó sẽ mang lại bình an, tặng cho anh đây, chúc anh sinh nhật vui vẻ.” Phương Đường mỉm cười thật tươi tắn.

Hứa Ánh Dương ngẩn người, lúc này mới nghĩ đến hôm nay là sinh nhật âm lịch của mình.

Từ bé anh đã sinh sống ở nước ngoài, trước khi gặp gỡ Phương Đường chưa bao giờ biết sinh nhật âm lịch của mình là ngày nào. Anh nhớ rõ khi đó bọn họ vừa mới yêu nhau chưa bao lâu, có một lần Phương Đường mở lịch vạn niên trên di động tính thử cho anh, phát hiện hóa ra sinh nhật âm lịch của anh rơi vào lễ thất tịch, nhất thời mặt mày hớn hởi, nói ngày này dễ nhớ vô cùng, về sau mỗi năm đều sẽ mừng sinh nhật cho anh vào đúng hôm đó. Đáng tiếc là sinh nhật của Hứa Ánh Dương còn chưa tới thì bọn họ đã chia tay, một mình Phương Đường bỏ về nước mất rồi.

Sau này Hứa Ánh Dương trở thành thần tượng mà ngàn vạn thiếu nữ truy đuổi, người hâm mộ của anh cũng nhớ ngày sinh nhật đặc biệt này, mỗi năm đến hôm nay đều sẽ nhắn tin trên weibo chúc mừng anh, có điều anh chưa bao giờ để ý tới. Ở trong lòng anh, ngày hôm nay chỉ dành riêng cho cái người từng nói mỗi năm sẽ tổ chức sinh nhật cho mình, dù bấy năm qua Phương Đường chưa từng thực hiện lời hứa nọ thì Hứa Ánh Dương vẫn không bao giờ quên điều đấy.

Hai mắt Hứa Ánh Dương chợt chưa xót, anh ghé lại gần hôn khẽ lên khóe miệng của Phương Đường.

Phương Đường nhỏ giọng nhắc nhở: “Bồ Tát đang nhìn đây, anh đừng làm càn.”

Hứa Ánh Dương bật cười: “Ừ, anh biết rồi. Cưng nói gì anh cũng nghe hết.”

Phương Đường tựa vào trên vai anh ngáp ngủ, sáng nay phải dậy quá sớm, sau khi tinh thần hưng phấn qua đi thì lúc này cậu liền mệt đến nỗi không muốn động.

Hiện tại tuy rằng là tháng tám nóng bức nhất trong năm nhưng nhiệt độ trên núi thấp hơn bên ngoài vài độ, chỗ bọn họ ngồi ngay dưới bóng cây to lớn, bên cạnh là cây cổ thụ có lẽ đã tồn tại cả trăm năm, thỉnh thoảng có thể cảm giác được gió nhẹ phất vào mặt, còn ngửi được mùi cỏ non quyện trong không khí. Phương Đường cảm thấy rất thoải mái, híp mắt giống mèo nhỏ dựa vào người Hứa Ánh Dương khẽ cọ cọ.

“Cực cưng à, muốn ngủ thì chúng ta về nhà ngủ tiếp nhé?” Hứa Ánh Dương xót bảo bối trong lòng, nhẹ nhàng xoay người để cậu tựa vào cho thoải mái hơn.

“Không về đâu, sư phụ bảo trưa nay muốn giữ tụi mình ở lại ăn cơm chay nữa.” Phương Đường dụi dụi vai anh, vừa ngáp vừa trả lời.

Cơm chay trong chùa rất đơn giản, không có nhiều món ăn đa dạng, bốn món một canh đều là thức ăn thông thường nhất, thế nhưng hương vị lại rất ngon miệng. Ăn cơm xong, thầy trụ trì lại gọi đồ đệ pha hai tách trà thơm cho bọn họ.

Thầy trụ trì đã hơn tám mươi tuổi nhưng ông vẫn còn khỏe mạnh cực kỳ, tai thính mắt tinh, thanh âm khi nói chuyện cũng rất vang dội. Hứa Ánh Dương nghiêm túc trò chuyện cùng ông, nhắc lại khi bé Phương Đường tới nơi này dưỡng bệnh, lão trụ trì còn có vẻ tiếc nuối vô cùng: “Trước đây thằng bé ấy có tuệ căn lắm, có thể im lặng nghe lão niệm kinh cả một ngày cũng không cảm thấy phiền, nghe nhiều còn có thể tự mình nói một hai câu. Trẻ con ngoan ngoãn tĩnh lặng giống nó thật sự không nhiều, đáng tiếc bà nội của thằng bé luyến tiếc để cháu trai xuất gia, dù chỉ làm đệ tử tục gia cũng không chịu.”

Phương Đường cúi đầu uống trà, nhiều năm qua những lời đồng dạng như vậy sư thầy đã nói với cậu vô số lần, cậu sớm đã quen tai, Hứa Ánh Dương nghe thế lại nở nụ cười: “Đường Đường còn có thể có nhãn nại nghe kinh? Thật khó tin đấy ạ.”

Khi ấy Phương Đường còn nhỏ tuổi mà thân thể ốm yếu sinh bệnh mãi không khỏi, thầy trụ trì cảm giác cậu chỉ nghỉ ngơi như vậy sẽ rất nhàm chán cho nên mỗi ngày khi ngồi thiền niệm kinh đều bảo Phương Đường ngồi ở trước mặt lắng nghe, không cho cậu lộn xộn cũng không cho cậu ngủ gà ngủ gật, lấy việc này để bồi dưỡng tâm tính cho cậu. Trẻ con năm sáu tuổi chính là thời điểm hiếu động nhất, Phương Đường có thể ngoan ngoãn ngồi im cả một ngày không khóc không nháo, quả thực là rất khó có được.

Hứa Ánh Dương tưởng tượng đến hình ảnh kia, Phương Đường bé nhỏ giống một cục bánh nếp trắng trắng mềm mềm ngồi trên bồ đoàn cổ găng mở to đôi mắt sáng muốn nghe xem lão trụ trì đang niệm cái gì, nhưng mà khẳng định là cậu nhóc nghe không hiểu. Trong ánh mắt đen láy xinh đẹp nhất định tràn đầy sự hoang mang, miệng thì vẫn lầm rầm học lão trụ trì tụng kinh, nói không chừng còn sẽ tự khiến bản thân cậu nhóc phì cười.

Ngày hôm qua ở nhà ba mẹ đã cho anh xem hình khi bé của Phương Đường, hiện tại nghe thầy trụ trì nói vậy lại càng có hình dung cụ thể hơn về Đường Đường bé bỏng.

Chỉ cần suy nghĩ một chút thôi, lòng anh liền mềm nhũn như nước rồi.

Ngủ trưa xong, Phương Đường và Hứa Ánh Dương cùng nhau đi tản bộ, sư thầy và các đồ đệ của mình trồng một mảnh vườn trái cây tươi tốt ở sau núi, đã sắp đến mùa thu hoạch, khắp núi đồi đều là cảnh tượng trái chín trĩu cành, chỉ ngắm nhìn thôi cũng khiến người ta vui vẻ.

Phương Đường tìm đến nơi hồi bé cậu thường xuyên leo lên chơi, chỉ một cái cây trong đó cho Hứa Ánh Dương xem: “Nơi này còn có chữ mà ngày bé em khắc lên đó, hồi ấy nó mới chỉ là một cái cây be bé thôi.”

Hứa Ánh Dương lại gần xem, trên thân cây có dòng chữ “Đường Đường đã từng đến đây” xiêu xiêu vẹo vẹo mơ hồ không rõ lắm.

Chữ “đây” cuối cùng kia vẫn là dùng cách ghép vần để viết. Nháy mắt Hứa Ánh Dương liền bị chọc cười, Phương Đường thật đúng là từ nhỏ đến lớn đều thích làm cùng một chuyện.

Trước ánh mắt cười đùa trêu chọc của Hứa Ánh Dương, Phương Đường nhăn mặt giải thích: “Hồi nhỏ em thích khắc chữ khắp nơi, sau này bà nội bảo không thể tùy tiện phá hỏng đồ của người khác cho nên em mới bớt viết lại đó.”

Hứa Ánh Dương thò ôm cổ cậu kéo vào lòng: “Cục cưng của anh đáng yêu quá đi.”

Phương Đường ôm eo anh khẽ hừ nhẹ một tiếng.

Hứa Ánh Dương nhặt viên đá nhỏ sắc bén khắc tên của mình ngay bên trên hai chữ “Đường Đường”, thuận tiện vẽ một hình trái tim cuộn quanh tên của hai người bọn họ, tựa như lần đó trên đu quay ở thủ đô nước E vậy.

“Thật may mắn trước đây bà nội từ chối sư phụ không để em ở lại trong chùa, nếu không bây giờ em đã là tiểu hòa thượng tu hành ở nơi hoang sơ hẻo lánh này rồi.” Hứa Ánh Dương cố ý đùa cậu.

Phương Đường trợn mắt nhìn anh: “Làm hòa thượng phải kiêng rượu kiêng thịt còn kiêng luôn cả ‘sắc’. Không được uống rượu thì cũng chẳng quan trọng nhưng phải nghĩ ăn thịt thì thật quá khó chịu, kiêng cả ‘sắc’ thì còn thảm hại hơn nữa đấy.”

Tay cậu đặt trên cơ ngực Hứa Ánh Dương sờ soạng một phen: “Không thể ‘sắc’ với anh thì ngày trôi qua còn hi vọng gì nữa.”

52. Chương 52

Vài ngày sau lại có tin tức chấn động giới giải trí, cảnh sát tiếp nhận cuộc gọi báo có người tụ tập hút thuốc phiện trong nhà đến từ khu Triều Dương, sau khi xác minh thực hư, lực lượng cảnh sát tiến hành đột kích liền bắt giữ tám đối tượng gồm cả nam và nữ, trong đó có cả người vừa dính scandal dùng quy tắc ngầm để tiến thân là Trần Bản Vũ, cùng với giám đốc của giải trí Thăng Bình vừa phá sản và đã bị thu mua – Lý Bình Lai.

Đám người kia bị bắt giữ ngay trong nhà của Trần Bản Vũ, tội danh chứa chấp người sử dụng ma túy khẳng định anh ta sẽ chạy không thoát. Sau khi phía cảnh sát ra thông báo, toàn bộ cư dân mạng liền dậy sóng, số lượng người hâm mộ Trần Bản Vũ còn sót lại rất cuộc cũng tự động cùng nhau chuyển thành anti, danh tiếng của Trần Bản Vũ hoàn toàn tan thành mây khói, trở thành tấm gương ‘đen’ điển hình cho vô vàn người trẻ trong showbiz lúc bấy giờ.

Thảm tử tư cũng nhận khoản tiền thu lao hậu hĩnh từ Hứa Ánh Dương, thành công chấm dứt quá trình theo dõi.

Sau đó, sự kiện công khai tình cảm của Hứa Ánh Dương và Phương Đường vốn đã nguội bớt giờ đây lại một lần nữa được hâm nóng khi thông tin về bộ phim điện ảnh đồng tính “Tàn thu” được tung ra. Ngoài trừ hai bài đăng thể hiện tình cảm trực tiếp trên weibo, bất kể là Phương Đường hay Hứa Ánh Dương đều không đáp trả hay dă động đến vấn đề riêng tư này của mình, phóng viên truyền thông theo đuôi, chặn đường hơn nửa tháng đều chẳng có kết quả gì, cuối cùng cả hai bàn bạc kĩ lưỡng với người đại diện mới lựa chọn phỏng vấn trực tiếp trên weibo để cho công chúng một câu trả lời đầy đủ nhất.

Dĩ nhiên Hứa Ánh Dương và Phương Đường không phải muốn đối phó đám phóng viên thích đào sâu chuyện riêng tư của người khác, mà là bọn họ muốn chân thành chia sẻ với những người hâm mộ luôn quan tâm đến mình hơn.

Bởi vì là phỏng vấn online trực tiếp nên bất kì ai cũng có thể tham dự, có điều tốc độ bình luận trôi rất nhanh, Phương Đường hoa hết cả mắt để chọn trả lời trước những vấn đề mà fan quan tâm nhất.

“Hai anh đã bên nhau bao lâu rồi? Người trong nhà có biết không ạ?”

“Quen nhau cũng hơn tám năm, người trong nhà đều biết, ba mẹ hai bên cũng đã gặp mặt rồi.”

Hứa Ánh Dương cũng trả lời câu hỏi này: “Nếu tính chính xác thì đã xấp xỉ chín năm, mẹ tôi rất thích Đường Đường, ba mẹ chồng hẳn cũng hài lòng với tôi lắm đấy.”

Tiếp theo đó là một đám bình luận cười hi hi ha ha, vô số người hô lớn không thể tin được couple này lại đảo nghịch như thế, đương nhiên cũng có người hỏa nhãn kim tinh chỉ ra Hứa Ánh Dương tuyệt đối là đang nhường nhịn vợ trước mặt mọi người mà thôi.

Phương Đường quay đầu nhéo Hứa Ánh Dương ngồi bên: “Anh không thể đứng đắn một xíu được à?”

Hứa Ánh Dương cười mà không nói, tiếp tục trả lời câu hỏi của fan.

“Các anh cưới chui sao?”

“Nếu mới quen nhau hơn ba tháng đã kết hôn bị coi là cưới chui vậy thì đúng là thế rồi.”

Hứa Ánh Dương nhắm tịt, anh và Phương Đường từ khi quen biết đến lúc đăng kí kết hôn xác thật cũng chỉ hơn ba tháng, khi đó bọn họ chẳng ai cảm thấy có cái gì không đúng, tuy rằng thời gian quen nhau không dài nhưng cả hai ở bên nhau dường như là chuyện rất hiển nhiên rồi vậy.

“Ai theo đuổi ai vậy? Có thể kể một chút về mối tình đầu được không ạ? Thật sự hai anh là ‘nhất kiến chung tình’ sao?”

“Chính là nhất kiến chung tình, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã cảm thấy rất hợp ý, em ấy bị lạc nên tới tìm tôi để hỏi đường không ngờ liền bị tôi lừa về nhà. Khi ấy Đường Đường đáng yêu lắm, rất khó để mà không thích cậu ấy được.”

Bình luận tiếp sau đều là ây yoyoyo, Phương Đường thoáng chốc đỏ bừng hai má, cậu định nghiêm túc trả lời mọi câu hỏi của fan, kết quả người này vừa lên tiếng liền lại bắt đầu show ân ái.

Có fan la hét muốn xem ảnh chụp chung trong ngày thường của bọn họ, Phương Đường lật ra một tấm ảnh mà Tề Hi Diễm từng chụp lên, trong ảnh cậu đang cầm tay Hứa Ánh Dương chăm chú nhìn đường vân trong lòng bàn tay anh, mà Hứa Ánh Dương thì ghé lại gần, ấn xuống một nụ hôn trên má cậu.

Ảnh chụp được đăng tải lên weibo, đám fan đều bắt đầu điên cuồng khóc quỳ cầu nhiều hình hơn, Phương Đường chỉ cười trả lời: “Không cho nhìn, các bạn tự tưởng tượng đi.”

Cậu và Hứa Ánh Dương có rất nhiều ảnh chung đời thường như vậy, mỗi một tấm đều được lưu giữ cẩn thận, bao gồm cả những tấm hình mà năm đó bị cậu xóa đi, may mà Hứa Ánh Dương vẫn còn giữ hết. Tất cả chúng đều là bảo bối của cậu, thỉnh thoảng sẽ lôi ra ngắm nhìn để hồi tưởng một phen, dĩ nhiên cũng không nỡ chia sẻ nhiều với người khác.

Hứa Ánh Dương cười xoa xoa đầu cậu: “Em cũng keo kiệt quá đi.”

“Em cứ không cho xem đấy!” Phương Đường vênh mặt, nhẹ nhàng cắn ngón tay đang nghịch tóc mình.

Hứa Ánh Dương là của một mình cậu, những hồi ức đáng cay và ngọt ngào ấy cũng chỉ thuộc về bọn họ, cậu không cho người khác cơ hội nhìn trộm đâu.

Có fan lại hỏi cậu: “Đường Đường ơi anh thích anh Dương nhất ở điểm nào vậy?”

Đương nhiên là tính cách tốt, sống có ân có nghĩa, nhưng Phương Đường không thể nói nhảm chán như vậy, thế là cậu bèn trả lời chiều theo ý fan: “Anh ấy rất đẹp trai!”

Bình luận bên trong đều cười cậu là cún con háo sắc nông cạn, Phương Đường liền bổ sung thêm một câu: “Điểm nào của anh ấy cũng tốt, tôi chỉ muốn anh ấy thôi, đối bất thành bất kì ai đều không được cả.”

Hứa Ánh Dương cũng tiếp lời: “Đường Đường rất tốt, điểm nào tôi cũng thích hết.”

Quần chúng vây xem lại lên án bọn họ ngược đãi quá hung tàn, trong đám náo nhiệt cũng có thanh âm không hài hòa, có người còn đưa ra nghi ngờ: “Nếu đã kết hôn lâu vậy thì tại sao lại cố tình chọn come-out lúc này, là vì tạo đề tài thu hút để hâm nóng phim mới đúng không, các người thật sự là vất vả quá nhỉ...”

Hứa Ánh Dương trả lời người này: “Hai chuyện này tất nhiên không liên quan tới nhau, chúng tôi sẽ chăm chỉ dồn tâm sức để thực hiện mọi hoạt động nghệ thuật của mình. Còn về phần lí do come-out thì nguyên nhân chỉ vì chúng tôi muốn quang minh chính đại mà sống thôi.”

“Thế thì vài năm trước tại sao hai người không hề có chút liên hệ gì với đối phương? Giả vờ không quen lại còn diss lẫn nhau, tranh giành tài nguyên với nhau, chẳng lẽ cũng là tình thú à? Hay là các người muốn đùa cợt fan hâm mộ?”

Phương Đường trả lời câu hỏi của người không biết là fan hay là anti mà giọng điệu có vẻ làm khó người khác này: “Là do tôi muốn đùa giỡn anh ấy, anh ấy cũng đành chiều tôi mà giả vờ không quen, có lẽ nên tính là tình thú đi. Bởi vì những hiểu lầm đáng tiếc này mà khiến fan hai bên sinh ra cảm xúc đối lập quả thực là chúng tôi không đúng, rất hi vọng mọi người có thể bỏ qua và sau này vui vẻ hòa thuận với nhau hơn.”

Khó có được lúc cậu kiên nhẫn giải thích như vậy, nhưng có người rất rõ ràng là nói không thông, mặc kệ bọn họ nói gì đều nghi ngờ quan hệ của hai người họ chỉ là giả vờ để lăng xê cho phim và cố ý đùa bỡn fan.

Lúc này các fan đều bình luận bảo bọn họ không cần quan tâm tới những lời đó, bảo đấy chỉ là anti-fan đang nổi điên cố gắng bêu rếu hai người mà thôi. Phương Đường xác thật không tiếp tục để tâm nữa nhưng Hứa Ánh Dương thì lại đăng một bài rất dài lên weibo.

“Chuyện của chúng tôi quả thực khiến rất nhiều người khó có thể hiểu, đại khái cũng có rất nhiều fan sẽ thất vọng, dù có giải thích thế nào cũng có người không muốn nghe, nhưng điều nên nói thì tôi vẫn cần phải nói rõ ràng, đây cũng là ý định ban đầu vì sao hôm nay chúng tôi tham gia cuộc phỏng vấn trực tiếp thông qua weibo này. Tôi và Đường Đường yêu nhau rồi kết hôn, tình cảm của chúng tôi đều xuất phát từ tấm lòng chân thành, đôi bên sẽ có lúc cãi vã, hiểu lầm và chia tay, có thể đi đến ngày hôm nay cũng không dễ dàng gì. Cả tôi và em ấy đều rất quý trọng tình yêu này và cũng mong nó sẽ duy trì mãi mãi cho nên mới lựa chọn thẳng thắn với tất cả các bạn. Nếu bạn có thể mỉm cười chúc phúc thì chúng tôi vô cùng biết ơn và chân thành cảm tạ. Nếu không thể chấp nhận thì tôi cũng chỉ có thể gửi đến bạn một lời xin lỗi, thế nhưng đây là lựa chọn của tôi, sẽ không vì bất cứ điều gì mà thay đổi cả!”

“Anh Dương thật là man quá đi!”

“Anh Dương ngẫu bá cháy!”

“Em ủng hộ hai anh còn không được sao? Huhuhu, em chỉ là fan cuồng của anh thôi, giờ bị buộc làm fan couple, em sống dễ dàng lắm sao T^T?”

“Vĩnh viễn ủng hộ anh, anh muốn ở bên ai thì cứ ở bên người đó đi, chỉ cần anh vui vẻ là được rồi.”

“Vì couple Kẹo Cứng mì sẽ theo hai anh cả đời!”

Nhìn thấy các fan khóc rống, chảy nước mắt, kêu gào dưới bài đăng của Hứa Ánh Dương, Phương Đường phòng má oán giận: “Anh viết như vậy thì em biết nói sao bây giờ?”

“Cục cưng cứ tùy ý đi, em làm gì miễn thấy vui là được rồi.”

Thế cho nên vài phút sau Phương Đường cũng post một bài mới: “Hai chúng tôi rất hạnh phúc, người khác có nói thế nào thì cũng không phải yếu tố quan trọng, dù sao chúng tôi sẽ vẫn bên nhau mãi về sau. Cũng hi vọng mọi người sẽ vui vẻ hơn, các bạn có thể thích tôi quá thật tôi rất cảm kích, nhưng tôi càng hi vọng các bạn có thể sống thật hạnh phúc, có thể tìm được một người để yêu thương giống như tôi, đến lúc ấy nhất định các bạn sẽ thật sự hiểu được tấm lòng của tôi trong hiện tại.”

Trước khi kết thúc buổi phỏng vấn online, Hứa Ánh Dương đăng tải lên một tấm hình chụp chung của hai người. Đó là ảnh bọn họ ở thời niên thiếu chụp tại bờ biển trước nhà Hứa Ánh Dương, Phương Đường ôm lấy cánh tay anh, ngó máy ảnh cười toe toét như một thằng ngốc, mà anh thì quay đầu qua ngắm Phương Đường. Trong mắt anh khi ấy dường như không phải nhìn một người, mà là đang nhìn toàn bộ thế giới của mình.

53. Chương 53

Giữa tháng tám, bộ phim điện ảnh “Tàn thu” chính thức khởi quay, bối cảnh được chọn là một thị trấn nhỏ ở bờ biển Bắc Âu.

Ngày xuất phát có rất nhiều fan tới sân bay tiễn, Hứa Ánh Dương nắm tay Phương Đường đi thẳng vào cổng hải quan, trước khi làm thủ tục, bọn họ trình trọng khom lưng cúi đầu chào tất cả người hâm mộ đến tiễn hôm nay.

Mười mấy tiếng sau chuyến bay hạ cánh, lại trải qua hơn hai giờ xe đoàn phim mới tới được địa điểm mà đạo diễn Lã đã lựa chọn.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên Phương Đường liền thích nơi này, trời và biển hòa làm một màu xanh lam thăm thẳm, dường như chẳng còn phân rõ đường chân trời xa xa nữa. Bãi cát trắng dưới ánh mặt trời lấp lánh

sắc màu chói mắt, mấy km dọc bờ biển có những dốc đá dựng đứng, chằng chịt không đều đặn nhưng tạo hình tự nhiên rất thú vị, nơi đây còn có căn nhà gỗ xinh xinh được dây leo và hoa tươi vây quanh trông vô cùng đặc biệt, hẳn là nơi sinh sống của hộ gia đình nào đó.

Cậu chạy trên bờ cát, hét to vài tiếng về phía biển khơi bao la, rồi nằm cả người dang ra thành hình chữ đại, thích thú nhắm hai mắt lại.

Hứa Ánh Dương bật cười, đi qua kéo vài cái mà thấy Phương Đường không muốn dậy bèn dứt khoát tùy ý cậu luôn. Anh nhặt một hòn đá viết ngay bên người Phương Đường dòng chữ thiệt to “Đã từng đến đây”, tiếp đó lui về phía sau nâng cao di động thu hết cả người Phương Đường và chữ của anh vào khung hình.

Phương Đường rút cuộc bò dậy từ mặt đất đến bên cạnh Hứa Ánh Dương xem ảnh mới chụp, cậu cảm giác ảnh rất đẹp thế là liên lắc lắc tay anh: “Gửi cho em gửi cho em đi, em post lên weibo nữa.”

Hai phút sau, trên tài khoản weibo của Phương Đường có bài đăng mới, fan của cậu đều biết cậu có sở thích viết chữ ở những nơi mình từng đến cho nên dù thấy cũng không mấy ngạc nhiên. Có điều rất nhanh liền có người tinh mắt chỉ ra những chữ này viết rất xấu, chữ “đây” còn viết sai chính tả, hẳn là chữ của Hứa Ánh Dương rồi. Dù sao thì anh sinh sống ở nước ngoài từ bé, tuy có thể nói lưu loát tiếng Trung những chữ viết thì vẫn kém hơn một chút.

Thế cho nên tấm ảnh đó đã trở thành chứng cứ cho thấy hai-tên-xấu-xa này lại ngầm show ân ái.

Nơi họ ở cách không quá xa bờ biển và căn nhà gỗ đầy hoa bên sườn dốc kia. Đó là một căn nhà hai tầng có hoa viên rộng rãi, chủ nhà quanh năm không sống tại nơi này, chỉ mỗi khi nghỉ phép mới tới đây ở nửa tháng, thế nên được đoàn phim thuê để làm địa điểm ghi hình và nơi ở cho các diễn viên chính luôn.

Buổi tối hôm ấy cả đoàn người tổ chức liên hoan bằng tiệc thịt nướng ngoài trời ngay trong hoa viên trước nhà.

Thời điểm này ở trong nước vẫn còn là mùa hè nóng nực, thế nhưng ở nơi đây đã tiến vào cuối thu, trời se se lạnh, đến buổi tối càng có thể cảm giác được hơi lạnh lùa vào từng tế bào trên người, có điều thời tiết như vậy lại rất thoải mái.

Bọn họ vây quanh lửa trại ăn thịt uống rượu trò chuyện rôm rả, đạo diễn Lã hăng say bàn về phim với Phương Đường và Hứa Ánh Dương, quanh đi quẩn lại cũng vẫn chỉ là những ý tưởng và mong chờ của ông đối với bộ phim điện ảnh lần này.

Hai người đã xem kịch bản rất nhiều lần, có rất nhiều câu thoại chẳng cần phải học cũng đã thuộc nằm lòng. Trong phim “Tàn thu”, Phương Đường sắm vai một người họa sĩ u ám, bế tắc, đang lạc trôi khắp chốn tìm kiếm linh cảm, mà Hứa Ánh Dương thì là một chàng lãng tử lưu lạc muôn nơi, bốn biển là nhà. Tại thị trấn bình yên ven biển này họ vô tình gặp đối phương, tư tưởng và tâm hồn va chạm khiến họ bị cuốn hút lẫn nhau. Người họa sĩ đang trong trạng thái bế tắc bỗng tìm được ‘chàng thơ’ của mình, mà lẽ khách vô định kia cũng phá tan được gông xiềng trong tim. Cuối cùng bọn họ quyết định xây dựng mái ấm tại chính nơi đây, bắt đầu một cuộc sống hạnh phúc, tươi đẹp nhất và cũng bình an nhất.

Phim của đạo diễn Lã chú trọng vào từng tiểu tiết, tập trung miêu tả tâm lý nhân vật và biểu tình của mỗi một con người xuất hiện trên màn ảnh, cho nên đây là khảo nghiệm rất lớn đối với khả năng diễn xuất của cả hai. Bọn họ đều có phần lo lắng, thế nhưng đạo diễn Lã lại cười an ủi: “Không sao hết, chúng ta cứ thả chậm tiết tấu quay phim chút là được, hai cậu cứ thoải mái nắm bắt nhân vật, giữ vững tinh thần. Chậm nhưng mà chắc!”

Nghe vậy dĩ nhiên họ không có ý kiến gì phản bác, lần này ra nước ngoài quay phim cả Phương Đường và Hứa Ánh Dương đều ôm suy nghĩ vừa làm việc lại vừa nghỉ ngơi. Sau khi kết thúc, cả hai đều để trống lịch trình, dù cho bộ phim này có quay một năm cũng không ảnh hưởng gì.

Phương Đường uống chút rượu tây, rất nhanh mí mắt liền nặng trĩu, Hứa Ánh Dương sợ cậu uống say lại tái phát tật cũ thế nên nhanh chóng đoạt ly của cậu đi. Phương Đường tựa vào vai anh, nhỏ giọng than thở: “Em lạnh quá.”

“Chúng ta về phòng nhé?” Hứa Ánh Dương xót cậu chàng cực kỳ, lấy hai tay xoa mạnh vào nhau cho ấm rồi áp lên má Phương Đường.

“Vâng.” Phương Đường ngoan ngoãn nghe lời.

Hứa Ánh Dương cũng không để ý người khác đang nhìn, cởi áo khoác quần quanh người Phương Đường rồi cứ như vậy bế ngang cậu lên, chào đạo diễn Lã một tiếng liền ôm người về phòng ngủ.

Phòng của bọn họ ở lầu hai, mở cửa ra là đối diện thẳng ngay biển. Căn phòng này là do Phương Đường chọn, thân là nhân vật chính dĩ nhiên hai người có quyền ưu tiên hơn những người khác một chút.

Hứa Ánh Dương nhẹ nhàng đặt cậu lên trên giường rồi đi vào nhà vệ sinh cầm khăn đã nhúng nước ấm ra. Phương Đường vừa được đặt xuống đã cổ bò dậy, nửa người nhào ra khỏi cửa sổ, tay chống cằm, thần thờ nhìn biển đêm êm dịu ngoài kia.

Hứa Ánh Dương hoảng sợ, cho rằng tật xấu của cậu lúc uống say lại tái phát bèn vội vã đi qua kéo cậu về: “Cẩn thận một chút, té xuống thì làm sao?”

Phương Đường quay đầu nở nụ cười với anh, đại khái là vì uống rượu, ánh mắt cậu hơi có vẻ mờ lung, lộ ra nét ngây thơ vô cùng đặc biệt, cười tươi lên thì lại càng ngốc nghếch. Hứa Ánh Dương nhìn mà lòng bùng bùng phát nhiệt, cầm khăn nóng lau lung tung trên mặt cậu mấy cái rồi mới ném qua một bên, ôm chặt lấy cậu từ sau lưng.

“Cùng à, em đang nhìn gì đó?” Hứa Ánh Dương khê thì thầm bên tai cậu.

Phương Đường thò tay chỉ ra nơi xa xa: “Bên kia vừa có chiếc thuyền chạy qua, em nhìn thấy đó.”

“Nhìn thấy thuyền cũng vui vẻ vậy sao? Em là con nít hử?” Hứa Ánh Dương bật cười, vuốt ve mái tóc của

người trong lòng.

“Anh biết vì sao em lại thích biển không? Khi em còn bé, tầm 2-3 tuổi ấy, lúc đó ông nội em còn sống cơ, ông bà nội thường xuyên đưa em ra bến tàu xem thuyền lớn, em rất thích nghe tiếng sóng biển vỗ vào mạn thuyền.” Những ký ức trước đây hầu như đều rất mơ hồ, nhưng tiếng động cơ của tàu thuyền hòa quyện với tiếng sóng rì rào đã rất nhiều năm trôi qua rồi mà cậu vẫn có thể nhớ rõ được.

“Ừ, quả thật rất dễ nghe.” Hứa Ánh Dương ngửi thấy trong không khí có vị biển mặn mòi, anh cũng là người sống bên bờ biển từ bé, hương vị này anh đã ngửi hai mươi mấy năm, những thanh âm ấy cũng nghe đến mòn tai. Lúc trước không cảm thấy gì, hiện tại có lẽ là vì có Phương Đường đang ở ngay bên cạnh nên bất chợt cảm giác cái gì cũng tốt lắm, tất cả những điều tưởng chừng giản dị đó đều khiến lòng anh thấy hân hoan.

“Giờ em đang vui lắm.” Phương Đường tựa vào trong lòng anh, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm: “Anh xem trời hôm nay nhiều sao chưa kìa, thật là đẹp.”

Sao trên trời tựa như cũng muốn tô điểm cho cảnh đẹp đêm nay, hoàn mỹ đến mức không khác gì một bức họa được vẽ bởi vị họa sĩ nổi tiếng vậy.

Hứa Ánh Dương siết chặt vòng tay ôm lấy Phương Đường: “Em thích nơi này sao?”

“Rất thích.” Phương Đường dựa vào lòng anh, khẽ mỉm cười.

“Chúng ta mua lại chỗ này nhé? Chẳng phải em muốn sống ở nông trường bên bờ biển sao? Anh thấy nơi này rất được, chờ chúng ta có thời gian liền tới đây sống, em muốn trồng cái gì thì trồng cái đó, muốn nuôi con vật nào thì mình sẽ nuôi con đấy, chỉ cần em thích là được.”

Hai mắt Phương Đường lập tức tỏa sáng: “Thật sao?”

“Không lừa em đâu mà, Đường Đường.” Hứa Ánh Dương vuốt ve bờ má đã bị gió thổi lạnh của cậu.

Vừa rồi khi ăn tiệc tối anh đã trò chuyện với mọi người về nơi đây, thế nên nghe được nhân viên phụ trách thuê phòng nhắc tới nguyên nhân vì sao chủ nhân của nó không thường xuyên dùng tới. Họ cũng có ý định bán lại căn nhà này, giá lại không quá đắt, nếu Phương Đường thích thì bọn họ mua lại hoàn toàn không có vấn đề gì.

Ánh mắt của Phương Đường sáng lấp lánh, cậu bổ nhào vào người Hứa Ánh Dương hôn chùn chụt mấy cái lên môi anh. Hứa Ánh Dương cười khẽ, thở dài xoa đầu cậu nhóc nhà mình: “Bé ngọc này!”

54. Chương 54

Buổi sáng ngày hôm sau đoàn phim chính thức ghi hình cảnh đầu tiên, là phân đoạn hai nhân vật chính gặp gỡ lần đầu.

Tầm mắt lơ đãng của bọn họ cách đường ray xe lửa đối diện với nhau, trong phút chốc chàng họa sĩ chợt sinh ra hiếu kỳ dù chưa kịp thấy rõ ràng dáng vẻ của đối phương. Xe lửa gào thét lao qua, họa sĩ bưng tập giấy vẽ lúc nào cũng mang bên người lên nhanh chóng phác họa lại bóng dáng người kia, cho dù chỉ là hình dáng thoáng mơ hồ. Mà khi xe lửa hoàn toàn chạy qua, người đối diện đường ray đã rời đi tự bao giờ.

Nhà ga nằm ở nơi không quá xa bờ biển, nó đã bị bỏ hoang vài năm nay rồi, nhưng vì quay cảnh này mà đoàn phim phải thuê cả một đoàn tàu tới để sử dụng. Quay đi quay lại vài lần nhưng đạo diễn Lã lại vẫn chưa thể hài lòng, cảm giác ánh mắt và biểu tình của bọn họ vẫn thiếu chút gì đó.

Gió biển thổi sợi tóc hỗn loạn, quần áo cũng bị chà đạp đến nổi nhàu nhĩ, may mà nhân vật của Phương Đường và Hứa Ánh Dương trong phim là một chàng họa sĩ và lữ khách không quá chú ý bề ngoài cho nên tạo hình cũng thật sự đơn giản. Hai tay Hứa Ánh Dương tùy ý cắm vào trong túi quần, anh mặc áo sơ-mi đơn giản cùng với quần bò màu đen, trên lưng đeo túi du lịch hơi bụi bặm, ánh mắt biếng nhác mà tùy ý, đậm chất lãng tử.

Trước ánh nhìn hiếu kỳ của người bên kia đường ray, anh chỉ tùy ý thoáng liếc qua rồi ngay lập tức chuyển dời tầm mắt. Sau khi NG vài lần, đạo diễn Lã nhắc nhở ánh mắt của anh phải thâm trầm hơn một chút, không thể quá quỵn rũ lười biếng như vậy. Hứa Ánh Dương gật đầu, Phương Đường nghe vậy thì cúi đầu bật cười.

“Tiểu Phương cũng vậy đấy, tuy rằng cậu tò mò với người lạ kia nhưng không thể biểu hiện quá mức, ánh mắt cậu nóng bỏng như vậy làm gì? Hai cậu còn chưa yêu đương đâu!” Đạo diễn Lã rất nghiêm túc quay sang chỉ dạy Phương Đường.

Phương Đường thè lưỡi, Hứa Ánh Dương từ bên kia đường ray đi tới, dùng lực ôm cái một cái thật chặt rồi ghé vào lỗ tai cậu nói nhỏ: “Cưng à, chúng ta chuyên tâm chút nhé, NG vài lần rồi đấy, đừng để người ta xem thường nữa.”

“Vâng, em biết rồi.” Phương Đường ngoan ngoãn gật đầu.

Lần này đạo diễn vừa hô ‘action’ thì Phương Đường lập tức tập trung tinh thần, cố gắng dung nhập bản thân vào vai diễn, cậu nghĩ hiện tại người mà cậu nhìn thấy không phải Hứa Ánh Dương mà chỉ là một người xa lạ vô tình gặp được và khiến cậu sinh ra chút hứng thú. Khi tầm mắt lơ đãng của đối phương quét qua, trong mắt cậu chợt nổi lên ý cười nhàn nhạt, phảng phất như tâm hồn chợt nhảy nhót đồng điệu, theo bản năng bưng bàn vẽ lên bắt đầu phác họa dáng hình kia.

Hứa Ánh Dương cũng không bối vì quay chung với Phương Đường mà nhộn nhạo không yên lòng nữa, anh chuyên chú suy xét tâm lý nhân vật, ánh mắt và biểu tình đều điều chỉnh thật phù hợp, thế nên lần này lập tức liền được đạo diễn Lã cho qua cửa.

Giữa trưa khi nghỉ ngơi Phương Đường nhận không được oán giận với Hứa Ánh Dương: “Sau này em nhất định không đóng phim với anh nữa đâu, nhìn thấy anh liền nhận chẳng được muốn phì cười.”

Hứa Ánh Dương nắm cằm cậu khẽ lay lay: “Đó là vì em quá yêu anh, hết cách rồi.”

“Thôi đi, da mặt dày cả tắc, anh đúng là đồ không biết xấu hổ.” Phương Đường bĩu môi.

Hứa Ánh Dương bật cười trước vẻ trẻ con của cậu nhóc nhà mình: “Em cũng đừng nghĩ tới việc không quay phim với anh nữa, chúng ta phải cùng nhau quay từ phim hiện đại, cổ trang cho đến dân quốc một lần.”

“Để làm gì?” Phương Đường nghiêng đầu hỏi.

Về mặt Hứa Ánh Dương tỉnh bơ đáp: “Cung cấp thêm cho fan tư liệu để cắt ghép video chứ sao, miễn cho có ai ghép em hay anh với người khác nữa.”

“.....” Sự bao dung của anh quả thực to như cái lỗ kim ấy, chút chuyện con con này cũng phải ghen mới chịu được à!

Tuy rằng lúc ban đầu quả thực không quá thích ứng, nhưng đã có kinh nghiệm quay phim nhiều năm rồi, bọn họ cũng coi như diễn viên bán chuyên nghiệp, rất nhanh liền bắt nhịp được trạng thái tốt nhất, dốc thúc chính mình dồn toàn tâm toàn ý chìm đắm vào nhân vật. Mà vì để làm cho bọn họ càng thêm hòa nhập với vai diễn, đạo diễn Lã cũng đề nghị cảnh hôn đầu tiên giữa hai người quay luôn trong hôm nay.

Tính tới hiện tại hai người đã gia nhập giới giải trí hơn bốn năm, số lượng phim đã từng đóng có đến hơn mười bộ, thế nhưng xuất phát từ đủ loại nguyên nhân, mà cũng có lẽ là vì sâu trong thâm tâm luôn mong chờ đến hiện tại nên vẫn còn giữ nụ hôn đầu tiên trên màn ảnh, lần này quả thật là hời cho đoàn làm phim rồi.

“Đời này em còn chưa được hôn ai khác đâu.” Phương Đường cảm thán, trừng ra vẻ mặt cứ như đang tiếc nuối lắm.

Hứa Ánh Dương kéo cậu vào trong lòng, giọng điệu mang theo mùi nguy hiểm: “Cưng còn muốn hôn ai? Hửm?”

“Nụ hôn đầu của em bị anh chiếm, cả trên phim lại cũng là anh luôn. Anh bảo xem có phải anh lời lắm không?” Phương Đường đắc ý vênh mặt.

Hứa Ánh Dương dùng sức vò tóc cậu: “Ngoại trừ hôn thằng nhóc xấu xa là em thì chẳng lẽ anh còn từng hôn ai khác à?”

“Vây về sau cũng không cho anh hôn ai đâu nhé.” Phương Đường hung dữ uy hiếp, lòng bao dung của cậu

có lẽ cũng chẳng lớn hơn cái lỗ kim nhà Hứa Ánh Dương là mấy đâu.

Lăng tử nọ đang dựa vào bên bờ đá nhăm mắt, dường như đã ngủ say. Cậu chàng họa sĩ vẫn đang vụng trộm vẽ lại gương mặt người kia, thấy vậy bèn đi tới trước mặt anh, như là bị mê hoặc mà cúi lưng chậm rãi tới gần. Người kia chợt mở mắt, bọn họ im lặng bốn mắt nhìn nhau, trong mắt lăng tử lần đầu tiên hiện lên ý cười thật nhẹ, giây lát lướt qua, anh hơi hơi ngẩng đầu in lên trên môi họa sĩ một nụ hôn.

Phân nửa thời lượng đầu phim đều là họa sĩ chủ động tiếp cận, người lữ khách lúc nào cũng nhàn nhạt lơ đãng, tựa hồ không hề để ý tới bất cứ điều gì. Họa sĩ cũng không nổi giận, cậu chỉ cảm thấy tò mò không biết khi nào trên gương mặt kẻ kia mới có thể xuất hiện biểu tình thứ hai ngoài vẻ đăm đăm. Hiện tại rất cuộc cậu cũng thấy được, đây là lần đầu tiên người kia đáp lại cậu, chỉ một nụ cười thật khẽ thôi nhưng đã tiến thẳng vào trong mắt, thậm chí là trong trái tim cậu mất rồi.

Cảnh này bọn họ quay rất thuận lợi, chỉ là sau khi đạo diễn hô ‘Cut’, Hứa Ánh Dương lại đột nhiên ôm ghì eo Phương Đường, trước mắt bao người hôn cậu thật sâu, Phương Đường không đứng vững, ngã ngối vào trong lòng anh, hai tay đặt lên trên vai anh, mỉm cười tiếp nhận nụ hôn nóng bỏng bất ngờ này.

Phim là giả, nhưng trong khoảnh khắc vừa mở mắt ra nhìn thấy Phương Đường gần trong gang tấc, Hứa Ánh Dương tựa hồ có thể xuyên thấu qua đôi mắt kia nhìn thấy tình yêu nồng nhiệt giấu sâu trong nó, cho nên một nụ hôn lướt qua liền ngừng sẽ không thể nào khiến anh thỏa mãn được.

Đạo diễn Lã ra hiệu ý bảo người quay phim tiếp tục quay, không chừng khi làm hậu kỳ cắt nối biên tập có thể sử dụng được, chung quy diễn có tốt bao nhiêu thì so ra vẫn kém sự tự nhiên của tấm chân tình được biểu lộ.

Đến khi chút ánh tà dương cuối cùng cũng gần tắt nơi cuối chân trời thì đoàn phim mới kết thúc công việc ngày hôm nay. Thủy triều lên rồi xuống, bên bờ là đủ loại hải sản phân tán bị thủy triều cuốn lên, Phương Đường tỉnh mắt nhất được một con cá đang giãy giụa giữa đám cát mịn khô khốc bèn thả nó về biển rộng, cậu hơi suy nghĩ mấy giây rồi xoay người chạy về chỗ ở xách một cái xô đến, kéo Hứa Ánh Dương ở trên bãi biển chọn lựa, tích góp một đồng hải sản có thể ăn.

Phương Đường vô cùng hào hứng: “Mau giúp em tìm đi, trở về có thể làm sashimi, còn có thể nướng ăn nữa đó.”

“Em làm hay anh làm?” Hứa Ánh Dương cười trêu cậu.

“Anh làm, em ăn.” Phương Đường trả lời một cách rất hiển nhiên.

Cậu lại tùy tay nhặt lên một mớ ốc biển, gơ lên lắc lắc thật mạnh, ốc biển có hoa văn rất xinh đẹp, nhìn vào khiến người ta yêu thích không thôi. Cậu quay sang bảo Hứa Ánh Dương: “Cho anh nè.”

“Đẹp vậy mà tặng cho anh hả?” Hứa Ánh Dương mỉm cười.

Đôi mắt Phương Đường sáng lấp lánh: “Uhm, đẹp lắm nên mới tặng cho anh đó.”

Hứa Ánh Dương cưng chiều nheo lòng bàn tay cậu: “Cám ơn em nhé.”

Nhóc xấu xa Phương Đường tuy rằng bao giờ cũng là một bộ dáng được cưng mà kiêu, đôi khi còn rất bướng bỉnh, không chịu nhường nhịn, nhưng thật ra trong lòng lại luôn đặt anh lên hàng đầu, gặp được thứ gì tốt cũng sẽ nghĩ tới việc chia sẻ cho anh đầu tiên.

Phương Đường khom lưng cúi đầu tiếp tục đào kho báu, Hứa Ánh Dương bước lên dùng lực bẻ ngang người cậu lên, không hề có chuẩn bị nên Phương Đường vô cùng giật mình, lập tức bật cười hi hi ha ha thật lớn, vỗ vỗ vào cánh tay anh. Tay Hứa Ánh Dương buông lỏng, hai người cùng nhau ngã xuống bờ cát.

Lăn trên lớp cát mịn một vòng, Phương Đường nằm ì trên ngực Hứa Ánh Dương không chịu động nữa. Một bàn tay Hứa Ánh Dương siết chặt eo cậu, cúi đầu dùng chóp mũi giúp cậu cọ đi hạt cát dính trên khóe mắt.

Anh khẽ vỗ nhẹ lưng Phương Đường, chậm rãi cất tiếng hát.

Vẫn là khúc tình ca cũ mà hai người bọn họ thường nghe, Phương Đường nhắm mắt lại, khóe miệng không kiềm nén được nở một nụ cười ngọt ngào nhất.

55. Chương 55

“Tàn thu” phải quay đến tuần cuối của tháng mười một mới có thể kết thúc, khi ấy đã bắt đầu tiến vào mùa đông lạnh giá ở Bắc Âu rồi.

Cảnh cuối của bộ phim điện ảnh này có một màn hai nhân vật chính dựa vào nhau bên cạnh lò sưởi ấm tường, ngồi ngắm trận tuyết đầu mùa đang rơi, thời gian cứ thế trôi qua thật tĩnh lặng. Bên ngoài cửa sổ mưa tuyết rít gào buốt lạnh là thế, nhưng bọn họ ở trong căn phòng ấm áp lại vô cùng an bình, hạnh phúc.

Đằng sau máy quay, đạo diễn Lã giờ ngón cái tỏ vẻ cảnh này hoàn thành rất tốt. Vừa thấy vậy, khắp phim trường đồng loạt vang lên tiếng hoan hô và vỗ tay ầm ĩ, vất vả công tác mấy tháng ở nước ngoài xa xôi, cuối cùng bộ phim nghệ thuật này cũng ghi hình xong rồi.

Phương Đường quay đầu lại ngắm nụ cười rực rỡ của Hứa Ánh Dương bên cạnh, khẽ cụng trán anh một cái thật kêu: “Chúc mừng đóng máy, anh yêu.”

Trước khi rời đi, rốt cuộc bọn họ cũng đã đàm phán ổn thỏa với một vị chủ bất động sản bên đây, thành công mua căn nhà có cả hoa viên thật lớn ở thị trấn nhỏ bên cạnh bờ biển Bắc Âu. Chờ đến mùa xuân sang năm ấm áp hơn, bọn họ sẽ tìm thời gian tới đây cải tạo lại tổ ấm của mình.

Tuy căn nhà này ngốn của Hứa Ánh Dương và Phương Đường một khoản rất lớn, nhưng cả hai vẫn thấy cực kỳ xứng đáng. Cái viễn cảnh tương lai tươi đẹp này bọn họ đã mong muốn nhiều năm, mãi đến giờ mới có thể thực hiện được, vì vậy Phương Đường rất vui vẻ, mà chỉ cần cậu vui thì bảo Hứa Ánh Dương làm gì anh cũng thấy vô cùng đáng giá, vô cùng ý nghĩa.

“Tàn thu” đóng máy, tiệc mừng công cũng đã kết thúc, nhưng hai người đều không có ý định về nước ngay mà lên kế hoạch đi vòng vòng quanh đất nước này chơi thêm một thời gian, mãi đến trước Tết Nguyên Đán hai ngày mới quyết định mua vé máy bay trở về.

Tối đêm giao thừa, quảng trường gần nhà bọn họ có hoạt động tập thể để đếm ngược thời gian đón năm mới và bắn pháo hoa, lúc chạng vạng Phương Đường xem TV mới thấy bản tin có nhắc tới việc này, bèn rủ Hứa Ánh Dương cùng đi xem cho vui.

Bữa cơm tất niên hai người ăn ngay tại nhà. Mùa đông năm nay rét lạnh kinh khủng, ngồi ở trong phòng bếp ấm cúng bên cạnh nồi lẩu nóng hôi hổi chính là sự lựa chọn lý tưởng nhất, hướng chi cũng chỉ có nơi đây bọn họ mới có thời gian riêng tư dành cho nhau. Cả hai vừa nhúng lẩu vừa trò chuyện vụn vặt, bàn xem qua Tết âm lịch vẫn còn được nghỉ những một tháng thì có nên đi đến địa phương nào chỗ Nam bán cầu ấm áp để du lịch hay không; hay hiện giờ nhà chỉ có mỗi hai người thì rất vắng vẻ, có nên nuôi thêm một chú cún hay một ‘đại gia’ mèo nào đấy để vui nhà vui cửa hơn không; lại nói đến việc hợp đồng giữa Hứa Ánh Dương và công ty chủ quản sắp hết thời hạn, bọn họ cũng nên bắt đầu lên kế hoạch xây dựng phòng công tác riêng cho mình là vừa. Nhắc tới chuyện này thì đúng là có cả đồng việc cần thực hiện, nào là tìm địa điểm để đặt phòng studio, nào là tìm nhà đầu tư, tuyển dụng nhân viên, người quản lý...

Hứa Ánh Dương đặt miếng thịt dê đã chần qua nước lẩu và chấm tương vào bát của Phương Đường, cười nhắc nhở cậu: “Cung lương như vậy, nuôi chó thì rất cuộc là ai chăm ai đấy? Rồi lúc chúng ta đều phải đi công tác không có nhà nữa thì biết làm thế nào? Anh nghĩ nên chọn mèo đi, dễ nuôi hơn đó.”

Phương Đường vừa nhai vừa nói: “Không thì chờ đến cuối năm... à không... để luôn đến cuối năm sau đi... đợi phòng làm việc của chúng ta đi vào quỹ đạo đã thì hãy quyết định chọn nuôi con nào nhé.”

“Ừ, em muốn sao cũng được.” Hứa Ánh Dương buồn cười lau miệng cho tiểu tổ tông nhà mình.

“Anh thích chó hay mèo hơn?” Phương Đường tò mò muốn biết ý kiến của anh.

“Đáng yêu như em là được.” Hứa Ánh Dương điểm nhẹ lên mũi Phương Đường.

Phương Đường đập ngay cái móng vuốt đó xuống, tranh thủ nhét thêm món thịt yêu thương vào miệng.

Ăn tối xong, Hứa Ánh Dương bế bổng Phương Đường đặt lên sofa, chính mình thì nửa quỳ dưới chân ghế, đem món quà năm mới anh đã chuẩn bị sẵn từ lâu ra tặng cậu. Trong cái hộp trên tay Hứa Ánh Dương là một cặp nhẫn kiểu dáng na ná như hai chiếc nhẫn mà bọn họ vẫn đeo bấy lâu, nhưng thiết kế mới này trông càng tinh tế đẹp mắt hơn, còn khảm một vòng kim cương xung quanh, vừa nhìn liền dễ dàng nhận ra giá trị xa xỉ của nó.

Hứa Ánh Dương mỉm cười, trong mắt chứa đầy bóng dáng của người anh yêu: “Trước đây lúc chúng ta kết hôn chỉ vội vàng tìm thợ đặt làm trang sức mà cũng đã đeo lâu như vậy, hơn nữa dù sao chúng ta cũng đã tách ra nhiều năm, coi như là tội mình bắt đầu lại đi. Lần này anh tìm người thiết kế riêng, bên trong mặt nhẫn còn khắc chữ cái đầu tên của anh và em đó.”

Phương Đường giơ cái nhẫn lên xem thật kỹ dưới ngọn đèn vàng ấm áp trong phòng, bên trong nhẫn được khắc lên hai chữ cái Y&T (*Dương – Yang và Đường – Tang*), cười đến vô cùng rạng rỡ: “Chồng em ngày càng giỏi. Lúc trước chỉ mua được nhẫn bạch kim thôi, mà giờ đã đổi cho em thành nhẫn kim cương luôn rồi nè.”

“Cực cưng có thích không?” Nhìn cậu vui sướng như thế, trong lòng Hứa Ánh Dương cảm thấy cực kỳ mãn nguyện.

Phương Đường kéo tay Hứa Ánh Dương qua, đeo nhẫn lên ngón áp út thon dài của anh rồi vừa nhìn ngắm vừa thật lòng khen: “Đẹp mắt lắm, em rất thích, thích vô cùng.”

Hứa Ánh Dương bật cười, cũng giúp Phương Đường đeo nhẫn mới lên rồi nâng mu bàn tay của cậu sang hôn mạnh một tiếng thật kêu.

Buổi tối hơn mười giờ cả hai mới ra ngoài. Ban ngày trời đã đổ tuyết, lúc này tuyết đọng lại thành một lớp dày trên đèn đường hòa với sắc vàng nhạt của đèn nên chiếu rọi xuống khiến người ta chợt có cảm giác ấm áp, người qua đường giờ này không ít, càng đi đến khu vực đông người lại càng náo nhiệt, khắp nơi giăng đèn kết hoa cực kỳ rực rỡ. Có nhiều người đi cùng với gia đình, cũng có những đôi tình nhân âu yếm nắm tay nhau thật chặt, trên mặt mỗi người đang di chuyển trên đường đều mang nét vui vẻ, hào hứng, mong chờ một năm mới thật tốt đẹp sắp sang.

Hứa Ánh Dương và Phương Đường lần lượt mặc một cái áo khoác lông màu xanh và màu xám cơ bản, đội mũ che đầu, kéo khóa lên thẳng đến tận cổ, cơ hồ che khuất cả nửa gương mặt. Bọn họ tay trong tay đi giữa biển người vẫn không bị ai chú ý, vào thời điểm này thì còn ai bận tâm đến người xung quanh làm gì nữa, điều đó khiến cho hai người cảm thấy vô cùng tự tại, thoải mái.

Bên trong quảng trường đã chật ních người, nơi nơi đều là tiếng cười vui vẻ hoan hô. Cách năm mới còn một tiếng đồng hồ, Phương Đường và Hứa Ánh Dương không cố di chuyển về phía trước nữa, tìm một bồn hoa trống trải gần đó ngồi xuống dừng chân.

Ven đường có một vài sạp hàng nhỏ nhân cơ hội hồ hởi chào hàng, Phương Đường nhìn thấy vài que huỳnh quang sáng long lanh liền cảm thấy rất thú vị, thế là mua một cái để có thể mang ở trên đầu cho Hứa Ánh Dương, chỉ cần anh nhẹ nhàng chuyển động là có thể biến hóa rất nhiều màu sắc.

“Đáng yêu, giống như bảo bảo Teletubbies ấy.”

Hứa Ánh Dương cũng cầm một cái đội cho cậu: “Em mới là bảo bảo, em cũng đeo đi.”

Phương Đường lắc lắc đầu, đèn lại nhấp nháy đủ màu sắc: “Tất nhiên rồi.”

Màn hình khổng lồ ở quảng trường trung ương đang chiếu trực tiếp chương trình đêm giao thừa của đài truyền hình quốc gia, Hứa Ánh Dương ôm Phương Đường im lặng nhìn một lát rồi dán đến bên tai cậu nhỏ giọng hỏi: “Từ chối tham dự để chạy tới nơi công cộng xem náo nhiệt thế này có vui không?”

Mắt Phương Đường cong cong: “Mỗi năm đều tham gia đón giao thừa trên TV em đã ngán muốn chết rồi, chỉ hai ta đón năm mới không tốt hơn sao? Anh coi chỗ này nhộn nhịp quá chừng, trước kia em thường xuyên chờ để đếm ngược tới năm mới với mọi người đó, cuối cùng toàn ngủ quên mất.”

“Có thấy tiếc không?”

“Lúc trước cảm thấy tiếc lắm, vốn em cứ cho rằng đời này đều chẳng còn cơ hội làm điều này nữa, hiện tại thì không còn gì để nuối tiếc nữa rồi.”

“Cưng ơi, ước nguyện trong năm mới của em là gì?”

“Anh nói trước đi?”

“Hi vọng mỗi một năm đều có thể trải qua cùng với em.”

“Em cũng vậy, ngày này hàng năm đều phải vui vẻ giống hôm nay ấy.”

Hứa Ánh Dương hôn lên tai cậu: “Nhất định.”

Thời gian rất nhanh đi tới 0 giờ, một phút đồng hồ cuối cùng, trên màn hình lớn xuất hiện con số đếm ngược thật lớn màu đỏ, trên quảng trường bộc phát ra từng tiếng hoan hô, vô số người cùng lớn tiếng đếm ngược, tất cả hân hoan chia sẻ giờ khắc hạnh phúc này.

Khi tiếng chuông mừng năm mới vang lên, Hứa Ánh Dương kéo chặt Phương Đường vào trong lòng, cúi xuống hôn môi cậu. Xung quanh có rất nhiều đôi tình nhân cũng đang làm thế nên cả hai không sợ ai nhìn thấy cả.

Phương Đường mỉm cười, khẽ nhắm hai mắt, cậu vòng tay qua cổ anh, đáp lại nụ hôn đầy nóng bỏng đó.

Những người ồn ào xung quanh dường như đều trở thành khung nền cho nụ hôn ngọt ngào của bọn họ.

Một giây cuối cùng của năm này, và cả giây đầu tiên của năm mới, bọn họ đều đang hôn người trong lòng mình. Qua một giây này vẫn còn có giây tiếp theo, qua một năm rồi sẽ lại có thêm một năm, hai năm, nhiều năm nữa, bọn họ sẽ có cả đời ở bên cạnh đối phương.

“Năm mới bình an.”

-Hoàn-

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/scandal-hang-dau>